NANCY KRESS

SPAȚIUL PROBABILITĂȚII

NANCY KRESS

SPAȚIUL PROBABILITĂȚII

Traducere de Anacaona Mîndrilă

Nancy Kress ***Probability Space*** 2000

Lucman 2003

De tot ce vieţuieşte, ceruri, feriţi a sorţii carte
Să-şi vadă doar prezentul, dar nu şi mai departe.

Alexander Pope, **Eseu asupra omului**

PROLOG

MARTE, IULIE 2168

Bellington Wace Arnold, proprietarul firmei Arnold Interplanetary, Inc., sosi cu întârziere în biroul său opulent de la ultimul etaj. Dincolo de fereastră şi de domul piezoelectric ce adăpostea oraşul Lowell se putea zări soarele, ridicat deja binişor deasupra orizontului marţian. Se anunţa o zi cu puţin praf; cerul era doar vag rozaliu, iar Arnold putea ajunge cu privirea până la zona aglomerată a spaţioportului.

— Porneşte sistemul! Mesaje?

— Da, domnule Arnold. Cinci mesaje.

Asta însemna cinci transmisii menite lui, personal şi confidenţial; de toate celelalte se ocupau angajaţii. Ecranul de perete se lumină pentru a-i prezenta vizual mesajele. Ascultându-le, Arnold se aşeză comod pe fotoliul de la birou şi frunzări printurile considerate de secretară suficient de importante încât să le citească el personal. Fotoliul, cu o mărime adaptată la statura lui impresionantă, era confecţionat din piele importată de pe Pământ, obţinută de la viţei special modificaţi genetic, a căror piele avea nuanţa lui favorită de albastru-cenuşiu.

Primele patru mesaje nu-i solicitară întreaga atenţie, chiar dacă două dintre ele vizau tranzacţii valorând miliarde de credite. Pe timp de război puteai face o grămadă de bani, dacă ştiai cum. Cu cât se prelungea mai mult războiul cu fallerii, cu atât mai bine pentru Arnold Interplanetary.

A cincea transmisie îl făcu să ridice privirea. Dar nu era nimic de văzut, fiind un mesaj audio.

„Înregistrare din carlingă, zburător personal cu numărul de înregistrare 14387, data transmisiei 3 iulie 2168.” Cu o zi înainte.

Apoi vocea lui Laslo Damroscher, fiul lui:

— *Assta nu trrebuia s’fie acolo*!

Se ridică încet, fără un scop anume, din fotoliul luxos. Fiecare fibră a corpului său masiv se încordă.

Îi dăruise lui Laslo zburătorul la aniversarea de optsprezece ani. Arnold ştia că nu-şi iubeşte fiul. Ar fi fost greu: era slab din fire, văicăreţ şi uşor de manipulat, un fiu deloc demn de Bellington Wace Arnold. Dar, pe de altă parte, Laslo avea şi mamă – procrearea încă mai presupunea contribuţia a doi oameni.

Arnold avea şi alţi fii, legitimi, mai de ispravă. Chiar şi aşa, se arătase întotdeauna generos cu Laslo, deşi simpla idee că acesta ar putea să aibă vreodată nevoie de bani stârnea râsul: băiatul era singurul moştenitor al mamei lui.

I se păruse că ar fi o idee bună să ştie mereu unde merge Laslo cu zburătorul primit de ziua lui şi ce face prin locurile pe unde peregrinează. O asemenea măsură ar fi putut preîntâmpina situaţiile primejdioase, stânjenitoare şi chiar eventualele urmăriri în justiţie. În acest scop, zburătorul fusese prevăzut, fără ştirea posesorului, cu aparatură de înregistrare şi transmitere continuă, automată. Un program inteligent semnaliza şi retransmitea doar acele înregistrări care întruneau anumiţi parametri. Nici unul dintre acei parametri nu prevestea nimic bun.

— *Assta nu trrebuia s'fie acolo*! Vocea lui Laslo, beat criţă.

— *Ce n-ar trebui să fie unde*? Vocea altui tânăr, părând doar cu un dram mai treaz. *E un asteroid*, *atâta tot*!

— *Nu trrebuia s'fie acolo*! *Mai toarnă*!

— *S-a terminat*. *Ai băut şi ultima picătură*, *porcule*!

— *Terminat*? *Păi*, *hai acasă*.

— *E doar un asteroid*... *Nu*, *doi asteroizi*!

— *Doi*! repetă Laslo, cu o bucurie fără noimă.

— *De unde au apărut*? *N-ar trebui să fie acolo*! *Pe computer nu-s*.

— *N-naiba ştie*. *Gravitaţia*. *Le dă pe toate cu fundu-n sus*. *Jupiter*.

— *Hai să tragem în ei*!

— *Daa*! strigă Laslo, apoi sughiţă.

— *Ce fel de arme ai pe drăcia asta*? *Nici una*, *aş crede*. *Navă de plimbare pentru un pui de bogătaş afurisit*.

— *Am... i-am pus arme. Tati... tata nu ştie. Ilegale.*

— *Eşti tare, Laslo!*

— *Pe dracu' că da! Nici mami nu ştie. De arme.*

— *Eşti sigur? Nu-s prea multe lucruri pe care maică-ta să nu le ştie. Sau să nu le facă. Doamne, ce corp, am văzut-o într-un...*

— *Ţine-ţi gura, Conner!* avertiză Laslo pe un ton sălbatic. *Computer, activează... nu-mi amintesc cuvântul...*

— *Activează armamentul! Ce naiba, Laslo, TU trebuie s-o spui! E cu amprentă vocală.*

— *Activează armamentul!*

— *Hei, uite un mesaj de pe asteroid! Oameni! Poate că-s şi fete pe-acolo!*

— *Vă apropiaţi de o zonă strict interzisă*, rosti o voce mecanică. *Părăsiţi zona imediat!*

— *Nu ne vor*, spuse Conner. *Trage în ei!*

— *Stai... poate...*

— *Vă apropiaţi de o zonă strict interzisă. Părăsiţi zona imediat!*

— *Şobolanii dracu'!* făcu Conner. *Trage!*

— *Păi...*

— *Laşu' dracului!*

— *ACESTA ESTE ULTIMUL AVERTISMENT! AŢI INVADAT O ZONĂ STRICT INTERZISĂ ŞI FOARTE PERICULOASĂ. PLECAŢI IMEDIAT! ÎN CAZ CONTRAR, SE VA TRAGE ASUPRA VEHICULULUI VOSTRU!*

Interveni o a patra voce, vorbind repede: „ *Vehicul neidentificat... SOS... Ajutor! Sunt ţinut prizonier... mă numesc Tom Capelo...”*

Apoi se auzi un şuierat foarte scurt, foarte ascuţit.

— Sfârşitul înregistrării, anunţă sistemul lui Arnold. Transmisie încheiată.

Arnold rămăsese în picioare, în mijlocul încăperii cufundate în tăcere. încerca să se gândească la fapte, metodic, fără grabă.

Impulsul electromagnetic care a purtat ultima conversaţie din interiorul zburătorului călătorise cu viteza luminii până la cel mai apropiat satelit de date de pe orbita exterioară, iar Marte avea mii de asemenea sateliţi. Acolo, informaţiile fuseseră codificate şi transmise mai departe prin sateliţi mai apropiaţi, până pe

planetă. Avusese nevoie de numai câteva minute pentru a sosi, cu o seară înainte, în timp ce el dormea. Transmisia se deplasase mai rapid decât unda de şoc. Cunoştea şuieratul scurt de la sfârşitul înregistrării: sunetul scos de o armă protonică, al cărei efect era dezintegrarea.

Laslo Damroscher era mort.

Arnold nu-l putea învinovăţi pe necunoscutul care-i doborâse fiul. Laslo se aflase unde n-avea ce să caute, primise avertismentele regulamentare, era suficient de matur ca să le înţeleagă, sfidase avertismentele. Laslo, „Conner” şi băiatul din cealaltă navă, „Tom”, se jucaseră de-a războiul, când în jurul lor se purta un război adevărat, şi se prefăcuseră a fi nişte personaje faimoase, ca să dea o strălucire falsă jalnicei lor identităţi reale... Iresponsabili! Toţi trei. Orice corporaţie, orice guvern avea dreptul de a-şi proteja proprietăţile. Asta era realitatea. Foarte probabil, zona interzisă adăpostea vreun depozit guvernamental de armament, iar într-un asemenea caz, moartea lui Laslo nu putea să justifice nici măcar o acţionare în justiţie – exclus, pe timp de război.

Comportamentul iresponsabil care-i adusese tânărului pieirea nu provenea de la genele tatălui său. Arnold făcuse o singură greşeală în toată viaţa lui, iar din acea greşeală se născuse Laslo. Orice s-ar fi putut spune despre moartea băiatului, numai că a fost din vina lui Bellington Wace Arnold, nu. Responsabilitatea aparţinea altcuiva.

Dar...

Spre uimirea sa, Arnold nu reuşi să-şi păstreze obiectivitatea, realismul. Se trezi brusc cotropit de amintiri: naşterea lui Laslo, bebeluşul frumos în braţele mamei sale nespus de frumoase. Laslo umblând copăcel chiar pe duşumeaua acelui birou, ridicându-şi mâinile ca să fie luat în braţe. Laslo la volanul unei maşini de jucărie, râzând fără oprire. Laslo scriindu-şi cu mândrie numele pentru prima oară – chiar dacă nu-i aparţinea: LASLO D. ARNOLD.

Ochii lui Arnold se umplură de lacrimi surprinzătoare. Se întoarse pe bâjbâite în fotoliu. Se părea că, totuşi, îşi iubise băiatul. Dar nu la fel de mult ca mama acestuia, care-l răsfăţase şi-l răzgâiase şi-l distrusese.

Gândul la Magdalena îi opri lacrimile. Îşi spuse că va trebui s-o sune, să-i dea vestea. Să-i trimită înregistrarea. Evita de ani buni orice contact cu blestemata. În fine, va fi suficient un contact minimal: un mesaj preînregistrat. Fără îndoială, femeia va reacţiona la moartea lui Laslo cu violenţă, iraţional, cu o aprigă dorinţă de răzbunare. Periculos.

Putea, cel puţin, să se scutească de o confruntare cu Magdalena.

UNU

CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS, FEDERAŢIA ATLANTICULUI UNIT, PĂMÂNT

Cu trei luni înainte

Uneori, Amanda Capelo îşi spunea că are cea mai frumoasă viaţă dintre toate fetele cu care se împrietenise la Academia Sauler. Ea şi Sudie, sora ei, primeau din partea tatălui mai multă dragoste decât primeau prietenele ei de la taţii lor. Asta o vedea oricine. În plus, tatăl ei era renumit. Iar Carol, mama ei vitregă, era o persoană de treabă – ar fi putut să se aleagă cu o mamă vitregă îngrozitoare, cum păţise Thekla Carter, când se recăsătorise tatăl ei. Dar Carol era o minune de femeie. În plus, Amanda primea note bune, avea prietenele cele mai grozave şi chiar şi la paisprezece ani ştia că e drăguţă şi că s-ar putea chiar să devină frumoasă cândva. Avea să meargă la facultate şi să devină om de ştiinţă, ca tatăl ei, deşi nu fizician, fiindcă n-avea simţul matematicii. Biolog, poate. Avea o casă plăcută, hainele dorite şi-n fiecare an câte o vacanţă pe Marte, în vizită la mătuşa Kristen şi la unchiul Martin. „O poziţie bună pe continuumul spaţiotemporal”, spunea tatăl ei, şi Amanda era de acord.

Alteori, i se părea că de la moartea mamei ei trăieşte mereu sub imperiul fricii. Se temea că războiul cu fallerii va ajunge în Sistemul Solar. Se temea că tatăl, sora, mătuşa sau unchiul ei ar putea păţi ceva. Se temea că tatăl ei şi-ar putea pierde averea, cine ştie cum, şi s-ar vedea nevoiţi să trăiască în vreuna dintre acele zone îngrozitoare ale oraşului, pe care le văzuse la televizor. Dar într-o bună zi, Amanda a descoperit că până-n seara în care acei bărbaţi străini i-au luat tatăl, n-a cunoscut cu adevărat frica. Nu, n-a cunoscut-o câtuşi de puţin!

Seara începuse prost: o nouă ceartă cu tatăl ei. Înainte ca Amanda să împlinească treisprezece ani nu se certau niciodată,

dar în ultimul an şi jumătate părea că nu se mai pot opri. Ea îl iubea mai mult decât pe oricine, dar o scotea din sărite fiindcă-i „virusa” necontenit programul. Alţi taţi nu se purtau aşa. Pe Thekla, tatăl ei o lăsa să meargă singură la holocinema, tatăl Julianei o lăsa să practice căderea liberă, iar tatăl lui Yaeko discuta cu fiică-sa absolut orice dorea ea. În schimb, Tom Capelo refuza să abordeze o mulţime de subiecte.

Strecurându-se în dormitorul tatălui ei, Amanda cumpănea toate aceste lucruri. N-ar fi avut ce să caute acolo, dar el se afla la parter, în camera de lucru, luptându-se cu fizica, şi când se ocupa cu aşa ceva, nu mai vedea şi nu mai auzea nimic. „Nici măcar pe mine”, îşi spuse Amanda cu o ciudă subită. Nu, asta nu era adevărat. Tatăl ei o iubea. Dar când o sufoca de-a dreptul, când o ignora. De ce nu putea să se poarte *normal*?!

Închise binişor uşa dormitorului şi, cu tot atâta grijă, scoase cutia de sub pat. Lungă şi lată de un metru, înaltă de cincisprezece centimetri, cutia era făcută dintr-un plastic opac foarte rezistent, conceput pentru depozitare pe termen lung în condiţii adverse. Avea încuietoare electronică, dar Amanda îi găsise codul. Nici nu fusese greu: se compunea din cifrele zilei de naştere a mamei sale. Te-ai fi aşteptat ca un matematician cu renume mondial să aibă mai multă imaginaţie.

Sau poate nu…

Amanda simţi un nod în gât, la fel ca de fiecare dată când deschidea cutia. Dădu la o parte câteva cuburi de date şi două cutii mai mici, apoi scoase rochia. Inima ei începu să bată mai tare şi mai repede. De astă dată n-avea de gând doar să privească rochia; voia s-o îmbrace.

Pe planeta Coronus, miresele poartă galben, culoarea soarelui. Tatăl ei îi spusese acest lucru cu ani în urmă, singura dată când îi arătase rochia. Amanda bănuia că se îmbătase atunci, lucru extrem de neobişnuit pentru el. Mai târziu aflase că în acea zi fusese comemorarea morţii mamei sale. După aceea, el nu mai pomenise niciodată despre lucrurile fostei sale soţii; totuşi, le păstrase, chiar şi după ce se căsătorise cu Carol.

Amanda împinse cutia înapoi sub pat, după care îşi scoase pantofii, tunica şi pantalonii scurţi. Trase rochia pe ea şi se duse în faţa oglinzii mari a lui Carol, să se studieze.

Pe parcursul ultimului an, corpul ei înflorise, căpătând rotunjimi care încă o mai surprindeau, deşi în taină era încântată de ele. Yaeko încă n-avea sâni deloc, iar mijlocul Theklei se îngroşa prea tare. Şi-ar fi dorit, totuşi, să aibă ochii Theklei. Oricum, îi stătea bine cu rochia mamei şi, mulţumită faptului că era înaltă, părea să aibă mai mult decât cei paisprezece ani reali. Rochia din material galben, mulată pe bust şi lărgindu-se apoi în falduri bogate, nu-i era mare. Karen Capelo fusese o femeie scundă, la fel ca soţul şi ca mezina ei, Sudie. Amanda o moştenise pe mătuşa Kristen. Deşi, cu părul lung, blond şi cu ochii cenuşii, semăna bine şi cu mama. Spre deosebire de Sudie, îşi mai aducea aminte cum arăta mama lor. Avea aproape opt ani când Karen Capelo fusese ucisă într-un raid al inamicului pe o planetă paşnică.

„Oare sunt mai frumoasă decât mama?” se întrebă ea. Nu, nu chiar. Mama ei avusese un chip cu adevărat adorabil. Amanda considera că are nasul prea lung şi fruntea cam bombată şi că e ceva în neregulă cu bărbia... Îşi dorea ca părinţii ei să nu se fi comportat ca nişte dinozauri şi să fi acceptat ca ea şi Sudie să beneficieze de unele îmbunătăţiri genetice. Thekla avea cei mai fabuloşi ochi albaştri-verzi, cu mărimea şi culoarea modificate genetic, şi...

Tatăl ei urca scările!

Amanda simţi că i se strânge stomacul. N-avea nici măcar ce să caute acasă la ora aceea! Ar fi trebuit să se afle la ora de înot, dar chiulise şi luase autobuzul spre casă singură, lucru interzis. Plănuise să-şi evite părintele până la ora la care garda de corp a lui Yaeko ar fi trebuit s-o aducă acasă, apoi să se poarte ca şi cum abia ar fi sosit. Tatăl ei avea să se înfurie rău de tot! Trase iute un şut grămezii de haine mototolite pe care le dezbrăcase, băgându-le sub pat, deschise debaraua-dulap şi se strecură înăuntru. Nu îndrăznea să încuie uşa, fiindcă tatăl ei intrase deja în cameră, dar o apropie cât putu de mult.

Nu era tatăl ei. Preţ de o clipă, încremenită, Amanda crezu că bărbatul din dormitor era Dieter Gruber: uriaş, blond, modificat genetic. Dar Dieter rămăsese pe planeta numită Lumea, la celălalt capăt al galaxiei, cu peste doi ani în urmă, şi oricum,

Dieter era mereu împiedicat şi zgomotos, pe când bărbatul din cameră se mişca pe tăcute, precum pisica.

Individul roti privirea prin încăpere, închise uşa la loc şi coborî în hol.

Amanda închise ochii strâns. Cine era? Ce se petrecea? Ce să facă?

Deschise uşor debaraua, se strecură afară şi dădu la o parte un colţ al draperiei. Afară, lângă o maşină, stătea alt bărbat. Restul străzii era cufundat în tăcere şi-n bezna nopţii de aprilie, străjuit de şirurile de copaci desfrunziţi – motivul pentru care tatăl ei alesese acest cartier, într-o suburbie liniştită aflată la cinci kilometri distanţă de Cambridge. „Oi fi silit să lucrez cu neghiobii de la Harvard, dar nu şi să trăiesc laolaltă cu ei!” explicase el.

Tatăl ei ieşi din casă împreună cu un al treilea bărbat. Ochii experţi ai Amandei sesizară ceva în neregulă cu mersul lui: era prea calm, prea potolit, fără nici un gest brusc, fără nici o tresărire nervoasă. Nu mergea aşa niciodată! Privi cum urcă în maşină împreună cu cei doi bărbaţi, apoi celălalt, care intrase în dormitor, ieşi la rândul lui din casă şi li se alătură. Vehiculul porni.

Poate mergea la vreo întrunire la facultate. Poate că-i lăsase un bilet. Amanda o zbughi la parter, să vadă. Dar înainte de a ajunge la masa din bucătărie, unde-i lăsa el întotdeauna mesajele, ştia cu siguranţă că nu era vorba de nici o întrunire la facultate. Bărbatul cel solid şi blond îşi băgase nasul prin casă, iar tatăl ei mergea ca un om căruia i se făcuse ceva. Poate fusese drogat.

Îşi spuse că ar trebui să cheme poliţia.

„Nişte incompetenţi neîndemânatici, cu inteligenţa picioarelor de scaun, 70% din ei, iar din ceilalţi 30%, jumătate sunt în cârdăşie cu infractorii”, spunea tatăl ei despre poliţişti. Dacă suna la poliţie şi dădea peste unul în cârdăşie cu cei care-i luaseră părintele? Sau chiar peste unul din categoria „picioarelor de scaun”, care n-ar fi ştiut ce să facă? Tom Capelo ar fi spus că o probabilitate de reuşită de 15% e prea mică.

Amanda îşi impuse să stea nemişcată. „Gândeşte! îi spunea mereu tatăl ei. Raţionează! Pentru asta ai creier.” Bun; va raţiona ce să facă.

Nu putea să sune la poliţie; exista posibilitatea ca poliţia să fie implicată. Chiar şi la şcoală, unele fete vorbeau pe şoptite despre faptul că guvernul se clatină şi despre dispariţia câte unui unchi sau văr. Desigur, se refereau la guvernul cel mare, de pe Marte, nu la cele mici, de pe Pământ. Pe Marte, tot ce avea legătură cu războiul era mult mai drastic decât pe Pământ. Chiar şi aşa... oamenii guvernului nu meritau încredere. Şi-atunci, cine merita?

Mătuşa Kristen din Lowell City, desigur. Dar dacă telefona pe Marte, cei care-i luaseră tatăl aveau să prindă de veste. Telefoanele puteau fi ascultate, cele din capitala marţiană cu precădere, şi chiar dacă s-ar fi codificat convorbirile propriu-zise, cei care ascultau tot ar fi aflat de existenţa apelului, deşi nu i-ar fi cunoscut conţinutul. Toată lumea ştia asta, din holofilme. De asemenea, sistemul casei înregistrase tot ce se petrecuse în dreptul uşii şi al ferestrelor de la primul etaj. Cu siguranţă, răufăcătorii vor străpunge sistemele de protecţie ale sistemului casei (ştia şi ea să facă acest lucru) şi vor distruge dovezile răpirii comise de ei. Iar când făceau acest lucru, aveau să afle că Amanda venise acasă mai devreme şi se aflase înăuntru. Şi poate vor veni s-o ia şi pe ea.

Poate că se şi porniseră!

„Trebuie să plec, acum, chiar în clipa asta!” îşi spuse fata. Dar n-avea cum să meargă la sora mamei sale vitrege, unde se afla aceasta împreună cu Sudie, pentru că, de bună seamă, oamenii cei răi aveau cunoştinţă de acea vizită, şi-atunci puteau pune mâna şi pe ea. Iar Amanda nu putea să accepte una ca asta, fiindcă era singura persoană care văzuse cum a fost luat tatăl ei. Era martor ocular. Trebuia să-şi ajute părintele; pentru asta era nevoie să se adreseze unei persoane în care să poată avea încredere absolută, o persoană la care oamenii cei răi să nu suspecteze că se va duce; în plus, trebuia să fie cineva suficient de bogat şi de puternic ca să-i fie de folos. Amanda ştia aceste lucruri tot din holoemisiuni.

Marbet Grant! De pe Lună!

Amandei i se tăie respiraţia şi fu cât pe ce să ţipe tare de uşurare. Marbet reprezenta alegerea perfectă. Nimeni nu s-ar fi gândit s-o caute pe Amanda pe Luna. Iar Marbet era cea mai amabilă, cea mai deşteaptă, cea mai bună persoană din câte cunoştea. Sperase în taină că tatăl ei se va căsători cu Marbet, deşi Carol era şi ea o persoană agreabilă. Poate că, totuşi, Carol se potrivea mai bine cu tatăl ei, fiindcă Marbet era o Empatică, iar tatăl ei, prea afurisit pentru a-şi dori pe cineva care să-i ghicească mereu gândurile cu o probabilitate atât de mare.

După ce luă decizia, Amanda deveni eficientă. Alergă în camera ei, se încălţă şi înghesui în geanta de balet câteva haine curate şi articole de toaletă. În tot acest timp, gândea cu fervoare. Tatăl ei îi dăduse codul seifului. Ceru sistemului casei să-l deschidă şi-şi scoase paşaportul – dar oare nu i s-ar fi dat de urmă dacă-l folosea? Îl luă oricum, împreună cu toate cipurile monetare. Apoi scoase punga mică, din plastic albastru, cu pietrele din geodă.

Geoda... O peşteră sclipitoare de pe planeta numită Lumea, asemănătoare cu peştera de basm a lui Aladin. Tatăl ei, însoţit de Dieter Gruber, le dusese acolo pe ea şi pe Sudie o singură dată, pe vremea când îşi făcea descoperirile fizice de maximă importanţă pe acea planetă. Dieter le dăduse voie fetelor să ia fiecare câte doi pumni cu diamante şi pepite de aur de pe pereţii şi podeaua peşterii. Sudie îşi dorea să se joace cu ele, dar pe Amanda o interesase cum au ajuns nestematele acolo. „Cândva, aici, chiar în locul ăsta se afla craterul unui vulcan, îi explicase Dieter. Aurul s-a sedimentat prin circulaţia apei încălzite de magmă.” Cât de îndepărtată îi părea acum acea zi! Pe atunci era o copiliţă.

Amanda puse punga cu pietre preţioase în buzunar şi abia atunci îşi dădu seama că rămăsese îmbrăcată cu rochia mamei. Păi, cu atât mai bine: o va face să pară mai matură. „Stai aşa... Da!” Se întoarse alergând în dormitorul adulţilor, înşfăcă un pumn de farduri din sertarul lui Carol şi le dădu drumul în geanta de balet.

Dezactivă sistemul de supraveghere al casei şi ieşi pe uşa de la bucătărie, dispărând rapid în păduricea întunecată din spatele casei. O cunoştea bine; se juca foarte des acolo cu prietenele ei.

„Pădure artificială suburbană, cu o probabilitate scăzută de a conţine vieţuitoare cu adevărat sălbatice”, o descria tatăl ei. Ei, şi ce dacă?

În pădure mirosea a primăvară şi a pământ, un miros proaspăt, învăluitor. Pe sub copaci era răcoare; păşind repede şi sigur pe cărările luminate de lună, Amanda se scutură, înfiorată. Îşi uitase jacheta.

Cincisprezece minute mai târziu ieşi de cealaltă parte a pădurii, la câteva cvartale distanţă de casă. Merse până la colţ şi prinse un maglev spre Cambridge. N-o întrebă nimeni nimic; autobuzul era plin cu tineri aproape de vârsta ei, doar cu puţin mai mari. (Şi tatăl ei spunea că e prea mică pentru a merge singură cu trenul seara!) Amanda se aşeză pe ultimul scaun, îşi sprijini pe genunchi oglinda de poşetă a lui Carol şi se puse pe treabă cu fardurile ei, ţuguind buzele cu un aer critic.

La sfârşitul operaţiunii părea mult mai matură, poate chiar de şaisprezece ani.

„Şi dacă răpitorii l-au omorât pe tata?” îi trecu prin minte.

Îşi spuse că nu-l vor omorî. Probabilitate scăzută! Tatăl ei era un fizician renumit; ăsta era singurul motiv al răpirii, aşa că probabil îl voiau în viaţă, ca să-şi pună cunoştinţele de fizică în slujba lor. Da! Trebuia să nu se mai gândească la ceea ce i s-ar putea întâmpla lui şi să-şi concentreze întreaga capacitate mentală asupra felului în care l-ar putea ajuta. „*Gândeşte*! *Raţionează*! *Pentru asta ai creier*.”

În staţia Cambridge, Amanda studie toate indicatoarele, până când pricepu cum să cumpere un bilet pentru trenul spre spaţioportul Walton, aflat la o distanţă considerabilă de-a curmezişul statului. La automatul pentru bilete folosi cipuri monetare – nu puteau fi urmărite. În noul tren nu mai erau tineri, ca-n celălalt, dar n-o deranjă nimeni. Amanda se instală pe locul ei cu o ţinută foarte dreaptă, străduindu-se să pară cât mai matură, să nu arate tulburată fiindcă tatăl ei fusese răpit şi pentru că-şi temea propria viaţă şi se temea şi pentru viaţa lui şi nimic nu mai era cum fusese cu două ore mai devreme, când singura ei dorinţă era să afle dacă-i stă bine în rochia cea galbenă a mamei.

DOI

SPAŢIOPORTUL WALTON, FEDERAŢIA ATLANTICULUI UNIT, PĂMÂNT

La spaţioport, Amanda se confruntă cu prima problemă serioasă: nu putea să-şi cumpere un bilet spre Lună fără să-şi arate paşaportul, pe care era trecut numele ei, şi exista posibilitatea ca oamenii care-i răpiseră tatăl să obţină lista paşapoartelor. În plus, un bilet până pe Lună costa mai mult decât avea pe tipurile monetare. Era cazul să vândă o nestemată – ce trebuia făcut pentru asta? Habar n-avea.

Amanda se încuie într-o toaletă publică. Scoase o singură piatră preţioasă din punga de plastic albastru, după care ascunse punga cu restul pietrelor în chiloţi, între picioare, aşa încât să nu i se poată distinge conturul prin faldurile rochiei galbene. Apoi, cu cel mai încrezător aer pe care-l putu arbora, merse spre un terminal public de informaţii şi introduse nişte fise.

— Căutare, cumpărător diamant, particular, cel mai aproape.

— Căutare executată, spuse terminalul. Cel mai apropiat cumpărător particular de diamante faţă de poziţia în care vă aflaţi este firma Fraţii Trevinno, spaţioportul Walton, Clădirea T, nivelul al cincilea.

Chiar acolo! Ce noroc! Deşi părea logic: probabil că o mulţime de oameni se hotărau să plece pe neaşteptate de pe Pământ şi nu voiau să li se dea de urmă, astfel că aveau nevoie să obţină rapid o mulţime de cipuri monetare. Dar ce fel de oameni va găsi acolo? Infractori, poate. Şi dacă-i vor face rău? O, Dumnezeule!

Dar ce alte variante avea?

S-o sune pe Marbet, pe Lună. Ea ar fi fost în măsură să-i comande un bilet de acolo. Putea folosi un telefon public.

Nu! Dacă Marbet cumpăra biletul pe Lună, trebuia să dea informaţiile din paşaportul Amandei, care aveau să rămână în

baza de date începând din acel moment şi până la cursa următoare. Iar răpitorii puteau obţine informaţiile şi aflau astfel unde se află. Dar dacă Amanda cumpăra biletul de pe Pământ, în ultima clipă înainte de plecarea cursei, nu mai rămânea timp pentru ca vreun răufăcător s-o oprească înainte de a ajunge la Marbet, în siguranţă. Marbet va şti precis cum s-o protejeze, fiind bogată şi cunoscută şi cu prieteni puternici (probabilitate ridicată). Important era să ajungă la ea.

Preţ de o clipă, se întrebă dacă într-adevăr Marbet reprezintă cea mai bună alegere. Multor oameni nu le plăceau Empaticii. Marbet era solicitată pentru o mulţime de negocieri, de procese penale, de activităţi guvernamentale periculoase. Primea ameninţări cu moartea. Poate ar fi mai bine să meargă la altcineva...

N-avea la cine.

Ridicând bărbia, Amanda îi ceru terminalului:

— Căutare. Preţuri la diamante, acum, un diamant cu greutate de... (ezită, piatra era mare) de zece grame.

— Preţul depinde de claritatea diamantului, de culoare, de formă.

— Intervalul de variaţie.

— De la zece mii de credite la o sută de mii de credite. Atât de mult! Iar ea avea atâtea nestemate din geodă…

Îşi aminti cu întârziere că jumătate îi aparţineau, de fapt, lui Sudie. „N-are nimic, am să aduc jumătate înapoi acasă.”

— Îndrumări pentru a ajunge de aici la Clădirea T.

— Mergeţi pe coridorul din stânga, luaţi trenul numărul şaisprezece, coborâţi la a treia staţie.

— Mulţumesc! rosti fata, deşi tatăl ei protesta mereu că e o tâmpenie să mulţumeşti aparatelor.

Tatăl ei…

— Cu plăcere, spuse aparatul.

Asta o făcu să se simtă dintr-o dată mai bine. Tatăl ei nu le ştia chiar pe toate – şi doar era cel mai deştept om din Sistemul Solar! Asta însemna că nici răpitorii nu le ştiau pe toate.

Trenul 16 era plin cu soldaţi, care se apucară s-o fluiere şi s-o strige. Speriată, renunţă să urce; îl aşteptă pe următorul. Era gol şi nu prea curat. La fel şi Clădirea T. Nivelul al cincilea nu

însemna, cum presupusese ea, al cincilea etaj în sus, ci al cincilea în jos. În lift, Amanda îşi strânse mai tare pe lângă corp geanta de balet. Îşi dădu seama, prea târziu, că pe ea scrie numele şcolii pe care o frecventa, ACADEMIA SAULER. Întoarse geanta, în aşa fel încât scrisul să vină pe partea lipită de corp. Inima ei se purta ciudat: când bătea foarte repede, când rar, înfundat, dureros.

Coborând din lift, întâlni o femeie care o privi: o femeie ciudată, cu păr violet şi lumini pulsatile în buric şi cu partea de sus a corpului dezbrăcată. Şocată, Amanda se uită în altă parte, spunându-şi că ar fi mai bine să plece. Nu-i mirosea a bine. Pe neaşteptate, femeia râse – un râs care suna înspăimântător, a nebunie. „Ar fi mai bine să plec...”

Dar femeia îşi văzu de drum, iar la capătul coridorului murdar, Amanda văzu un indicator electronic luminos: FRAȚII TREVINO. CUMPĂRARE ŞI VÂNZARE. FĂRĂ ÎNTREBĂRI. Apăru un semn de întrebare animat, care fu „ucis” imediat, de mai multe ori. După a şasea moarte, finalul reclamei se schimbă: în loc de FĂRĂ ÎNTREBĂRI apăru de astă dată FĂRĂ ÎNDOIALĂ, CEI MAI BUNI.

„Până şi eu îmi dau seama că nu la asta se referă cu adevărat”, îşi spuse Amanda, şi gândul îi dădu curaj: era suficient de isteaţă ca să ducă la bun sfârşit ce-şi propusese. În acel magazin putea să-şi vândă diamantul fără să i se ceară paşaportul. Totul se va rezolva într-un minut, iar pe urmă va urca rapid cu liftul până în staţia de tren şi se va întoarce în zona curată a spaţioportului. Totul se va termina într-un minut.

Se duse la uşă, care se deschise singură. Interiorul era strâmt şi murdar, panourile de pe pereţi – decolorate rău, dar Amanda se simţi inundată de uşurare. Era un aparat! Nu oameni, ci doar un aparat care cumpăra obiecte. N-avea cine să-i facă rău.

Aproape veselă, se apropie de terminalul prevăzut cu fante şi cu tăvi de diferite mărimi, agăţate în partea din faţă.

— Aş vrea să vând un diamant, vă rog.

— Puneţi piatra pe Tava A.

Amanda ezită: dacă maşinăria îi înghiţea diamantul şi nu-i mai dădea banii? Dar fără îndoială că dacă ar fi avut asemenea apucături, afacerea fraţilor Trevinno n-ar fi rezistat prea mult. Oricum, n-avea de ales. Puse diamantul pe tavă.

Aparatul nu-l înghiţi; o cupolă transparentă, de mici dimensiuni se aşeză deasupra pietrei şi de undeva se auzi un zumzăit slab. Aparatul rosti:

— Ofertă: cinci mii de credite.

Suma era mult mai mică faţă de cea promisă de terminalul informaţional. Oare maşina îşi dădea seama că ea e o copiliţă? Poate era un computer cu capacităţi apropiate de inteligenţa artificială. Dar tatăl ei spunea că un asemenea computer costă extrem de mult. Surprinsă de propria îndrăzneală, zise:

— Vreau zece mii de credite! Un terminal informaţional mi-a spus că diamantul meu valorează cel puţin atât.

— Opt mii de credite.

— Bine!

Îi ajungea ca să cumpere biletul spre Lună. Măcar ridicase preţul cu trei mii.

Diamantul, aflat tot sub cupolă, dispăru. Dintr-o fantă apăru o grămăjoară de cipuri monetare. Amanda le înhăţă fără să le numere (aparatele erau de încredere, probabilitate ridicată), se întoarse şi fugi spre uşă. O găsi încuiată. Geamul, transparent când intrase, devenise între timp opac.

— Lasă-mă să ies! Lasă-mă să ies!

— Încă nu, rosti o voce de bărbat în spatele ei.

Amanda se răsuci pe călcâie.

— Măi să fie, o fetiţă!

Era prea îngrozită ca să poată replica.

— O fetiţă cu apucături de curvă, care a pus mâna pe un diamant mare, netăiat. De la ce tip l-ai şterpelit, păpuşă? Mai trăieşte, ca să-i simtă lipsa?

Amanda începu să ţipe. Strigătele ei păreau să umple aerul cu praf, nu doar cu sunet, pentru că mai apoi, când încercă să-şi aducă aminte exact ce se întâmplase, totul era în ceaţă. Dar îşi aminti mâinile bărbatului pe corpul ei, sfâşiind rochia galbenă a mamei, pipăindu-i întâi sânii, apoi chiloţii. În clipa aceea se auzi un sunet de panouri sfărâmate, peretele se prăbuşi şi-n încăpere pătrunse o altă maşinărie. Bărbatul îi dădu drumul Amandei şi se puse pe urlat. Fata simţi cum ceva sau cineva o ridică şi izbi cu pumnii în acel cineva sau ceva. Auzi un sunet puternic, ca de cascadă uriaşă; pe urmă nu mai ştiu nimic.

***

— Bea asta! rosti o voce.

Amanda se conformă. Instantaneu, simţi cum îi revin puterile. Dădu paharul la o parte, se ridică în capul oaselor şi se uită în jur, speriată. O cameră sărăcăcioasă, micuţă, cu un pat, un scaun, un tablou pe perete şi...

— Nu-ţi face griji, spuse bărbatul aflat în picioare lângă patul ei. Eşti în siguranţă!

Era scund, numai piele şi os, cu o ţăcălie rară. Purta o pereche de jeanşi negri şi o cămaşă neagră, murdare amândouă, şi avea pielea păstoasă, cenuşie, ca a unuia care vede rareori lumina soarelui.

— Cine... cine sunteţi?

— O întrebare mult mai relevantă este: cine eşti tu? Amanda Susan Capelo, paisprezece ani, cetăţean al Federaţiei Atlanticului Unit, fiica doctorului Thomas Capelo şi a răposatei Karen Olsen Capelo.

Îi luase paşaportul! Fără să se gândească, Amanda duse mâna între picioare, găsi punga albastră din plastic la locul ei şi se uită în altă parte, roşind teribil. În colţ se afla ceva îngrozitor. Exclamă:

— *Aia* ce-i?!

— E asistentul meu. Un robot foarte puternic şi foarte neghiob, care a dat buzna în magazin şi te-a scos de acolo. Nu-i mulţumi; îi lipsesc senzorii pentru sunete. Execută doar comenzile pe care i le dau prin intermediul computerului portabil.

Obiectul din colţ era un paralelipiped din metal, înalt de doi metri şi-un pic, cu trei perechi de tentacule flexibile, câteva ţevi de armă şi trei capete de furtun. Amanda îl privi disperată. Simţi cum lacrimile fierbinţi îi înţeapă ochii, dar clipi ca să le alunge. Îşi dorea cu disperare, cu orbire să se întoarcă acasă.

— Nu plânge, fiindcă... rosti bărbatul fără vreun accent de compătimire în glas.

— Nu plâng niciodată! se răsti Amanda.

— Fiindcă nu ajută. Dacă eşti destul de mare ca să umbli de capul tău printr-un loc cum e Clădirea T, eşti destul de mare şi ca să te controlezi.

— Nu ştiam că va fi aşa!

— Sigur că nu. Acum spune-mi ce căutai acolo.

— Mai întâi spune-mi dumneata cine eşti!

— Îmi poţi spune „părintele Emil”. Sunt preot catolic.

— Asta ce înseamnă?

— Dumnezeule mare, n-ai auzit niciodată de credinţa catolică? Nici măcar n-ai *auzit*?!

Amanda clătină din cap. De fapt, îşi amintea foarte vag cuvântul, menţionat la istorie – disciplina care-o atrăgea cel mai puţin –, dar nu ţinea minte nici un detaliu.

— Nu mai face mutra asta ofensată, copilă. Ajunge, am spus! Catolicismul este o religie foarte veche, singura adevărată, într-o lume care şi-a uitat credinţa. Eu conduc Misiunea Sfintei Tereza, Mica Floare. Salvez suflete pierdute, căzute în păcatul hoţiei, al beţiei, al drogurilor sau al prostituţiei – ceea ce am crezut că ar fi şi cazul tău: o prostituată minoră care s-a băgat într-un bucluc mai mare decât putea duce.

Amanda ştia cel puţin ce este aceea o prostituată. Cum îndrăznea?!

— Nu sunt prostituată!

— Mi-am dat seama. Aşadar, ce căutai în magazinul acela jegos?

Amanda nu răspunse, doar îl fulgeră cu privirea.

— Haide, copilă, zise părintele Emil pe acelaşi ton sec, necompătimitor. Dacă nu-mi spui ce necaz ai, nu te pot ajuta. Cum a ajuns fiica unui fizician de renume mondial şi sprijinitor al războiului să vândă bunuri furate?

— Nu sunt furate! Şi tatăl meu nu sprijină războiul!

— Ba sigur că-l sprijină. Fizicianul Thomas Capelo a dăruit lumii artefactul extraterestru care are puterea de a distruge nu doar un întreg sistem stelar, ci chiar structura spaţiului! Astfel a ridicat miza războiului cu fallerii, de la simpla distrugere a speciei umane, la distrugerea universului dăruit omenirii de Dumnezeu cel milostiv, şi toate astea doar pentru ca egomaniacul acela de Stefanak să poată dobândi şi mai multă putere!

Amanda era nedumerită: nici unul dintre oamenii pe care-i cunoştea nu vorbea astfel. Tabloul de pe perete înfăţişa un

bărbat însângerat, pe o cruce din lemn, suferind îngrozitor. Spuse cu încăpăţânare:

— Tatăl meu i-a dat generalului Stefanak artefactul doar pentru că aveau şi fallerii unul! Generalul Stefanak îl foloseşte ca să apere sistemul solar!

Părintele Emil pufni.

— Inutil să dezbaţi chestiuni politice cu un copil, darămite cu un copil fără credinţă! Spune-mi doar de ce vindeai bunuri – furate sau nu – la Fraţii Trevinno.

— Aveam nevoie de bani!

— Ne apropiem de adevăr. Nu, copilă, nu te feri să priveşti tabloul. Acolo e Domnul nostru iubit, care a murit pentru păcatele noastre. Pentru ce aveai nevoie de bani?

— De ce ţi-aş spune? replică Amanda.

— Pentru că te-am observat – o fetiţă sulemenită precum Târfa Babilonului – şi te-am urmărit ca să mă conving că nu păţeşti nimic. Pentru că am dat buzna în bârlogul Fraţilor Trevinno, împreună cu Mânia Domnului aflat aici de faţă, ca să te salvez de o viaţă cu adevărat îngrozitoare şi probabil scurtă în circuitul comerţului sexual. Pentru că te-am adus aici, la misiune, unde te afli în siguranţă, şi ţi-am dat o porţie din leacul meu revigorant – lucru pe care nu prea mi-l puteam permite – fiindcă păreai să fii în stare de şoc. De asta.

Amanda scoase cele opt mii de credite din buzunar şi aruncă două mii pe pat, lângă părintele Emil.

— Asta-i pentru leacul dumitale!

— Se vede treaba că ţi-am dat o porţie prea mare. Îşi face apariţia grandoarea maniacală. Dar îţi mulţumesc, am să accept banii cu smerenie, întru slava Domnului.

Băgă cipurile în buzunar.

— Acum spune-mi pentru ce-ţi trebuiau banii.

Amanda îl studie pe părintele Emil. Îi dăduse un leac – aşa spusese; poate că, într-adevăr, o făcea mai curajoasă. Poate o făcea şi să nu gândească prea clar. Dar simţea că şi-a redobândit fluenţa gândirii, iar el o salvase într-adevăr de... de acolo, şi nu încerca să-i ia toţi banii. Poate că era un om demn de încredere. Şi-apoi, ce avea să facă dacă nu se încredea în el?

Spaţioportul se dovedise un loc mai înspăimântător decât îşi închipuise.

— Te hotărăşti să-mi încredinţezi taina ta, zise părintele Emil. Foarte bine; taina confesionalului e sfântă!

Amanda habar n-avea la ce se referă. Stilul lui de a vorbi semăna puţin cu al tatălui ei, care folosea uneori cuvinte ce sunau normal, dar aveau nişte înţelesuri bizare. „Amărăciune ironică”, o auzise o dată pe mătuşa Kristen, dar nu înţelesese ce vrea să spună cu asta şi nici n-o întrebase. Tatăl ei era aşa cum era. *Tatăl ei*...

— Nu începe să plângi!...

— Ţi-am spus că nu plâng niciodată!

— ... altfel, Mânia Domnului te duce înapoi în magazinul ăla pervers! Acum spune-mi pentru ce-ţi trebuiau banii.

— Trebuie să plec pe Lună, declară ea posomorâtă.

— Pe Lună! De ce?

— Ca să găsesc pe cineva care să mă ajute. Tatăl meu a fost răpit!

Preotul făcu ochii mari. Amanda simţi o satisfacţie răutăcioasă: pentru prima dată, obţinuse o reacţie din partea lui.

— Doctorul Capelo? Răpit? Când?

— Acum câteva ore.

— Cine l-a răpit? Ştii?

— Nu. Doar...

— Amanda, spune-mi toată povestea! De la început. Să nu omiţi nici un detaliu, chiar dacă ţi se pare neimportant!

Îi relată întâmplarea, simţind o uşurare pe care nu voia s-o recunoască: exista iarăşi un adult care să preia responsabilitatea. Părintele Emil o ascultă cu atenţie. După ce termină, el se ridică şi se duse spre tabloul de pe perete. Cu spatele la ea, întrebă:

— Pe cine voiai să cauţi pe Lună?

— Pe Marbet Grant.

— Empatică? De ce?

— E o prietenă de-a noastră. M-am gândit că mă poate ajuta să-l găsesc pe tata, fiindcă e bogată şi cunoaşte o mulţime de oameni prin tot Sistemul Solar.

Preotul rămase tăcut vreme îndelungată. Apoi se depărtă de tablou şi-şi atinse fruntea, pieptul, umărul stâng, umărul drept. Amanda se întrebă dacă suferă cumva de vreo boală neurologică, la fel ca mama Theklei, care avea ticuri incontrolabile.

— Amanda, am să te ajut, îi spuse preotul aşezându-se din nou lângă ea. Ştii deja că nu-ţi poţi arăta paşaportul pentru a călători legal pe Lună, decât cu riscul de a intra astfel în bazele de date guvernamentale. Dacă *într-adevăr* oamenii guvernului ţi-au răpit tatăl...

— Crezi că ei au fost?

Pe chipul părintelui Emil apăru o expresie ciudată, trecătoare. Făcu iarăşi gesturile acelea care semănau a tic, apoi închise ochii.

— Cred că sunt nepătrunse căile Domnului şi că El ne pune inima la încercare în moduri pe care noi nu le putem înţelege.

Amanda replică, nerăbdătoare:

— Ce înseamnă asta? Crezi sau nu că guvernul l-a luat pe tata?

— O raţionalistă cu ochelari de cal... Fiica demnă a tatălui ei! Păcatele părinţilor le trag copiii. Da, Amanda, cred că guvernul ţi-a răpit tatăl. Mai cred şi că vor da vina pe mişcarea antirăzboi.

— *De ce*? De ce să-l ia pe tata?

— Habar n-am! Nu sunt nici politician, nici om de ştiinţă, slavă Domnului! Tatăl tău se ocupa în ultima vreme de vreo problemă ştiinţifică nouă, importantă?

— Tata se ocupă mereu de câte o problemă ştiinţifică importantă!

„Părintele Emil nu ştie prea multe despre savanţi!”, îşi spuse ea.

— Mda... Păi s-ar putea ca ăsta să fi fost mobilul. Sau nu. Dumnezeu lucrează.

— Lucrează la ce?! întrebă Amanda.

Dar părintele Emil se întorsese iarăşi cu spatele. Se apropie din nou de tabloul cu bărbatul însângerat şi îngenunche în faţa lui, mişcând buzele muteşte. Pe chipul lui se aşternu o expresie de suferinţă atât de intensă, încât Amanda se sperie.

Studiase religia, fireşte, la cursul de istorie, chiar dacă istoria era disciplina care-i plăcea cel mai puţin, astfel că nu-i acorda cine ştie ce atenţie. Poate că existase o religie numită „catolică” – fuseseră atâtea! Şi toate erau caraghioase şi iraţionale – aşa spunea tatăl ei, fapt care-i micşorase şi mai mult interesul faţă de ele. Dar oricum, ştia ce face părintele Emil. Se „ruga”, cerând ajutor de la „Dumnezeu”. Ajutor pentru ce?

Amanda aruncă o privire spre uşă, întrebându-se dacă Mânia Domnului ar opri-o în cazul în care ar încerca să plece. Iar dacă reuşea într-adevăr să iasă pe uşă, unde s-ar fi găsit? Se mai afla oare pe spaţioportul Walton? Înainte ca ea să decidă ce să facă, părintele Emil se ridică.

— Amanda, am să te ajut să ajungi pe Lună.

Ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare, dar în vocea lui era ceva care-o deranja.

— De ce? întrebă prudentă.

— Fiindcă Dumnezeu lucrează pe căi nepătrunse, copilă. Pentru amândoi. Am prieteni, iar ei au nave, şi nu va fi nevoie să-ţi arăţi paşaportul nici unei baze de date guvernamentală.

În afirmaţia lui era ceva în neregulă. Amanda se gândi şi găsi ce anume.

— Dar... chiar dacă aveţi nave, ele tot trebuie să primească aprobare şi să fie monitorizate de un spaţioport, iar astea sunt ale guvernului!

— Nu în totalitate. De fapt, unii angajaţi de pe spaţioporturi sunt de partea noastră şi introduc corect informaţiile privind decolarea şi aterizarea navelor, dar nu şi pe cele care ţin de persoanele aflate la bord şi de motivele călătoriei.

Amanda era complet nedumerită.

— De ce fac asta? Ce vrei să spui cu „angajaţii care sunt de partea noastră”? Ce fel de parte?

— Politică. Ştii, nu-l agreează toată lumea pe generalul Stefanak!

Asta ştia, fireşte! Toată lumea ştia. Existau grupuri întregi de oameni care considerau că generalul Stefanak se descurcă foarte prost în războiul cu fallerii. Holoemisiunile de ştiri erau pline cu demonstraţii şi editoriale şi alte chestii dintr-astea, plicticoase toate. Interesul Amandei se stinse. Ce conta politica

acestor oameni? „Ştiinţa e mai presus de politică şi mai durabilă”, spunea tatăl ei. Important era să ajungă pe Lună şi s-o găsească pe Marbet, astfel încât să-şi poată aduce părintele înapoi.

— Bine, merg pe Lună cu nava prietenilor tăi, îi spuse ea părintelui Emil. Mulţumesc!

— O, copilă! rosti părintele Emil.

Buzele lui reîncepură să se mişte în acea „rugăciune” mută şi absurdă; după o vreme, Amanda se uită în altă parte, dorindu-şi ca el să încheie odată. Trebuia să ajungă pe Lună cât mai curând cu putinţă.

TREI

ORAŞUL LOWELL, MARTE

Lyle Kaufman avea prilejul să descopere că existau o mie de modalităţi prin care un guvern putea să-şi împiedice cetăţenii să facă un lucru legal, dorit de aceştia. Nici una dintre modalităţi nu presupunea violenţă şi nici măcar ameninţări. Nu se pătrundea ilegal în vreo bază de date, nu se falsificau informaţii, nu se rosteau neadevăruri. La drept vorbind, nimeni nu spunea „nu”.

Însă dispăreau dosare. Întrevederile erau anulate din cauza unor „situaţii de urgenţă”. Anumiţi oameni, a căror semnătură pe baza amprentei retinei era esenţială pe documentele electronice, nu puteau fi contactaţi pentru moment, întrucât călătoreau prin cele mai îndepărtate tuneluri spaţiale, cu „treburi legate de război”. În sistemele informaţionale interveneau defecţiuni, viruşi, încurcarea datelor introduse, scurgeri de informaţii, erori de accesare şi eroziunea inelară a bazelor de date.

De cinci luni, Kaufman încerca să obţină autorizaţia de a ieşi din sistemul solar, cu o navă particulară, într-o călătorie având drept destinaţie planeta neproscrisă Lumea, aflată departe de toate teatrele de război cunoscute. Dar se afla tot în Lowell, înţepenit de parcă ar fi fost sudat de uriaşele armături ce susţineau domul piezoelectric.

— Circulam mai uşor când eram membru al armatei, i se plânse el lui Marbet Grant.

Marbet se aflase pe Lună până cu o săptămână înainte; fuseseră amândoi de părere că lui Kaufman îi va fi mai uşor să obţină primele autorizaţii de călătorie dacă nu trecea numele celei mai renumite Empatice din sistemul solar pe lista „echipajului”. Dar autorizaţiile se lăsau oricum aşteptate, aşa că în săptămâna anterioară, Marbet părăsise Luna City şi venise la el.

— Fireşte că-ţi era mai uşor să circuli când te aflai în armată, replică ea. Guvernul vrea ca armata să se afle dincolo de Tunelul Spaţial Nr. 1, ca să poarte războiul, iar pe cetăţeni îi vrea în casele lor, la adăpost.

— Nu-s chiar atât de sigur, Marbet. Tot mai mulţi militari par să se afle chiar aici, pe Marte!

— Ştiu, se mulţumi ea să răspundă.

Amândoi erau conştienţi de probabilitatea ca hotelul în care stătea Kaufman să fi fost înţesat cu microfoane ascunse. Era un hotel ieftin, din categoria celor folosite de rudele soldaţilor, care aşteptau cu disperare să li se aloce una dintre foarte puţinele locuinţe militare. Încăperi mici, aproape goale, coridoare pline cu copii care n-aveau alt loc de joacă, decât poate străzile înguste; pereţi mohorâţi din panouri de spumă, fără ferestre – din motive de securitate şi pentru că, oricum, nu exista privelişte de văzut. Din cauza războiului, pe Marte totul devenise mai înghesuit şi mai incomod. Kaufman, care-şi petrecuse mai toată viaţa în armată, nici nu băga de seamă. Marbet observa şi o deranja, dar nu spunea nimic. Lyle avea oricum destule pe cap. Îi citea încordarea, îndoiala şi vinovăţia nejustificată în toate liniile corpului şi-n fiecare sunet al vocii.

Marbet Grant era o Empatică. Înfăţişarea ei denota intense modificări genetice. Era scundă şi subţire, cu pometi foarte proeminenţi încadrând un nas lat, mic. Avea pielea ciocolatie, ochii verzi ca smaraldele, părul scurt, ondulat, ruginiu. Părea complet artificială, dar adevărata inginerie genetică se exercitase asupra minţii ei.

De-a lungul istoriei au existat întotdeauna oameni neobişnuit de sensibili la prezenţa celorlalţi, neobişnuit de capabili să citească gândurile altora. Istoricii susţineau că acest lucru ţinea de necesitatea de a supravieţui a celor din categoriile inferioare: robi, sclavi, femei, supuşi. Însăşi viaţa lor putea depinde de descifrarea corectă a toanelor stăpânilor.

Biologii evoluţionişti au subliniat că această idee se potriveşte foarte bine cu teoria darwinistă. Supravieţuiau cei mai capabili să perceapă corect, fiindcă se puteau adapta la ceilalţi tocmai în virtutea acurateţei percepţiei.

Cercetătorii din ştiinţele sociale au documentat micile indicii inconştiente care semnalează emoţii şi intenţii: imperceptibile schimbări faciale, mişcări ale corpului, intonaţia vocii, creşterea temperaturii corpului. Antropologii transculturali au constatat că în toate societăţile există oameni capabili să perceapă, aproape întotdeauna inconştient, asemenea indicii.

Dar abia inginerii geneticieni au făcut legătura între această capacitate de percepţie empatică şi anumite modele genetice – combinaţii subtile, dar identificabile, ale anumitor gene altfel disparate. Un singur grup de geneticieni a lucrat la această modificare, începând cu subiecţii pe care-i aveau cel mai la îndemână pentru studiu: propriii lor copii. Geneticienii credeau că le oferă odraslelor o şansă în plus pentru a supravieţui, asemănătoare cu creşterea masei musculare, cu stimularea inteligenţei sau cu îmbunătăţirea estetică, la care apelau în mod obişnuit cei bogaţi. Însă lucrurile n-au mers chiar aşa cum crezuseră la început. Faptul că-ţi înţelegi instinctiv semenul te poate ajuta pe tine, dar pe el îl poate tulbura. Mulţi, foarte mulţi oameni nu vor să fie înţeleşi, preferând ca intenţiile şi sentimentele lor să rămână neştiute.

Chiar şi aşa, Marbet avea permanent de lucru. Pentru corporaţiile care voiau un avantaj suplimentar în negocieri. Pentru oamenii legii care anchetau acuzaţii de delicte majore. Pentru guvern, când voia să ştie mai multe despre indivizi decât erau aceştia dispuşi să dezvăluie. Şi, o dată, pentru armată, când aceasta a încercat să-l înţeleagă pe singurul inamic faller capturat în viaţă. Acel faller murise, dar nu înainte ca doctorul Thomas Capelo să afle de la el informaţii ce au schimbat întregul curs al războiului.

Toate acestea se petrecuseră pe planeta numită Lumea, unde Marbet îl cunoscuse pe Lyle Kaufman. Şi unde distruseseră împreună o civilizaţie.

Marbet renunţase să-l mai provoace pe Lyle la discuţii despre vinovăţia pe care-o simţea acesta. Vorbele ei nu-l ajutau cu nimic. Doar întoarcerea pe Lume ar fi putut să-l ajute – dacă autorităţile aveau să le-o permită.

În ultimii câţiva ani, numitele autorităţi îl supravegheaseră cu atenţie pe Kaufman, aşa cum procedaseră, fără îndoială, şi cu

Marbet Grant, şi cu Thomas Capelo. Toţi trei ştiau prea multe despre fallerul mort. Aşa că, fireşte, încăperea era plină cu microfoane. Puterea generalului Stefanak depindea de informaţii tot atât de mult cum depindea şi de prezenţa armatei, constantă şi în inexorabilă creştere pe Marte. Era o armată fanatic de loială faţă de Stefanak. Generalul petrecuse un deceniu întreg construind acel fanatism: promovase anumiţi ofiţeri, pe alţii îi transferase în colonii, manipulase sumele esenţiale alocate din buget. Unii (mulţi) spuneau că Stefanak construieşte spre a obţine o dictatură, sub acoperirea legii marţiale „impuse” de război. Dar în ultimul an, puţini mai îndrăzniseră să afirme prea făţiş acest lucru.

Marbet luă telecomanda – hotelul nu poseda nici măcar un sistem cuviincios cu activare vocală – şi deschise holoecranul, căutând o emisiune de ştiri. Şi iată-l: Sullivan Stefanak, Comandant Suprem al Consiliului de Apărare al Alianţei Solare.

— … aici în această seară doar pentru că primejdia care-i pândeşte pe toţi cetăţenii sistemului solar este atât de mare! O primejdie ce vine nu din partea duşmanului, ci din partea propriilor noştri semeni. Facţiunea antirăzboi cunoscută sub numele de *Life Now* reprezintă…

— Hait, că iar a început! făcu Marbet.

Kaufman rămase impasibil, dar ştia că ea îi sesizează oricum schimbările de expresie de pe chip. Părerile sale despre Stefanak rămâneau amestecate. Kaufman era – fusese – om al armatei, iar Stefanak era cel mai mare militar din generaţia lui. Faptul că el se afla la conducere îi împiedicase pe falleri, superiori tehnologic omenirii, să fi câştigat deja războiul. Tot Stefanak se ocupa şi cu distrugerea structurii republicane a Alianţei Sistemului Solar, structură inevitabil fragmentată, din moment ce Marte, şi nu Pământul cel mult mai populat, controla Consiliul. Marte controla tunelurile spaţiale şi asta era de-ajuns. Marte…

— Ce-a spus? făcu Marbet.

Kaufman nu fusese atent, dar după ce-i văzu expresia de pe chip, începu să asculte.

— … răpirea laşă a unui civil. După cum ştiţi cu toţii, doctorul Thomas Capelo este cel mai mare savant al sistemului solar,

omul care a descifrat în beneficiul nostru secretele Artefactului Protector, datorită căruia căminele noastre preţioase se află în siguranţă, apărate în faţa unui duşman pornit să distrugă orice rămăşiţă de viaţă omenească. *Life Now* a mers prea departe! Doctorul Capelo, tatăl a două fete, profesor respectat la venerabila universitate a UAF[1] de la Harvard, nici măcar nu era combatant. Mulţi îl priveau ca pe un mântuitor, şi într-adevăr...

— Când? întrebă Kaufman.

— Aseară. Ssst!

—... din fericire, familia sa nu era acasă la acea oră...

Kaufman gândea cu repeziciune. Da, putea fi opera organizaţiei *Life Now;* în ultima vreme prinsese putere. Idealiştii care formau miezul acestei facţiuni beneficiau de susţinerea anumitor familii şi corporaţii foarte puternice, care ar fi avut foarte multe de pierdut dacă Stefanak devenea dictator. Dar *Life Now* nu era singurul candidat pentru răpire. În ultimul an al serviciului său militar, Kaufman se aflase la comanda unei staţii spaţiale periferice, astfel că pierduse contactul cu politica din sistemul solar. Dar înainte de asta fusese strateg militar în AAAS, Armata de Apărare a Alianţei Solare. N-ar fi fost imposibil ca o facţiune chiar de la nivelul guvernului, o facţiune care i se opunea cu înverşunare lui Stefanak, să-l fi răpit pe Capelo. Dar de ce? Sau...

— Ştii la ce lucra Tom în ultima vreme? o întrebă pe Marbet.

— Lyle, fizica a devenit atât de complicată, încât cred că mulţi dintre colegii lui Tom nu pricep cu adevărat la ce lucrează. Poate că nici chiar Tom nu ştia. N-ar fi prima oară!

Expresia ei se schimbă; îi spuse:

— Mi-e cam rău, Lyle! Mâncarea aia de la prânz, ţi-am zis eu...

Semnalul pe care-l conveniseră. Kaufman o urmă în baie. Marbet îngenunche lângă vasul de toaletă, el o imită; ea şopti înăbuşit:

— Crezi că pe Tom l-a răpit chiar Stefanak!

— De unde ştii? îi scăpă lui fără voie.

Ar fi trebuit să se obişnuiască, după atâta timp! Marbet nu putea să explice modificările abia sesizabile – din limbajul

[1] UAF – abreviere de la United Atlantic Federation, Federaţia Atlanticului Unit (n.t.)

corporal, din expresiile faciale, din mişcările sprâncenelor, din toate luate la un loc – pe care le descifra intuitiv, iar când încerca totuşi să le desluşească, el nu înţelegea. Abilitatea ei era integral nonverbală. Kaufman şopti:

— Da, cred că e posibil ca însuşi Stefanak să fi cerut răpirea lui Tom!

— De ce?

Dinspre holoecranul camerei de hotel auziră vocea lui Stefanak spunând:

— ... apelul meu personal de a dezvălui autorităţilor orice informaţie care ar putea duce la găsirea doctorului Capelo şi...

— O cale de a discredita mişcarea antirăzboi, de a folosi *Life Now* ca pe un pretext pentru a-şi asuma şi mai multă putere personală... Nu ştiu sigur. Dar dacă a făcut-o, a folosit o tehnică stângace. Mai degrabă în stilul amatorilor.

— Aşadar, crezi că *Life Now* l-a răpit pe Tom?

Marbet adăugă mai tare:

— O, Doamne, sunt aşa de ameţită, Lyle...

— Nu ştiu, spuse el. Dacă Stefanak a vrut ca acţiunea să pară opera celor din *Life Now*, ar fi putut să ceară intenţionat o execuţie stângace... Aşa, dragă, dă-i drumul dacă-ţi vine...

Marbet îşi băgă un deget pe gât, provocând un spasm violent, apoi se aşeză în fund, ameţită. Lyle udă cu apă rece un prosop şi i-l dădu. Echipa de supraveghere avea acum o vomă autentică de trecut la catastif.

După ce se întoarseră în cameră, o întrebă:

— Te simţi mai bine acum?

— Da, mulţumesc! Dar hai să nu mai mâncăm şi altă dată la Katouse!

— De acord. Marbet, am s-o sun pe Carol.

— Mă îndoiesc că ai să obţii legătura.

N-o obţinu. Kaufman lăsă un mesaj pentru a doua soţie a lui Tom, în care-i oferi ajutorul sub orice formă ar fi considerat ea de cuviinţă şi încercă să-i insufle speranţă. Fără îndoială, Carol se afla în compania poliţiştilor, a agenţilor federali de la UAF, a rudelor şi a prietenilor. Kaufman ştia că ea, Amanda şi Sudie vor fi în siguranţă; probabil că la acea oră, locuinţa lui Capelo era înconjurată de suficienţi soldaţi cât să formeze o companie.

O luă pe Marbet de mână. Stătură în tăcere, gândindu-se la Tom Capelo, acel om sclipitor, dificil şi complicat. Cele două fiice îl adorau. Îşi pierduseră mama într-un raid al fallerilor, cu ani în urmă, iar dacă le-ar fi fost ucis şi tatăl...

Terminalul scoase un sunet de avertisment. Neexistând un sistem electronic global, era doar un sunet de clopoţel, fără vreo explicaţie verbală. Pe ecran apărură cuvintele: RECEPŢIONARE MESAJ ÎNREGISTRAT; Marbet apăsă pe telecomandă ca să-l activeze. Pe ecran apăru imaginea unei femei necunoscute, îmbrăcată într-un costum de afaceri nu foarte scump şi cu o tunsoare ce-i stătea oribil.

— Colonele Kaufman, doamnă Grant, Secţia Călătorii Civile a Administraţiei Marţiene a Tunelurilor Spaţiale, din cadrul Departamentului de Stat al Consiliului de Apărare al Alianţei Solare, are plăcerea de a vă informa că v-a fost aprobată cererea pentru o călătorie finanţată din surse particulare, pe planeta Osiris, Sistemul Iris, Tunelul...

— Dar noi nu vrem să mergem pe Osiris! interveni Marbet.

Kaufman ar fi putut să-i spună că întreruperea e inutilă: ascultau un mesaj preînregistrat.

—... Spaţial Nr. 89. Veţi primi în scurt timp planul de zbor, itinerariul tunelurilor şi regulamentele Administraţiei Tunelurilor. Vă informez că itinerarul presupune să traversaţi Tunelul Spaţial Nr. 1 între perioada 16-19 octombrie anul curent. Vă informez, de asemenea, că această aprobare nu implică juridic Administraţia Marţiană a Tunelurilor Spaţiale, poate fi anulată în orice moment fără informare prealabilă şi nu presupune nici o responsabilitate pentru cursul şi deznodământul expediţiei dumneavoastră. Administraţia vă urează călătorie plăcută!

Kaufman şi Marbet se priviră. Osiris nu se afla nici măcar aproximativ în vecinătatea Lumii. Va fi nevoie de timp pentru a corecta „greşeala” birocratică – săptămâni, luni. O veşnicie.

Ochii căprui, limpezi ai lui Kaufman rămaseră calmi. „Un bărbat echilibrat”, îşi spuse Marbet pentru a suta oară. Calm; nu se lasă tulburat prea uşor. Doar ea cunoştea vinovăţia calmă, constantă, greu de dislocat ce zăcea dincolo de suprafaţă. Lyle o privi şi ea îl citi cu uşurinţă: se săturase de solicitări oficiale. Spuse cu voce tare, pentru dispozitivele de înregistrare:

— Au greşit planeta!

— N-avem ce face, decât s-o luăm de la capăt, răspunse Kaufman. Dar, Marbet, o să dureze; n-are rost să ne irosim banii pe hotel, nu-i aşa? Crezi că prietena ta, Amy, mai acceptă să ne găzduiască?

— Da, o să se bucure dacă stăm la ea! spuse Marbet. Chiar ieri mi-a spus că putem merge oricând. Mă apuc de împachetat.

Departamentul de Stat sau cine ştie ce altă autoritate n-avea decât s-o caute pe Amy până nu mai putea. De fapt, n-avea decât să-i caute şi pe ei doi! Intenţionaseră să facă totul legal, dar îşi elaboraseră şi planuri alternative, pentru eventualitatea că nu vor reuşi. După cum guvernul nu obosea să amintească, se aflau în război.

Fiecare război, indiferent când şi unde se purtase, dăduse naştere unor lupte ascunse între guvernele implicate şi propriii cetăţeni. Pieţe negre, profitori, spărgători de blocadă, trădători, indivizi care refuzau înrolarea din motive morale sau religioase, crima organizată şi surorile ei mai puţin organizate. Contracte guvernamentale false, documente de călătorie false, permise de aterizare false, liste de pasageri false şi, pentru cei cu adevărat sofisticaţi, baze de date cu programe falsificatoare. Pentru toate astea era nevoie de două lucruri: contacte şi bani.

Marbet avea bani. Kaufman, militar de carieră, nu dorise să apeleze la căi ilegale pentru călătoria plănuită. Om cu bun-simţ, n-ar fi vrut să încalce legea. Dar, fireşte, ca fost ataşat militar al Consiliului Alianţei Solare, în Lowell City – inima războiului –-, cunoştea oamenii cu contactele necesare.

Nici Kaufman, nici Marbet n-aveau cum să-i ofere vreun ajutor practic lui Tom Capelo. Nici măcar nu erau prieteni apropiaţi; nu-l mai văzuseră pe fizician de aproape doi ani, deşi Marbet pălăvrăgea ocazional, prin comlink, cu Amanda, fiica mai mare a lui Capelo. Un copil bun, Amanda, cu o pasiune de şcolăriţă pentru Marbet. Dar fără îndoială că-n acea îngrozitoare situaţie de criză, Amanda avea oameni mult mai apropiaţi – prieteni şi rude. Când medita la toate cele petrecute pe Lume, Kaufman nu se mai gândea la Capelo, ci la Dieter Gruber şi la Ann Sikorski. Rămaşi pe Lume prin hotărârea lui, a lui Kaufman, în mijlocul civilizaţiei pe cale de năruire pe care tot el o distrusese, singur.

Marbet îşi scoase valiza şi se apucă de împachetat.

PATRU

LUNA CITY

Amandei nu-i venea să creadă: Marbet dispăruse!

— Sunteţi sigură? o întrebă pe vecina acesteia, o doamnă grasă şi amabilă, care locuia în apartamentul alăturat, în ciudata „clădire” subterană.

— Sunt sigură, drăguţa mea, răspunse aceasta, ştergându-şi mâinile de prosopul de bucătărie.

Femeia avea un accent ciudat. Undeva, în spatele ei, plângea un sugar.

— Mi-a lăsat codul casei, pentru o eventuală urgenţă. A plecat la iubitul ei.

Amanda îşi încleştă mâinile – un obicei nou.

— Aş putea să arunc o privire în apartamentul ei? Doamna cea grasă ezită.

— Vă rog! Sunt nepoata ei. Tatăl meu vitreg şi cu mine n-am ştiut că ea o să plece.

Femeia se uita când la Amanda, când la părintele Emil, care stătea cu câţiva paşi mai în spate, pe coridorul curbat. Părintele purta pantaloni negri şi cămaşă neagră, ambele mai curate decât fuseseră la misiune. Vecina clătină din cap.

— Îmi pare rău, drăguţa mea! Dar Marbet nu mi-a spus că pot lăsa pe cineva să intre. Îmi păreţi în regulă, dar dacă ea nu mi-a zis…

— Dar...

Privirea femeii îşi pierdu amabilitatea. Părintele Emil spuse, din spatele fetei:

— Gata, Jane. Hai să mergem! Mulţumim, doamnă! Femeia dădu din cap, părând tulburată. Amanda îşi dădu seama că ar fi vrut să-i ajute, dar voia, de asemenea, s-o protejeze pe Marbet. Drăguţ din partea ei; foarte mulţi oameni se simţeau prea stânjeniţi în preajma Empaticei pentru a dori să-i fie prieteni. Amanda încercă să-i zâmbească doamnei înainte să se întoarcă la părintele Emil. Nu se gândise nici o clipă ce va urma după ce

o va găsi pe Marbet. Şi-acum, că Marbet se afla pe Marte – cel puţin aşa-i spusese femeia –, ce să facă?

— Îmi pare rău, drăguţă! strigă femeia în urma lor. Dar ştiu că vrei ca mătuşa ta să fie fericită! Nu m-ar mira dacă s-ar mărita cu colonelul acela, Kaufman, în călătoria asta romantică pe care o fac!

Amanda se opri locului. Marbet şi colonelul Kaufman? Un tip de treabă, după părerea ei, dar... nu era destul de bun pentru Marbet! Nici măcar nu-i plăcuse de ea şi de Sudie, iar tatăl ei spunea că domnul colonel Kaufman face parte din acea categorie de oameni care nu ştiu să aprecieze copiii...

Tatăl ei...

Îşi încleştă mâinile şi mai tare, atât de tare, încât încheieturile se albiră. Şi asta era necesar uneori. Tatăl ei spunea mereu că nu poţi realiza nimic de valoare când plângi.

— Cine e colonelul Kaufman? întrebă părintele Emil.

— El a condus expediţia pe Lume, zise Amanda scurt. Cea în care tata a găsit Artefactul Protector şi a aflat ce face şi cum funcţionează. Doar ţi-am spus!

— N-am memorat toate numele pe care mi le-ai înşirat, copilă! Mă tem că eu nu atribui o importanţă covârşitoare tuturor detaliilor vieţii tale. Străduieşte-te să găseşti în tine puţină smerenie!

Amanda îl ignoră. Când părintele Emil îi spusese că o va ajuta să ajungă în Luna City prin prietenii lui tainici, nu-şi dăduse seama că el o va însoţi. E drept, la început se bucurase că merge cu ea. Fusese înspăimântător să se îmbarce pe o navă plină cu oameni străini, având un paşaport fals pe numele Jane Verghese, să asculte holoemisiunile de ştiri despre răpirea tatălui ei şi apoi relatările presei despre propria ei dispariţie, considerată tot răpire.

Reporterii descoperiseră că Amanda nu se afla împreună cu Carol şi cu Sudie, nici cu alţi prieteni de-ai ei, şi drept urmare presupuneau că a fost răpită împreună cu tatăl ei. Dar oamenii care-l luaseră pe tatăl ei ştiau, de bună seamă, că nu se întâmplase aşa. Poate aflaseră între timp şi că Amanda fusese martoră la răpire. Probabil o căutau. Asta o speria, aşa că se

bucurase că părintele Emil o însoţea, chiar dacă era cea mai enervantă persoană din câte cunoscuse vreodată.

— Amanda, Dumnezeu nu vrea niciodată ca oamenii să poarte război!

— Şi atunci de ce ne războim? De ce nu ne opreşte Dumnezeu?

— Pentru că ne-a oferit liberul arbitru. Iar noi am ales să ne războim cu fallerii.

— *Ştiu* că asta nu-i adevărat! zise ea triumfător. Fallerii ne-au atacat primii, aşa că ei sunt aceia care au ales războiul!

— Dar nici fallerii nu vor război, replică părintele Emil, bărbuţa-i rară mişcându-se în sus şi-n jos, ca de fiecare dată când vorbea cu mare înflăcărare. Nici o specie inteligentă nu-l doreşte! Războiul ăsta e întreţinut de conducătorii oamenilor, poate şi de cei ai fallerilor, care folosesc situaţia ca pe o cale de a obţine, de a păstra sau de a-şi mări puterea personală. Ei, asta suna logic; şi tatăl ei spunea acelaşi lucru. Dar părintele Emil îşi submină propriul argument, adăugând:

— Dacă generalul Stefanak ar vrea cu adevărat să pună capăt războiului, le-ar comunica fallerilor această dorinţă.

— Dar fallerii nu vor să comunice cu noi! strigă Amanda, exasperată. Refuză să scoată o vorbă măcar! Asta o ştie oricine!

— Eu nu ştiu, replică părintele Emil. Ideea asta face parte din propaganda guvernului! Populaţia, în care te incluzi şi tu, crede în propaganda cu care o hrănesc conducătorii ei, indiferent în ce-ar consta ea.

— Ei bine, în cazul ăsta preoţii, în categoria cărora intri şi dumneata, cred în propaganda religioasă cu care-i hrăneşte biserica lor, indiferent în ce-ar consta ea!

Îşi dădu seama în aceeaşi clipă că a mers prea departe. Părintele Emil îşi îndreptă făptura mărunţică, deloc impresionantă, şi rosti:

— Nu poţi recunoaşte mărturiile false. Nici pe Antihrist. Astea sunt semnele Sfârşitului, asta-i jalea măcelului nevinovaţilor!

Amanda îşi spuse cu convingere că-i nebun şi încercă să nu-l mai asculte.

Dar şi asta o speria! Se întrebă ce caută alături de un om nebun, care mai era şi singura persoană capabilă s-o apere.

Părintele Emil îl lăsase pe robotul numit Furia Domnului la misiune, împreună cu o altă persoană, căreia i se spunea, de asemenea, „părinte”. Explicase că e nevoie de robot pentru „muncă”.

Nava care-i adusese pe Lună era mică, proiectată pentru şase oameni, dar era o navă adevărată, nu o simplă navetă. Avea cuşete, o bucătărie, depozite şi o punte mică. Cei trei oameni, doi bărbaţi şi o femeie, care alcătuiau echipajul nu schimbaseră nici măcar o vorbă cu Amanda; o urmăreau doar, cu priviri precaute şi dure, ceea ce o făcea să nu se simtă în largul ei. Dacă ar fi umblat prin casă cu faţa aceea botoasă, nepoliticoasă, tatăl ei ar fi mustrat-o cu asprime. Îl întrebase pe părintele Emil cine sunt acei oameni, iar el i-a răspuns că Dumnezeu îşi alege singur instrumentele care să împlinească slava Sa şi că nu e de nasul oamenilor, cu atât mai puţin al copiilor, să-I pună la îndoială alegerile.

Fata stabilise în sinea ei că dacă Dumnezeu îi alesese pe acei oameni să-i fie instrumente, atunci Dumnezeu era la fel de ţicnit ca părintele Emil.

Amanda mergea iute pe lângă preot, străbătând coridorul lung, circular ce delimita nivelul H din Luna City. Un tramvai micuţ apăru de după curbă, opri lângă ei şi le spuse vesel:

— Bună ziua! Eu fac circuitul acestui nivel rezidenţial o dată la zece minute şi mă opresc ori de câte ori îmi cereţi. Sau puteţi merge pe jos, dacă aşa preferaţi. Toate intrările spre grupurile rezidenţiale se găsesc pe acest coridor principal circular sau imediat în apropierea lui.

— Mergem pe jos, răspunse Emil, şi tramvaiul plecă mai departe.

— Părinte Emil...

— Taci, Jane, mă gândesc! spuse preotul cu un asemenea accent pe „Jane”, încât Amanda înţelese că-i aminteşte să nu vorbească până se întorc la bordul navei.

Altă belea! Părintele Emil era cea mai paranoică persoană în viaţă, chiar mai paranoic decât tatăl ei. Tom Capelo trăia cu convingerea că întregul univers şi-a pus în gând să le facă rău fetelor lui. Părintele Emil trăia cu convingerea că guvernul îşi

propusese să asculte toate fleacurile plicticoase pe care le rostea el.

Ajunseră la lift, urcară şi ieşiră sub domul ce acoperea Luna City, dincolo de care se vedea cerul negru, presărat cu stele licăritoare. Era un dom mic, nici nu se compara cu cele de pe Marte. Părintele Emil spunea că acolo locuiesc doar opt mii de oameni, „toţi farisei: savanţi, tehnicieni, militari şi rudele lor bogate. Nici un sărac nu poate trece prin urechea acului!”. Toate locuinţele şi toate locurile de muncă fuseseră construite sub pământ, la adăpost de ploile de meteoriţi. La suprafaţă, sub dom, se găseau doar câteva clădiri din panouri artificiale, un loc de joacă pentru copii şi o grădină de nisip neted, greblat, presărat cu bolovani, bănci şi câteva straturi cu flori modificate genetic, create din ciuperci.

Florile constituiau primul lucru care-i stârnea Amandei interesul după răpire şi ar fi vrut să îngenuncheze şi să le examineze. Aveau frunze verzi, late, aproape translucide şi flori mici, de un galben palid; probabil că una dintre modificările genetice le permitea să supravieţuiască în medii cu foarte puţină lumină. Dar părintele Emil o zori să-şi îmbrace costumul, după care ieşiră prin sas pe câmpia pustie, bolovănoasă ce se întindea între dom şi naveta ce făcea legătura cu spaţioportul.

— Amanda, am o mărturisire de făcut, spuse preotul, şi Amanda îşi dădu seama că folosea canalul privat de comlink, aşa încât să-l audă doar ea. Am păcătuit împotriva ta!

Fata îl privi pieziş. Dacă tatăl ei ar fi spus aşa ceva, ar fi conchis că probabil s-a cherchelit şi e pus pe glume în stilul lui obişnuit, ridicol. Dar părintele Emil părea că vorbeşte serios.

— Am minţit. Când te-am adus aici s-o întâlneşti pe Marbet Grant, ştiam deja că se află pe Marte.

— Ştiai? De unde?

— Au aflat prietenii mei. Să ştii că a fost uşor. Marbet Grant e o persoană renumită, deşi cam detestată, şi anumite canale triviale de ştiri informează publicul asupra acţiunilor persoanelor renumite. Actori, Empatici, celebrităţi ca femeia aceea, Magdalena... Ştiam că Marbet Grant a plecat spre Marte, singură, acum trei săptămâni.

— Femeia aia spunea că Marbet nu e singură! E cu colonelul Kaufman!

— Nu, femeia spunea că Marbet Grant a plecat să-şi întâlnească iubitul, replică preotul. Probabil Kaufman se afla deja pe Marte.

— Dacă ştiai că Marbet e pe Marte, de ce m-ai adus în Luna City? întrebă Amanda cu patimă.

— Am vrut să vezi cu ochii tăi că a plecat, să auzi de la o persoană care să nu aibă legături cu mine sau cu organizaţia. Aşa încât să crezi.

— Bine, cred!

Amanda era furioasă, tulburată, confuza. Nu aşa vorbesc adulţii cu copiii!

— Dar ca să obţin convingerea ta, am minţit, spuse părintele Emil. Te rog să mă ierţi!

— N-ar trebui să-i ceri iertare lui Dumnezeu?

Asta de la el o aflase.

— Şi Lui.

Zău că era ridicol! Ce s-ar mai fi amuzat tatăl ei pe seama părintelui! Dar Amanda îşi dădu seama că preotul vorbea serios, ceea ce o stânjeni.

— Te iert, spuse ea cu stângăcie. Acum unde mergem?

— Înapoi pe navă.

Nu la asta se referea Amanda, dar îl urmă oricum; intrară în sasul navei şi-şi scoaseră costumele. Apoi, spre surprinderea ei, părintele Emil îi spuse:

— Amanda, vino în bucătărie; echipajul vrea să-ţi vorbească.

Zona locuibilă a navei cuprindea o cameră comună pe marginile căreia se înşirau cuşete închise, care-ţi dădeau impresia că dormi într-un sertar de scrin, şi o bucătărie mică, în care stăteau înghesuite o masă şi şase scaune. Echipajul alcătuit din trei oameni o aştepta. Amanda se aşeză cu stângăcie pe un scaun, foarte conştientă de gravitaţia redusă. Părintele Emil rămase în picioare.

— Amanda, a venit timpul să vorbim despre situaţia ta, spuse căpitanul.

Fata încuviinţă, puţin speriată. Ce figuri solemne aveau! Nu-şi amintea decât numele căpitanului: căpitanul Lewis, un bărbat solid, cu nas mare. Acesta spuse:

— Ţi-am făcut un serviciu, aducându-te aici s-o cauţi pe Marbet Grant. Acum avem nevoie să faci şi tu ceva pentru noi, ceva care te va ajuta şi pe tine.

Amanda încuviinţă iarăşi pe muteşte. Căpitanul îi vorbea ca şi cum ar fi fost adult, lucru care o mulţumea şi o speria în acelaşi timp.

— Ai fost martoră la răpirea tatălui tău de către agenţi ai guvernului porniţi să distrugă mişcarea antirăzboi. Noi suntem membri ai acelei mişcări, la fel şi părintele Emil, care te-a salvat pe Pământ. Vrem să faci o înregistrare, care va fi transmisă prin satelit pretutindeni în sistemul solar, şi-n care să relatezi exact cum l-au luat agenţii guvernului pe tatăl tău. Amanda era încurcată.

— Dar atunci răpitorii vor şti unde mă aflu şi vor veni să-mi facă rău!

— După ce faci înregistrarea, exclus. Întreaga lume va şti unde te afli, întreaga lume va fi cu ochii pe tine. Atunci ai să fii mult mai în siguranţă decât acum. În siguranţă, cu noi.

— Dar... Dar nu ştiu cine mi-a răpit tatăl! Nu ştiu dacă erau într-adevăr agenţi ai guvernului! Tatăl meu face treabă bună pentru guvern, lucrează în domeniul fizicii. El a decodificat Artefactul Protector care-i împiedică pe falleri să distrugă întregul sistem solar!

— Grozav! Artefactul ăla face cu putinţă distrugerea spaţiu-timpului! interveni femeia tăios.

Căpitanul Lewis îi aruncă o privire cruntă, apoi reveni la Amanda.

— Generalul Stefanak se foloseşte de tatăl tău, ca să poarte războiul ăsta îngrozitor. Amanda, doctorul Capelo e un om bun şi extrem de inteligent, nimeni nu se îndoieşte de asta. Dar e savant, iar ştiinţa nu-i totuna cu politica.

Amanda încuviinţă. Asta suna logic; tatăl ei spunea mereu: „Ştiinţa se află mai presus de politică şi e mai durabilă”. Dar nu rosti fraza cu voce tare. Ar fi fost o grosolănie, din moment ce, evident, pe căpitanul Lewis îl interesa mai mult politica decât

ştiinţa. Şi nu se cădea să insulţi la nimereală interesele altor oameni, decât dacă erai Tom Capelo. Căpitanul Lewis continuă:

— Generalul Stefanak l-a răpit pe tatăl tău pentru a da vina pe organizaţia *Life Now*. L-ai auzit în holoemisiunea de ştiri! În rândurile organizaţiei *Life Now* sunt nenumăraţi oameni care vor să pună capăt războiului, vor pace şi nimic mai mult. Tu nu-ţi doreşti pacea, Amanda? Nu vrei să se termine războiul?

— Ba da.

Fireşte că voia! La fel ca toată lumea.

— Războiul ţi-a ucis mama, nu-i aşa?

Fata nu reuşi decât să dea din cap aprobator. Părintele Emil avertiză:

— Lewis...

— Amanda, uită-te la imaginile astea!

Căpitanul Lewis deschise un plic şi-i dădu fotografiile, una câte una. Trupuri complet carbonizate, zăcând pe iarba pârjolită, oameni care urlau de durere... Amanda i le dădu înapoi, simţind că i se face greaţă.

— Acelea, Amanda, sunt victime ale războiului. N-ai vrea să faci tot ce poţi pentru a pune capăt războiului, aşa încât să nu mai sufere şi alţi oameni? N-ai vrea?

Amanda încuviinţă.

— Atunci e necesar ca generalul Stefanak să-şi piardă puterea. Oamenii trebuie să vadă clar ce lucruri îngrozitoare face, cum ar fi acela de a-l răpi pe tatăl tău, doar ca să-i determine pe toţi să creadă că mişcarea antirăzboi e de vină. Oamenii îl consideră erou pe tatăl tău, Amanda. Ştii doar!

— Da...

— Iar tu vrei să-l vezi din nou lângă tine. Sigur că da! Dacă faci înregistrarea, ai să-l revezi mai curând, fiindcă toţi vor face presiuni asupra guvernului să-l elibereze. E prizonier politic, Amanda, ceea ce nu-i corect. Poţi spune asta întregului sistem! Şi-atunci guvernul va trebui să-i dea drumul.

„Prea multe cuvinte, îşi spuse Amanda. Nu pot gândi!” Deşi simţea o panică tot mai mare, încercă să filtreze ceea ce auzise, să priceapă spusele căpitanului Lewis. Ceva nu se potrivea...

Femeia – Amanda nu-şi putea aminti cum o cheamă – crezu că ezită din alt motiv, aşa că spuse, pe un ton foarte mieros, pe care nu-l mai folosise înainte:

— Dragă, nu trebuie să-ţi faci griji despre ceea ce vei spune în transmisie! O să scriem noi, aşa că nu va trebui decât să citeşti.

— Păi...

— Nu şi dacă preferi să foloseşti cuvintele tale, interveni căpitanul Lewis, privind-o pe femeie de două ori mai crunt ca înainte. Nu trebuie decât să spui adevărul despre ce ai văzut când agenţii guvernului ţi-au răpit tatăl.

In clipa aceea, Amanda îşi dădu seama ce nu se potrivea.

— Nu ştiu dacă au fost agenţi ai guvernului! Nu *ştiu* cine-a fost!

— *Au fost* agenţii guvernului, spuse căpitanul. N-a fost *Life Now*... ăştia suntem noi, iar noi nu ţi-am răpit tatăl! De ce să-l fi răpit? Rezultatul e că toate holoemisiunile de ştiri dau vina pe noi, dar pentru ce am face una ca asta? De ce am vrea să-i stârnim pe oameni împotriva cauzei noastre?

O idee logică, la prima vedere. Însă la a doua...

— Dar... dacă eu dau vina pe generalul Stefanak, oamenii vor da vina pe el! Iar asta va fi favorabil cauzei voastre!

— Da, într-adevăr. Şi cauzei tale, care constă în a-ţi revedea tatăl lângă tine. Toţi vor şti că guvernul l-a răpit şi se vor exercita nişte presiuni fantastice pentru a fi eliberat.

— Mm... daa... aa..., dar... dar *eu* nu ştiu dacă într-adevăr guvernul l-a răpit!

— Doar ţi-am spus noi, replică pe un ton egal căpitanul Lewis.

— De unde ştiţi? contracară Amanda.

Cu asta, revenea pe teren familiar; aşa o învăţase tatăl ei să procedeze. „*Ce dovezi ai*, *Amanda*? *Să văd cum raţionezi*. *De ce crezi asta*? “ În felul ăsta funcţiona ştiinţa.

— Ştiu fiindcă noi nu l-am răpit, şi cine altcineva ar mai fi putut-o face?

Amanda se cufundă în tăcere. Nu avea certitudinea că *Life Now* nu i-a răpit tatăl. Căpitanul Lewis nu prezenta nici dovezi, nici raţionamente. Dar dacă ar spune aşa ceva, ar însemna să-l acuze, ceea ce ar fi o grosolănie. În definitiv, nici ea nu avea vreo dovadă. Aşa că se mulţumi să repete:

— Nu ştiu cine l-a răpit.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! rosti femeia.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu, şi pace! N-am certitudinea, nu pot şti precis.

Asta era un fapt. Astfel şi-ar dori tatăl ei să procedeze: să se rezume la fapte.

— Vrei să spui, Amanda, că n-o să faci înregistrarea? întrebă căpitanul Lewis.

Amanda simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Chipul căpitanului se schimbase, la fel şi vocea. Intrase în bucluc până-n gât. Se agăţă de singura certitudine, de faptul la care i-ar cere tata să se rezume, fiindcă era adevărat.

— Spun că nu ştiu cine l-a răpit pe tata.

— Faci înregistrarea pentru noi?

— Nu pot, rosti Amanda adunându-şi tot curajul.

— Nu? insistă căpitanul Lewis.

— Nu, zise copila cu o voce mică.

— După tot ce-am făcut pentru tine? După tot ce-a făcut părintele Emil? Ţi-a salvat viaţa!

Amanda se întoarse şi-l privi pe părintele Emil, care rămăsese tot în pragul uşii ce ducea spre mica bucătărie. Preotul se albise la faţă.

— Dennis, nu aşa ne-am înţeles, spuse el.

— Ne-ai zis că fata o să facă înregistrarea!

— Nu pot! Nu ştiu cine mi-a răpit tatăl! strigă Amanda.

Capul parcă-i stătea gata să plesnească – senzaţie pe care o detesta. Îşi compuse un aer cât mai demn, se ridică de pe scaun, traversă camera comună, se urcă în cuşeta ei şi trase draperia. Îşi îngropă faţa în pernă.

„Nu ştiu cine l-a răpit”, îşi spuse sieşi cu ardoare; se agăţă de acest lucru, fiindcă asta i-ar fi spus tatăl ei şi fiindcă era adevărul şi singurul lucru pe care avea certitudinea că-l înţelege.

***

Se trezi în zarva unei certe cumplite, pe fundalul surd al zgomotului motoarelor. Se aflau în spaţiu, la viteza de un g, şi accelerau. Simţi o gâdilătură pe gât; pipăi, găsi plasturele şi-l smulse. Probabil, un plasture de dormit. Părintele Emil n-avea

de unde să ştie că plasturii cu somnifer n-o făceau să doarmă prea mult. Tatăl ei îi spunea că are „reactivitate slabă la substanţe chimice”. Amanda rămase liniştită, puţin ameţită, şi ascultă vocile din camera comună, de care o despărţea draperia cuşetei.

— ... lipsit de scrupule! spunea părintele Emil, expresie pe care Amanda n-o cunoştea prea bine.

— Şi ce-ai vrea să facem cu ea? întrebă căpitanul Lewis.

În vocea acestuia era atâta furie, încât Amanda se dezmetici complet.

— Dacă nu face înregistrarea, faptul că se află cu *noi* va întări impresia că i-am răpit pe amândoi, continuă căpitanul. Doamne, da’ ştiu c-ai mânjit peste tot cu rahatu’ ăsta, Emil!

— Am vrut să fiu de ajutor. Credeam că o să facă înregistrarea. Şi voiam s-o ajut să ajungă undeva unde să fie în siguranţă.

— O, ai avut nişte motive impecabile! zise Lewis sarcastic. Drumul spre iad, ştim bine... N-ar fi trebuit niciodată să dăm ascultare unui revoluţionar de duminică, de felul tău!

Părintele Emil rosti ceva ce Amanda nu auzi.

— Cu cât fata stă mai mult timp la noi, cu atât se înrăutăţeşte situaţia, interveni femeia. Nimeni n-o să creadă că n-am răpit-o!

— Amanda va spune adevărul despre întâmplarea din magazin, despre mine şi despre motivul pentru care am adus-o pe Lună. E un copil cinstit.

— Atunci va spune lumii şi că am încercat s-o convingem, prin presiuni, să facă înregistrarea. Dacă n-o face de bună voie – ceea ce ai spus, Emil, că se va întâmpla –, şi încă repede, în ochii presei va părea că *noi* o ţinem prizonieră!

— Şi n-o ţinem? întoarse vorba părintele.

— Nu, la naiba, noi facem ce vrea ea! Acum o ducem pe Marte, în căutarea unei aberaţii genetice, a unei colaboraţioniste ca Marbet Grant!

— În esenţă, o puştoaică de paişpe ani hotărăşte ce şi cum pe nava asta, se băgă femeia. Trebuie să facă înregistrarea. O putem constrânge, Dennis!

— Cum? întrebă căpitanul Lewis. Cu ameninţări? Cu droguri? Nu crezi c-o să spună lumii şi despre asta, mai târziu?

— Nu şi dac-o îngrozeşti suficient de tare.

— Lucy, încetează chiar în clipa asta! interveni părintele Emil. E doar un *copil*!

— Un copil în măsură să facă rău întregii organizaţii *Life Now*, mulţumită ţie, replică Lucy aspru.

Părintele Emil se întoarse spre căpitan şi-l întrebă, pe alt ton:

— Dennis... *Life Now* l-a răpit pe Thomas Capelo?

— Dumnezeule! Amatorii! făcu Lucy.

— Da, ăsta sunt, Lucy! răspunse preotul. Amator, revoluţionar de duminică, pe cea mai joasă dintre cele mai joase trepte ale ierarhiei unei organizaţii! Cred în obiectivele ei, atâta tot! Tocmai din motivul ăsta, nu ştiu răspunsul la întrebare şi vreau să-l aflu. L-a răpit *Life Now* sau vreo organizaţie afiliată antirăzboi, din AWM, pe Thomas Capelo?

Amanda îşi încleştă mâinile strâns. Ce-o să răspundă căpitanul Lewis? Dar tot părintele Emil vorbi.

— Nici tu nu cunoşti răspunsul, Dennis, aşa-i? Oi fi eu inferior în organizaţie, dar nici tu n-ai o poziţie de vârf. Nu ştii.

— Noi nu acţionăm prin răpiri! spuse căpitanul Lewis. Chiar şi prin draperie, Amanda sesiză că era ceva în neregulă cu vocea lui.

— Nici asta nu ştii, replică părintele.

— Amândoi pierdeţi din vedere subiectul principal, interveni Lucy. Amanda Capelo trebuie să facă înregistrarea care învinuieşte guvernul de răpire, şi trebuie s-o facă acum. *Tu*, Emil, trebuie s-o convingi. Doar în tine are încredere mica ticăloasă!

— Nu-i o ticăloasă, Lucy, spuse căpitanul Lewis. Dar, Emil, Lucy are dreptate. Trebuie s-o convingi chiar acum, imediat ce se trezeşte.

— Şi dacă nu pot?

— Atunci avem o problemă uriaşă, zise căpitanul. N-o mai putem ţine cu noi, căci am deveni răpitori. Nu putem nici s-o dăm în mâinile lui Marbet Grant, căci Amanda va povesti tuturor cum am făcut presiuni asupra ei să-l învinuiască pe Stefanak de răpire. Şi chiar dacă nu spune nimănui, femeia aia o să-şi dea seama că e neliniştită, că ascunde ceva, că minte, şi-n final o s-o facă să vorbească. Emil, ai cunoscut vreo Empatică?

— Nu.

— Eu, da. Du-te s-o trezeşti pe Amanda, Emil, şi pune-te pe treabă. Fii convingător. Foarte convingător!

— Stai puţin... spuse Lucy. Chiar şi-n situaţia în care Emil o convinge pe Amanda, iar ea face înregistrarea, dacă Marbet Grant află mai târziu că el a făcut presiuni asupra fetei... e la fel de rău pentru noi!

— Nu, răspunse căpitanul. Dacă fata îşi retrage public declaraţia, lumea o să creadă că-i un copil confuz şi-atâta tot. Dar dacă va continua cu încăpăţânare să refuze, devine o eroină care insistă asupra „adevărului”.

— Exact asta şi face, zise părintele. E o idealistă care detestă minciuna. N-ar trebui să considerăm că asta-i un păcat!

— Dă-l dracului de păcat! se răsti Lucy. Vorbim despre politică practică, Emil, nu despre chestii religioase abstracte şi vaporoase! Fata trebuie să facă înregistrarea, aproape în secunda în care o trezim! Şi trebuie să creadă din toată inima c-o face de bunăvoie.

— Dar dacă...

Interveni o altă voce, una foarte sonoră, pe care Amanda n-o mai auzise înainte. Al treilea bărbat. Avea un puternic accent străin.

— Dacă nu, devine un mare dezavantaj pentru mişcare. Nimeni nu ştie că se află cu noi. Poate să dispară, pur şi simplu.

Ceilalţi trei începură să vorbească toţi în acelaşi timp. Bărbatul cu voce sonoră îi făcu să tacă.

— Sunteţi nişte diletanţi cu toţii! Viaţa unui singur copil nu cântăreşte mai mult decât viaţa miilor de copii care vor muri dacă Stefanak nu este oprit. Nu mai fiţi aşa de sentimentali!

O vreme, tăcură toţi; în cele din urmă, căpitanul Lewis zise:

— Salah...

În aceeaşi clipă vorbi şi părintele Emil.

— Salah, nu suntem barbari! Barbarii sunt cei din tabăra adversă. Nu uita!

Salah nu răspunse nimic.

Amanda rămase locului, încordată, în aşteptare. După o pauză lungă, auzi cum părintele Emil se ridică şi pleacă din grup. Ştia că-i el fiindcă auzea murmurul slab al rugăciunii.

CINCI

ÎN DRUM SPRE MARTE

O mână dădu draperia la o parte. Amanda, dând impresia că doarme, simţi cum îi este pus pe gât plasturele activator şi se prefăcu a se trezi. Părintele Emil stătea lângă cuşetă ei.

— Amanda...

Ea încuviinţă, prea înspăimântată ca să rostească vreo vorbă.

Preotul, acel omuleţ prost îmbrăcat, cu bărbuţă rară şi riduri în jurul ochilor, o privi neajutorat. Apoi veni lângă ea pe pat, atent să n-o atingă, şi se aşeză cu spinarea lipită de perete şi cu genunchii adunaţi la piept. Amanda îl imită, astfel că şedeau alături, cu faţa spre draperia groasă, ca doi stâlpi între care nu se află nimic. Şi între care se află totul. Buzele părintelui Emil se mişcau fără sunet; Amanda ştia că se roagă din nou.

— Amanda, am să te mai întreb încă o dată, zise el în cele din urmă. Nu vreau să te hărţuiesc, nici să te sperii, aşa că asta va fi ultima oară când auzi subiectul. Cel puţin de la mine, adăugă el după o pauză.

Amanda nu răspunse. Stătea cu mâinile strâns încleştate. Părintele Emil tăcu vreme atât de îndelungată, încât ea se gândi că poate nu-i va spune nimic ei, ci doar lui Dumnezeu. Dar apoi începu să-i vorbească, şi spusele lui o surprinseră.

— Misiunea la care lucrez are drept ţel să salveze suflete. Să-i convingă pe cei păcătoşi să întoarcă spatele vieţii lor triste, nenorocite şi să se întoarcă iar spre Dumnezeu. Misiunea a fost numită Sfânta Tereza, Mica Floare, după o femeie sfântă pe nume Therese de Lisieux, poreclită „Mica Floare”. De fapt, nu era femeie, ci o fetiţă. Aşa ca tine.

Preotul se opri.

— Aha, făcu Amanda, pentru că simţea nevoia să spună ceva.

Dar nu înţelegea legătura dintre această Mică Floare şi restul situaţiei. Şi, în plus, ea nu mai era „fetiţă”: avea paisprezece ani!

— Mama Micii Flori a murit de foarte tânără, aşa cum s-a întâmplat şi cu mama ta. Când Mica Floare era copilă, cu doar câţiva ani mai mare decât tine, a fost luat de lângă ea şi tatăl ei. La cincisprezece ani a devenit călugăriţă...

— Ce înseamnă...

— O femeie care-şi dedică viaţa Domnului şi nu se căsătoreşte niciodată. Mica Floare s-a străduit întotdeauna să se poarte corect, să facă acele lucruri care-i vor ajuta cel mai mult pe alţii. A scris o carte despre viaţa ei. Vreau să-ţi redau două citate din cartea aceea şi să te gândeşti la amândouă.

Părintele Emil n-o privea. Cu genunchii adunaţi la piept şi cu bărbuţa lui rară, arăta ca un copil îmbătrânit oribil de tare înainte să crească suficient. Amanda întoarse capul şi fixă cu privirea draperia albastră. El zise:

— Primul lucru spus de Prima Floare suna aşa: „M-am străduit din greu să nu-mi găsesc niciodată scuze”.

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Al doilea citat e mai lung. E o rugăciune care sună cam aşa: „Domnul-Dumnezeul meu, am înţeles că acela care întreprinde ceva de dragul lucrurilor lumeşti sau ca să câştige lauda altora se înşală singur. Astăzi, un lucru e pe placul lumii, mâine altul... Dar Tu rămâi neschimbat pentru vecie.” Înţelegi, Amanda?

— Nu.

— Înseamnă că oamenii vor ca tu să faci azi un lucru, mâine altul, dar tu ar trebui să procedezi întotdeauna aşa cum e corect, indiferent cine face presiuni asupra ta, fără să-ţi găseşti scuze. Lucrurile corecte sunt veşnice. Rămân mereu corecte.

„Fapte!” gândi Amanda. Părintele Emil voia să spună „rezumă-te la fapte”. Se referea la ceea ce tatăl ei numea „integritate ştiinţifică”.

— Înţeleg!

— Bravo! Atunci te mai întreb o dată. Ţine minte că lucrurile la modă sau pe care mulţi le consideră astăzi adevărate nu contează. Cele veşnice, acelea contează: bunătatea şi dorinţa de a-i ajuta pe oameni – Mica Floare şi-a dedicat viaţa ajutorării oamenilor – şi faptul de a ne îndeplini rolul, oricât de mic, pentru a pune capăt răului în lume. Din moment ce toate astea sunt adevărate, vei contribui la încheierea războiului făcând acea

înregistrare în care să spui că agenţii guvernului l-au răpit pe tatăl tău?

— Nu, părinte Emil. Nu pot!

Preotul nu răspunse; doar buzele i se mişcau într-o rugăciune mută. După ce termină, dădu draperia la o parte şi coborî de pe pat.

Amanda aşteptă să vadă ce va urma, dar nu se întâmplă nimic. Nu auzea nici un sunet. În cele din urmă, înspăimântată, trase cu ochiul pe la marginea draperiei. Încăperea comună era goală, iar uşa ce dădea în bucătărie, închisă. Aşadar, se adunaseră toţi acolo şi discutau despre ea. Sau poate erau pe punte sau într-un depozit...

Se întinse şi închise ochii. Când îi va deschide, va fi înapoi acasă. În camera ei. Se trezeşte ca să meargă la şcoală. La parter, Sudie face tărăboi, urmărind o holoemisiune de desene animate, iar tata e în bucătărie, unde prăjeşte costiţă şi bombăne. În cameră se simte mirosul de costiţă şi cel al copacilor din faţa ferestrei deschise şi cel puternic, de obiect nou, al genţii cu cărţi de pe podea. Se ridică să meargă la baie, apoi coboară scările, Carol îi zâmbeşte şi-i spune „Bună dimineaţa!”, Sudie scoate limba la ea, iar tata...

Îşi imagină mai departe, cu ochii închişi, până adormi.

Când se trezi, era noapte la bordul navei şi toate luminile fuseseră micşorate. Se uită la ceasul ei de mână: ora trei dimineaţa. Dormise atât de mult pe parcursul zilei, încât se trezise în toiul nopţii.

Nu! O trezise ceva! Sunete. Cineva se afla în camera comună. Cineva dădea la o parte draperia ce acoperea cuşeta ei. Salah, cu ceva în mână.

Amanda ţipă şi, înnebunită, se ghemui în colţul cel mai îndepărtat al patului. Salah întinse mâna spre ea, înjurând. Îl lovi cu piciorul peste mână şi atunci văzu ce ţinea: un plasture. Încerca s-o drogheze.

— Nu! Nu!

Amanda se porni să ţipe şi nu se mai opri, deşi ştia că n-ajută la nimic. Lovitura ei nu-l făcuse să dea înapoi. Era prea solid, prea puternic, şi le spusese celorlalţi: *„Fata trebuie să dispară*... *Viaţa unui singur copil nu cântăreşte mai greu decât viaţa miilor*

de copii... “. Dar toţi ceilalţi strigaseră la el! Şi părintele Emil, şi căpitanul Lewis, şi Lucy, toţi strigaseră la el, aşa încât Amanda se crezuse în siguranţă...

— Nu! Lasă-mă!

Bărbatul o înşfacă de braţ cu palma-i uriaşă şi o trase spre el fără efort. Îl izbi în faţă cu piciorul, dar lovitura păru să n-aibă nici un efect. Avea de gând s-o *omoare*...

Capul lui Salah se despărţi de trup.

Sângele ţâşni din gâtul lui ca dintr-o arteziană uriaşă, stropind tavanul din belşug şi scăldând-o pe Amanda. În acelaşi timp se porniră, stridente, alarmele, iar sistemul navei anunţă tare:

— Fuzelajul a fost perforat! Fuzelajul a fost perforat! Fuzelajul...

Se opri. Stratul de nanoizolator se întinse ca să acopere temporar, cu o peliculă subţire, spărtura atât de mică, încât Amanda nu reuşea s-o zărească.

— N-o să ţină! spuse părintele Emil.

Preotul se afla acolo, incredibil, cu un pistol cu laser – la bordul unei nave, pistoalele cu laser erau *strict interzise*! – în faţa unui dulap deschis.

— Nu ştiu cum să pun un petic permanent! Tu ştii? Fireşte că Amanda ştia. Coborî din pat şi deschise cu o smucitură dulăpiorul roşu existent în toate încăperile tuturor navelor. Înşfacă peticul permanent şi-l scoase repede din învelitoare, dar apoi alunecă pe sângele ce acoperea podeaua. Vântură mâinile nebuneşte, ca să se agaţe de ceva, de orice. Părintele Emil o prinse şi o repuse pe picioare. Scuturată de spasme de vomă, se forţă să se urce înapoi pe pat. Dar nu găsea spărtura.

— Fuzelajul a fost perforat! reîncepu sistemul navei, dar nu la fel de tare ca înainte. Este indicat ca peticul temporar să fie înlocuit cu unul permanent, impermeabil. Fuzelajul...

— Spărtura trebuie să fie lungă şi subţire, spuse părintele Emil cu glas sugrumat. Am făcut o mişcare orizontală cu arma ca să-i retez capul, altfel nu ştiam cum să mă conving că...

— Fuzelajul a fost perforat! Este indicat ca peticul temporar să fie înlocuit cu unul permanent, impermeabil. Fuzelajul a fost...

Amanda găsi spărtura, care lucea într-un roşu aprins, ca un far de semnalizare, din cauza nanostratului temporar. Trânti peticul peste ea; nanoroboţii costisitori, realizaţi cu cea mai înaltă tehnologie, începură să astupe fisura minusculă. Sistemul navei încetă cu pălăvrăgeala.

În tăcerea care se lăsă, Amanda şi părintele Emil se priviră.

— Stăteam ascuns în dulap, spuse calm preotul.

În mod ciudat, actul de violenţă părea să-l fi echilibrat. Văzuse atâtea asemenea întâmplări! Calmul lui o linişti, prin contagiune.

— Am presupus că va încerca să te ucidă, apoi să-ţi pună corpul în sas. O dată faptul consumat, ceilalţi nu l-ar fi predat poliţiei, fiindcă n-ar fi putut face asta fără să recunoască faptul că ai fost în mâinile lor. Iar problema ar fi fost astfel rezolvată.

— U-unde sunt ceilalţi?

— Dorm, drogaţi cu plasturi, fără îndoială. Mi-ar fi pus şi mie plasture, dar nu m-a găsit. Salah nu era un ucigaş antrenat special, ci doar un fanatic al cauzei în care credea. S-o fi gândit că probabil mă rog în cala de mărfuri sau în altă parte şi că până să mă întorc, va reuşi să termine ce-şi propusese.

— E atâta sânge! rosti Amanda.

— Amanda, nu începe să plângi!

— Nu plâng! Mă vezi plângând?! Sunt...

Cum era?

— Sunt dezgustată!

Un zâmbet mic arcui buzele preotului.

— Aha... Atunci adu o perie de spălat!

Fata se conformă şi se duse în bucătărie; picioarele îi tremurau grozav. Când se întoarse, capul lui Salah dispăruse, iar corpul era învelit în draperia grea, albastru-închis, smulsă din inele.

— Amanda, asta nu-i treabă de copil, spuse preotul. Du-te şi fă un duş. Numai să nu goleşti tot rezervorul cu apă.

Sub duş, începu să tremure. Omul acela încercase s-o *omoare*! Dacă n-ar fi fost părintele Emil... „Of, îl vreau pe tata! Vreau să merg acasă!” îşi spuse ea.

Îşi încleştă mâinile în dreptul pieptului şi stătu aşa, cu apa curgând peste ele, până când tremuratul încetă.

Când termină cu duşul şi se întoarse, camera comună era curată-lună. Presupunea că nu fusese doar spălată manual, ci interveniseră şi nanocurăţătorii, care consumau moleculele organice şi mureau imediat din pricina lor. Nanocurăţătorii morţi fuseseră aspiraţi. Corpul lui Salah dispăruse. Ascuns? În sas? Nu întrebă.

Ochii părintelui Emil arătau grozav de obosiţi; Amanda nu crezuse că ochii unui om pot fi atât de obosiţi. Preotul îi făcu semn spre o cuşetă goală, alta decât cea în care dormise înainte.

— Du-te în pat, Amanda!

— Nu pot să dorm.

— Ştiu. Dar oricum, du-te în pat. Acum eşti în siguranţă.

În siguranţă? Ciudat: îl credea.

— Unde mergem?

— Spre staţia Cleopatra.

Staţia numită de preot orbita Pământul, dincolo de Lună. Era un important punct de transfer în sistemul solar, şi, de asemenea, un oraş mare.

— Vreau să merg pe Marte s-o găsesc pe...

— Treci în pat, Amanda! Acum!

Lungită pe noua cuşetă, aşteptă, cu toţi muşchii încordaţi. Ştia ce va face părintele Emil – înţelesese din tonul pe care spusese „Treci în pat, Amanda! Acum!”. Şi pentru că tatăl ei ar fi făcut exact acelaşi lucru. Doar câteva minute mai târziu, preotul se strecură lângă ea, iar plasturele cu somnifer îi mângâie gâtul cu blândeţe.

— Mulţumesc! şopti copila.

Chiar dacă plasturele nu-i oferea un somn prea îndelungat, tot era mai bine decât deloc.

— Somn uşor, spuse părintele Emil. Eşti o fată curajoasă. Cel mai curajos şi mai încăpăţânat şi mai neghiob copil din câţi am cunoscut!

Amanda i-ar fi dat replica, dar adormise deja.

ŞASE

TUNELUL SPAŢIAL NR. 1

Nava *Cascade of Stars* a părăsit planeta Marte în iulie, autorizată ca vehicul comercial cu destinaţia Titan, iar de acolo, vehicul de emigraţie până în lumea îndepărtată a planetei Noul Canaan. Era o navă uriaşă, închiriată în sistem charter de firma Liu Wang Interplanetary din Noua Republică a Chinei, de pe Pământ, deşi niciodată nu se apropiase măcar de Pământ şi probabil că nici n-avea s-o facă. Suficient de mare pentru a purta la bord doi zburători şi două navete, avea pe lista de pasageri opt mii de persoane. Dintre acestea, şase mii erau colonişti menoniţi care mergeau pe Noul Canaan, în cadrul acelei încercări donquijoteşti de a crea o civilizaţie nontehnologică după sosirea pe planetă la bordul unei nave stelare înalt tehnologizate. Echipajul era alcătuit predominant din chinezi. Încărcătura de marfă cuprindea pluguri şi nicovale pentru Noul Canaan, precum şi un computer cu capacităţi apropiate de inteligenţa artificială, destinat staţiei geologice guvernamentale de pe Titan.

Restul de două mii de pasageri alcătuiau un grup mixt: oameni de afaceri, tehnicieni, savanţi, lideri guvernamentali, aventurieri şi acel grup imposibil de categorisit, oameni care călătoresc prin sistemul solar etalând o detaşare politicoasă ce nu lasă nici o clipă să se întrevadă motivele deplasării lor. Unii dintre aceştia erau lideri ai lumii interlope, alţii, fugari, iar alţii, spioni. Regulile de politeţe ale navei cereau să accepţi identitatea pe care alegea un călător s-o prezinte, oricare ar fi fost ea. Dar, fireşte, regulile de politeţe nu-i priveau şi pe agenţii guvernamentali de la bord, care verificau paşapoartele şi itinerarele.

Doi dintre pasagerii imposibil de categorisit erau Lyle Kaufman şi Marbet Grant. Lyle călătorea sub numele „Eric James Peltier”, colonel de armată în retragere, devenit consultant pe probleme de securitate fizică. Marbet n-avea nevoie de nume

fals, din moment ce nici unul dintre pasageri şi nici agenţii guvernamentali nu ştiau că se află la bord. Întrucât putea fi recunoscută în orice clipă drept cea mai faimoasă Empatică din sistemul solar, nu putea să călătorească făţiş. Însă nici nu trebuia.

Pe nava *Cascade of Stars* se găseau, printre altele, două cabine mici, aflate alături de cala zburătorilor; majoritatea ofiţerilor navei, inclusiv căpitanul, nu le cunoştea existenţa. Şeful securităţii comandase construirea lor şi le închiria cu un profit fabulos, pe care-l împărţea doar cu acei foarte puţini membri ai echipajului care le-ar fi putut descoperi oricum. Profitul oferea fonduri din belşug pentru cheltuielile necesare acestei activităţi, ca de pildă mitele. Nimeni de la firma Liu Wang nu cunoştea modificările aduse navei. Faptul de a închiria nava în alt loc decât cel în care operezi prezenta anumite avantaje.

Marbet, închisă în cabina ei pe tot parcursul călătoriei lungi, plicticoase de pe Marte până la Tunelul Spaţial Nr. 1, preferă să nu-şi petreacă timpul într-un somn profund, provocat cu substanţe chimice. Avea la dispoziţie un terminal de computer independent, cărţi, nişte gantere, un cub muzical. Kaufman ştia că el unul n-ar fi suportat să trăiască săptămâni la rând în izolare, fără să vadă pe nimeni, în afara chelnerului care-i aducea mâncarea, aflat în solda şefului securităţii. Marbet spuse că pentru ea nu e o problemă. Avea toate cuburile cu date din expediţia anterioară, aşa că intenţiona să înveţe limba Lumii.

— Ştii, ultima oară când am fost acolo am coborât pe planetă doar o singură dată şi am avut un contact minimal cu localnicii.

Lyle îşi amintea.

Pe parcursul călătoriei nu putu să comunice cu ea; aşa erau regulile. Îşi jucă rolul bine, participând la conversaţiile de la bordul navei, dar fără să intre vreodată în detalii personale. Probabil că majoritatea pasagerilor îl considerau un personaj important din lumea interlopă. N-aveau decât.

Şi, oricum, principalul subiect de conversaţie nu era de natură personală. În sufrageria de la clasa întâi, în camerele comune, în sala de gimnastică, jocul favorit era: „Ghici unde a ascuns generalul Stefanak Artefactul Protector!”. Desfăşurat în mai

multe limbi, jocul reprezenta o modalitate sigură de a vorbi despre generalul Stefanak, chiar dacă se aflau prin preajmă spioni ai guvernului; Stefanak în persoană declara deseori că Artefactul Protector, activat la „poziţia unsprezece”, e salvatorul sistemului solar. Artefactul proteja „absolut toate aşezările noastre preţioase, toate până la una, în faţa genului de atac distrugător la nivel planetar folosit de duşman pentru a prăji nevinovata planetă Viridian”. Amestecul de retorică pompoasă şi argou de stradă îi era cu totul caracteristic generalului.

Artefactul, descoperit cu doi ani înainte, fusese decodificat de sclipitorul savant Thomas Capelo, dat dispărut la acea oră. Nici unul dintre bârfitorii de pe *Cascade of Stars* nu pricepea o iotă din fizica elaborată de Capelo, nici importanţa ei. Dar toţi ştiau ce pot face cele şapte setări ale artefactului. Mulţumită mass-media, chiar şi şcolarii puteau să recite litania:

Poziţia unu: un destabilizator cu fascicul direcţionat, acţionând asupra tuturor atomilor cu număr atomic peste şaptezeci şi cinci. (Nu contează că-n matematica elaborată de oameni, „unu” nu este număr prim; constructorii artefactului nu fuseseră oameni.)

Poziţia doi: un scut împotriva poziţiilor unu şi trei.

Poziţia trei: o undă destabilizatoare sferică, afectând toţi atomii cu număr atomic mai mare de şaptezeci şi cinci.

Poziţia cinci: un scut menit să protejeze o întreagă planetă împotriva artefactului.

Poziţia şapte: o undă capabilă să distrugă o întreagă planetă, prin destabilizarea tuturor atomilor cu număr atomic peste cincizeci.

Poziţia unsprezece: un scut capabil să protejeze un întreg sistem stelar.

Poziţia treisprezece: o undă menită să distrugă un întreg sistem stelar, transformând civilizaţii întregi în deşeuri radioactive.

La acea oră, Artefactul Protector se afla undeva în sistemul solar, ascuns de generalul Stefanak, iar locul exact nu-l cunoşteau mai mult de douăsprezece persoane.

— Pariez că-i în Centură! spuse o femeie năucitor de frumoasă – modificată genetic – la cină, la masa unde se vorbea

engleză. E ascunzătoarea perfectă! Cel mai mare număr de corpuri plutitoare.

— Nu, în Centură e prea mult trafic, protestă un tânăr. Coloniști, comercianți, mineri... Nu, e îngropat undeva pe o planetă importantă. Poate chiar pe Marte... În felul ăsta, Stefanak poate să-l supravegheze îndeaproape.

Tânărul purta o barbă cu o formă uimitoare, cum Kaufman nu mai văzuse niciodată. „Ah, tinerii civili...”, își spuse el.

— Ce să supraveghezi? zise leneș o femeie mai în vârstă, care purta niște smaralde uriașe, foarte vechi. Doar e automat, nu? Setezi chestia la „unsprezece” și protejează întregul sistem solar. Nu-i nevoie să-l resetezi, nici să-i faci revizii tehnice!

— Nu, dar trebuie să-l aperi de blestematele alea de grupări antirăzboi! replică tânărul. Probabil că ticăloșii ăia l-ar face cadou dușmanului cât ai clipi!

— A, asta nu cred, spuse alt bărbat, îmbrăcat mai prost decât ceilalți, privindu-l dezaprobator pe tânăr.

Adolescenta care călătorea împreună cu femeia cea frumoasă interveni:

— Și, în definitiv, de ce să-l ții în sistemul solar? Atât timp cât fallerii cred că se află aici, Artefactul Protector își îndeplinește misiunea! N-au să-l aducă pe al lor aici ca să ne atace. În schimb, noi am putea să-l ducem pe al nostru în sistemul lor și să-i nimicim!

Mama ei spuse, iritată:

— Alva, habar n-ai ce spui! Dacă ducem artefactul în sistemul lor și-l declanșăm, iar al lor le *protejează* sistemul, distrugem complet spațiu-timpul! A demonstrat-o doctorul Thomas Capelo. Zău dacă știu ce vă învață pe voi la școală!

— În nici un caz asta, pentru că nu-i adevărat! spuse fata, înfierbântată. Ca să distrugă un întreg sistem, ambele artefacte trebuie să fie activate la poziția treisprezece. Poate că *tu* ar trebui să studiezi cu mai multă atenție anumite lucruri!

Bărbatul îmbrăcat sărăcăcios interveni, ca să evite conflictul:

— Asta n-o să se întâmple niciodată. Să fie setate amândouă la treisprezece. Dacă una dintre părți face acest lucru, cealaltă va fi protejată la poziția unsprezece, așa că n-ar avea nici un motiv să-l activeze la poziția treisprezece.

— Sunt de acord, spuse un bărbat care tăcuse până atunci. E un scenariu neviabil.

„Spion sau jurnalist”, se gândi Kaufman. Marbet ar fi ştiut precis care dintre variante e adevărată, doar uitându-se la individ. Dar după atâţia ani petrecuţi ca ataşat al Consiliului de Apărare al Alianţei Solare, Kaufman recunoştea tehnica: arunci o afirmaţie provocatoare sau te arăţi de acord cu una formulată de altcineva şi vezi cine reacţionează şi-n ce fel. Tânărul cu barba fantastică făcu o grimasă dispreţuitoare.

— S-ar putea să se întâmple! Să ne gândim aşa: noi nu ducem artefactul în sistemul lor de origine, ci într-unul militar important, şi-l activăm la poziţia treisprezece, ca să distrugem întregul sistem. Ei ne văd că ducem artefactul acolo şi încearcă să ne-o ia înainte, setând artefactul *lor* la treisprezece, ca să ne distrugă flota. Aşa că amândouă emit, sau ce-or fi făcând, la treisprezece, şi – bum! Adio spaţiu-timp!

— Dar de ce ar ţine fallerii artefactul lor într-un sistem militar, în loc să-şi protejeze sistemul de origine, aşa cum facem noi? replică fata, Alva, folosind pentru a-l contrazice pe tânăr un stil cu totul diferit faţă de cel folosit ca să-şi contrazică mama.

Bărbosul îi zâmbi.

— Nu ştiu! Poate se tem că ar avea efecte secundare asupra cetăţenilor.

— Poate şi noi ne temem de efecte secundare, spuse fata. Poate că artefactul nostru nici măcar nu se află în sistemul solar!

— Generalul Stefanak spune că este în sistemul solar şi ne apără.

Bărbatul spion sau reporter râse scurt:

— Nu există efecte secundare, domnişoară!

Alva roşi – de fapt, obrajii ei căpătară o nuanţă maronie, deloc atrăgătoare – şi se întoarse spre el.

— De unde ştiţi?

— Aşa spune generalul Stefanak.

— Dar fizicienii spun acelaşi lucru? Doctorul Capelo? Vorbele fetei se apropiau prea mult de o critică la adresa generalului Stefanak. Mama ei zise cu asprime:

— Alva, zău că nu ştii ce vorbeşti! Domnule Peltier, dumneavoastră aţi fost militar – îmi dau seama după ţinuta corpului. Unde credeţi că a ascuns generalul nostru Artefactul Protector, aşa încât să profităm cu toţii la maximum de pe urma lui?

Kaufman îşi şterse buzele cu şervetul. Nu ştia mai bine decât alţii unde se află artefactul lui Stefanak. Pe de altă parte, ştia destul de precis unde se găseşte cel al fallerilor, numai că acea informaţie era extrem de secretă. Însă nici una, nici alta nu mai era grija lui. Se retrăsese din armată.

— Cred că locul în care e cel mai probabil ca generalul Stefanak să fi dus artefactul este Centura, spuse el cu vocea-i calmă, autoritară.

Când eşti pus la încercare, răspunde întotdeauna cu varianta împărtăşită de majoritate. E cel mai puţin bătător la ochi.

— Ţi-am spus eu! cârâi femeia cea frumoasă.

Fiica ei părea gata să izbucnească în plâns. Kaufman se întrebă de ce o femeie cu o frumuseţe atât de mare şi atât de evident obţinută prin modificări genetice avea o fiică atât de ştearsă. De ce nu beneficiase şi fata de îmbunătăţiri genetice? Poate că mama se temuse de concurenţă. Perversitatea oamenilor n-are margini...

— Indiferent unde s-ar afla, artefactul e asul din mâneca lui Stefanak, spuse bărbatul prost îmbrăcat. Atât timp cât îl controlează, nimeni nu va îndrăzni să-l înlăture de la putere!

— O, ştiu şi eu? replică femeia mai în vârstă. În lume sunt o mulţime de nebuni! Ce-ar fi dacă un grup terorist, nişte oameni mai nebuni decât cei din mişcarea antirăzboi, ar găsi Artefactul Protector şi l-ar fura? Ar avea puterea de a-i nimici pe falleri când ar dori! De fapt, ar putea să distrugă sistemul solar ori să ameninţe cu distrugerea lui, ca să obţină o răscumpărare.

Alva, deşi bosumflată şi înlăcrimată, o studia pe femeie de ceva vreme. Pe neaşteptate, exclamă:

— Ştiu cine sunteţi! Scrieţi holothrillere! Sunteţi Ruth Pomeroy!

Femeia în vârstă zâmbi cu modestie, iar conversaţia trecu la holothrillere, scenarii şi actori, menţionându-se nume de care

Kaufman nu auzise în viaţa lui. Dar la un moment dat, tânărul bărbos spuse:
— Ştiţi ce-am auzit? Că luna trecută, Magdalena a fost pasageră chiar pe nava asta!
— Nu mai spune! făcu Ruth Pomeroy. Ei, uite o femeie despre care chiar aş vrea să scriu un thriller!
— Păi dac-aţi vrea ca în thrillerul dumneavoastră s-o ucidă cineva pe Magdalena, n-aţi duce lipsă de suspecţi! spuse bărbatul care era ori jurnalist, ori spion. Are mai mulţi duşmani decât generalul Stefanak!
— Pe care, din câte am auzit, Magdalena îl cunoaşte extrem de bine, completă cu delicateţe Ruth Pomeroy.
— Ah, sunt sigură că asta ţine de trecut! protestă frumoasa cu smaralde. Tipa cred că are cel puţin şaizeci de ani! Şi îi arată!
— Nu, nu-i arată, replică bărbosul. Ce corp!
— Cine-i Magdalena? întrebă Alva fără să se poată abţine.
Jurnalistul-spion râse.
— *Sic transit gloria mundi*!
— Magdalena nu este o persoană despre care să ai nevoie de informaţii, zise afectat mama Alvei.
Fata se întoarse cu un aer hotărât spre bărbos:
— Vă rog, spuneţi-mi cine este!
Pe tânăr nu-l impresionau poruncile materne.
— La început, cu mult timp înainte să te naşti, Magdalena a fost star porno. Se spune că s-a născut într-o mahala teribil de mizeră şi că s-a luptat cu ghearele şi cu dinţii ca să scape de-acolo. Era incredibil de sexi! Dar nu mai face de mult holofilme.
— Oricum, a dobândit chiar mai multă notorietate decât în vremea holofilmelor, interveni jurnalistul-spion. Nu-i deloc un model bun în viaţă, domniţă! Magdalena s-a măritat cu un individ din guvernul lui Stefanak, individ executat până la urmă pentru trădare. Dar Magdalena n-a fost implicată câtuşi de puţin în proces. A moştenit averea soţului ei şi-şi împarte timpul între investirea banilor şi dezmierdări cu acei bărbaţi care deţin puterea. După ce a început războiul s-a îmbogăţit şi mai tare, făcând speculă pe piaţa neagră cu bunuri din rezervele militare. Poate că dumneavoastră, colonele Peltier, ştiţi ceva despre asta.
— Mă tem că nu-i domeniul meu, spuse Kaufman.

Însă ştia într-adevăr câte ceva despre subiect. Nu văzuse niciodată holofilmele porno ale Magdalenei, nici nu aflase prea multe despre primele ei căsnicii şi manevre financiare. Dar în lumea actuală, dominată de război, a contractelor guvernamentale, a spionajului sub acoperire, a conspiraţiilor la nivel de corporaţii, a controlului călătoriilor spaţiale şi a jafului militar, Magdalena constituia o forţă dintre cele mai importante. Nimeni nu ştia cât din reputaţia ei este adevăr şi cât exagerare menită să aţâţe. Exista un singur adevăr verificabil: acela că Magdalena – femeia folosea doar acest prenume – devenea constant tot mai bogată, tot mai puternică, tot mai periculoasă.

— Era într-adevăr atât de frumoasă? întrebă Alva cu melancolie.

— Daa, încuviinţă extaziat tânărul bărbos, care, evident, încă nu învăţase să evite a insista pe tema înfăţişării unei femei în faţa alteia. Păr negru, ochi albaştri imenşi, chip de înger. Şi ce corp – nu s-au mai văzut vreodată asemenea sâni sau asemenea...

— Suficient, interveni cu răceală Ruth Pomeroy. De bună seamă, combinaţiile genetice pot da naştere unor rezultate stranii.

Apoi scriitoarea readuse intenţionat conversaţia la generalul Stefanak şi la artefact.

Kaufman îşi savura excelenta cină şi se gândea la discuţie. Fireşte, nimic din cele rostite nu reprezenta pentru el o noutate. Stefanak însuşi îi spusese, singura dată când se întâlniseră, ce are de gând cu artefactul. De fapt, îi spusese lui Tom Capelo.

— *Ce-aveţi de gând să faceţi cu artefactul meu*?

Stefanak zâmbise la auzul pronumelui posesiv, *pe care Kaufman ştia că Tom îl folosise în mod deliberat*, *dar nu comentase*.

— *Îl ducem în sistemul solar*, *îl instalăm într-un loc sigur şi secret şi activăm poziţia unsprezece*, *protejând astfel întregul sistem de atacurile fallerilor*.

— *Înţeleg*! *Deci n-o să-l duceţi în sistemul de origine al fallerilor*, *ca să activaţi poziţia treisprezece şi să le pârjoliţi tot sistemul*?

— *Ne-ai spus că asta nu e posibil fără să afectăm într-un mod dezastruos însăşi substanţa spaţiu-timpului*.

— *Şi dacă greşesc*?

— *Sper că vei continua să-ţi rafinezi teoria*, *pentru a fi şi mai sigur*.

— *Ce se întâmplă dacă greşesc în ceea ce priveşte efectele poziţiei unsprezece*?

— *Acelaşi răspuns ca mai-nainte*, *zisese Stefanak*.

Oare Tom Capelo continuase să-şi „rafineze teoria”? Asta să fi dus la răpirea lui? Un nou element al modelului fizic revoluţionar creat de el, element cu implicaţii care nu-i conveniseră lui Stefanak? Generalul îl întâmpinase pe Capelo afirmând vesel că nu pricepe o iotă din teoria forţei probabilistice elaborată de el. Dar pe de altă parte, în sistemul solar erau doar vreo duzină de oameni care s-o înţeleagă.

— Păreţi foarte meditativ, domnule Peltier, spuse frumoasa modificată genetic pe un ton de flirt. Ne împărtăşiţi şi nouă gândurile dumneavoastră?

— Mă întrebam ce ne vor aduce la desert, răspunse Kaufman. Orice-ar fi, sper să fie mai bun decât prăjitura cu frişcă de la prânz.

***

Nava *Cascade of Stars* primi fără incidente aprobarea de a traversa Tunelul Spaţial Nr. 1. Se verificară paşapoartele, se inspectă încărcătura de mărfuri, se completară formularele Administraţiei Marţiene a Tunelurilor Spaţiale. Administraţia făcuse toate aceste demersuri în timpul popasului pe Titan, dar le reluă oricum. Controla foarte strict tunelurile, ele reprezentând motivul pentru care Marte conducea la acea oră sistemul solar. Marte ajunsese prima la tuneluri.

Tunelurile spaţiale fuseseră descoperite cu şaizeci de ani în urmă: o reţea flexibilă şi cartografiabilă de „găuri de vierme”, ce transformau galaxia într-un uriaş sistem de autostrăzi. Tot ce aveai de făcut era să-ţi duci vehiculul până la cel mai apropiat tunel, să treci prin el şi ieşeai la altă staţie, la marginea unui alt sistem stelar. Parcurgeai traseul invers prin acelaşi tunel şi te întorceai la locul de plecare – dacă între timp nu mai trecuse nimic altceva prin el. Dacă trecuse un alt vehicul, nimereai în

locul unde ajunsese el. Sistemul de autostrăzi putea să-şi redirecţioneze vehiculele.

Unele sisteme dispuneau de trei sau chiar patru tuneluri ce orbitau în jurul lor, dar Sol, sistemul solar în care se afla Pământul, avea numai unul. Era evident că acea rasă de mult dispărută, care construise tunelurile, nu considerase Sol o răscruce importantă.

Descoperirea Tunelului Spaţial Nr. 1 zguduise din temelii frământata civilizaţie solară. Au apărut noi discipline: xenobiologia, căutarea interstelară a comorilor, holofilmele realizate sub un cer de culoare roz sau galben. Unii gânditori sobri au evidenţiat faptul că specia umană nu era deloc pregătită să colonizeze stelele, dat fiind faptul că nu-şi rezolvase problemele din propria curte. Însă nimeni nu i-a ascultat. Cei bogaţi au prosperat şi mai mult de pe urma noilor investiţii; săracii au rămas tot săraci; Pământul a continuat să treacă de la o catastrofă ecologică la alta. Totul era la fel şi totul se schimbase.

Primii ani au fost plini de succese şi de dezastre. Experienţele au demonstrat că o navă – sau orice alt obiect – ce trece printr-un tunel spaţial pentru prima dată merge pe traseul urmat de nava care a precedat-o. O navă care trecuse prin tunel şi apoi îl traversa în sens invers era readusă automat în punctul de plecare, indiferent câte altele foloseau tunelul între timp. Cumva – cuvântul cel mai operaţional în încercarea oamenilor de a înţelege tehnologia tunelurilor –, tunelul „îşi amintea” poziţia fiecărei nave la momentul intrării în spaţiul său. Ca un labirint interstelar de tobogane.

După şaizeci de ani, savanţii tot nu ştiau mare lucru despre felul în care funcţionează de fapt tunelurile. Nici măcar activitatea doctorului Thomas Capelo nu ajutase prea mult. Partea lor fizică – nişte panouri având aproximativ formă de inel, ce pluteau în spaţiu – se dovedea absolut impenetrabilă.

Ştiinţa care le concepuse era prea diferită de a pământenilor. Cea mai probabilă ipoteză avansa ideea că panourile creează un câmp de interconexiuni obiectuale la nivel macrostructural, proces analog interconexiunii cuantice, în virtutea căreia o particulă îşi poate afecta perechea indiferent de distanţa dintre

ele, ceea ce elimină dimensiunile spaţiale ale universului, acesta fiind conceput punctiform. Dar era o simplă supoziţie. Realizarea interconexiunii pentru un obiect de dimensiunile unei nave de război – nemaivorbind de *controlarea* acestui fenomen – părea de neconceput. Şi totuşi, tunelurile funcţionau.

Nava *Cascade of Stars* aşteptă până când configuraţia Tunelului Spaţial Nr. 1 fu modificată astfel încât să se deschidă în sistemul Herndon, lucru realizat prin trimiterea unui zburător din Herndon spre Sol. Mai multe nave aşteptau să treacă. Când îi sosi rândul, *Cascade of Stars* pătrunse în tunel. Cei care călătoreau pentru prima oară printr-un tunel se adunară pe puntea de observaţie, dar nu era nimic de simţit şi prea puţin de văzut: stelele sistemului solar, ciudatele panouri plutitoare ale tunelului de jur-împrejur, apoi stelele sistemului Herndon. Dezamăgirea se exprimă auzibil: hmmm...

Pentru a traversa spaţiul sistemului Herndon de la Tunelul Nr. 1 la Tunelul Nr. 32 ajungeau câteva ore. Administraţia Marţiană verifică iarăşi paşapoartele şi încărcătura, dar mult mai superficial. După parcurgerea altor patru sisteme, ajunşi pe orbită în jurul Tunelului Nr. 389, administraţia tot nu renunţă la verificare, chiar dacă numai coloniştii menoniţi debarcau pe planeta Noul Canaan, fără ca în locul lor să se îmbarce vreun suflet.

Navetele de pe *Cascade of Stars* aveau să muncească mai multe zile pentru a-i duce pe planetă pe cei şase mii de menoniţi. Aproape toţi ceilalţi pasageri debarcaseră în sistemele prin care trecuseră înainte. Kaufman, îndreptându-se spre cala vehiculelor, trecea doar pe lângă oameni anxioşi, îmbrăcaţi în negru, împovăraţi cu boccele.

Şeful securităţii stabilise sincronizarea. Doar oamenii lui se aflau de faţă. Marbet îşi împachetase lucrurile. Împreună cu Kaufman, urcă într-unui dintre cei doi zburători, care urma să fie declarat la Berrington Corporation ca pierdut în urma unei grave defecţiuni mecanice. Vehiculul fusese reconstruit, aducându-i-se îmbunătăţiri numeroase şi foarte costisitoare. Devenise o combinaţie între zburător şi navetă; nu avea funcţiile la fel de bune ca ale acestora, dar putea străbate spaţiul, mai lent decât un zburător, şi putea să aterizeze, mai dur decât o navetă, pe

suprafaţa unei planete. Modificările o costaseră pe Marbet o sumă care-o făcea chiar şi pe ea să clipească.

— Eşti sigur că poţi pilota chestia asta? îl întrebă veselă pe Kaufman.

— Încă din şcoala militară! Te bucuri că scapi de izolare şi de singurătate?

— Da şi nu. A fost foarte liniştit, Lyle. Dar ţi-am dus dorul.

— Vorbeşti deja fluent limba Lumii?

— O să aflăm!

Sistemul Noul Canaan avea două tuneluri. Kaufman îl străbătu pe cel ce ducea în sistemul Caligula. Acolo se afla o bază militară izolată; doar un tunel îi mai despărţea de Lume. Zburătorul lor fu interpelat de îndată ce ieşi din tunel.

— Identificare! ceru nava de patrulă – prevăzută cu arme serioase, observă Kaufman.

— Cursa numărul 6754B, civilă, de pe Marte, pe traseul de tuneluri afişat. La bord: colonelul Eric James Peltier, AAAS, în rezervă, şi doamna Ellen Fineman, cetăţean. Soţ şi soţie. Urmează datele de înregistrare personale.

Eric James Peltier şi soţia lui, Ellen Fineman, muriseră foarte recent în Hegemonia Sud-Americană. Aceasta avea cel mai prost sistem de transmitere a datelor dintre toate statele membre ale Consiliului de Apărare al Alianţei Solare, mai ales în acea perioadă. Generalul Stefanak nu era deloc popular în Hegemonie. Kaufman nu dispunea de paşaport pentru Ellen/Marbet, dar la o asemenea distanţă de Sol, armata se baza de obicei mai mult pe autorizaţiile de călătorie confirmate, decât pe paşapoartele indivizilor civili. Kaufman îşi ţinu respiraţia.

Tăcere. Apoi o voce spuse prin comlink:

— Domnule colonel Peltier, cursa dumneavoastră este înregistrată. Însă ordinele interzic toate cursele în sistemul Lumii. Nu înţeleg cum de aţi obţinut autorizaţiile până acum!

„Cu bani.”

— Nu înţeleg! Avem autorizaţii!

— Vă rog să aşteptaţi, domnule colonel, până când verific. Care este scopul călătoriei dumneavoastră?

— Personal. Soţia mea este verişoară cu doctorul Ann Sikorski, rămasă pe planeta Lumea în ultima misiune ştiinţifică aprobată.

Minciunile eficiente rămân cât mai aproape de adevăr cu putinţă.

— Verific...

— Soldat, spune-mi, sistemul Lumii este proscris? întrebă Kaufman.

— Nu.

— Iar autorizaţiile noastre sunt în bună regulă?

— Da, domnule! spuse vocea, reacţionând automat la autoritatea din glasul lui Kaufman.

— Atunci nu văd dificultatea!

— Am ordin să nu las nici o navă să treacă prin acest tunel.

Soldatul n-avea de gând să dea înapoi nici un milimetru. Kaufman recurse la a doua tactică.

— Te rog să-i transmiţi comandantului tău cererea mea.

— Da, domnule!

Kaufman închise comlinkul.

— Fă-te comodă, Marbet! O să stăm aici o vreme.

— Nu înţeleg! De ce nu lasă pe nimeni în sistemul Lumii? Acolo nu mai e nimic. Am luat noi tot ce era important.

— Habar n-am. Dar sper că vor prefera să ne lase să trecem, decât să ne întoarcă din drum, riscând astfel să ne apucăm să punem întrebări incomode pe Marte.

Nu dură chiar atât de mult cât se aşteptase Kaufman. În mai puţin de o oră, un zburător mic părăsi nava de patrulă şi pătrunse în tunel.

— Ce s-a întâmplat, Lyle? De ce eşti atât de surprins? Tot nu se obişnuise pe deplin cu capacitatea ei de a-i citi gândurile prin intermediul limbajului corporal, pe care nu era conştient că-l foloseşte.

— Se consultă cu cineva aflat de cealaltă parte a tunelului. Nu ştiam să fie careva acolo... O, Iisuse! Sper că n-au de gând s-o contacteze pe Ann prin Comlink, ca să verifice povestea noastră! Ellen Fineman nu era în nici un caz verişoară cu ea!

Aşteptară; Kaufman repeta mental planurile de rezervă pentru eventualitatea că ar fi fost identificaţi. Doamne, ce

încurcătură ar ieşi... Însă zburătorul se întoarse din tunel după o jumătate de oră, aşa că se relaxă.

— N-au vorbit cu Ann, timpul de latenţă al comunicărilor între tunel şi Lume este de cincizeci şi patru de minute. Dar atunci cu cine s-au consultat de cealaltă parte?

— Colonele Peltier, aveţi aprobarea de a trece prin tunel! Marbet îi prinse mâna; el îi răspunse strângând uşurel, emoţionat, apoi porni motorul zburătorului.

Spre surprinderea lui Kaufman, de cealaltă parte a tunelului orbita nava *Murasaki*. Aceeaşi navă de război care se afla acolo cu aproape trei ani în urmă. Dar atunci avusese misiunea de a păzi sistemul stelar în care se găsea artefactul extraterestru şi pe doctorul Thomas Capelo, care încerca să-l descifreze. Să scoţi din circulaţie o navă de luptă vreme de trei ani, în timpul unui război pe care oamenii păreau să-l piardă... n-avea logică!

— Ce caută *Murasaki* aici? întrebă Marbet.

— N-am idee. Dar dacă tot McChesney e la comandă, ne va recunoaşte! O, la dracu'...

— Aici *Murasaki*, rosti o voce prin comlink. Aveţi autorizaţia de a vă îndrepta direct spre planeta Lumea. Confirmaţi-vă destinaţia!

— Planeta Lumea, zise Kaufman, încercând să-şi schimbe vocea, deşi nu se pricepea cine ştie ce la treaba asta.

Dar *Murasaki* spuse doar:

— Puteţi pleca. Noroc!

— Mulţumesc! răspunse Kaufman.

Zburătorul acceleră. Marbet şi Kaufman se îndreptară spre Lume.

ŞAPTE

ORAŞUL LOWELL, MARTE

Când Amanda Capelo se trezi, în cele din urmă, nu se afla unde se aşteptase, adică pe staţia Cleopatra. Cineva o ţinuse în somn profund – nu din cel provocat cu plasturi! – pe parcursul întregii călătorii până pe Marte. Nava, o alta, mai mare, tocmai aterizase pe spaţioportul Lowell.

— Nu-mi puteţi face aşa ceva fără să-mi spuneţi! Nu-i corect! strigă ea la părintele Emil, aşezat lângă patul ei.

— Dar au făcut-o. Haide, Amanda, scoală-te, ai două ore la dispoziţie ca să-ţi dezmorţeşti picioarele. Drogurile acţionează deja în organismul tău. Scoală-te!

— Două ore până se întâmplă ce?

Se ridică prea repede, nefiind obişnuită cu gravitaţia redusă. Mai fusese o dată în somn profund, preţ de o parte a călătoriei foarte lungi de pe Marte până la Tunelul Spaţial Nr. 1, împreună cu tatăl ei. Când te trezeai din acest somn aveai nevoie de fizioterapie, şi tot nu te simţeai cum trebuie vreo săptămână. Detesta treaba asta. N-aveau nici un *drept*...

Părul ei nu-i atingea umerii!

Când se ridică, pletele nu-i mângâiară obrajii, dar nu erau legate la spate, nici în creştet. Îşi pipăi capul cu o mână tremurândă, trase de o şuviţă. Scurt! Şi negru, nu blond!

— Ce-aţi făcut cu părul meu?

— L-am tuns şi l-am vopsit. Nu pierde timpul cu fleacuri! Dă-te...

— Părul meu! se văită fata plângând. Părul meu! Părul meu!

Părintele Emil se holba la ea, complet uluit. În cele din urmă, rosti rar:

— Scapi ca prin urechile acului de a fi ucisă – de *două* ori! -, poţi asista la o crimă, poţi ţine piept unei întregi organizaţii de oameni adulţi... şi te pierzi cu firea pentru o tunsoare?!

— Pă-ă-ărul meu!

— Dă-te jos din pat! Acum!

Se conformă, ca să se privească în suprafaţa peretelui metalic, bine lustruit. Deşi o oglindea prost, îi arăta o străină: o fată cu păr negru, tuns scurt, cu breton. Îmbrăcată într-o salopetă bleumarin.

— Amanda, încetează, spuse părintele Emil cu răbdare autoimpusă. Suntem pe Marte. Ridică-te şi urmează instrucţiunile holografice de fizioterapie, ca să nu te adorm din nou!

De fapt, părea ceva mai matură cu părul tuns. Străină, dar mai matură. Şi puţin exotică, precum Yaeko. Şi o aduseseră pe Marte, unde se afla Marbet Grant. În scurt timp avea s-o întâlnească pe Marbet! Ridică o mână şi-şi netezi părul scurt, negru.

Holocaseta porni singură. Cu efort, Amanda se prinse cu mâna de bara aflată alături de cuşeta în care dormise şi începu primele exerciţii de recuperare musculară. Părintele Emil plecă înainte ca ea să apuce să-i pună alte întrebări.

Când se întoarse, ea terminase exerciţiile şi şedea pe marginea patului, gâfâind. O durea fiecare centimetru din corp. Părintele Emil aduse o tavă cu mâncare; hămesită, Amanda se apucă să înfulece. Probabil că slăbise – un lucru bun. În somn profund, fiind hrănit prin tuburi, slăbeai întotdeauna. Amanda voia să devină la fel de suplă ca Marbet.

Pe de altă parte, şi părintele Emil slăbise, ceea ce nu era deloc un lucru bun. Oasele de la încheietura mâinii îi ieşeau mult în evidenţă. Obrajii parcă se transformaseră în solniţe. Părea bolnav.

Mişcarea şi hrana îi repuseră gândirea în mişcare.

— L-au găsit pe tatăl meu?

Îşi ţinu respiraţia; preotul putea să-i spună că i s-a găsit cadavrul sau că e liber din nou sau...

— Nu, copilă. A rămas dat dispărut, iar guvernul continuă să dea vina pe *Life Now*. Au fost revolte, proteste. Cei mai mulţi dintre membri s-au dat la fund.

Fata refuză să răspundă la aceasta.

— Ai fost şi dumneata în somn profund, părinte Emil?

— Nu.

Aşadar, arăta în halul ăla chiar dacă nu fusese hrănit prin tub!

— Mă duci s-o văd pe Marbet imediat ce o să pot merge normal?

— Amanda, Marbet Grant nu se află pe Marte. Fata se opri cu furculiţa în aer.

— Trebuie să fie!

— Pentru că vrei tu? Nu merge aşa, copilă.

— Dar ai spus că e aici! Unde-i?

— A dispărut. Nu, n-a fost răpită! A plecat de pe Marte, împreună cu Lyle Kaufman, cu mai multe luni în urmă, imediat după plecarea noastră de pe Pământ. Se pare că au petrecut luni întregi solicitând la Departamentul de Stat permisiunea de a merge pe Lume. Toate cererile le-au fost refuzate, în virtutea restricţiilor de călătorie pe vreme de război. Cel mai probabil, au găsit o cale de a ajunge acolo ilegal.

— Cum ar fi putut...

— Of, copilă, nu fi naivă! Şi noi am făcut-o! Crezi că în afară de cei din *Life Now* mai ştie cineva că te afli pe Marte? Acum eşti în ilegalitate!

Amanda împinse tava la o parte. Dintr-o dată, nu-i mai era deloc foame.

— În ilegalitate şi, la fel ca înainte, eşti o problemă. Amanda, dacă prinde cineva de veste că te afli aici, *Life Now* va fi învinuită de răpirea ta. Aşa cum ţi-am spus cu trei luni în urmă.

Cu trei luni în urmă? Drumul spre Marte durase trei luni. Era...

— În ce dată suntem, părinte Emil? întrebă ea cu o voce mică.

— Trei iulie. Luna Maicii Domnului.

Asta nu-i spunea nimic.

— Dacă *Life Now* este acuzată de răpirea ta, pe baza unor dovezi solide cum că te-ai aflat împreună cu noi, şi nu pe baza unor simple speculaţii, vor muri mulţi oameni. Vreau să nu uiţi asta!

— Unde merg?

Îi era greaţă.

— Te rog, pot merge la mătuşa Kristen? Locuieşte în Tharsis, chiar aici, pe Marte, aş putea...

— Nu ştiu unde o să te ducă organizaţia. De-acum nu mai am putere să intervin. Dennis, Lucy şi cu mine am primit instrucţiuni să te aducem pe Marte şi să te predăm în mâinile conducerii

organizaţiei. Acei oameni vor şti ce e mai bine pentru toţi cei implicaţi.

Amanda îl privea cu ochii holbaţi.

— Nu... n-o să mai ai grijă de mine? Să mă *aperi*?

— Am să te duc într-un loc unde te aşteaptă liderii organizaţiei *Life Now*. Ei vor şti ce e mai bine pentru toţi cei implicaţi, repetă preotul, fără s-o privească în ochi.

Ceva era complet în neregulă. Părintele Emil parcă nu vorbea cu gura lui.

— Vino, copilă! Ne aşteaptă maşina.

Îl urmă, fiindcă altceva nu-i dădea prin minte să facă. Nu întâlniră absolut nici o persoană. „Aş putea fugi!” îşi spuse ea disperată. Nava avea rampe de ieşire, la baza cărora trebuiau să aştepte maşinile; va dispune de câteva clipe în aer liber, ca să ţipe, să fugă, să-şi strige tare numele... Spaţioportul Lowell era un loc aglomerat, cu multă activitate. Îl cunoştea de când venea în vizită la mătuşa Kristen. Imposibil să n-o audă cineva, poate chiar s-o recunoască, în ciuda părului scurt, brunet... Precis apăruse în toate holoemisiunile de ştiri, la fel ca tatăl ei. Cineva o să vadă...

„Maşina” era un vehicul închis, pe bază de energie nucleară, ce aştepta în cala de mărfuri a navei.

— Nu! spuse Amanda. Nu urc în maşină!

— Atunci te vom... te voi droga, răspunse părintele Emil.

Dar de ce n-o făcuseră deja? Putea s-o ducă din cuşetă în maşină fără s-o trezească... Dacă aveau de gând s-o omoare, ar fi făcut-o deja. Aşadar, n-aveau de gând s-o omoare. Probabil că n-o pândea nici o primejdie. Părintele Emil n-ar fi ucis-o; doar îl împiedicase pe Salah!

Nu, părintele Emil n-o va ucide. Dar după ce o va preda acestor „lideri”, ei o vor omorî! Iar părintele Emil nu va şti niciodată cu siguranţă ce s-a ales de ea. Şi asta-i va servi drept scuză în faţa lui însuşi.

— Au să mă omoare! strigă ea. Ca să „rezolve problema”! După ce mă predai în mâinile lor!

— Prostii, Amanda! N-au să facă una ca asta.

— Dumneata n-ai face-o, nici Lucy, nici căpitanul Lewis. Dar Salah ar fi făcut-o, şi dacă liderii seamănă mai mult cu el decât cu dumneata?!

„Fata trebuie să dispară... *Viaţa unui singur copil nu cântăreşte mai greu decât viaţa miilor de copii*... “

— Prostii! repetă preotul, tot fără s-o privească în ochi. Nu, nu era deloc, deloc în regulă!

Amanda ţâşni de lângă el şi porni în fugă spre o grămadă de lăzi prinse cu corzi de siguranţă, la capătul îndepărtat al calei. Preotul o prinse cu uşurinţă. Ea se luptă, dar chiar dacă părea bolnav, părintele era *puternic*, şi într-un minut se trezi legată. Se aruncă pe jos şi-l lovi cu picioarele, aşa că el îi legă şi gleznele, deşi cu dificultate. Se făcuse cenuşiu la faţă, iar de o parte şi de alta a nasului se vedeau venele albăstrui, ieşite în relief.

— Nu, nu, ajutor! ţipă copila.

Dar în cală nu se afla nimeni în afara lor. Preotul o duse în maşina cu scut din plumb.

— Vehicul, porneşte! Navă, deschide uşile calei! rosti preotul cu răsuflarea tăiată.

Programare pe traseu prestabilit. Comunicare deschisă cu exteriorul, prin comlink. Amanda începu să ţipe. Poate comlinkurile comunicau în ambele sensuri şi cineva de la capătul celălalt, indiferent cine, o va auzi.

Nu răspunse nimeni. Maşina porni. Amanda strigă până răguşi de-a binelea.

Zăcea pe podea, iar preotul şedea în faţa ei, pe o strapontină metalică. Buzele i se mişcau continuu: se ruga. Amanda se smuci violent, încercând să-l lovească iarăşi cu picioarele, iar el se aplecă, parcă pentru a o muta. Îi strecură în buzunarul salopetei un petic de hârtie. Amanda îi citi în ochi: „Nu spune nimic, nu spune nimic, nu spune nimic!”.

Se opri din ţipat, gâfâind din greu, şi-l privi. El continua să se roage fără glas.

Simţi că maşina opreşte şi presupuse că au ajuns la unul dintre sasurile ce făceau legătura cu oraşul. De obicei, în aceste puncte se verifica identitatea tuturor pasagerilor – nu venea nimeni să deschidă maşina? Amanda nu era sigură că mai are la

ea paşaportul pe numele Jane Verghese. Sigur că vehiculul va fi verificat...

Dar nu-i verifică nimeni. Pesemne că *Life Now* găsise o modalitate de a ocoli acest lucru. Maşina porni mai departe. Asta îi spunea Amandei ceva: în Lowell City, accesul vehiculelor de acest fel era permis doar în cele trei domuri mari, cele care adăposteau fabrici şi depozite. Sectorul de Est. Ştia măcar că se află acolo.

La fiecare câteva secunde, părintele Emil se uita la ceas. În cele din urmă spuse:

— Vehicul, opreşte! Preiau controlul asupra programului. Parola: Ghandi.

Maşina opri.

— Vehicul, deschide uşa!

Uşa se deschise. Printr-o mişcare rapidă, preotul o eliberă din chingile cu care o legase.

— Fugi, Amanda! Du-te cu Dumnezeu, copilă!

O împinse pe uşă afară.

Încă nu-şi recăpătase toată forţa în picioare. Se împiedică şi căzu. Părintele Emil o urmarea din vehicul; brusc, comlinkul prinse viaţă:

—... *trădător*, m-am temut eu că nu putem avea încredere în tine...

Fuseseră supravegheaţi.

Amanda se afla pe o stradă pustie pentru moment, între două clădiri fără ferestre. Dar pe Marte, nici o stradă nu rămânea pustie prea multă vreme. Se ridică şovăielnic în picioare şi încercă să fugă, dar picioarele ei nu voiau decât să facă un fel de salturi mici, neregulate; se temea că o să cadă iarăşi. Părintele Emil ieşi din maşină şi, în sfârşit, o privi în ochi.

— Fugi! Ai ceva timp înainte ca ei să poată ajunge aici, dar nu ştiu cât...

Preotul se opri, cu ochii mari. Amanda se întoarse şi privi în direcţia în care se uita el. Din clădirea lângă care se aflau ieşi, cu pas apăsat, o femeie. Înarmată.

Mai târziu, Amandei îi păru că părintele Emil se interpuse instantaneu între ea şi femeie. Ţinea şi el ceva în mână. Femeia trase. Nu se auzi nici un sunet, dar preotul se prăbuşi. Şi femeia.

Altcineva, un trecător care tocmai apăruse de după colţul străzii, ţipă.

Strigătul aduse alţi oameni. Dintr-o dată, strada îngustă se umplu de lume. Un bărbat o trase pe Amanda înapoi, probabil închipuindu-şi că astfel o apără, şi-i bolborosi ceva într-o limbă pe care fata n-o înţelegea. Veneau şi alţi oameni, în fugă. Apăru pe neaşteptate un poliţist, apoi doi soldaţi în uniforma Armatei de Apărare a Alianţei Solare. Se auzeau strigăte, întrebări. Ca din senin, apăru o robocameră a canalului marţian Transglobal News.

Amanda se strecură spre marginea mulţimii, iar de acolo pătrunse pe altă stradă. N-o observă nimeni. Încercă să meargă firesc, în ciuda slăbiciunii pe care-o simţea în picioare datorită somnului profund, în ciuda panicii. „Părintele Emil a murit. Părintele Emil a murit. Părintele Emil a murit.”

Murise pentru a o ajuta să fugă.

Observase ce ţinea preotul în mână. Oare soldaţii vor recunoaşte acel obiect? Nu ştia, dar ea îl recunoscuse. Îl mai văzuse o dată şi o îngrozise de moarte şi atunci. Poate că groaza te făcea să ţii minte mai bine. În mâna părintelui Emil se aflase o armă, una dintre multele care înţesau laturile robotului numit Mânia Domnului, protectorul Misiunii Sfânta Tereza, Mica Floare.

Amanda merse înainte până când nu se mai putu ţine pe picioare. Urmând mereu direcţia în care se îndreptau cei mai mulţi oameni, ajunse în cele din urmă la tunelul ce ducea spre uriaşul dom principal al oraşului Lowell. Tunelul, la fel ca domul, era construit din plastic piezoelectric transparent, fiind suficient de lat pentru a permite accesul camioanelor în Sectorul Principal. Amanda se lăsă jos ca să se odihnească.

Scoase hârtia pusă de părintele Emil în buzunarul salopetei sale. Era împăturită peste un obiect dur. Pe foaie se vedeau câteva rânduri scrise de mână:

„Du-te la abaţia Ares, pe strada Rho numărul 8451. Întreabă de fratele Meissel. Dă-i scrisoarea alăturată. Ia o sanie de oriunde din zona domului principal, te costă zece percy. «Domnul-Dumnezeul meu, am înţeles că acela care întreprinde ceva de dragul lucrurilor lumeşti sau ca să câştige lauda altora

se înşală singur. Astăzi, un lucru e pe placul lumii, mâine altul... *Dar Tu rămâi neschimbat pentru vecie*.»“

Găsi în hârtie o monedă de zece percy şi altă scrisoare. Amanda o împături la loc.

Domnul-Dumnezeul meu... Nu-şi schimbase părerea despre părintele Emil, tot mai credea că e smintit. Dar se lăsase ucis pentru ea. Şi în ciuda biletului, aparţinea de o organizaţie care se ocupa de „lucruri lumeşti”. Toate astea o nedumereau foarte tare. Se săturase să fie nedumerită, înfricoşată, vânată. Era obosită.

Totuşi, îşi impuse să se ridice şi, cu chiu, cu vai, ieşi din tunel. Dincolo de acoperişul domului în care ajunsese se vedea cerul marţian, plin cu praf rozaliu. Pe mulţi pereţi se aflau holopostere mari înfăţişându-l pe generalul Stefanak, iar pe străzile principale mişunau soldaţii. Trecură pe lângă ea mai multe camioane ce transportau produse din Sectorul de Est, industrial, spre domul principal, dar cu viteză foarte mică. În Lowell City, totul se mişca lent.

Oraşul era alcătuit din trei domuri, fiecare ancorat de un zid circular din beton, înalt de un metru şi jumătate, în care erau înfipte armăturile ce dădeau formă domurilor. Domul principal acoperea aproximativ cincizeci şi doi de kilometri pătraţi, iar celelalte două, laolaltă, tot cam atât. În Sectorul Principal, un turn subţire se înălţa mândru de-a lungul celei mai înalte armături, cea centrală. Turnul, numit „Piscul”, adăpostea Consiliul de Apărare al Alianţei Solare. Biroul generalului Stefanak ocupa ultimul etaj.

În locul unde tunelul făcea joncţiunea cu domul principal, camioanele se opriră. Roboţii se apucară să transfere bunurile pe săniile mult mai mici – singurul mijloc de transport permis în Sectorul Principal, cu excepţia vehiculelor militare. Săniile erau de două feluri: platforme descoperite, simple sau cu patru locuri. Amanda chemă una dintre cele cu patru locuri, rostind cu glas tare numărul înscris în lateral, iar vehiculul se apropie de ea pe şinele plate, controlate de computer, ce împânzeau întregul oraş.

— Strada Rho, opt-patru-cinci-unu! ceru Amanda, introducând moneda de zece percy în fantă.

Desigur, majoritatea oamenilor foloseau creditele, dar monedele rămâneau în circulaţie. Şi nu puteau fi urmărite.

— Strada Rho, opt-patru-cinci-unu! repetă computerul săniei.

Vehiculul porni; nu avea nici acoperiş, nici laterale, aşa că Amanda stătea cu capul înclinat în faţă, aşa încât părul recent scurtat să-i ascundă chipul cât mai mult cu putinţă. Dar nimeni nu-i acorda atenţie.

Sania avea în partea din faţă un mic terminal audio, cu un număr limitat de canale. Amanda atinse butonul ŞTIRI.

„... cel mai recent atac neprovocat al organizaţiilor subversive care încearcă să dărâme guvernul. Au fost ucişi un preot catolic, identificat drept Emil Fulden, şi o cetăţeană marţiană, identificată drept Maria Greta Silverstein. Anumite surse guvernamentale avansează ideea cum că uciderea acestor doi a fost ocazionată de adunarea planificată de generalul Stefanak pentru această seară, în parcul Kepler, şi că...”

Amanda încetă să mai asculte.

Pricepuseră totul pe dos! Toţi înţeleseseră pe dos! Toată viaţa ei crezuse că adulţii ştiu ce fac, ştiu cum stau cu adevărat lucrurile. Toată viaţa!

„N-o să plâng! Amanda Capelo nu plânge!” Când ajunse pe strada Rho, la numărul 8451, îşi consumă ultimele puteri pentru a coborî de pe sanie. Clădirea era construită din panouri din spumă, la fel ca mai toate din Lowell City, şi nu avea ferestre, ci doar o uşă roşie. Pe o placă din metal era scris cu litere mici: ABAŢIA ARES A FRAŢILOR BENEDICTINI.

Ajunsă în faţa uşii, Amanda rosti:

— Îl caut pe fratele Meissel, vă rog. M-a trimis părintele Emil.

Dar sistemul casei nu răspunse. Amanda repetă mesajul, adăugând:

— Mă numesc Jane Varghese.

Găsise paşaportul fals în buzunarul interior al salopetei. Probabil că-l pusese acolo părintele Emil.

Părintele Emil, zăcând pe strada marţiană, într-o baltă de sânge – sângele lui...

— Daţi-mi drumul! ţipă Amanda în faţa uşii.

Tot nici un răspuns. Trecură oameni pe lângă ea, înghiontind-o, în Lowell City, la fel ca sub celelalte domuri marţiene, toţi şi toate erau înghesuite.

Fata sesiză a doua placă, în dreapta uşii. Pe ea scria „VĂ RUGĂM, BATEŢI LA UŞĂ!”, în mai multe limbi. Clădirea aceea, ce-o fi fost ea, n-avea nici măcar un *sistem centralizat*! Unde-o trimisese părintele Emil?

Ostenită, Amanda bătu cu încheieturile degetelor în uşă. Abia după ce repetă gestul, uşa se deschise.

— Frate Meissel, vă rog, eu...

— Pentru ce vrei să-l vezi pe fratele Meissel? întrebă bărbatul.

Amanda se uită mai bine şi observă că era un băiat, nu bărbat – avea doar cu câţiva ani mai mult decât ea. Purta o robă lungă şi ciudată, făcută dintr-o pânză aspră, cafenie. Îi dădu scrisoarea în tăcere. Apoi, fără să-i pese că se purta nepoliticos, îşi făcu loc pe lângă el şi intră într-o anticameră mică, cu pardoseală din piatră, în care zărise o banchetă cioplită din rocă roşiatică, marţiană. Se aşeză, recunoscătoare. Băiatul închise uşa grea a abaţiei şi dispăru.

După o vreme – nu-şi dădea seama cât trecuse, timpul părea distorsionat într-un mod straniu – apăru un bărbat, cu scrisoarea în mână. Purta aceeaşi haină cafenie ca şi băiatul. Avea o voce profundă, calmă.

— Bună ziua, Amanda. Eu sunt fratele Meissel. Eşti în siguranţă aici, la noi, aşa cum spunea Emil.

— El a murit! făcu Amanda.

— S-a dus la Domnul nostru Iisus Hristos, replică fratele Meissel cu glas scăzut. Dumnezeu să-i odihnească sufletul curajos! Vino cu mine, Amanda. Eşti în siguranţă, să ştii. Nimeni n-o să te găsească aici.

Amanda nu-l crezu, dar se ridică şi porni cu pas împiedicat după fratele Meissel, fiindcă nu ştia ce altceva să facă. Unchiul Martin şi mătuşa Kristen se aflau pe Marte, dar în Tharsis, de cealaltă parte a planetei. Iar ea n-avea cum să ajungă acolo. Şi oricum, părintele Emil îi zisese să stea la abaţie, fiindcă acolo va fi în siguranţă. Poate că de astă dată îi spunea şi ei cineva adevărul.

OPT

PLANETA LUMEA

Din văzduh, planeta părea întru totul identică.

În zburătorul ce cobora cu viteză prin atmosferă, Kaufman privea cum singurul continent ce înconjura planeta în zona ecuatorială se măreşte tot mai mult. Putu să-i vadă pădurile dese, lacurile şi mările scânteietoare, munţii presăraţi ici-colo. Pe măsură ce se apropiau, apăru un uimitor caleidoscop de culori: Lumea fremăta de vitalitatea florilor, cultivate şi sălbatice, crescând pe câmpuri imense şi în straturi mici, roşu-aprins, albastru-cobalt, trandafiriu, galben intens şi alte culori, cărora Kaufman nu le ştia numele, dar locuitorii Lumii le ştiau cu toţii. Se apropiară şi mai mult; apăru desenul satelor împrăştiate, al câmpurilor îngrijite, al drumurilor albicioase, de pământ bătătorit. Totul neschimbat. Aterizară pe vechiul teren aflat între munţii Neury şi satul Gofkit Jemloe.

— N-am crezut să mai văd vreodată locul ăsta! rosti Kaufman în tăcerea adâncă.

— Nici eu, răspunse Marbet.

— Realitate împărtăşită!

Gluma era atât de tristă, atât de amară, încât Marbet nu replică. El adăugă:

— Crezi că a mai rămas ceva?

— Sigur că a mai rămas ceva! Dar nu ceea ce era înainte. Fiinţele umane sunt foarte rezistente, Lyle!

— Ei nu sunt fiinţe umane.

— Şi totuşi, foarte asemănători, spuse Marbet.

Însă nu ştia cu certitudine. Întâlnise doar câţiva localnici, pentru foarte scurt timp. Nici Kaufman nu cunoscuse prea mulţi, plus că n-avea o intuiţie la fel de bună ca Marbet (nimeni nu avea), dar văzuse „realitatea împărtăşită” în funcţiune. Văzuse cu ochii lui manifestarea pe viu a ipotezei cum că doi locuitori ai Lumii concep orice situaţie în mod identic. Durerea de cap intensă apărea când lucrurile nu stăteau astfel – durere care,

demonstrase Ann Sikorski, constituia o funcţie înnăscută a creierului localnicilor, rezultatul mileniilor de evoluţie în prezenţa artefactului extraterestru îngropat în munţii Neury.

Acelaşi artefact pe care-l luase Kaufman, oferindu-i-l generalului Stefanak. O dată cu artefactul dispăruse şi cultura Lumii: supoziţiile împărtăşite, impuse prin mecanism fiziologic, imposibilitatea violenţei premeditate, structurile sociale complexe privind munca, viaţa de cuplu şi împărtăşirea, toate bazate pe imposibilitatea de a avea altă părere decât cel de lângă tine. Dispăruseră toate, din cauza lui.

Ar fi putut să recite cuvânt cu cuvânt ultimul mesaj primit de la Ann Sikorski:

Ăsta e ultimul raport al echipei de antropologi de pe Lume. Nu-mi închipui că spusele mele ar conta cine ştie ce pentru voi. Locuitorii Lumii au supravieţuit, dar cu un stres imens şi cu pagube incalculabile. Infrastructura comunicaţiilor, a comerţului şi a guvernării centralizate nu mai există. Au apărut furturi şi revolte, dar probabil nu tot atât de multe cum ar fi făcut pământenii. Încep să se apere transformând satele în mici forturi, împrejmuite cu palisade, şi au găsit o formă de justiţie locală. Civilizaţia de tip planetar a dispărut, o dată cu bazele biologice care i-au dat naştere, şi asta mulţumită ţie. În locul ei se instalează o izolare prin frontiere, posibilă economic fără înfometare doar pentru că planeta este atât de fertilă. În această izolare, cele mai multe arte fără aplicaţii practice imediate vor dispărea. La fel şi majoritatea meşteşugurilor dependente de comerţul pe scară largă, la fel schimbul de idei. Religia se va fragmenta şi ea. În decurs de o generaţie, Lumea va fi alcătuită din mici enclave prerenascentiste şi va intra în propria versiune a Evului Mediu. Dar să nu te chinuie conştiinţa, Lyle: locuitorii Lumii vor supravieţui. Închei raportul echipei de pe planeta Lumea: Ann Pek Sikorski, biolog, şi Dieter Pek Gruber, geolog.

— Încetează, Lyle! spuse Marbet. N-a fost vina ta. Şi m-am săturat să-ţi tot spun lucrul ăsta. Vezi dac-o poţi prinde pe Ann prin comlink.

El deschise aparatul. Toţi sateliţii de comunicaţie aduşi de oameni continuau să orbiteze în jurul Lumii; aveau să rămână pe orbită încă multe sute de ani. Localnicii primiseră nouă comlinkuri, într-un schimb comercial. Dar numai Ann Sikorski şi Dieter Gruber îi puteau răspunde pe acea frecvenţă. Kaufman lăsă aparatul să sune strident vreme de un minut întreg. Nu răspunse nimeni.

Înregistră un mesaj: „Ann, Dieter, dacă mă auziţi, vă rog, răspundeţi. Sunt Lyle Kaufman. E un apel în timp real; Marbet Grant şi cu mine ne aflăm pe Lume. Vă rog, răspundeţi."

Marbet spuse cu blândeţe:

— Hai să pornim spre sat, Lyle. Sătenii ar putea şti unde sunt Ann şi Dieter.

N-apucaseră nici măcar să se înarmeze, când comlinkul lui Kaufman sună. Bărbatul răspunse:

— Alo? Ann?

— Sunt Dieter! strigă o voce bucuroasă.

Doi ani se topiră ca o clipă şi Kaufman se trezi înapoi în munţii Neury, ascultându-i pe Dieter Gruber şi pe Tom Capelo cum se ceartă pe tema efectelor în plan mental ale artefactului îngropat. Gruber, vesel, insensibil, un voinic blond, spătos, modelat parcă după ideea exagerată, ridicolă a cine ştie cui despre înfăţişarea unui prinţ teuton. Dieter, fără de care Artefactul Protector ar fi rămas îngropat în peştera montană în care zăcuse cincizeci de mii de ani.

— *Ach*, Lyle, chiar tu eşti? Te-ai întors? Ann, Ann, vino repede, e Lyle!

Aşadar, şi Ann Sikorski era în viaţă! Kaufman simţi cum îl inundă uşurarea. Îşi uşurase conştiinţa de apăsarea încă unei morţi posibile.

— Lyle?

Vocea lui Ann, mult mai calmă decât a soţului ei şi mult mai oţelită. Ann, idealista, care a rămas în sânul civilizaţiei distruse de oameni.

— Da, eu sunt! A venit şi Marbet. Ne aflăm pe vechiul loc de aterizare, în apropiere de Gofkit Jemloe. Voi sunteţi în sat? Sau la Hadjil Voratur?

— Nu, nu te du în nici unul dintre locurile astea! spuse Ann repede. Suntem în alt sat, la distanţă de jumătate de zi, mergând pe jos, faţă de locul unde vă aflaţi voi. Dar nu puteţi... Aveţi vreun vehicul de suprafaţă?

— Nu, doar o corcitură jalnică între zburător şi navetă. Nu face salturi pe sol.

— Atunci nu vă mişcaţi de-acolo! Vine Dieter la voi.

— Să vină la noi? Dar de ce...

— Am spus să *nu vă mişcaţi*!

Convorbirea se întrerupse. Marbet studia chipul lui Kaufman.

— Crede că e prea periculos să umblăm de capul nostru, spuse ea.

El nu răspunse. Pe Lume, călătoriile se făceau întotdeauna uşor, sigur, deschis. Într-o cultură monolitică, în care orice act de violenţă îl făcea pe făptaş să sufere aproape tot atât de mult ca victima, violenţa era o raritate. Înainte.

Se întoarseră în zburătorul-navetă. Kaufman simţea un amestec de ridicol şi dispreţ. Fusese militar, cu experienţă de luptă. El şi Marbet aveau cele mai noi arme disponibile pentru civili. Iar Ann Sikorski voia ca ei să aştepte înainte de a da ochii cu o mulţime ipotetică de extratereştri care n-aveau nici un fel de război în istoria lor şi al căror nivel tehnologic rămăsese înţepenit la confecţionarea manuală a roţilor de bicicletă! Dispoziţia lui, de obicei calmă, se întunecă. Marbet îi dădu pace.

Lăsând uşa deschisă, se aşezară şi aşteptară. În cele din urmă, la orizont apăru un punct mişcător ce se apropia foarte repede. Dieter Gruber, pe o bicicletă cu motor. Geologul veni spre ei în goană şi ţâşni de pe bicicletă, cuprinzându-i pe rând într-o îmbrăţişare ursească.

— *Lieber Gott*! Chiar sunteţi aici!

— Da, spuse Kaufman, descotorosindu-se de braţele geologului – el unul nu se dădea în vânt după îmbrăţişări. Şi, mai la obiect, tot aici eşti şi tu. Eşti sănătos? Dar Ann?

— Eu mă simt excelent. Marbet, frumoasă ca întotdeauna! Dar de ce aţi venit? E o nouă expediţie ştiinţifică?

— Nu, nici o expediţie, răspunse Kaufman.

— Am venit să vă salvăm, spuse Marbet cu maliţie.

Ea primise îmbrăţişarea lui Gruber cu plăcere, iar privirea pe care i-o aruncă lui Kaufman spunea că evident, exuberantul geolog, plesnind de sănătate, n-avea nevoie să fie salvat.

— Dar de ce nu ne-aţi lăsat să venim în Gofkit Jemloe? întrebă ea.

Gruber îşi recăpătă într-o clipă sobrietatea.

— Nu stăm în Gofkit Jemloe. Hadjil Voratur... nu e tocmai bine.

— Spune-mi! ceru Kaufman.

Sosise ceasul să afle ce făcuse locuitorilor acelei planete.

— Hadjil Voratur şi fiul lui, Shosaf, au murit. I-au ucis tâlharii, imediat după încetarea realităţii împărtăşite. Nu ne-au crezut când le-am spus să nu încerce... În fine. Gofkit Jemloe a devenit o tabără înarmată, sub conducerea unui văr de-al lui Voratur, o persoană foarte periculoasă. Febin Frillandif. El a recrutat o armată... Ţineţi minte, locuitorii Lumii erau paşnici.

„De parc-aş fi putut uita”, îşi spuse Kaufman.

— Paşnici, şi totuşi oameni, continuă Gruber. Mă rog, nu chiar... Dar când totul s-a schimbat, acei nemernici pe care-i ţinea în frâu realitatea împărtăşită n-au mai fost controlaţi în nici un fel. Frillandif supune toate satele din preajmă, pe rând. Îşi construieşte un „imperiu”.

La fel ca Stefanak.

— Dar tu, Ann şi Enli? întrebă Kaufman.

— Suntem în satul lui Enli, Gofkit Shamloe. Au încercat să ne atace, dar eu şi Ann am adus cu noi nişte arme, necunoscute pentru ei, fireşte..., şi aţi mai adus şi voi.

— Da, spuse Kaufman.

Doi ani... Pesemne că armele lui Gruber erau fie numeroase, fie bine păstrate. Sau poate căpetenia războinică locală încercase să atace doar o singură dată.

— Nu-l poţi elimina?

— Ba da. Dar Ann nu mă lasă. Deşi tu, Lyle, ai putea-o face cu ajutorul navei, adăugă Gruber după o clipă.

Da, putea. Să zboare pe deasupra satului Gofkit Jemloe, să-l atace cu un fascicul protonic... Nu, nu putea. Gospodăria şi întreg satul erau precis pline cu civili, copii... Ann avea dreptate. Oamenii aceia trebuiau să-şi elaboreze propriile modalităţi de a

se confrunta cu despoţii pe care înainte nu-i avuseseră. Dacă exista o căpetenie războinică, vor mai apărea şi altele.

Marbet, observându-l pe Kaufman, îi spuse geologului:

— N-aţi vrut să venim la voi din cauza tâlharilor ăstora?

Gruber părea surprins.

— Nu! Ştiam că Lyle e capabil să se apere. Am avut alt motiv. Voiam să vă avertizez, să vă dau timp să vă pregătiţi.

— Pentru ce? întrebă Marbet.

— Mai este un terran aici! anunţă Dieter.

Kaufman, deşi foarte surprins, observă că Gruber folosise termenul cu care-i denumeau localnicii pe oameni.

— Este... *Scheisse*, iată-i! N-ai cum să scapi de femeia asta!

Spre ei se îndrepta un alt vehicul, cu viteză atât de mare, încât Kaufman abia avu timp să-l identifice înainte ca acesta să ajungă lângă ei. Un skimmer cu motoare cu reacţie, ce zbura la jumătate de metru deasupra solului. Un skimmer uriaş, cu blindaj puternic, nu chiar militar, dar cel mai apropiat analog civil din câte văzuse Lyle vreodată. Vehiculul opri cu o smucitură şi uşa se deschise cu putere. Ieşi o femeie furioasă.

Marbet scoase un sunet slab, dar Kaufman nici măcar n-o auzi. „Imposibil!" Dar n-avea cum s-o confunde, n-avea cum să confunde acel trup, nici acel chip incredibil, deşi purta amprenta anilor...

— Marbet Grant, în sfârşit! rosti Magdalena. Multă cale am bătut ca să dau de tine! Aşa că spune-mi, din moment ce se pare că doar tu ştii: unde mama naibii e Amanda Capelo?

***

Kaufman se uita când la o femeie, când la cealaltă. Marbet semăna leit cu o pisică iritată; dac-ar fi avut blană, i-ar fi stat toată ţepi. Magdalena repetă incredibila întrebare:

— Doamnă Grant, ce-ai făcut cu Amanda Capelo?

— N-am făcut nimic cu Amanda Capelo! articulă Marbet printre dinţi. Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti!

Kaufman n-o văzuse astfel niciodată: agitată, nesigură; interveni repede în discuţie.

— Marbet, n-am avut când să-ţi spun. Amanda a fost răpită împreună cu Tom. Presa a descoperit abia douăzeci şi patru de ore mai târziu, iar tu erai deja izolată la bordul navei, aşa că...

Văzând privirea pe care i-o aruncă Marbet, renunţă să mai încheie fraza.

— Şi de-atunci n-ai avut când să-mi spui, Lyle?

El nu răspunse; copiii lui Tom Capelo nu-l interesaseră cine ştie ce niciodată; nu-i plăceau prea tare copiii în general. În timpul săptămânilor petrecute la bordul navei *Cascade of Stars*, uitase cu desăvârşire de Amanda. Iar lui Marbet nu i-ar fi plăcut deloc să afle aşa ceva.

— Înţeleg, zise ea glacial.

N-avea rost să ascundă ceva de Marbet; modificările abia sesizabile în limbajul lui corporal îl dăduseră de gol. Ea se întoarse spre Magdalena.

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

Cealaltă femeie părea, la drept vorbind, amuzată de scena dintre cei doi – deşi nu se ştie cum o interpreta. Prezenţa unei Empatice, care dădea măcar o nervozitate moderată oricărui om din galaxie, nu părea s-o afecteze deloc.

— Presa a declarat că Amanda a fost şi ea răpită, după cum ţi-a spus „Lyle” aici de faţă. Dar n-a fost răpită. Am contacte, în diferite locuri, care au descoperit foarte rapid lucrul ăsta. Însă n-am reuşit să depistez unde se află. A venit la apartamentul tău din Luna City, căutându-te, însoţită de un bărbat neidentificat. După aceea a călătorit ilegal până-n Lowell City, la bordul unei nave aparţinând organizaţiei *Life Now*. *Î*nsă pe Marte s-a evaporat. Te căuta pe tine, dar la acea dată plecaseşi deja.

„Oare cât de multe ştie despre Marbet şi despre mine? se întrebă Kaufman. Probabil totul.” În definitiv, era Magdalena, vedeta din umbră a unui număr nesfârşit de relatări din comunitatea spionajului. Majoritatea poveştilor erau false, fără îndoială, dar nu toate. Magdalena afla orice voia.

Kaufman se foi, stânjenit. Observă abia atunci că lângă skimmerul Magdalenei se mai adunaseră alţi trei oameni: doi bărbaţi modificaţi genetic, cu musculatura augmentată, care nu puteau fi decât gărzi de corp, şi un copil localnic. Un copil? Ce făcea Magdalena cu un copil băştinaş? Şi de ce nu-i remarcase pe cei trei mai devreme? Era antrenat să observe tot felul de lucruri!

Ştia răspunsul: Magdalena. Probabil că trecuse de cincizeci de ani, avea chipul puţin ridat şi ochii mai reci decât aproape toţi militarii cu care avusese el de-a face. Însă trupul ei era la fel de spectaculos şi, mai important decât atât, încă mai avea magnetul, acel lucru puternic, misterios care emana vibraţii sexuale în jurul unei femei, iar în jurul alteia, nu. Magdalena, văzută în carne şi oase, avea mai mult magnetism decât oricare altă femeie cunoscută de el. Se ruşină pentru că simţea ceea ce simţea. Plus că, fără doar şi poate, Marbet îşi dăduse seama. Încercă să spună ceva raţional.

— De ce o cauţi pe Amanda?

Femeia întoarse spre el acei ochi extraordinari şi Kaufman îi simţi iarăşi amuzamentul. Ştia.

— Am nevoie de ea ca să-mi găsesc fiul.

La orice s-ar fi aşteptat Kaufman, numai la asta nu. Repetă prosteşte:

— Fiul tău?

— Da. Cine l-a răpit pe doctorul Capelo îl ţine captiv şi pe fiul meu, Laslo Damroscher.

Lui Kaufman îi părea că Magdalena a rostit ultimele cuvinte cu acelaşi ton egal, uşor răguşit („Ignoră acea slabă răguşeală!”) cu care vorbise până atunci. Dar Marbet sesiză, evident, o diferenţă; blana ei invizibilă de pisică se relaxă, şi o privi pe Magdalena cu obişnuita vigilenţă alertă şi nimic mai mult.

— Locul ăsta nu mi se pare deloc potrivit ca să discutăm, spuse Kaufman. Mergem cu Dieter în satul de care spunea?

Gruber, uitat până-n acea clipă, făcu un gest pe care Kaufman nu reuşi să-l decodifice. Magdalena zise amabil:

— Văd, Dieter, că nu te-ai putut abţine să dai buzna aici şi să-i avertizezi în privinţa mea. Din fericire, Essa a auzit-o pe Ann vorbind la Comlink şi mi-a spus ce se petrece.

Copila băştinaşă, care părea abia ajunsă la vârsta pubertăţii, ţâşni în faţă şi cuprinse genunchii lui Gruber cu braţele. Acesta dădu înapoi şi încercă s-o dezlipească, gest cu care Kaufman empatiză imediat. Dar copila, o fată slăbănoagă, cu ochi negri, strălucitori şi cu blana de pe gât cafenie, rămase agăţată, vorbind agitată în limba ei. Cutele craniene i se încreţeau, semn de emoţie. Kaufman se uită la Marbet.

— Essa îl roagă pe Dieter s-o ierte, traduse Marbet. Încă nu vorbesc limba fluent, dar cred că zice că Pek Magdalena i-a oferit ceva minunat ca ea să-i spună... nu sunt sigură... să-i spună totul... i-a oferit... *nu se poate*!

Ultimele cuvinte erau adresate, sec, Magdalenei, care se mulţumi să ridice din umeri. Marbet şi Gruber păreau consternaţi. Kaufman, singurul care nu vorbea limba localnicilor, întrebă iritat:

— Ce? Ce i-a oferit fetei?

— O călătorie pe nava ei spaţială, spre alte lumi, răspunse Marbet în engleză. Magdalena, ştii bine că aşa ceva nu se poate!

— Pentru mine sunt posibile mult mai multe lucruri decât crezi! Şi de ce nu? E un copil întreprinzător.

— Ai minţit-o!

— Poate că nu.

Kaufman îşi dădu seama că pe Magdalena o bucura duelul, dar pe Marbet, nu. Gruber reuşise să dezlipească fata de el. Essa stătea acum lângă Magdalena, iar Kaufman avu senzaţia neliniştitoare că, într-un fel pe care nu-l putea descrie, cele două semănau. Încercă să readucă lucrurile pe pista corectă.

— Marbet şi cu mine mergem în sat. Gruber, ne poţi duce acolo?

— Nu-i nevoie, spuse Magdalena. În skimmerul meu e loc pentru amândoi. Gruber ne poate urma pe bicicletă.

— Eu merg cu Dieter, interveni Marbet.

Cealaltă femeie zâmbi larg. Kaufman nu mai avea de ales. Nu cunoştea teritoriul. Urcă în skimmerul Magdalenei, urmat de gărzile de corp, tăcuţi, ca nişte roboţi. Oare în ce scop anume fuseseră modificaţi genetic?

Nu contează. N-avea nici o treabă cu ei, şi nici măcar cu Magdalena, faţă de care stătea cât putea de departe. Avea treabă cu Lumea şi cu ceea ce-i făcuse el.

NOUĂ

GOFKIT SHAMLOE

De jur-împrejurul satului se afla o palisadă construită manual din trunchiuri de copaci cioplţi superficial. Se vedeau câmpuri cultivate şi grupuri mici de oameni muncind. Se vedeau flori, tot atât de multe ca înainte. Dar Kaufman îşi dădu seama că nu putea să spună în ce privinţe se deosebea satul de felul în care fusese înainte ca el să ia artefactul şi în ce privinţe rămăsese neschimbat. În scurta lui vizită anterioară pe Lume, nu fusese în nici un sat al localnicilor. Văzuse doar gospodăria întinsă, foarte bogată a negustorului Hadjil Voratur, câmpul acoperit cu iarbă pe care aterizase naveta şi peisajul munţilor Neury, ce adăpostiseră artefactul îngropat.

Dar îşi dădea seama cu uşurinţă că Ann Sikorski se schimbase.

Şi-o amintea ca pe o femeie blândă, incapabilă să-i ţină piept în privinţa deciziei de a lua artefactul de pe Lume, indiferent ce efect ar fi avut acţiunea asupra localnicilor. Pe vremea aceea, Ann era subţire, cu păr lung, blond; o persoană raţională, cu vorbă blândă, un xenobiolog foarte talentat. Femeia care-i ieşea în întâmpinare cu ostilitate pronunţată era musculoasă, puternică, evident cu ocupaţii de agricultor. Avea chipul înnegrit de soare şi părul tuns foarte scurt.

— Lyle!

— Bună ziua, Ann!

— Aşadar, te-ai întors. Unde-i Marbet?

— Cu Dieter. Ajung şi ei într-o clipă. Ann, arăţi bine! Ne-am temut...

— Că am murit? A fost cât pe ce, şi nu doar o singură dată. Dar societatea supravieţuieşte, Lyle, în ciuda faptei tale. Supravieţuim!

— Pek Kaufman! strigă o localnică.

O recunoscu: interpreta lui Voratur, femeia cu care se împrietenise Ann. Enli Pek Nu-ştiu-cum. Era mult mai solidă

decât majoritatea semenilor ei şi stângace. Veni spre el, zâmbind, cu un copil mic în braţe. Pe drum, rupse o floare galbenă dintr-o tufă şi i-o oferi.

— Fie ca grădina ta să înflorească veşnic! Kaufman îşi aminti vorbele rituale, singurele pe care le învăţase din limba localnicilor.

— Fie ca bobocii tăi să-ţi înveselească strămoşii! Ann spuse în engleză, caustic:

— Ar trebui să-i oferi o floare a musafirului!

— Mă surprinde să văd că ritualurile se păstrează.

— Nu le lua drept dovadă că n-ai provocat schimbări prea grave, Lyle! Totul s-a schimbat. Doar că localnicii păstrează toate vechile formule rituale legate de flori pentru că acum ele sunt singura realitate împărtăşită care le-a mai rămas.

Kaufman ştia că Enli înţelege engleza. Ann îl făcea cu ou şi cu oţet în faţa unei băştinaşe! Se schimbase, într-adevăr.

Bicicleta lui Dieter îşi făcu apariţia, în mugetul motorului. Ann, Marbet şi Enli se îmbrăţişară şi începură să sporovăie în limba localnicilor. Rămas pe dinafară, Kaufman cercetă satul.

Case scunde, rotunde – locuitorii Lumii considerau că liniile drepte sunt urâte –, construite din lemn, cu acoperiş din paie, aranjate în jurul vetrelor de gătit comune. Planeta era fertilă, cu resurse abundente şi climă blândă, fără anotimpuri. Casele, vopsite în roşu închis sau violet (evident, culorile preferate), aveau ferestre înalte, cu arcadă. Pretutindeni se vedeau straturi cu flori, cu o abundenţă de culori strălucitoare ce făcea ca aşezarea să pară mult mai bogată decât era în realitate. Palisada împrejmuia trei laturi, a patra coborând într-o pantă destul de abruptă spre râu. Apa se aducea în sat cu ajutorul unui sistem complicat de scripeţi şi căldări.

Din case începură să apară localnici, cei mai mulţi fie foarte bătrâni, fie foarte tineri – aceştia din urmă aflându-se în grija celor dintâi. Cei pe care-i vedea Kaufman păreau sănătoşi, bine hrăniţi, îmbrăcaţi cu tunici simple, din pânză grosolan ţesută (înainte ce purtau? nu-şi amintea).

Enli spuse în engleză:

— Veniţi în casa mea, Pek Kaufman şi Pek Marbet, să beţi… (ezită, probabil cuvântul nu avea echivalent în engleză) ceva de băut!

— Mulţumesc, răspunse Kaufman.

Magdalena îi şopti la ureche:

— O jumătate de oră, colonele! După aceea vreau să vorbesc cu tine şi cu Marbet Grant. Sunt vieţi la mijloc!

El nu răspunse; Magdalena se îndreptă spre o altă colibă, iar Kaufman, Marbet, Ann, Dieter şi Enli intrară în casa localnicei. Locuinţa avea o singură încăpere mare. Trei dintre cele patru ferestre nu aveau sticlă, astfel că aerul circula liber. Întreg mobilierul încăperii consta din pături, perne şi mese mici, scunde. Două dintre păturile împăturite îngrijit erau dintr-o ţesătură scumpă, cu broderii, şi păreau uzate; celelalte două erau noi, ţesute grosolan în casă. Pernele arătau aceeaşi diviziune, la fel şi lemnul meselor.

Ann îl privi:

— Înainte şi după, Lyle! Oamenii care-şi petrec timpul cu autoapărarea şi agricultura de subzistenţă nu mai au nici timp, nici diviziunea muncii care să le permită confortul, cu atât mai puţin arta.

— Ann, ajunge, spuse Marbet cu blândeţe.

— Nici pe departe! N-aţi văzut cimitirul.

— Băutură din fructe mici? întrebă Enli – până să intre în casă inventase un cuvânt în engleză.

Kaufman constată că era mai bună decât un suc din fructe de pădure; avea o aromă bogată, un amestec de gusturi agreabile. Şi „pâinea” pe care le-o oferi Enli era foarte bună.

Gruber îi spuse ceva lui Enli în limba ei; femeia râse şi-i dădu copilului o bucăţică de pâine. Se vedea limpede că Ann şi Dieter erau acceptaţi, bineveniţi. Nu, mai mult decât atât: făceau parte din acea comunitate de extratereştri.

— Enli, am venit de pe Terra ca să văd cum trăiesc locuitorii Lumii fără realitatea împărtăşită, spuse Kaufman în engleză. Îmi poţi spune?

Ea se întoarse pe perna pe care şedea şi-l privi. Cutele craniene i se încreţiră, dar Kaufman nu avusese suficiente contacte cu localnicii pentru a înţelege ce emoţie exprimă. Ochii

lui Enli, de un negru închis, ca tăciunele, priviră într-ai lui fără şovăială.

— Acum nu împărtăşim realitatea, îi spuse ea cu încetineală în engleză, aşa că ne creăm propriile realităţi. Într-unele locuri, cum e Gofkit Shamloe, se creează realităţi bune între oameni. Nu între toţi, dar între cei mai mulţi. Discutăm, muncim, ne educăm copiii şi ne cinstim strămoşii din lumea spiritelor. Uneori e greu să te uiţi la cineva şi să te întrebi la ce se gândeşte. Este foarte ciudat.

— Continuă, îi ceru Kaufman când ea se opri.

— În alte locuri se creează realităţi rele. Oamenii fură, ceea ce e acceptabil, dar îi omoară pe proprietari ca să fure.

Cutele craniene i se încreţiră şi mai tare.

— Uneori omoară şi atât. Ei cred... cred că poate ar trebui să fie negustori bogaţi sau... Nu ştiu ce cred. E dificil! Eu îl învăţ pe Confit, băiatul meu, să nu rănească oameni. Dar dacă vin ucigaşii, el trebuie să-i rănească. E complicat!

Micul discurs părea s-o fi epuizat şi s-o fi tulburat pe Enli. Luă în braţe copilul, care dădu din picioare ca să fie lăsat jos, apoi începu să se foiască. Ann spuse:

— Am stabilit relaţii comerciale cu două dintre satele cele mai apropiate. Nu fiindcă ar avea cineva vreun bun de negoţ, ci pentru că asta creează o alianţă. Se păstrează legături. De asemenea, se creează un mai mare rezervor genetic şi o apărare potenţial mai puternică împotriva unor locuri cum e proprietatea lui Voratur; cei de acolo îşi iau sclavi, care să-i servească. Şi adună o armată pentru a dobândi mai multă putere.

Ca să-l cruţe pe Kaufman, Marbet interveni:

— Vreţi să aflaţi ce se mai întâmplă în sistemul solar? N-aţi mai primit veşti de... de cât? Doi, trei ani?

— *Ja*, zise Gruber nerăbdător. Ce se mai aude cu războiul? Cu artefactul? Ce-i povestea asta că Tom a fost *răpit*?!

Marbet începu să le povestească despre Stefanak, organizaţia *Life Now*, falleri, Artefactul Protector, Capelo. Enli îşi îngrijea copilul. Kaufman se ridică şi ieşi din casă; era prea zdruncinat ca să stea liniştit.

Greşeală! Magdalena îl aştepta. Îi privi încă o dată ochii sclipitori, chipul îmbătrânit, corpul încă atrăgător, şi simţi o reacţie inconfundabilă, involuntară în vintre. De astă dată femeia nu-l ridiculiză pentru acest lucru; alte gânduri o preocupau.

— Lyle, vino cu mine! Trebuie să asculţi ceva.

Văzându-l că nu răspunde, îl apucă de mână. El se scutură, dar o urmă într-altă casă, identică pe dinafară cu a lui Enli. Interiorul însă era diferit: conţinea un pat şi alte obiecte de mobilier folosite de oameni. Magdalena avea undeva, pe planetă, o navă. Essa, fata localnică, şedea turceşte pe o pernă şi lustruia un bol. Îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Ascultă! spuse Magdalena, activând un cub de date.

— *Assta nu trrebuia s'fie acolo*! Vocea lui Laslo, beat criţă.

— *Ce n-ar trebui să fie unde*? Vocea altui tânăr, părând doar cu un dram mai treaz. *E un asteroid*, *atâta tot*!

— *Nu trrebuia s'fie acolo*! *Mai toarnă*!

— *S-a terminat*. *Ai băut şi ultima picătură*, *porcule*!

— *Terminat*? *Păi*, *hai acasă*.

— *E doar un asteroid*... *Nu*, *doi asteroizi*!

— *Doi*! repetă Laslo, cu o bucurie fără noimă.

— *De unde au apărut*? *N-ar trebui să fie acolo*! *Pe computer nu-s*.

— *N-naiba ştie*. *Gravitaţia*. *Le dă pe toate cu fundu-n sus*. *Jupiter*.

— *Hai să tragem în ei*!

— *Daa*! strigă Laslo, apoi sughiţă.

— *Cefei de arme ai pe drăcia asta*? *Nici una*, *aş crede*. *Navă de plimbare pentru un pui de bogătaş afurisit*.

— *Am*... *i-am pus arme*. *Tati*... *tata nu ştie*. *Ilegale*.

— *Eşti tare*, *Laslo*!

— *Pe dracu' că da*! *Nici mami nu ştie*. *De arme*.

— *Eşti sigur*? *Nu-s prea multe lucruri pe care maică-ta să nu le ştie*. *Sau să nu le facă*. *Doamne*, *ce corp*, *am văzut-o într-un*...

— *Ţine-ţi gura*, *Conner*! avertiză Laslo pe un ton sălbatic. *Computer*, *activează*... *nu-mi amintesc cuvântul*...

— *Activează armamentul*! *Ce naiba*, *Laslo*, *TU trebuie s-o spui*! *E cu amprentă vocală*.

— *Activează armamentul*!

— *Hei, uite un mesaj de pe asteroid*! *Oameni*! *Poate că-s şi fete pe-acolo*!

— *Vă apropiaţi de o zonă strict interzisă*, rosti o voce mecanică. *Părăsiţi zona imediat*!

— *Nu ne vor*, spuse Conner. *Trage în ei*!

— *Stai*... *poate*...

— *Vă apropiaţi de o zonă strict interzisă*. *Părăsiţi zona imediat*!

— *Şobolanii dracu'* ! făcu Connor. *Trage*!

— *Păi*...

— *Laşu' dracului*!

— *ACESTA ESTE ULTIMUL AVERTISMENT*! *AŢI INVADAT O ZONĂ STRICT INTERZISĂ SI FOARTE PERICULOASĂ*. *PLECAŢI IMEDIAT*! *ÎN CAZ CONTRAR, SE VA TRAGE ASUPRA VEHICULULUI VOSTRU*!

Interveni o a patra voce, vorbind repede: „*Vehicul neidentificat*. .. *SOS*... *Ajutor*! *Sunt ţinut prizonier*... *mă numesc Tom Capelo*...*"*

Apoi se auzi un şuierat foarte scurt, foarte ascuţit.

— Tom! strigă Kaufman.

— Aşadar, e doctorul Capelo? I-ai recunoscut vocea?

— Da. Dar nu pricep cum... unde şi când a fost făcută înregistrarea?

— Trei iulie, coordonatele indică un loc din Centură, răspunse Magdalena. Am verificat locul; acum nu se mai află nimic acolo, iar aparatul avea o rază de înregistrare sub o sută de clickuri. Aparatul a indicat faptul că vocile proveneau din două locaţii diferite. Dar după aceea, răpitorii au oprit aparatura de înregistrare.

Mintea lui Kaufman funcţiona frenetic. Tom fusese ţinut în Centură, probabil într-un habitat dintr-un asteroid gol pe dinăuntru; judecând după avertismente şi după faptul că se trăsese prompt, se impunea concluzia că în apropiere, dar nu în acelaşi loc cu el se afla adăpostit ceva important. Artefactul Protector? Ascuns acolo, sub pază maximă, şi Tom ţinut tot acolo, ca să... ca să ce? Să lucreze asupra artefactului? Poate, dar numai dacă mintea ta nu pricepea că e o diferenţă uriaşă

între fizica teoretică şi cea experimentală, că Tom Capelo se ocupa de prima şi că un fizician care se ocupă de teorie nu trebuie să se afle în prezenţa fenomenelor pentru explicarea cărora elaborează ecuaţii. Kaufman îşi putea imagina cu uşurinţă ofiţeri din armată care nu pricepeau nimic din toate acestea. Tom fusese adus pe planeta Lumea ca să dezlege misterul artefactului, ceea ce şi reuşise. Acum ce mai voiau de la el?

Iar Magdalena afirmase că nici Tom, nici construcţia ce adăpostea artefactul nu se mai aflau în acel loc. Fuseseră mutate. Mai adăugase şi…

— Ce-ai vrut să spui cu „după aceea, răpitorii au oprit aparatura de înregistrare”?

Magdalena îşi dădu la o parte o şuviţă de păr rebelă; cu pantalonii bleumarin şi tunica brodată cu fir argintiu, părea complet nelalocul ei în coliba băştinaşă.

— Laslo făcea ceea ce face de obicei, spuse ea. Vrea să se descurce fără îndrumarea mea, ceea ce nu poate. Aşa că periodic se apucă de jocuri dintr-astea idioate. Dispare săptămâni sau luni de zile. Mă tem că fiul meu este foarte imatur pentru vârsta lui. Însă nu cred c-a anticipat faptul că la capătul acelei călătorii, şi el, şi prietenul lui vor fi capturaţi, împreună cu marele doctor Capelo.

Kaufman se holbă la ea. Da, femeia credea ce spune! Dar el auzise avertismentul, şuieratul caracteristic armei… Nava lui Laslo fusese dezintegrată. Întrebă precaut:

— Mai ai şi alte indicii cum că Laslo este în viaţă?

— Sigur că-i în viaţă! Doar nu crezi că Stefanak o să-l omoare pe Thomas Capelo, salvatorul sistemului solar!

— Nu, dar…

— Unde e Capelo, acolo e şi Laslo, spuse Magdalena. Kaufman privi în ochii femeii, mai albaştri decât safirele, şi citi în ei convingere absolută. Credea că fiul ei este viu şi se află în acelaşi loc cu Capelo. Trebuia să creadă; orice altceva ar fi fost imposibil de suportat. Kaufman înţelese că are în faţă un caracter suficient de puternic pentru a transforma autoiluzionarea în nebunie. O întrebă cu reţinere:

— Au reuşit contactele tale să obţină vreun indiciu despre locul în care a fost mutat doctorul Capelo?

— Nu. Şi am încercat, crede-mă! Dar securitatea e mai fermă decât fundul unei virgine! Singura mea pistă e Amanda Capelo. Fata n-a fost răpită împreună cu tatăl ei, aşa că poate a văzut cândva, ceva care să-mi dea un indiciu. Ea s-ar putea să nu-şi dea seama că e un indiciu, dar eu, da.

— Ai făcut cale foarte lungă până pe planeta asta, pe urmele Amandei, pe baza acelei dovezi fragile! remarcă el, tot cu maximă precauţie.

— Ai dreptate! zâmbi ea. Aş fi trimis pe cineva, numai că am fost avertizată dinainte.

— Avertizată cu privire la ce?

— A, nu ştii! Trecuseşi deja prin tunel. La ora asta se desfăşoară o revoluţie. Stefanak a declarat legea marţială, iar forţele care i se opun au încercat să-l înlăture de la putere.

Kaufman simţi un nod în stomac.

— Au încercat? Şi au reuşit? Magdalena ridică din umeri.

— Nu ştiu. Eu am fost avertizată. Mi-a trimis vorbă un prieten: „Pleacă din sistemul solar! Pierce a decis să acţioneze în data de optsprezece. Marina va conduce acţiunea.” Aşa că am plecat.

Pierce. Amiralul Nikolai Pierce, comandantul Marinei de Apărare a Alianţei Solare, rivalul aprig al lui Stefanak. Iar dacă legăturile Magdalenei erau cele pe care Kaufman auzise mereu că-i sunt atribuite, avea dreptate să plece: Pierce ar fi ucis-o neîntârziat. Imperiul ei vast, mascat, cvasipolitic îl sprijinea pe Stefanak.

— Am un zburător care-mi aduce veşti, spuse ea. Trebuie să ajungă la tunelul ăsta în câteva zile. Iar între timp, fundătura asta oribilă e o ascunzătoare la fel de bună ca oricare alta, până când se lămuresc lucrurile.

„Până când se lămuresc lucrurile”... vorbea despre controlul politic şi militar asupra întregului sistem solar de parcă n-ar fi contat cine-l câştiga. Poate că pentru ea nici nu conta. Magdalena avea o singură grijă: fiul ei. Lui Kaufman, acest ţel unic, greşit ales, îi părea grotesc, descurajant.

— Şi dacă Pierce câştigă? întrebă el. Ai de gând să te ascunzi pe Lume la nesfârşit?

Ea îi zâmbi.

— Fireşte că nu! Dar ar trebui să ştii că primele zile după o lovitură de stat sunt cele în care dispar tot felul de oameni. „Victime ale luptelor”. Lyle, eu am foarte mulţi duşmani! Dacă Pierce câştigă, o să ia măsuri ca să restaureze măcar în aparenţă ordinea, iar atunci va fi mult mai greu să mă ucidă fără o grămadă de publicitate. Indiferent cine câştigă, mă întorc. Şi, desigur, speram că Amanda Capelo e cu voi. Ştii, s-ar fi putut. Dar n-aveţi încă nici o veste de la ea sau despre ea?

— Nu, reuşi Kaufman să rostească.

Cariera lui militară se desfăşurase sub auspiciile generalului Sullivan Stefanak, comandantul suprem al Consiliului de Apărare al Alianţei Solare. Îl admirase, în ciuda tuturor motivelor contrarii. Iar acum Stefanak putea fi înlăturat din funcţie, închis, omorât. Revoluţie…

— Da, mi-am dat seama, după reacţia ta iniţială. Şi după reacţia frumoasei tale Empatice. Ştii, am să-l găsesc! Pe Laslo.

Magdalena îi recaptă atenţia. O cercetă cu atenţie. Credea! Credea că-l va găsi pe Tom Capelo şi că împreună cu acesta va fi şi Laslo al ei. Kaufman simţi că-l inundă mila. Femeia îl scuti de a răspunde, adăugând:

— Dar între timp, desigur, dacă micuţa ta Amanda se află tot în Lowell City, n-o să-i fie prea bine! Nici restului populaţiei. Essa, ce mai vrei acum?

Mica băştinaşă îi oferi cu umilinţă bolul, atât de lustruit, încât strălucea orbitor. Spuse ceva pe limba ei, dar nici Kaufman, nici Magdalena nu înţeleseră.

— Ce-i? întrebă Magdalena, iritată.

— Întreabă cât mai durează până când o iei cu tine în barca din metal zburătoare, ca să vadă alte lumi, traduse Marbet din spatele lor. Spune că i-ai promis, prin Enli.

— A, în curând! replică Magdalena.

Kaufman se întoarse şi se uită la Marbet, oprită în prag.

— Lyle, te cheamă Ann! îi spuse aceasta, apoi plecă. O urmă; îl conduse nu la coliba lui Ann, ci spre alta, aproape goală, doar cu o masă mică, două perne de şezut şi o saltea rulată.

— Aici vom sta noi doi. Lyle, n-ar trebui să te încrezi în nimic din ce-ţi spune Magdalena!

— De cât timp stăteai acolo? Ai auzit înregistrarea?

— Da.

Marbet îi făcu semn să se aşeze pe o pernă; se aşeză şi ea.

— Partea aceea cred că e reală. Îşi caută fiul şi crede cu tărie că el e în viaţă, în acelaşi loc unde se află şi Tom.

— Băiatul e mort.

— Ştiu.

— Ai mai întâlnit-o vreodată pe Magdalena?

— Nu.

Marbet tăcu preţ de câteva clipe, apoi rosti:

— Ştiam deja câte ceva despre ea. Nu poţi desfăşura activitate de Empatic în negocieri fără să ai de-a face, mai devreme sau mai târziu, cu una dintre corporaţiile Magdalenei. În cadrul pregătirii pentru negocieri cu reprezentanţii ei, mi s-au arătat holoimagini cu ea şi mi s-a relatat ceea ce se cunoaşte cu privire la viaţa ei. Tu ştii ceva?

— Nu.

— S-a născut pe Pământ, în Atlanta. Mama ei, după toate probabilităţile, era prostituată. Se ştie cu certitudine că mama sau altcineva a lăsat nou-născuta într-o cutie, în faţa unei clinici guvernamentale din Plumbob, cartierul cel mai rău-famat din Atlanta, în care nu pun piciorul nici măcar poliţiştii.

— Spune mai departe, ceru Kaufman.

— Copilul a fost adoptat de o asistentă de la clinică, pe nume Catalune Damroscher, care era sau a devenit în scurt timp dependentă de droguri. A botezat-o pe micuţă „May”. Poate că la început Catalune Damroscher a intenţionat să fie o mamă bună, dar a abuzat-o oribil pe mica May. În zece clinici gratuite există documente care atestă că fetiţa era bătută, arsă, snopită. May n-a vorbit până la vârsta de patru ani. La şase ani a dispărut din documentele oficiale de pretutindeni. Anul următor, Catalune a luat o supradoză şi a murit. Nimeni nu ştie unde s-a dus May, nici cum a trăit între şase şi şaisprezece ani.

— Înţeleg, spuse Kaufman, deşi nu înţelegea cum poate un copil de şase ani să supravieţuiască în Plumbob.

— May a apărut în anul 2125 pe plajele de lux din Carolina de Nord. Paza în zonă este foarte strictă, dar, nu se ştie cum, ea a reuşit să intre şi a devenit amanta unui bogătaş pe nume

Amerigo Dalton. A trăit cu el timp de trei-patru ani. Numele ei apare în vechile baze de date ale ştirilor speculative. De la Dalton a trecut la Evan Kilhane, producătorul de filme porno – sau poate că au existat şi alţi bărbaţi între ei. Kilhane a botezat-o Magdalena şi a lansat-o în cariera porno. Probabil că restul îl ştii, cel puţin în linii mari.

— Da, spuse Kaufman, mişcat de copilăria nenorocită a Magdalenei. Dar nu ştiam că are un fiu.

— Cu Bellington Wace Arnold. Nelegitim. Lyle, dacă-ţi mai văd figura asta, te plesnesc!

— Ce figură?

Greşeală; n-ar fi trebuit să întrebe.

— Ca a unuia pe cale să jelească un pisoi rănit! Ascultă-mă: Magdalena e periculoasă! N-a acceptat ca fiu-său să fie modificat genetic, fiindcă e atât de arogantă, încât crede că propriile-i odrasle nu pot fi decât reuşite, fără nici un ajutor artificial. În acelaşi timp, e furioasă în sinea ei pe genele perverse care i-au adus frumuseţea ce i-a distrus viaţa.

— *Toate* informaţiile astea se găsesc în documentele oficiale? făcu el, sceptic.

— Sigur că nu! se răsti Marbet. Asta spunea tot corpul ei cât timp a ascultat cubul de date. Magdalena e furioasă pe firea lui Laslo. De asemenea, şi-a concentrat asupra lui toate dorinţele neîmplinite din întreaga ei viaţă, toate impulsurile reprimate. Pariez că n-a avut nici măcar un orgasm autentic!

Asta întrecea limita. Kaufman se ridică şi se întinse, mimând nonşalanţa.

— Lyle, nu încerca să te prefaci cu mine! Eşti la fel de indiferent faţă de ea cum e ursul în faţa borcanului cu miere! Magdalena a distrus cu totul potenţialul băiatului ei, controlându-l, găsindu-i justificări, sufocându-l. El o ura şi o venera în acelaşi timp şi probabil că se certau întruna.

— Nu crezi că sunt din cale-afară de multe informaţii după un singur contact cu ea?

Marbet îl ţintui cu privirea. Cu cât îl privea mai mult, cu atât mai stânjenit devenea Kaufman. „Vede prea al naibii de multe!” îşi zise el. În cele din urmă, Marbet se întoarse, spunându-i peste umăr:

— Trebuie să ne aducem lucrurile de pe zburător. Lyle, nu te lăsa păcălit de May Damroscher! E o persoană versată şi tu nu-i eşti în nici un caz pe măsură.

ZECE

ORAŞUL LOWELL, MARTE

Abaţia Ares a Fraţilor Benedictini era cel mai ciudat loc din câte îşi putea închipui Amanda. Toţi cei de-acolo erau amabili, dar nu-l înţelegea pe nici unul.

În primele câteva zile stătuse în pat, îngrozită şi epuizată. Fratele Meissel îi aducea hrană şi se aşeza pe marginea patului ei, stânjenind-o, fiindcă purta doar tunica veche a cine ştie cui, pe care o folosea drept cămaşă de noapte, şi-n plus nu făcuse baie şi s-ar fi putut să miroasă urât. Fratele Meissel vorbea despre credinţă, despre rugăciune şi despre punerea la încercare a spiritului, până când fata se prefăcea că a adormit; atunci „preotul" pleca. Adesea chiar adormea, dar o trezeau întotdeauna coşmarurile despre tatăl ei sau despre părintele Emil.

O dată, îl întrerupse pe fratele Meissel întrebându-l pe neaşteptate:

— De ce trebuie să moară oamenii?

— Te referi la părintele Emil?

— Da! El a... a...

— A murit ca să-ţi salveze viaţa, aşa crezi.

— Şi nu aşa a fost? întrebă Amanda, confuză.

— Nu, replică fratele Meissel. A murit întru slava Domnului!

Treaba asta n-avea nici o noimă pentru Amanda, care văzuse clar cum părintele Emil fusese împuşcat când încercase s-o apere pe ea. Tatăl ei spunea că oamenii mor fiindcă telomerele[2] lor se termină, şi-n plus, Natura nu mai are nevoie de ei după ce depăşesc vârsta reproducerii. Ideea nu te alina cine ştie ce, dar cel puţin avea logică.

---

[2] Telomere: segmentele de ADN aflate la capetele cromozomilor; la fiecare replicare a ADN-ului determinată de diviziunea celulei, aceste telomere se scurtează infinitezimal. Una dintre teoriile despre îmbătrânire spune că procesele degenerative ce însoţesc îmbătrânirea se datorează tocmai procesului de scurtare a telomerelor (n.t.).

— Sufletul părintelui Emil este cu Dumnezeu, adăugă fratele Meissel.

Amanda nu găsi nici o replică politicoasă, aşa că tăcu. N-avea răspuns. Părintele Emil fusese o persoană bună; nu era drept să moară astfel, împuşcat în stradă, scăldat în propriul sânge.

După câteva zile, rezistenţa firească a organismului ei îşi spuse cuvântul, aşa că fata se dădu jos din pat şi porni în căutarea unui holovizor. Dar nu găsi nici unul. De fapt, spre maxima ei uluire, nicăieri în abaţie nu exista vreun terminal de computer! Nu mai fusese niciodată într-un loc fără nici un terminal.

— Lucrurile lumeşti nu ne preocupă, îi explică fratele Meissel, frământându-şi sutana lungă, maro. Un terminal n-ar face decât să ne distragă de la munca noastră sfântă. Însă există un televizor cu ecran plat, care ne aduce ştirile în situaţii de urgenţă. Am să-l instalez în trapeză[3], pentru tine.

Amanda replică, sceptică:

— Dacă n-aveţi terminal, de unde aflaţi că *este* o situaţie de urgenţă, ca să deschideţi televizorul?

— În trapeză, Amanda. Şi numai acolo.

Fata exploră abaţia, cu nenumăratele ei „odăi”. Toate încăperile se numeau odăi, deşi cele mai multe dintre ele aveau şi alt nume – cuvinte pe care nu le mai auzise niciodată: trapeză, capelă, cămară, strana corului, biroul chelarului. Fiecare odaie avea menirea ei şi toţi cei care se aflau în ea erau implicaţi în respectiva activitate, ori de câte ori se aflau acolo – ceea ce se întâmpla în fiecare zi, la aceleaşi ore. Nu exista „salon”, oamenii nu se adunau fără vreun scop anume, nu exista spontaneitate. Şi totuşi, nimeni nu părea nefericit.

Nu că ar fi fost prea mulţi oameni care să fie fericiţi ori nefericiţi. Abaţia avea doar şaptesprezece „fraţi”, dintre care paisprezece nu ieşeau niciodată dincolo de zidurile ei, în nici o circumstanţă. Amanda se cutremură când află acest lucru. Doar fratele Meissel şi fratele Wu aveau voie să plece din abaţie ca să cumpere una-alta, să se ducă la bancă sau să trăiască normal. I

---

[3] Trapeză: încăpere comună, cu destinaţia de sufragerie sau sală de mese, în mănăstiri şi în vechile internate (n.t.).

se spuse că abaţia era una de „sihăstrie” – alt cuvânt ciudat. Băiatul care-i deschisese uşa când sosise era „novice”.

Ocupaţia principală a tuturor consta în cântat şi în hrănirea altora. De trei ori pe zi, fratele Meissel şi fratele Wu duceau uriaşele cazane cu mâncare gătită de ceilalţi „dincolo de grilaj”. Grilajul era adevărat: gros, complicat, făcut din oţel şi modelat aşa încât să semene cu o împletitură din crengi înfrunzite. Cei paisprezece „fraţi sihaştri” rămâneau în acea parte a clădirii situată între grilaj şi zidul învecinat cu arcada piezoelectrică a domului principal al oraşului.

Între zidul abaţiei şi cel al domului exista un spaţiu strâmt, nu mai mult de treizeci de centimetri lăţime. Acolo se depozita gunoiul nedegradabil: o somieră stricată, nişte lăzi din plastic de care nu era nevoie, un volan despre care Amanda nu-şi dădea seama cum ajunsese acolo. Explorând, cotrobăia cu un băţ prin diferitele mormane de resturi, apoi se îndrepta de spate ca să privească pe deasupra zidului. Dincolo de plasticul gros, multistratificat se întindea terenul roşu, pietros al planetei Marte.

În încăperea aglomerată aflată dincolo de grilaj veneau oameni, ca să mănânce pe gratis. Fratele Meissel şi fratele Wu îi serveau, strecurându-se cu greutate printre mesele mici, înghesuite. Spaţiul era foarte scump în Lowell City. După ce mâncau, unii oameni rămâneau să-i asculte pe fraţi cântând.

Amanda credea că acesta reprezenta adevăratul motiv al venirii lor.

Fraţii şedeau ascunşi dincolo de grilaj, fiecare în „strana” lui, şi cântau o muzică pe care Amanda n-o mai auzise niciodată. Muzică deosebit de frumoasă, greu de uitat, fără instrumente înregistrate sau sintetizator care s-o acompanieze. „Cântare bisericească”, o numea fratele Meissel. Fraţii cântau cu o intensitate pe care fata n-o înţelegea cu adevărat: de parcă muzica n-ar fi fost doar muzică, ci şi altceva.

— Ne rugăm, îi explică fratele Meissel. Cântăm Sfânta Liturghie. Amanda, ignoranţa ta e cutremurătoare!

Cântau de şase ori pe zi, deşi oamenii din afară veneau doar de trei ori. Momentele acelea purtau nume ciudate: *Laudae*, *Ora mediae*, *Sextae*, *Vesperae*, *Completorium* şi *Matutinus*. Unele

dintre ele aveau loc în toiul nopţii, iar fratele Meissel n-o lăsa pe Amanda să participe la ele. Spunea că are nevoie de somn. Însă la celelalte cântări îi plăcea să meargă, chiar dacă textul era în latină. N-o interesa conţinutul, ci sonoritatea.

Amanda stătea întotdeauna în spatele grilajului. În afară de fraţi, nimeni altcineva de pe Marte nu ştia că ea se află acolo. Iar fratele Meissel spunea că nici n-ar intra cineva vreodată s-o caute. Nimeni nu trecea dincolo de grilaj.

— De unde aveţi bani ca să cumpăraţi mâncare şi alte lucruri? întrebă Amanda, cu firea ei practică.

Observase că oamenii nu plăteau pentru hrană şi nici pentru cântece („Nu sunt spectacole, Amanda!”). Fratele Meissel îi răspunse că abaţia primea donaţii de pe Pământ.

— Pentru ce?

— Întru slava Domnului.

Se părea că şi televizorul cu ecran plat fusese dobândit prin donaţie. Aparatul şedea pe o masă grosolană, la un capăt al trapezei („Aha! E o sală de mese!” se dumiri Amanda).

Avea voie să se uite la televizor numai din cauza poveştii cu tatăl ei şi i se permitea să-l deschidă doar când în trapeză nu se mai afla altcineva. Fata şedea la un capăt al banchetei tari, fără spetează, făcută din panouri de spumă, mare cât să încapă patru persoane. Îşi cuprindea cu braţele genunchii îmbrăcaţi în pantalonii cusuţi de fratele Meissel şi asculta ce spun prezentatorii de ştiri, avatarii şi persoanele importante, chiar şi generalul Stefanak, despre răpirea tatălui ei, petrecută cu luni în urmă. Răpirea îşi păstra actualitatea.

— Nici urmă de eminentul fizician, doctorul Thomas Capelo, cel care a decodificat Artefactul Protector şi care a dispărut în urmă cu...

— Dispărut fără urmă, răscumpărare? Nici un indiciu cine. Nimic...

— Cetăţeni ai sistemului solar, până când fiecare dintre noi va dobândi siguranţa în propria casă, atrocităţile ca dispariţia...

— ... grupări teroriste ca *Life Now*! Ei încearcă să ne trădeze în faţa duşmanului! Ar face orice, inclusiv să răpească un om de ştiinţă ca doctorul Capelo, pentru a discredita...

— Trădătorii de război...

— Colaboraţioniştii din...
— Nu vom avea odihnă până când doctorul Capelo va fi redat...
— Doctorul Capelo şi fiica sa, Amanda, în vârstă de paisprezece ani...
—... recompensă pentru orice informaţie care va duce la...
În seara aceea, Amanda recapitulă totul în minte. Îl vedea pe bărbatul blond, solid, din dormitorul tatălui ei, pe bărbatul care aştepta lângă maşina neagră, pe tatăl ei mergând cu o rigiditate neobişnuită între cei doi. Nimic din ceea ce-şi amintea nu-i sugera cine erau, de ce veniseră.
O dată, prinse un interviu scurt cu mama ei vitregă, care părea zguduită, palidă. Carol spuse doar că se afla la părinţii ei, împreună cu Sudie, şi a cerut tuturor oamenilor, de pe Pământ şi din alte părţi, care ştiau oricât de puţin despre soarta soţului şi a fiicei sale vitrege, să sune la numărul de comlink afişat pe ecran.
— Amanda, ajunge! spuse fratele Meissel în cele din urmă. Ai văzut destul. Fratele Killian are nevoie să-l ajuţi în bucătărie.
Fratele Meissel credea că e util să dai de lucru „mâinilor fără ocupaţie”. Amanda se duse să piseze nişte plante marţiene cu care se dădea aromă mâncării de soia.
La mănăstire, hrana se găsea din abundenţă, dar era plictisitoare. Uneori simţea că-i lasă gura apă după o portocală sau o acadea. O dată a visat lămâi.
Se afla de două săptămâni în abaţie când ştirile au început să se schimbe. Nu se mai pomenea de tatăl ei, nici de nimeni altcineva, în afară de generalul Stefanak.
Amanda dădu fuga la biroul părintelui Meissel şi bătu la uşă.
— *Deo Gratios*... ce-i, copilă? Ce-i cu figura asta?
— La televizor se spune că are loc o revoluţie în Lowell City! Chiar aici! Chiar acum!
Fratele Meissel încremeni; după o clipă spuse:
— Vin.
O urmă până-n trapeză şi ascultă o vreme. Amanda îl văzu că mişcă buzele, fără sunet: se ruga.
— Frate Meissel... ce se întâmplă? Ce înseamnă?
— Nu ştiu sigur, Amanda. Relatările sunt foarte confuze.

— Spune că afară se duc lupte!
— Da.
— Noi ce facem?
— Chiar acum, mergem să cântăm *Ora mediae*. Închide televizorul, Amanda!
— Dar...
— Închide-l! E timpul pentru *Ora mediae*.
Însă, după ce se termină cântatul, pe care Amanda învăţase să-l numească „sfânta liturghie”, părintele Meissel permise ca televizorul să fie deschis din nou şi toţi fraţii să urmărească ştirile. Chiar şi fratele Killian, cel grozav de bătrân şi pe jumătate surd, şi-a lăsat bucătăria baltă şi a venit să se înghesuie în faţa ecranului.
Cei din abaţie preferau un prezentator de ştiri vârstnic, om în carne şi oase; Amanda prefera un avatar elegant pe nume Stix, dar nu spusese niciodată acest lucru.
— Tocmai am fost anunţaţi că a avut loc un incident extrem de grav, anunţă prezentatorul. Duşmanii, aşa-numiţii „falleri”, au încercat să pătrundă prin Tunelul Spaţial Nr. 1 şi să intre în sistemul solar. Din cauza trădării criminale a anumitor ofiţeri cu rang înalt din Administraţia Tunelurilor, duşmani ai omenirii, trei nave ale fallerilor au reuşit să traverseze tunelul, fiind apoi distruse de navele de patrulare ale Marinei de Apărare a Alianţei Solare, loiale generalului Stefanak.
— O, Dumnezeule mare! rosti fratele Wu, făcându-şi semnul crucii.
— Ca urmare a acestei acţiuni, generalul Stefanak a declarat temporar legea marţială, până când acei lideri militari care au trădat omenirea într-un mod de neiertat vor fi identificaţi şi îndepărtaţi din funcţie. Toţi cetăţenii din Lowell City se află acum în stare de asediu. Nimeni nu are voie să iasă pe stradă între orele douăzeci zero-zero şi şase zero-zero. Pentru siguranţa generală, soldaţii vor verifica toate clădirile, în căutarea duşmanilor Alianţei Solare. Vi se solicită insistent cooperarea în acest demers, menit să ne apere căminele şi familiile. Generalul Stefanak a făcut acum câteva minute o declaraţie pe care o vom reda în cele ce urmează.

Prezentatorul dispăru şi imaginea generalului Stefanak umplu ecranul: chel, solid, cu tunica uniformei stând întinsă peste umerii puternici. Sudie îşi ascundea faţa ori de câte ori îl vedea pe holoecran, spunând că e prea înspăimântător. Amanda o luase mereu peste picior pentru asta, dar micuţa avea dreptate: generalul Stefanak arăta cu adevărat înspăimântător.

— Cetăţeni din Lowell City, corupţia din guvernul nostru merge în profunzime! Am început s-o smulg din rădăcini şi...

Un bubuit surd cutremură încăperea. Preoţii se priviră.

— Ce-a fost asta? strigă Amanda.

— Presupun că un simplu avertisment cu privire la starea de asediu, zise fratele Meissel cu calm. Părinte Wu, te rog să verifici ce se întâmplă afară.

Bătrânul frate Killian îi spuse fratelui Meissel:

— Copila...

— Ştiu, răspunse acesta. Încă nu. Fratele Wu se întoarse.

— Afară e linişte. Dar au apărut brusc o mulţime de soldaţi pe străzi.

— Legea marţială! conchise fratele Meissel. Urmează percheziţiile.

— Ce ne facem?! ţipă fratele Kawambe, un om emotiv şi nu prea deştept.

— O să cântăm vecernia. E aproape ora pentru vecernie.

— Dar dacă fallerii se întorc cu artefactul lor... ce spunea fizicianul acela despre distrugerea substanţei spaţiului... Dacă fallerii vin iarăşi prin tunel în sistemul solar...

— În tunel n-a fost nici un faller, explică fratele Meissel cu răbdare. A fost un pretext folosit de Stefanak pentru a declanşa legea marţială şi a-şi ataca duşmanii din consiliu. Calmează-te, frate Kawambe! Amanda, te rog, vreau să discut ceva cu tine.

Ceilalţi porniră în şir spre strane, ca să cânte vecernia. Amanda, cu un nod în gât, îşi dezlipi privirea de la televizor. Fratele Meissel spuse:

— În următoarele câteva săptămâni, abaţia va fi percheziţionată, poate de mai multe ori. Probabil că soldaţii vor veni dincoace de grilaj, deşi voi încerca să-i împiedic să pătrundă în spaţiul sfânt. Când vor veni, trebuie să te ascunzi.

Am să-ţi arăt unde. Ştii ce era în secolul al şaptesprezecelea „bârlogul preotului”?

— Nu, răspunse fata.

— Nu-mi dau seama ce conţin software-urile voastre de istorie! Vino după mine, te rog.

„Bârlogul preotului” era un loc tainic, la care se ajungea printr-un panou ascuns dintr-o chilie – cum îşi numeau fraţii dormitoarele minuscule – nelocuită. Fratele Meissel îi arătă Amandei cum să apese locurile care făceau uşa să se deschidă şi să se închidă. Bârlogul era suficient de mare ca să încapă doi oameni, chiar trei, dacă se înghesuiau, dar jumătate din spaţiul strâmt era ocupat de un costum spaţial, cu tot cu cizme, cască şi un rezervor mare cu aer.

— Ăsta pentru ce e aici?

— Aşa, pentru orice eventualitate. Uite, aşa se deschide a doua uşă. Duce afară, la grămada cu gunoi.

Îi arătă.

— Pentru ce eventualitate?

— Pentru eventualitatea că Dumnezeu va vrea să aibă nevoie cineva de aşa ceva.

Replica era de genul celor pe care le dădea fratele Meissel întotdeauna, rostite pe un anumit ton, care nu accepta contrazicere. Amanda zise cu ciudă:

— Tatăl meu spunea că n-ar trebui să faci afirmaţii pe care nu le poţi exprima cu claritate ori în cuvinte, ori în cifre!

— Sunt sigur că aşa spunea, replică fratele Meissel, imperturbabil. Şi încă un lucru, Amanda. Dacă vii aici, şi dacă timpul îţi permite s-o faci în siguranţă, te rog să aduci cu tine potirul.

Potirul era cupa din aur ţinută în spatele altarului, folosită de fratele Meissel când „spunea liturghia”. Amanda o considera foarte frumoasă. De asemenea, se presupunea că e foarte sfântă. Întrebă, cu îndoială:

— Dar... n-au să observe soldaţii că lipseşte? Şi n-au să-şi dea seama că aveţi o ascunzătoare pe undeva?

— Soldaţii? Să observe absenţa unui potir? Cred că glumeşti, zise fratele Meissel. Doar atât te rog, să nu uiţi.

— N-am să uit! promise Amanda.

Ar fi vrut să spună mai multe – să-i spună cât de speriată este, să-l întrebe ce vor face soldaţii cu abaţia. Dar ştia că n-ar ajuta la nimic. Aşa că se întoarse la televizor, lăsându-i pe fraţi să cânte vecernia fără absolut nici un spectator.

UNSPREZECE

ORAŞUL LOWELL

Fratele Meissel se înşelase – nu veni nici un soldat să percheziţioneze abaţia. Amanda înţelese de ce: erau prea ocupaţi cu luptele pentru preluarea serviciilor esenţiale ale oraşului.

Primul dintre acestea a fost postul de holoviziune, cu finanţare şi conducere privată. Angajaţii îşi filmară propriile chipuri şocate când soldaţii amiralului Pierce pătrunseră în clădirea postului care transmitea pretutindeni pe Marte şi aproape în întreaga Centură şi, de asemenea, trimitea pachete de informaţii pe Pământ, pe Titan şi în vecinătatea Tunelului Spaţial. Soldaţii se purtară politicos. Poruncіră angajaţilor să plece, iar aceştia se conformară. Apoi soldaţii înarmaţi începură să umble cu aparatura.

— De-acum vom vedea doar ce vor ei să ne arate, spuse fratele Wu.

Dar şi el se înşela. A doua zi dimineaţă, Amanda se strecură din chilia ei la ora cinci dimineaţa şi-i găsi pe toţi fraţii deja adunaţi în jurul televizorului. Aparatul afişa un singur mesaj static, fără semnal audio:

ACEST POST A FOST REDAT OAMENILOR, SUB PROTECTORATUL NOULUI GUVERN DEMOCRATIC PROVIZORIU AL PLANETEI MARTE. EMISIA VA FI RELUATĂ ÎN SCURT TIMP.

— Tatăl nostru, carele eşti în ceruri...

Fratele Meissel se ruga cu voce tare. Amanda, consternată, se uită la el, apoi privi ecranul.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

Dar nu-i răspunse nimeni până nu se încheie rugăciunea, pe care o rostiră cu toţii.

— Înseamnă că facţiunea amiralului Pierce a preluat staţia, zise părintele Meissel în cele din urmă. Cei care-l susţin pe Pierce afirmă că generalul Stefanak nu poate câştiga războiul cu

fallerii. Asta e justificarea lor pentru insurecţie. Bănuiesc că au loc lupte prin tot oraşul.

— Lupte? Dar noi suntem în război cu fallerii, nu cu amiralul Pierce!

— Gura copiilor... rosti cineva.

— Dar tati... tatăl meu spunea mereu că sunt interzise confruntările sub domurile marţiene! Domul ar putea fi spart!

— Depinde ce arme foloseşti. Frate Wu, unde crezi că te duci?

— Afară, să văd ce se petrece.

— Nu mergi nicăieri! Treburile Cezarului nu ne privesc. Trebuie să oficiem sfânta liturghie. *Laudae* începe peste zece minute.

Fratele Wu arătă spre Amanda, fără să spună nimic.

— Bine, de acord, conveni fratele Meissel. Ai grijă, Shing!

— O să am.

Câtă vreme fraţii cântară *Laudae*, Amanda rămase la televizor, aşteptând ca pe ecran să se schimbe ceva. Dar până să apară vreo schimbare, fratele Wu se întoarse. Obrazul lui rotund ca o lună plină era încordat.

— M-am dus doar până la capătul străzii Sigma, îi spuse Amandei, singura din trapeză. Se bat pentru instalaţiile vitale. I-am văzut pe soldaţii lui Pierce folosind arme cu laser asupra trupelor lui Stefanak, care... uite! Călugărul arătă spre televizor.

— ... cu tărie pentru a împiedica forţele oprimante să oprească alimentarea cu aer sau cea cu apă a oraşului. Victoria a survenit la ora şase zero-zero, iar postul nostru se bucură să anunţe că instalaţiile vitale se află în siguranţă, în mâinile forţelor salvatoare. Comandantul nostru, amiralul Pierce...

Amanda nu mai asculta. Ţintuia cu privirea ecranul, care arăta un tânăr soldat din AAAS tăiat în două de un pistol cu laser. Imaginea se mută imediat, cu stângăcie, dar ea apucase să vadă.

Mama ei, aplecată asupra bazinului cu peşti; nava fallerilor coboară brusc din văzduh... ţipete, ţipete, dar nu de la mama, care zace deja tăiată în două, de la umăr la şold, cu o expresie de surprindere pe chipul frumos, tata aleargă, strigă, sângele mamei se prelinge pe pietrele de la marginea bazinului, picură în bazin, iar peştii...

Salah cade de pe patul ei, cu capul retezat de pe umeri, sângele ţâşneşte ca o fântână arteziană...

Părintele Emil zace pe stradă...

— Amanda, du-te în bârlogul preotului! porunci o voce calmă.

Sângele picură în...

— Amanda! Du-te în ascunzătoare, acum!

Era fratele Meissel, care se întorsese fără să-l audă.

— Da, rosti ea cu greutate. Bine. Dar voi...

— Fără nici un „dar”! Du-te în ascunzătoare şi pune-ţi costumul S.

Asta o făcu să revină complet la realitate.

— Costumul S? De ce?

— Pentru că aşa-ţi spun eu! Apoi se înmuie.

— În cazul în care domul se fisurează din cauza luptelor.

— Ar fi nebuni să facă una ca asta! replică Amanda, dându-şi seama imediat că fraza îi aparţinea tatălui ei.

— Cred că sunt nebuni. Dar dacă generalul Stefanak este ucis...

— Încearcă să-l omoare pe *generalul Stefanak*? exclamă Amanda.

Ar fi fost totuna cu a încerca să ucidă soarele! De când se ştia ea, generalul Stefanak reprezenta centrul sistemului solar, o realitate incontestabilă, la fel ca lumina, ca aerul!

Imaginea televizorului, care tot mai sărea de la un unghi la altul cu stângăcie şi schimba perspectiva, arăta soldaţii aflaţi de pază în jurul Piscului. Amanda recunoscu imediat clădirea; întregul sistem solar o recunoştea. Cartierul general al generalului Stefanak, construit la cea mai mare înălţime sub domul central din Lowell City, turnul central de susţinere pentru armăturile domului, ce se ridicau la sute de metri din corpul clădirii. Sub ochii Amandei, soldaţii din paza Piscului începură să se prăbuşească unul câte unul. Nu trăgea nimeni în ei, nu folosea nimeni spumă imobilizatoare, soldaţii erau în armură completă de luptă. Şi totuşi, se prăbuşeau.

— Ce... ce...?

Fratele Kawambe. Când terminaseră fraţii *Laudae* şi se înghesuiseră în cameră? Amanda nici măcar nu băgase de seamă.

— Folosesc virusuri modificate genetic, care opresc respiraţia, lămuri fratele Meissel.

Amanda rămase cu gura căscată: virusurile modificate genetic erau ilegale; aveau capacitatea de a ucide o populaţie întreagă. Tatăl ei spunea că puteau fi programate astfel încât după un anumit număr de generaţii să nu se mai înmulţească şi să moară, dar oare se procedase astfel cu virusurile din Lowell? Şi chiar dacă erau, cine le va respira înainte să se activeze gena terminatoare? Cine le respirase deja? Fratele Meissel? Fratele Wu? Ea însăşi?

Soldaţii din jurul Piscului le respiraseră.

— Du-te, Amanda! zise fratele Meissel.

Mai întâi îi îmbrăţişă pe toţi, pe rând, irosind timp preţios, dar fără să-i pese. Dincolo de zidurile abaţiei se pornise o gălăgie grozavă – oameni care alergau şi ţipau. Panică.

Amanda fugi la bârlogul preotului, apăsă butoanele cu degete tremurânde şi scoase costumul S. Îi venea mai uşor să-l îmbrace în afara ascunzătorii. Auzea în continuare zarva panicată de pe străzi. Apoi o acoperiră alte sunete, dinăuntru: un cântec. Fraţii cântau sfânta liturghie.

„Dar nu-i ora pentru nici una dintre ele!” îşi spuse Amanda fără noimă. Şi ce dacă? Fraţii cântau oricum. O clipă mai târziu îşi dădu seama că nu era sfânta liturghie, ci altă cântare, pe care n-o mai auzise.

— *Dies irae*, *Dies illa*...

Îşi prinse casca pe cap; cântarea şi toate zgomotele amuţiră.

Amanda dădu să intre în ascunzătoare, dar îşi dădu seama că o dată ajunsă acolo, cu casca pusă ca s-o protejeze de virusuri, nu va putea să audă şi nici să vadă absolut nimic. Nu va avea habar ce se petrece. Dacă soldaţii începeau să percheziţioneze abaţia, nu-i va auzi venind.

Dar nu le-ar păsa dac-ar găsi-o. Generalul Stefanak şi amiralul Pierce se războiau în Lowell City; soldaţii n-o vor căuta pe Amanda Capelo.

Porni, bocănind cu cizmele grele, înapoi spre inima abaţiei. În strane se aflau îngenuncheaţi toţi fraţii, cântând. Într-o străfulgerare, Amanda văzu imaginea cum ar fi apărut la

televizor: un adult scund sau un copil înalt, în costum S şi cască, mergând greoi printre două şiruri de preoţi care cântă. Nebunie!

Când ajunse la fratele Meissel, se opri, întrebându-se cum să vorbească fără a-şi scoate casca. Dar nu avu nevoie să spună nimic; fratele se duse la altar şi veni de-acolo cu potirul, pe care i-l dădu. Amanda se întoarse în ascunzătoare.

Ajunsă acolo, deschise a doua uşă şi ieşi la grămada de gunoi dindărătul zidului din beton ce ancora armăturile domului. Aproape toate clădirile foloseau, pentru a arunca sau a depozita diferite lucruri, acest spaţiu, unde domul se curba prea tare ca să poţi sta în picioare. Împingând cu greutate potirul, Amanda se târâi în patru labe prin spatele clădirilor, pe lângă zid, înconjurând domul. Când ajunse, în cele din urmă, la o clădire cu ocupanţi suficient de suspicioşi pentru a-şi îngrădi zona de depozitare a gunoiului, găsi şi o alee de serviciu, îngustă, între clădiri. O parcurse şi ieşi în stradă, la nici un cvartal distanţă de una dintre cele opt porţi ale domului, prevăzute cu sasuri.

Sosise exact la timp ca să vadă prăbuşirea domului.

Un zburător militar trecea pe deasupra oraşului, la mare altitudine. Dacă ar fi tras un fascicul protonic, întreaga aşezare ar fi fost pulverizată. Dar se mulţumi să tragă o rază laser de-a curmezişul domului piezoelectric. Cu precizie chirurgicală, raza făcu o tăietură lungă de jumătate de kilometru, prin plastic, prin armăturile metalice, prin clădirile, obiectele şi oamenii de dedesubt.

Armăturile se frânseră şi începură să se năruie.

Amanda porni în goană spre poartă. Nu auzea căderea domului, nici sirenele care probabil urlau, drept consecinţă a pierderii aerului de sub dom. Totul se petrecea în tăcere. Ferestrele clădirilor zburau în exterior, ţăndări. Oamenii deschideau gura şi ţipau fără sunet. Cei care purtau costume S, la fel ca ea, se chinuiră să ajungă la poartă, trecură de ea şi o rupseră la fugă. Amanda făcu acelaşi lucru; fugi până când pieptul începu să-i pulseze de durere şi simţi că n-o mai ţin picioarele. Atunci se lăsă pe pământul roşu şi se întoarse, ca să privească oraşul Lowell.

Semăna cu o jumătate de minge de plajă transparentă, culcată pe o parte. Amanda ajunsese prea departe ca să vadă

amănunte; zărea doar cupola din plastic năruită şi muchiile ascuţite ale armăturilor frânte, ridicate spre cerul dimineţii. Toţi oamenii pe care-i cunoştea se aflau înăuntru, morţi sau pe moarte.

Oare au reuşit fratele Meissel şi ceilalţi să ajungă într-unul dintre domurile mai mici? Acelea păreau neatinse. Nu, fraţii nici măcar n-ar fi încercat. Au rămas în stranele lor, dincolo de grilajul menit să ţină lumea la distanţă, cântând. *Dies irae*, *Dies illa*...

Amanda îşi înăbuşi hohotele, poruncindu-şi: „N-am să plâng, nu, n-am să plâng!”. Se ridică şi porni iarăşi, privind drept înainte, gâfâind tare sub cască. Abia după zece minute îşi dădu seama că duce cu ea potirul din aur, relicvă a Abaţiei Ares a Fraţilor Benedictini de pe Marte.

Câmpia marţiană, foarte netedă când o priveai din interiorul domului, era presărată cu regolit, cu bolovani mari şi cu stânci enorme. Printre acestea mergeau în grabă siluete în costume S, autobuze, vehicule particulare de teren, skimmere, toate în aceeaşi direcţie. Şi Amanda îşi purta paşii încotro se ducea toată lumea. Vehiculele o depăşeau în viteză. În cele din urmă, văzu navele la orizont şi-şi dădu seama că toţi se îndreaptă spre spaţioport. Sub privirea ei, o navă se desprinse de pământ.

Deşi nu ştia, Amanda fugise din Lowell City pe poarta cea mai apropiată de spaţioport. Avea un avantaj faţă de sutele de oameni care încercau să ajungă la vreo navă. În domul central locuiseră patruzeci de mii de oameni; dintre aceştia, majoritatea muriseră – prin sufocare, în urma pierderii aerului, sau îngheţaţi de frigul cumplit. Unii reuşiseră să ajungă la porţile care duceau spre cele două domuri mai mici. Toţi cei care izbutiseră să pună mâna pe un costum S plecaseră din oraş, cu un vehicul sau pe jos, grăbindu-se să ajungă la spaţioport înainte să-şi consume aerul din butelie.

Amanda mergea, năucă, fiindcă n-avea nici o altă idee. Era tânără şi în formă fizică bună. Ajunse la spaţioport înainte să fi decolat toate navele civile; cei de pe nave făceau tot posibilul să-i ţină la distanţă pe oamenii disperaţi care se îmbulzeau şi se luptau să urce la bordul uneia, indiferent care.

Scena era atât de stranie, încât mintea ei amorţită se cutremură. Într-o tăcere deplină, siluetele cu costum şi cască transparentă săreau din vehicule şi alergau spre navete, transportoare şi zburători. Navele militare, aflate într-o altă zonă, erau înconjurate de roboţi înarmaţi ce-i omorau pe toţi cei care nu ştiau codurile corecte. Civilii cu coduri legale îşi descuiau vehiculele personale. Alţii se înghesuiau spre ei, împingându-se şi îmbrâncindu-se ca să urce la bordul vreunei nave. Unii proprietari erau înarmaţi; oamenii cădeau, înveliţi în spumă imobilizatoare sau cu costumul fisurat. Alţi oameni stăteau liniştiţi deoparte, la distanţă, părând conştienţi că pentru ei nu există speranţă, aşteptând inevitabilul. Amanda văzu două siluete care purtau un pătuţ S. Un bebeluş.

Icni şi se întoarse. Dar n-avea unde să meargă. N-avea navă. Nu se putea lupta ca să ajungă la bordul vreuneia, şi dacă ar fi putut, tot nu s-ar fi luptat. Avea să moară. Atât de mulţi oameni muriseră... Părintele Emil, fratele Meissel, fratele Wu, fratele Kawambe cel emotiv şi cam nătâng... şi tatăl ei. Probabil că şi el murise.

Amanda se aşeză. Chiar şi prin costum, pământul pietros era rece. Aştepta să moară, cu o singură speranţă: că n-o va durea.

Ulterior nu-şi va putea da seama cât timp a stat acolo. Poate doar câteva minute – scena din jurul navelor nu se schimbase. Îşi simţea şezutul îngheţat. Cineva aflat foarte aproape de ea îi umplea câmpul vizual. Amanda ridică privirea, dar nu văzu nimic prin vizorul fumuriu al căştii celeilalte persoane.

Silueta în costum atinse potirul din braţele ei.

Apoi o privi şi pe fată cu atenţie. Vizorul căştii ei era transparent. Celălalt tresări, o înşfăcă de mână şi-o trase în picioare. Ea se împiedică, apoi se trezi că aleargă, trasă de necunoscut, spre o zonă îndepărtată a câmpului. Când se apropiară de transportorul de teren aflat acolo, văzură o altă siluetă care făcea semne frenetice. În jurul vehiculului se aflau puţini oameni, poate fiindcă era doar un transportor de teren, incapabil să părăsească planeta. Dar erau, totuşi, destui; alergând, cu răsuflarea tăiată, Amanda văzu că a doua siluetă se opreşte din gesticulat şi trage cu un pistol-laser în cineva

care încerca să urce cu forţa pe rampa transportorului. Intrusul se prăbuşi.

Amanda, trasă de necunoscut, trecu pe lângă paznic, care aţinti pistolul asupra ei; dar necunoscutul nu se opri, ci o trase mai departe, iar paznicul nu trase. O clipă mai târziu urcară rampa, uşa se închise în urma lor şi Amanda se prăbuşi pe duşumea, respirând anevoie; îşi smulse casca, simţind brusc că o sufocă. În aceeaşi clipă, vehiculul porni şi se ridică deasupra solului.

Ridică privirea. Pe punte se aflau doi adolescenţi, care o priveau: o fată scundă, cu obrazul măsliniu, şi un băiat mai înalt. Un al doilea băiat, în costum S dar fără cască, pilota transportorul. Primul băiat gâfâia la fel de tare ca Amanda; el o trăsese până la vehicul. Părea că nu reuşeşte să-şi recapete suflul, dar chiar îndoit de mijloc şi respirând şuierător, era extrem de frumos.

Fata rosti ceva într-o limbă pe care Amanda n-o cunoştea. Însă tonul ei spunea totul: era furioasă. Pilotul râse şi zise şi el ceva, făcând o mişcare rapidă, de secerare, cu braţul.

Primul băiat, gâfâind ceva mai puţin, se îndreptă de spate, iar asta o determină pe fată să se lanseze într-o nouă tiradă, şi mai mânioasă. El o ignoră; se uita ţintă la Amanda.

— *Hristos*!... Chiar *eşti* tu! Aa-man-daa Capelo!

Fata străină încetă să se mai răstească şi căpătă un aer consternat. Pilotul se întoarse, cu ochii cât cepele. Amanda nu ştia ce să facă. Din cauza fricii, corpul ei, şi-aşa rece, se răci şi mai tare. Dar băiatul cel înalt spuse într-o engleză cu accent străin puternic:

— Bun venit la bord, Aa-man-daa Capelo! Eu bucură că nu ai murit!

Fata clătină din cap, buimacă.

— Eu la Marte ca să văd la tatăl tău! Bun venit la bord!

***

Konstantin Ouranis o informă că ei sunt greci, toţi trei. Greci ortodocşi, ceea ce nu-i spunea Amandei nimic. Konstantin era băiatul cel înalt, care-i salvase viaţa; se oprise lângă ea pentru simplul motiv că o văzuse ţinând în mână un potir, obiect aparţinând unei religii pe care fata nici n-o împărtăşea, nici n-o

înţelegea. Când îi văzuse chipul, o recunoscuse din emisiunile de ştiri. Konstantin avea optsprezece ani, se născuse în Thessaloniki şi cunoştea opera tatălui ei. Voia să devină fizician şi venise pe Marte ca să-i întrebe pe Martin şi pe Kristen Blumberg dacă au cumva lucrări de-ale doctorului Capelo încă nepublicate.

Amanda află toate acestea treptat, cu încetineală, luptându-se cu limba engleză cot la cot cu Konstantin. Pilotul aşezase transportorul pe o câmpie pe care nu se vedea decât regolit roşu. Şi el, şi fata ascultau cu concentrare, de parcă ascultarea atentă ar fi putut, ca prin farmec, să facă spusele Amandei inteligibile.

— Ei nu au engleză, lămuri Konstantin. Eu am engleză un an la şcoală.

— Oricum, te descurci mai bine decât mă descurc eu în greacă! zise Amanda cu timiditate.

Konstantin strălucea de încântare.

Fata era sora lui şi se numea Demetria, iar băiatul mai mare avea douăzeci de ani, se numea Nikos Papandrea şi era prietenul Demetriei. Amândoi stăteau pe vine, uşor aplecaţi în faţă, concentraţi, urmărindu-i cu privirea pe cei doi vorbitori.

— Tu la unde vine? întrebă Konstantin.

Expresia de pe chipul lui vădea îngrijorare, interes. Avea ochi căprui închis şi păr negru, buclat: ochi splendizi, păr splendid. Pielea lui era cafeniu-aurie, culoarea mierii.

— Am stat în Lowell City, răspunse Amanda, tot timidă. La o abaţie.

— Pardon? făcu Konstantin.

Amanda căută cuvinte mai simple.

— Am stat cu preoţi. Slujbă. Sfânta liturghie. O casă a Domnului! zise în cele din urmă, cuprinsă de o inspiraţie subită.

— Splendid! făcu Konstantin.

Poate că programul de computer pe baza căruia învăţase engleza fusese britanic.

— Tu eşti la casa Domnului, eşti... (căută cuvântul potrivit) eşti ascunde?

— Da, mă ascundeam. De oamenii care l-au răpit... care l-au luat pe tatăl meu.

— Da, da! încuviinţă Konstantin.

Apoi traduse pentru Demetria şi Nikos, care-şi făcură semnul crucii, la fel ca fratele Meissel. Fratele Meissel...

— Au murit, nu-i aşa? Toţi preoţii din casa Domnului?

— Murit. Da, spuse Konstantin, luând-o de mână. Când o atinse, Amanda simţi un fior ciudat, puternic, de-a lungul spinării.

— Pare rău, mie, adăugă tânărul.

— Mulţumesc. Au fost foarte buni cu mine.

— Splendid, rosti Konstantin cu blândeţe. Oameni buni.

Tu ascunde la casa Domnului. Şi tatăl tău, doctor Thomas Capelo, şi el ascunde la casa Domnului?

— Nu. Nu ştiu unde-i el. N-am fost răpiţi... n-am fost luaţi împreună. Am văzut când l-au luat pe el.

— Vede la tatăl tău? Cine?

— Nu ştiu!

Nikos spuse ceva pe un ton dur, iar Konstantin se opri ca să traducă. Nikos răspunse pe îndelete, volubil.

— Nikos spune oameni răi ia tatăl tău. Mort, poate. Poate nu.

— N-a murit! zise Amanda cu convingere. Ştiu că n-a murit! Probabil că au nevoie de el. E cel mai bun fizician din galaxie! Nu există nici un alt motiv pentru care să-l fi răpit.

— Poftim?

Amanda încercă încă o dată.

— Tatăl meu n-a murit. Oamenii răi l-au luat, au nevoie de el. Ca să facă ştiinţă.

— A, da, ştiinţă! se lumină Konstantin, cu o expresie de maxim respect. Doctor Thomas Capelo!

Amanda încuviinţă. Se părea că au ajuns la un impas. Îşi dădu seama dintr-o dată că monopolizase complet conversaţia. Roşi.

— Tu, Demetria şi Nikos... trăiţi în Lowell City?

— Demetria şi eu trăieşte la Grecia. La Pământ. Noi vizită la Marte. Nikos trăieşte la Lowell City cu tatăl lui.

Nikos pufni brusc şi făcu un gest foarte nepoliticos cu mâna – gest pe care tatăl Amandei nu l-ar fi permis niciodată.

— Nikos nu place tatăl lui, lămuri Konstantin. Fata era şocată.

— Dar... tatăl lui era în Lowell City? Când s-a prăbuşit domul?

— Tatăl lui la domul mic. Poate bine, poate nu bine. Nikos nu interesează.

— Dar...

Amanda se opri, încercând să asimileze ce auzise. Lui Nikos nu-i păsa dacă tatăl lui murise ori ba!

— Dar puteţi vorbi cu el prin radio sau altcumva? Konstantin îi spuse ceva lui Nikos în greceşte; acesta replică, repetând gestul cel nepoliticos. Amanda roşi.

— Tatăl lui Nikos vorbeşte la Nikos radio cândva, poate. Asta...

Arătă spre peretele transportorului, evident neştiind cuvântul.

— Spui cum?

— Transportor.

— Da. Splendid! Transportor asta este la tatăl lui Nikos. El vrea transportor asta înapoi.

Tatăl lui Nikos va vrea să-şi recupereze transportorul, dar nu-l interesa soarta propriului fiu! Nu, Konstantin se înşela precis. Sau poate exagera, aşa cum făcea Yaeko, acasă, când spunea că-şi urăşte mama. Yaeko se certa foarte des cu mama ei, dar n-o ura cu adevărat; nici Nikos nu privea cu indiferenţă posibila moarte a tatălui său, şi nici invers. Imposibil! Amanda schimbă subiectul, cu stângăcie.

— Unde mergeţi acum?

Konstantin traduse; urmă o discuţie lungă în greceşte. Demetria încercă să spună ceva, dar frate-său, spre surprinderea Amandei, îi vorbi pe un ton aspru, poruncitor, complet diferit de blândeţea cu care i se adresa ei. Demetria tăcu imediat şi lăsă ochii în jos. Chiar şi Nikos părea să-l respecte pe Konstantin ca pe un superior... dar asta nu se putea! Nikos era mai mare, plus că vehiculul îi aparţinea. Sau, cel puţin, îi aparţinea tatălui lui.

În cele din urmă, Konstantin se întoarse spre Amanda.

— Merge unde vrea tu merge. Tu ascunde. Da?

Amanda se gândi. „Unde vreau să merg? Marbet Grant nu e nici pe Marte... dar mai am nevoie de Marbet?” Poate că generalul Stefanak îi răpise tatăl, poate-l răpise *Life Now*, dar probabil că nici unii nu mai deţineau puterea în acel moment. Dacă Pierce învinsese în lupte, Amanda se afla în siguranţă. El n-

avea nici un motiv s-o urmărească, nici să ţină sub pază casa mătuşii Kristen, din Tharsis. Amiralul n-avea nici un amestec în răpirea tatălui ei. Dar oare cine a învins, generalul Stefanak sau amiralul Pierce?

— Konstantin, poţi da drumul la radio? Să aflăm dacă a câştigat amiralul Pierce sau generalul Stefanak?

Tânărul păru să înţeleagă, chiar dacă doar numele şi cuvântul „radio”. Îi dădu un ordin lui Nikos, iar acesta porni radioul pe un post de ştiri. Se vorbea în engleză; probabil că pe Marte nu se aflau suficienţi greci pentru a exista emisie în limba lor.

—... victorie triumfătoare a libertăţii în faţa controlului militar, exemplificat de legea marţială. Amiralul Pierce a ordonat ridicarea imediată a stării de asediu, aşa încât supravieţuitorii să poată începe reconstruirea domului central din Lowell City. Acum, că Sullivan Stefanak a murit, amiralul Pierce va prelua funcţia de comandant suprem al Consiliului de Apărare al Alianţei Solare, şi...

Amanda nu ascultă mai departe. Aşadar, Stefanak murise! Asta îi dădea o senzaţie foarte stranie. Generalul fusese mereu la conducere, mereu puternic, de când se ştia ea pe lume. Se simţea ciudat, de parcă gravitaţia ar fi încetat pe neaşteptate.

— Ce spune acolo?

Fata articulă rar, cu claritate:

— Amiralul Pierce a învins. Acum el este conducătorul Consiliului de Apărare al Alianţei Solare.

— Amiral Pierce! zise pe neaşteptate Nikos, cu un zâmbet uriaş – Amanda nu pricepu de ce.

— Amiral Pierce afacere bune la tată meu! lămuri Konstantin.

— Cu ce afaceri se ocupă tatăl tău?

— Multe afacere. Una, transport de la Pământ la Marte. Mare, mare transport. Ouranis Corporation! zise Konstantin cu mândrie.

Amanda nu auzise niciodată numele companiei, lucru deloc surprinzător. Tatăl ei ignora afacerile, considerându-le plicticoase şi neimportante, comparativ cu ştiinţa.

Konstantin adăugă:

— Tatăl meu nu place Nikos pentru Demetria. Demetria nu ascultă.

— O! făcu Amanda.

Subiectul o făcea să nu se simtă deloc în largul ei. Totuşi... oare tatăl ei, într-o bună zi... dacă-i va plăcea un băiat, cineva precum Konstantin, de pildă... dar Konstantin voia să devină savant. Probabil că tatăl ei n-ar avea nimic împotrivă.

Roşi iarăşi de propriile gânduri.

— Deci, unde vrei merge, Aa-man-daa Capelo? întrebă iarăşi Konstantin.

— Pe Tharsis. Sunteţi de acord? Acolo locuiesc mătuşa şi unchiul meu. Pot sta la ei.

— Pardon?

— Mătuşa mea. Sora tatălui meu. În Tharsis.

— Sora la doctor Thomas Capelo, da! se dumiri Konstantin. La Tharsis! Eu merge acolo oricum, să întreabă lucrări la doctor Capelo. Splendid!

Nikos spuse ceva. Konstantin răspunse; Amanda auzi cuvintele „Tharsis” şi „doctor Capelo”. Nikos ridică din umeri şi porni motorul transportorului.

— De ce face tot ce-i spui? îl întrebă ea pe Konstantin, timidă.

La drept vorbind, nu era treaba ei; dar pe tânărul grec nu părea să-l deranjeze.

— Nikos nu are bani. Demetria fată. Eu are toţi bani de la tatăl meu cândva, zise Konstantin, cu o voioşie brutală.

Amanda nu reuşi să găsească nici o replică. După prima ei reacţie, de recunoştinţă, începea să se simtă incomod. Se întrebă dacă într-adevăr Konstantin venise pe Marte ca s-o întrebe pe mătuşa Kristen despre lucrările lui Thomas Capelo sau era doar o poveste inventată după ce o recunoscuse, la spaţioport. Ştia multe despre tatăl ei. Să fi însemnat asta că ştie chiar mai multe, lucruri pe care nu i le spunea?

Înainte nu gândea astfel, nu punea mereu la îndoială motivele oamenilor.

Însă Konstantin îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice de pe duşumea şi să se aşeze pe un scaun, iar la atingerea degetelor lui calde, aurii îşi uită complet toate îndoielile.

DOISPREZECE

GOFKIT SHAMLOE

Spre surprinderea lui, Kaufman nu mai avu ocazia să vadă latura mânioasă a lui Ann Sikorski. Dar nici nu-i mai văzu firea pe care i-o cunoscuse la bordul navei *Alan B. Shepard*, de femeie blândă, specialistă în xenobiologie. Noua Ann era iute, competentă, preocupată mai mult de aspecte materiale şi de nevoi decât de chestiuni intelectuale. Vorbea cu vioiciune despre osii de căruţă, despre bolile sugarilor, despre grădinile de zeli, despre jiki care nu mai dădeau suficient lapte. Nu pomenea niciodată de cascade de neurotransmiţători, nici de efecte cuantice la nivel cerebral.

— Nu pricep, îi spuse Kaufman lui Marbet. O interesau atât de mult funcţiile cerebrale! Avea o întreagă teorie despre realitatea împărtăşită: ce neurotransmiţători sunt implicaţi, cum afectează creierul localnicilor... lucruri dintr-astea.

— Nu se întoarce, Lyle! spuse Marbet.

— Ţi-a zis ea?

— Nu era nevoie.

— Nu se mai întoarce în sistemul solar? Niciodată?

— Nu. Viaţa ei e aici.

Aşadar, bătuse atâta drum cu speranţa deşartă de a-şi ispăşi măcar o parte din vină salvând o persoană care nu voia să fie salvată. Iar dacă Ann rămânea, rămânea şi Dieter. Misiunea lui pe Lume în privinţa celor doi era inutilă.

Părea la fel de inutilă şi în privinţa Lumii înseşi. Zilele treceau una după alta, şi Kaufman nu vedea nici cultura sfărâmată, sălbăticită, revenită la barbarie, la care se aşteptase, nici o cultură intactă, neafectată de ceea ce-i smulsese el. Vedea în schimb nişte indivizi funcţionali, aparent nepăsători, care se adaptau la sarcinile cotidiene cerute de supravieţuire (osii de căruţă, turme de jik), combinate cu o viaţă spirituală la fel de amplă, centrată pe flori.

— Pliveşte tu stratul de allabeniribe, iar eu am să-l fac pe cel de pajalibe, propuse Marbet.

Kaufman îşi cheltuise toate economiile, plus o parte considerabilă din cele ale lui Marbet, încălcase legea călătorind ilegal, risca închisoarea dacă i se descoperea deplasarea acolo... şi prezenţa lui era complet superfluă! Lumea nici nu înflorea, nici nu se distrugea – *exista*, pur şi simplu. El nu putea face nimic ca să ajute, decât să plivească stratul cu allabeniribe. Se lăsă pe vine şi se apucă de treabă.

— Au nevoie de grămezi de flori dintr-astea pe altar, pentru ceremonia de mâine, spuse Marbet smulgând energic buruienile din jurul tufelor de pajalibe. Flori ale ospitalităţii, ştii.

Nu aşa îşi închipuise că-şi va ispăşi vina faţă de Lume!

— Nu, Lyle, nu smulge aia, e o floare!

— Ah, scuze!

Nici pe departe nu-şi închipuise una ca asta. Spuse:

— Mă surprinde că Enli ne lasă să lucrăm la straturile cu flori. În grădina de legume, da, dar... nu la florile cele sacre!

— Încearcă să nu fii amărât, dragul meu, zise Marbet încetişor.

Ştia. Ca întotdeauna. Kaufman încercase. Doar că de când plecase din armată, nu-şi mai putea defini sigur propria identitate. Nu mai era militar – ceea ce fusese întreaga viaţă. Nu era nici salvator – de asta, se vedea clar, nu era deloc nevoie. Nu era nici instructor sau diplomat pe Lume, căci planeta n-avea nevoie nici de una, nici de alta. Gândurile de acest fel îi erau străine; îşi trăise aproape toată viaţa îndeplinind pur şi simplu sarcina care-i stătea în faţă, cât de bine putea, fără să se gândească prea mult cum sau de ce se ajunsese la aceasta. Iar acum, după toate aparenţele, n-avea încotro: trebuia să se gândească bine cine este şi ce are de gând să facă.

Nu-i plăcea.

Localnicii ştiau cât se poate de clar ce înseamnă activităţile lor. Copilul lui Enli avea să fie protagonistul unei anume ceremonii, şi întreg satul se agita cu pregătirile. Kaufman dedusese că acea ceremonie avusese cândva legătură cu faptul de a fi declarat „real”, dar acum, că realitatea împărtăşită dispăruse, nu mai viza acest lucru. Poate era doar o ceremonie

de botez. Uitase cum îl cheamă pe copilul lui Enli. Sau poate că abia a doua zi avea să-şi primească numele? Era băiat sau fată?

„Cu ce am să mă ocup tot restul vieţii?”

— Bravo! zise Marbet. Acum hai să ne ocupăm de trifalitibe.

— Mai spune-mi o dată când are loc chestia asta.

— Mâine. Nu-i aşa că-i emoţionant? Confit împlineşte trei ani – după cum se măsoară timpul aici.

Confit, aşa-l chema pe copil. Dar tot nu-şi amintea dacă e băiat sau fată.

Ann apăru de după palisadă şi se îndreptă spre ei. Părea enervată.

— Marbet, Lyle, aţi văzut-o cumva pe Essa?

— Nu, răspunse Marbet. A dispărut iarăşi?

— Fata aia ştie să scape de muncă mai bine decât oricine! Enli i-a spus să piseze un morman de cari, ca să coacă turtă pentru mâine, dar ea n-a pisat nici o boabă!

Marbet se îndreptă şi-şi flexă spinarea.

— Şi, apropo, cum a ajuns Enli răspunzătoare de Essa?

— Poveste lungă! Am să-ţi spun versiunea prescurtată: Essa era servitoare în gospodăria lui Hadjil Voratur, iar când a venit Schimbarea, a nimerit împreună cu noi, fiindcă nu mai are pe nimeni altcineva. O scoate pe Enli din sărite!

— Iar acum, Essa vrea să viziteze alte lumi, completă Marbet vesel.

— Magdalena n-o s-o ia într-o mie de ani! replică Ann sec. I-a promis doar, ca să tulbure apele.

La auzul numelui Magdalenei, Kaufman a plivit mai cu îndârjire. Ann adăugă:

— Activităţile Magdalenei sunt şi-aşa destul de inexplicabile, nu mai e nevoie să ducă o copilă extraterestră în spaţiu! De ce rămâne aici, acum, că ştie că n-o poţi ajuta s-o găsească pe Amanda Capelo? Plus că dispare aproape în fiecare zi cu skimmerul, în nişte călătorii lungi! Unde merge? Un lucru e sigur: n-a manifestat pic de interes pentru Lumea ca atare.

— Nu, confirmă Marbet. Foloseşte planeta doar ca pe un loc unde să aştepte.

— Să aştepte? repetă Ann. Ce anume? Marbet se uită la Kaufman; acesta spuse:

— Se pare că pe Marte are loc o revoluţie. Stefanak ar putea fi răsturnat, fiindcă mulţi oameni cred că nu acţionează suficient de agresiv în războiul împotriva fallerilor. Magdalena întreţine legături strânse cu Stefanak, şi personale, şi de afaceri, aşa că-i trebuie o ascunzătoare sigură până când se calmează situaţia în sistemul solar, aşa încât să-şi poată folosi sursele de informaţii ca să decidă care va fi scenariul ei optim. Are un zburător care-i va aduce veşti prin tunel imediat ce se va schimba ceva.

— Iar aşteptarea o costă fiecare dram de autocontrol pe care-l mai are, adăugă repede Marbet.

— Chiar şi eu simt asta când mă aflu în preajma ei, spuse Ann. Parc-ar fi un vulcan gata să erupă! Nu-mi închipui, Marbet, cum e să fii Empatică.

Marbet schimbă subiectul.

— Cum merg pregătirile pentru mâine?

— Foarte bine. De fapt, pentru asta vă căutam. Lyle, vreau să-ţi cer ajutorul.

Ajutorul? Kaufman se ridică. Ann părea mai gravă decât de obicei.

— Locuitorii celor mai apropiate două sate vin la ceremonia florii a lui Confit. Asta-i foarte important, pentru că, după cum ştii, de la Schimbare încoace satele au devenit destul de izolate. Oamenii se tem unii de alţii, fiindcă, fireşte, nu ştiu cum să se poarte cu străinii în absenţa realităţii împărtăşite. Dar Dieter, Calin şi cu mine am încercat din greu să restabilim măcar legăturile comerciale cu Gofkit Mersoe şi Gofkit Tramloe. Ştii, localnicii au fost dintotdeauna negustori excelenţi. Iar mâine, ambele sate trimit reprezentanţi la ceremonia lui Confit.

Ann se opri; părea stânjenită. Kaufman aşteptă. Nu înţelegea cu ce ar putea să ajute; nici măcar nu vorbea limba localnicilor.

— Ştii, Lyle, ar putea fi un adevărat progres! Dar numai dacă localnicii ajung aici şi pe urmă înapoi acasă la ei, teferi şi nevătămaţi. Tâlharii din fosta gospodărie a lui Voratur atacă tot mai organizat. Două grupuri de oameni care se deplasează dintr-un sat în altul, având cu ei alimente şi cadouri, sunt ţinte fireşti. Ştii, indivizii aceia iau prizonieri şi-i transformă în sclavi, ca să cultive terenurile lui Voratur în beneficiul căpeteniilor războinice. Sunt... În fine, nu contează. Oricum, Dieter pleacă

mâine în zori spre Gofkit Mersoe, cu bicicleta, ca să-i însoţească pe oaspeţi până aici. Are spumă imobilizatoare, pistoale-laser... Îi poate aduce în siguranţă.

— Dar căpeteniile războinice ce au? întrebă Kaufman.

— Cuţite, suliţe şi bâte. Încă n-au inventat arcul şi săgeata, slavă Domnului! Dar Dieter nu se poate duce în două locuri simultan. Tu, Lyle, eşti precis înarmat. Vrei să mergi în Gofkit Tramloe şi să-i escortezi pe delegaţi?

Kaufman se ruşină sesizând cât de mult se bucură să fie iarăşi de folos.

— Sigur!

— Mulţumesc! Ai nevoie să aduci arme de pe navă?

— Nu.’

Dieter îl asigurase că nava, încuiată, dar fără supraveghere, doar cu o barieră electronică, era în siguranţă.

— Dar, Ann..., începu el.

— Ce e? Uite-o pe fata aia netrebnică, acolo, după tufe! Essa! Essa, vino-ncoace!

— Ann, pe navă sunt arme adevărate, reluă Lyle. Aş putea să trec în zbor pe deasupra taberei lui Voratur şi să-ţi rezolv problema cu căpeteniile războinice o dată pentru totdeauna!

Ann îi acordă din nou întreaga ei atenţie: era mânioasă, cu ochii duri precum diamantele.

— Nu, Lyle, mulţumesc! Nu încercăm să le arătăm oamenilor ăstora mai multă violenţă decât le-am adus deja! Magdalena s-a oferit să facă acelaşi lucru. Am refuzat-o şi pe ea.

— De ce nu i-ai cerut ei să-i însoţească pe oaspeţi? întrebă Kaufman. Se află aici de mai multă vreme decât noi, iar voi plănuiţi ceremonia asta de săptămâni întregi.

— Magdalenei n-am să-i cer nimic! răspunse Ann. Kaufman se întrebă dacă şi Dieter reacţiona în prezenţa Magdalenei la fel ca el. Marbet ştia, precis, dar n-avea de gând s-o întrebe. Ann continuă:

— Plăteşte bine satului Gofkit Shamloe pentru hrană şi apă. Mai mult nu vrem de la ea.

Aşadar, de acolo provenea perna minunat brodată din casa lui Enli! Kaufman spuse:

— O să am nevoie de un sătean care să mă îndrume spre Gofkit Tramloe, mâine, şi...

Dar Ann nu-l mai asculta; îi vorbea Essei aprinsă de mânie. Fata veni spre ei ţopăind şi ţinând ceva în pumnul strâns. Kaufman prinse cuvintele „cari” şi „Enli”. Essa, fără pic de remuşcare pe chip, desfăcu pumnul, dând la iveală un cub cu date minuscul şi un container şi mai minuscul cu nanoroboţi.

— De unde-a scos astea? întrebă Kaufman.

Essa îi spuse ceva lui Ann; Marbet traduse:

— A descoperit cum să dezmembreze carcasa comlinkului ei. Se pare că doar carcasa. Acelea sunt măruntaiele aparatului, şi încă mai funcţionează.

Kaufman nu se uită la Ann. El era cel care le oferise localnicilor în negoţ cele nouă comlinkuri, în expediţia anterioară, în ciuda protestelor vehemente ale lui Arm. Aparatul funcţiona doar la nivelul planetei, spre deosebire de cel al lui Ann, al lui Kaufman şi probabil al Magdalenei – acestea puteau să comunice cu orice vehicul aflat pe orbită în jurul tunelului, deşi cu un timp de latenţă de cincizeci şi patru de minute.

— Cine are celelalte opt comlinkuri? Cu cine vorbeşte Essa de la al ei? întrebă Kaufman.

— Cu nimeni! zise Ann scurt. Celelalte se aflau toate în gospodăria lui Voratur şi acum le aparţin tâlharilor. Dacă le mai au. Dar până şi Essa are atâta minte încât să nu încerce să apeleze pe cineva de la aparatul ei.

Kaufman ar fi vrut să-i ia comlinkul. O copilă iresponsabilă. .. Localnicii aveau nişte concepţii ciudate despre proprietatea personală. Tolerau furtul, dar nu şi confiscarea. Poate pentru că, pe vremuri, ar fi încălcat realitatea împărtăşită? Se părea că Ann ajunsese să împărtăşească acele concepţii.

Marbet întrebă, logic:

— Dacă nu apelează pe nimeni cu comlinkul, de unde ştie că mai funcţionează?

— La drept vorbind, nu ştie, spuse Ann.

Kaufman privi cu ochii fostului militar cubul de date şi containerul cu nanoroboţi, ambele intacte, şi-şi spuse: „Da, funcţionează!”.

Ann o luă pe Essa cu ea, în casă, să piseze cari pentru turtă. Marbet, care terminase cu straturile, le urmă. Până să apuce Kaufman să-şi reia plivitul, o văzu pe Magdalena venind spre el.

— Lyle?

— Da.

În lumina soarelui părea mai bătrână decât în lumina stelelor, dar chiar şi-aşa, avea pasul sprinten ca de fetişcană.

— Voiam să-ţi spun că încă n-am primit veşti din tunel. Informatorul meu de pe Marte spunea că acţiunea împotriva lui Stefanak era fixată pentru ieri (de parcă el ar fi putut să uite aşa ceva!), dar tot n-am idee dacă a izbutit, pe ce scală sau cu ce deznodământ. M-am gândit că vrei să ştii.

Să ştie că n-a primit nici o veste? Kaufman ştia să recunoască subterfugiile. Îi spuse pe un ton solemn:

— Mulţumesc.

— Participi mâine la tam-tamul ăsta al băştinaşilor?

Asta era! Magdalena nu fusese invitată. Nu, imposibil: sătenii făceau totul împreună, în virtutea fostei realităţi împărtăşite. Se presupunea automat că toţi cei aflaţi în sat vor participa la ceremonie. Magdalena se afla în sat, aşadar...

— Da, răspunse el. Dimineaţă, devreme, am să însoţesc oaspeţii din Gofkit Tramloe până aici.

— Misiune de pază, hm? făcu ea, dând o notă degradantă cuvintelor. Presupun că e necesar. Dar poate-mi răspunzi la o întrebare: trebuie să i se ofere copilului un cadou la ceremonie? Nu vreau în nici un caz să comit o gafă socială!

Kaufman o studie. Sarcasm, şi dincolo de el... mai mult sarcasm? Sau chiar voia să ştie? Nu reuşea s-o descifreze, nici măcar după o viaţă de interacţiuni cu politicieni, cu militari şi cu corporaţii având planuri ascunse. Nu era de mirare că Magdalena avea o forţă atât de redutabilă! Se dovedea mult mai complicată decât majoritatea oamenilor. Viclenie, inteligenţă cât cuprinde şi frumuseţe.

Frumuseţe?

Da. Încă. Chiar dacă...

Se hotărî să joace simplu.

— Da, cred că se impune un cadou. Marbet şi cu mine îi dăruim ceva.

— Ce?

Kaufman îşi dădu seama că ea ştie că n-are nici cea mai vagă idee la ce cadou se gândise Marbet. Magdalena îi aruncă un zâmbet cunoscător şi-şi văzu de drum. Kaufman o privi până dispăru, deşi ştia bine că n-ar trebui s-o facă.

***

„L-aş putea avea!”, îşi spuse Magdalena. Însă ar fi existat o mulţime de complicaţii. Prea adesea, bărbaţii serioşi refuzau cu fermitate la început. Sau poate că n-ar fi reuşit să-l aibă pe Kaufman, poate el voia să-i rămână credincios cititoarei aceleia de gânduri, modificată genetic. Cândva, simpla nesiguranţă, simpla provocare ar fi stârnit-o. Acum i se părea că nu merită efortul.

Nimeni n-o înţelegea cu adevărat. O credeau crudă, rece. Iar ea muncea din greu să întreţină iluzia, să-şi ţină adevărata fire ascunsă, în siguranţă. Doar lucrurile ascunse se află în siguranţă.

Îşi dorea – toată viaţa îşi dorise – să se simtă în siguranţă.

La asta serveau şi banii, şi bărbaţii, şi nesfârşitele afaceri ascunse. De ce nu reuşeau idioţii să priceapă aspectul ăsta simplu al vieţii? Doar puterea îţi conferă siguranţă. Dacă deţii destulă, poţi controla orice situaţie care te-ar ameninţa, şi atunci ai siguranţă.

Până la vârsta adultă nu se simţise în siguranţă nici măcar o clipă. Nu şi-o amintea pe mama ei decât ca pe un nor de spaimă cumplită, ca pe un uriaş care-o făcea să sufere mereu. Numele ei o mai făcea şi-acum să îngheţe. *Catalune*.

May Damroscher nu se simţise în siguranţă nici măcar cu Sualeen Harris, deşi aceasta fusese singura persoană pe care o iubise, înainte de Laslo. Sualeen locuia la un cvartal distanţă de May şi Catalune. Observând că micuţa May, în vârstă de şase ani, părea să aibă deseori dureri, i-a examinat vânătăile, arsurile, tăieturile. N-a chemat autorităţile – oamenii din mahala nu recurgeau niciodată la autorităţi. Însă a informat-o pe Catalune Damroscher că May va locui cu ea de atunci înainte şi că dacă o prinde că se apropie de fată, o omoară. Catalune ştia că Sualeen Harris nu glumeşte. Aşa că i-a încredinţat fiica adoptivă şi n-a mai văzut-o niciodată.

Sualeen Harris avea o familie uriaşă, cu numeroase ramificaţii, cu legături de rudenie nelămurite şi fără vreo etnie anume. Acei oameni puteau fi consideraţi exemple vii ale războiului genetic: negri, albi, hispanici, vietnamezi, hinduşi. Unii erau infractori, alţii nu, unii erau cu un dram mai puţin săraci decât alţii, unii ştiau să citească, alţii nu. Sub tirania energică a lui Sualeen, toţi se purtau frumos cu May. Când fata a împlinit doisprezece ani, Sualeen i-a aliniat pe toţi membrii de sex masculin ai familiei, cu vârsta între unsprezece şi şaptezeci de ani, şi le-a spus că dacă vreunul se atinge cumva de May, se poate considera mort. Bărbaţii au crezut-o, cum o crezuse şi Catalune cu şase ani mai devreme, iar cei care începuseră să privească lacomi sânii înmuguriţi ai fetei îşi feriră de-atunci ochii.

Cel mai mare regret al lui Sualeen, într-o existenţă marcată de foame, frig şi moarte, era faptul că nu-şi putea permite pietre funerare adevărate, din granit, pentru mormintele familiei sale. Încerca să economisească în scopul ăsta, dar de fiecare dată era nevoie de bani pentru altceva: un nou-născut, bani de cauţiune, mită pentru poliţişti, altceva. Sualeen vizita adesea marele cimitir public, aflat la patru ore distanţă cu trenul, şi jelea pentru că mormintele celor dragi ei erau marcate doar cu numere anonime, pe plăci ieftine din spumă. Când tumorile îi veniră de hac, în cele din urmă, neţinute în frâu de vreun medicament, ştia că şi ea va avea parte tot de o placă din spumă.

Cu două zile înainte de a muri, zăcând într-o cameră încinsă, cu miros fetid, chinuită de dureri cumplite, a chemat-o pe May.

— Du-te, May... du-te...

— Unde, Sualeen?

— Du-te... undeva unde sunt bărbaţi bogaţi. O să-ţi vină şi ţie rândul, draga mea... oricum. Încearcă să obţii ce poţi din... din asta.

May n-a întrebat-o ce însemna „asta”; ştia.

— Bani... În curte... Îngropaţi sub copac...

— Te iubesc! spuse May, pentru prima şi ultima oară în viaţa ei.

— Du-te...

May n-a plecat. A rămas cât dură coma, ţinând-o pe Sualeen de mână; a rămas până a murit, până au îngropat-o. Pe mormânt a fost aşezat doar un panou din spumă, cu un număr anonim. Două zile mai târziu, fiind singură în casă, un unchi din neamul Harris a violat-o.

May a stat liniştită, fără să se lupte, ştiind că n-ar ajuta la nimic. Penetrarea a durut-o, iar sângele ei a pătat podeaua. După aceea, unchiul, blocat undeva între sfidare şi ruşine, n-a privit-o; doar şi-a tras pantalonii şi a ieşit, împleticindu-se. May avea şaisprezece ani.

Şi-a tras şi ea pantalonii. Corpul ei ţipa, mai ales de la vagin până la baza coloanei vertebrale. Lăsând sângele neşters pe duşumea, a ieşit cu paşi nesiguri în curte, s-a dus la copac – era doar unul singur, pe jumătate uscat din cauza cine ştie cărei boli – şi a săpat cu o furculiţă până când a găsit cutia cu nişte cipuri monetare, jalnic de puţine, dar suficiente pentru a cumpăra un bilet de tren până în Carolina de Nord.

S-a dus drept spre paznicul din faţa enclavei de elită pe care o văzuse simulată în holofilme. Paznicul a făcut ochii mari, apoi i-a îngustat. May zâmbea. În ciuda durerii vaginale, l-a lăsat să facă ce-a vrut în schimbul intrării pe plajă. A observat, cu detaşare, că după ce a terminat, paznicul avea aceeaşi expresie de sfidare amestecată cu ruşine ca unchiul Harris.

May a intrat pe plajă şi s-a plimbat agale la marginea apei, căutând scoici. Aşa l-a cunoscut pe Amerigo Dalton; acesta a devenit al treilea bărbat care a penetrat-o în douăzeci şi patru de ore. May şi-a muşcat buza şi a răbdat. Avea nevoie de Amerigo Dalton şi ştia, încă de atunci, că va fi doar primul dintr-un lung şir de bărbaţi.

Dar nu şi Lyle Kaufman, hotărî ea. Cel puţin nu pe moment.

Întorcându-se în jalnica ei colibă primitivă, Magdalena alungă cu mâna o insectă. Gărzile de corp, cărora le acorda mai puţină atenţie decât aerului, o urmară şi-şi luară în primire postul la uşă. Se aşeză pe una dintre caraghioasele perne băştinaşe şi încercă, încă o dată, să-şi învingă disperarea ce-o cuprindea în fiecare zi.

Laslo. Unde era? Cine-l luase? Ce efect va avea lovitura de stat de pe Marte – presupunând că imbecilul de Pierce chiar o punea în aplicare – asupra răpirii lui Laslo şi a lui Capelo?

Ştia foarte bine că Laslo e pentru ea... Cum spusese profesorul acela, cu atâţia ani în urmă? Călcâiul cuiva. A unui grec. Locul unde putea fi rănită.

Atâtea amintiri! Îl vedea ca aievea căţărându-se în poala ei, cu o jucărie în mână: „Uite, mami!”. Râzând de un căţeluş. Spunând cu plăcerea neprefăcută a copilului de patru ani: „Ce zi frumoasă azi!”.

Laslo, în ultimii ani... „Nu! Nu acele amintiri. Toţi adolescenţii sunt dificili, uită-te la fata aceea localnică îngrozitoare, Essa...” Îşi spuse că Laslo trecea printr-o perioadă tulbure, firească, pe care avea s-o depăşească, maturizându-se. Situaţia actuală era doar una dintre numeroasele lui „evadări” înnebunitoare, pline de cruzime. Dar poate de astă dată va învăţa o lecţie adevărată din aventura neplăcută care-l adusese în situaţia de a fi răpit şi închis laolaltă cu un fizician renumit, vreme de mai multe luni. Laslo detesta să fie închis şi nu se pricepea la ştiinţă.

Când răpitorii s-au decis să-l mute şi pe el, şi pe Capelo într-un loc mai sigur – exact asta ar fi făcut Magdalena în locul lor –, Laslo crezuse probabil că-l vor lăsa să plece. Dar sosise timpul să înveţe: doar mama lui putea să-l elibereze. Şi poate că după ce-l va elibera, el va ajunge să aprecieze mai mult viaţa pe care se străduise atât de tare să i-o ofere. Da, era posibil ca întreaga poveste să aibă un efect benefic asupra lui.

Înveselită, Magdalena se ridică de pe pernă cu o mişcare graţioasă. Trebuia să găsească un dar potrivit pentru ţâncul lui Enli. Ce-i dăruieşti unui copil dintr-un neam extraterestru primitiv? Nu că ar fi putut să comande prin poştă vreo jucărie de la F.A.O. Schwartz, de pe Marte! În fine, precis se găsea ceva potrivit pe nava ei. Sosise oricum momentul s-o verifice.

Pocni din degete ca să-şi cheme gărzile de corp s-o însoţească la skimmer.

TREISPREZECE

GOFKIT SHAMLOE

A doua zi, în zori, Kaufman porni pe bicicletă spre Gofkit Tramloe, însoţit de Calin, partenerul lui Enli, ca să-i escorteze pe oaspeţi până-n Gofkit Shamloe pentru ceremonia florală.

— Eşti sigur că mai ştii să mergi pe bicicletă? îl întrebase Marbet cu o seară înainte.

Stăteau îmbrăţişaţi, pe saltea, în coliba lor.

— Ăsta nu e un lucru pe care, teoretic, n-ai cum să-l uiţi?

— Aşa se spune.

— Nu ştii să mergi pe bicicletă, aşa-i? N-ai învăţat niciodată! chicoti el.

— Nu, într-adevăr. Doamne, ce întuneric e aici! M-am obişnuit cu Luna City; acolo nu e niciodată complet întuneric. Nici pe Pământ. Am trăit doar în locuri în care există iluminat stradal.

Kaufman mai întâlnise un întuneric atât de profund, în situaţii de luptă, dar prefera să nu-i vorbească lui Marbet despre acele întâmplări. În plus, se bucura de bezna impenetrabilă şi din alt motiv. Uneori i se părea că Marbet îi citeşte gândurile cu adevărat, atât de bine se pricepea să-i interpreteze cel mai mic gest, cea mai vagă schimbare din voce. În beznă, făcând dragoste în tăcere, nu putea să detecteze nici una, nici alta. Oricât ar fi încercat – şi încercase din greu! –, Kaufman nu reuşea să şi-o scoată pe Magdalena din minte în timp ce o dezmierda pe Marbet.

Îşi verifică armele şi urcă pe bicicletă. Şi Calin era înarmat: cu spumă imobilizatoare şi cu un pistol-laser puternic. Despre acesta din urmă, Ann nu ştia; n-ar fi fost de acord. Dar Kaufman n-avea de gând să se angajeze în luptă – dacă aruncatul suliţelor poate fi onorat cu un asemenea titlu – având alături un locotenent înarmat doar cu spumă imobilizatoare, care avea raza de acţiune mult mai mică decât cea a suliţelor. Calin era cel mai echilibrat şi mai calm dintre toţi localnicii pe care-i cunoscuse. În ciuda faptului că nu vorbea engleza, iar Kaufman

nu cunoştea limba Lumii, Calin reuşise cu uşurinţă să înveţe manevrarea pistolului-laser în timpul lecţiilor tainice din ziua anterioară. Kaufman, om cu experienţă în evaluarea soldaţilor, avea încredere în el.

Calin ţinu mâinile lui Enli lipite pe abdomenul lui câteva clipe, apoi se desprinse de ea şi urcă pe bicicletă; Kaufman o sărută pe Marbet, apoi porniră spre Gofkit Tramloe. În urma lor, deşi încă nu se luminase de ziuă, satul forfotea, cuprins de febra pregătirilor pentru ceremonia florală. Aerul purta până la ei mirosuri de mâncare. Oamenii strigau; deasupra larmei generale, Kaufman auzi râsul emoţionat, iritant al Essei. Dieter plecase deja spre Gofkit Mersoe, căci acel sat se afla mai departe.

Se vedea clar că drumul dintre sate era puţin folosit. Nepavat, părea să fi fost atât de frecventat înainte, încât pământul se bătătorise zdravăn. Dar între timp apăruseră buruieni, pe alocuri atât de dese, încât el şi Calin se vedeau nevoiţi să coboare de pe biciclete şi să meargă pe jos. Tufărişul de pe marginile drumului le putea oferi eventualilor atacatori o bună ascunzătoare. Kaufman era vigilent şi consulta la interval de câteva secunde senzorii termici, dar aceştia înregistrau doar micile animale asemănătoare cu iepurii, numite frebi – cel puţin atât remarcă el.

Cea mai mare parte a priveliştii o compuneau florile. Încă o dată, bogăţia vieţii vegetale de pe Lume îl uimi. Nimeni nu mai îngrijea straturile de pe marginea drumului, şi totuşi acestea vibrau cu miresmele şi culorile a sute de specii de flori spectaculoase. Dincolo de straturi, florile sălbatice erau la fel de abundente. Dacă tâlharii din tabăra lui Voratur reuşeau într-adevăr să aducă războiul în acea parte a planetei, va fi un război purtat prin grădini nesfârşite. Sânge pe allabeniribe...

Ar fi fost extrem de uşor să elimine tabăra cu totul. Ajungea un singur fascicul protonic. Şi, recunoscu el, l-ar fi făcut să se simtă mai puţin vinovat. Dar avea de gând să respecte dorinţele lui Ann. În definitiv, ea trăia acolo, el nu – slavă Domnului!

Ajunseră în Gofkit Tramloe fără nici un incident. Calin şi delegaţia alcătuită din şapte săteni care mergea în Gofkit Shamloe schimbară discursuri lungi, excesive, însoţite de flori.

Kaufman se ţinu deoparte, ştiind că acei săteni nu erau obişnuiţi cu terranii; chiar şi Calin le părea străin de când cu dispariţia realităţii împărtăşite. Copiii aruncau pe furiş priviri spre musafiri, din spatele tufelor şi a zidurilor. Şi acea localitate avea palisadă.

Călătoria de întoarcere o făcură pe jos, într-un ritm mult mai lent. După cum stabiliseră înainte, Kaufman şi Calin îşi lăsară bicicletele în Gofkit Tramloe. Doi dintre oaspeţi erau vârstnici. Unul, de fapt, era o bătrână cu aspect de vrăjitoare şi cu ochi negri, strălucitori, ce păreau mai bătrâni decât pietrele – după toate aparenţele, o stare foarte respectată. („Vine şi o mamă de bunică!” exclamase Enli emoţionată, lucru care lui Kaufman nu-i spunea nimic.) Bătrâna călătorea într-un cărucior rudimentar, tras de doi tineri puternici; avea un aer senin, maiestuos, chiar dacă şedea între mormanele de flori, alimente, sticle şi daruri trimise de săteni. Kaufman nădăjduia să nu moară de bătrâneţe pe drum.

Îl aşeză pe Calin în fruntea procesiunii, iar el rămase la urmă. Dacă bandiţii intenţionau să atace, acela ar fi fost momentul: mai mulţi sclavi, mai multă pradă. Băştinaşii cântau la unison, făcând mai multă gălăgie decât şi-ar fi dorit Kaufman (imposibil să mai depisteze duşmanul după sunete!). Dar nu-i atacă nimeni. Nu văzură nici un suflet de om până în apropierea destinaţiei, când delegaţia oficială ieşi cu fast în întâmpinarea oaspeţilor.

Din prima clipă, Kaufman îşi dădu seama că e ceva în neregulă.

Ann se afla în delegaţia de primire. Kaufman nu se pricepea cine ştie ce la descifrarea mimicii localnicilor, dar chipul lui Ann arăta clar tulburare. Să fi păţit ceva Dieter? Îşi trecu în revistă rapid opţiunile pentru o operaţiune de eliberare a ostaticilor din tabăra lui Voratur. Dar era greu de văzut cum ar fi putut grupul lui Gruber să fie capturat; geologul era la fel de bine înarmat ca şi el.

— Essa! îi şopti Ann după ce procesiunea intră în sat. A dispărut!

— Nu-i stă în obicei? zise Kaufman.

— În dimineaţa asta n-ar fi făcut aşa ceva. N-ar fi pierdut ceremonia pentru nimic în lume, e cel mai mare prilej de distracţie din câte am avut un an întreg!

— Ce vrei să fac? întrebă Kaufman, ascunzându-şi iritarea.

— Nu ştiu! Enli e foarte amărâtă. Ea...

— A căutat-o cineva pe Magdalena? Essa pare fascinată de ea. Poate că e cu Magdalena!

— Lyle, Magdalena e la ceremonie. Toată lumea e acolo, numai Essa nu. Uite, vine Dieter!

La orizont, în direcţia satului Gofkit Mersoe, plutea un nor de praf. Ann şi Kaufman încheiau prima procesiune, care trebuia să ajungă pe pajiştea centrală a satului şi să-şi încheie toate discursurile înainte de sosirea celei de-a doua procesiuni. Kaufman îşi spuse că ritualul nu se deosebeşte prea mult de inspecţia din partea unui amiral.

Dincolo de palisadă, impresia i se accentuă. Pajiştea suferise mari transformări. Pe iarbă fuseseră aşezate nenumărate perne şi mese scunde. Toate colibele erau împodobite cu flori. Farfuriile încărcate cu mormane de mâncare aproape că ascundeau o masă lungă, construită în lipsa lui. Sătenii din Gofkit Shamloe, purtând haine de sărbătoare păstrate cu grijă de dinaintea Schimbării, şedeau înşiraţi pe buşteni la marginea poienii, copiii fiind nefiresc de potoliţi şi de ţepeni. Bătrânul cântăreţ din fluier al satului, Solor Pek Ramul, cânta încetişor.

Kaufman le zări pe Marbet şi pe Magdalena, amândouă aşezate alături, în spatele sătenilor. Marbet, foarte scundă, purta o rochie pe care el o mai văzuse, făcută dintr-un material atât de uşor, încât rochia împăturită nu era nici cât pumnul lui şi cântărea doar o sută de grame. Arăta minunat. Iar Magdalena arăta... Pentru ce naiba şi-ar lua cu ea o asemenea rochie o femeie aflată în exil sau în ce-o fi fost? O îmbrăcase pentru ceremonia copilului lui Enli din respect sau în batjocură?

Rochia era în parte holografică, în parte dintr-un material greu, cu nişte culori fantastice, care se modificau subtil când holograma juca pe ţesătură. Era plină cu nestemate – reale, false sau holografice. Corsajul, foarte decoltat, se mula perfect pe sânii şi pe talia Magdalenei, iar fusta lungă cădea rigid. Îşi adunase părul pe creştet, în bucle lucioase, împodobite cu alte

pietre preţioase. Avea o ţinută mândră, iar alături de ea, Marbet, care avea cu vreo treizeci de centimetri mai puţin, părea dintr-o dată neînsemnată. Kaufman se uită în altă parte.

Enli şi Calin, părinţii copilului sărbătorit, rosteau discursuri lungi dedicate mamei de bunică, aflată tot în căruciorul cel încărcat. Kaufman se resemnă cu gândul că vor urma multe ore de cântece, flori şi discursuri într-o limbă pe care n-o înţelegea. Comlinkul lui Ann sună strident, făcându-i pe amândoi să tresară.

— Ce... Dieter ştie bine că n-are voie să sune acum, decât dacă s-a întâmplat ceva!

Ann se ascunse după corpul solid al lui Kaufman, scoase comlinkul şi activă mesajul înregistrat. Nu era de la Dieter.

— ... m-au prins, of, veniţi repede, au să-mi facă rău din nou, veniţi...

Legătura se întrerupse. Essa!

Kaufman se uită în jur. Incredibil: nu auzise nimeni altcineva. O înşfacă pe Ann de încheietura mâinii şi o duse printre două colibe, ascunzându-se apoi cu ea după un perete.

— Comlinkul Essei are indicator de poziţie?

— Da. E în tabăra Voratur. Of, Lyle!... Kaufman gândea cu repeziciune.

— Am nevoie de Dieter şi de doi localnici. Bărbaţi tineri, calmi, care ştiu să asculte ordine. Calin poate apăra satul, am să-i dau mai multe arme. Dar puneţi oameni de strajă, pentru că probabil Essa le-a spus ce se petrece azi. N-a avut cum să se abţină. Şi vreau skimmerul Magdalenei. Ia-l pe Dieter deoparte imediat ce ajunge şi spune-i să vină la skimmer fără să fie văzut, îl aştept acolo. Eu mă duc prin spatele colibelor să vorbesc cu Magdalena.

— Lyle, nu se poate ca tu şi cu Dieter să plecaţi acum! Ceremonia abia a început!

El îi luă mâinile.

— Ann, tâlharii vor informaţii despre sate. S-ar putea s-o tortureze pe Essa. Cred că pot să intru în tabără şi să negociez eliberarea ei, fără ca vreunul dintre ai noştri să fie vătămat. Dar trebuie să merg acum!

Ea încuviinţă. Kaufman avea încredere că Ann va găsi doi localnici tineri şi echilibraţi şi că-l va informa pe Dieter. Se strecură prin spatele colibelor, de-a lungul pantei ce ducea spre râu. Nu-l surprinse prea tare când Magdalena îi ieşi în faţă la jumătatea drumului; probabil o văzuse pe Ann scoţându-şi comlinkul şi apoi dispărând împreună cu el. Magdalenei nu-i scăpau prea multe.

În rochia ei plină cu nestemate, cu sânii plini dezveliţi, făcea un contrast extrem de puternic cu colibele rudimentare din lemn. Kaufman o informă pe scurt despre cele întâmplate.

— Te rog, am nevoie de skimmerul tău!

— Doar dacă vin şi eu.

— Nu. E o acţiune militară, deşi neînsemnată. Nu vreau să fiu nevoit să-ţi port de grijă.

— Ştii prea bine că va fi o acţiune de negoţ, după ce băştinaşii trag o sperietură zdravănă în primă instanţă. Eu conduc skimmerul; altfel, nu ţi-l dau!

Kaufman renunţă să replice; n-avea timp de ceartă.

— Bine! Aşteaptă la skimmer.

Se întoarse; Ann stătea lângă palisadă cu doi localnici, unul tânăr şi solid, iar celălalt de vârstă medie, scund şi cu burtă.

— El este Solin Pek Harbutin, iar el este Camifol Pek Narfitatin. Camifol este un foarte bun negociator.

— Bine. Trimite-l pe Dieter la skimmer îndată ce apare. Şi trebuie să-l iei pe Calin de la ceremonie şi să-l aduci aici, chiar în clipa asta!

Ann părea îngrozită, dar se conformă. Kaufman îşi scoase pistolul-laser şi se apucă să le demonstreze celor doi băştinaşi cum să-l folosească. Ann alesese bine: amândoi păreau speriaţi, dar hotărâţi, şi-i urmăreau instrucţiunile mute cu mare atenţie.

Când Ann se întoarse cu Calin, Kaufman îi spuse acestuia cum să pună sentinele şi, la nevoie, să respingă un atac asupra satului. Ann traducea. Din lungimea frazelor ei, Kaufman deduse că adăuga comentarii proprii, dar n-avea timp să se ocupe de asta.

Magdalena îşi adusese skimmerul mai aproape de sat. Îşi schimbase rochia cu o salopetă cenuşie, dar părul îi rămăsese prins în pieptănătura complicată, plină cu pietre preţioase. Cei

doi localnici se aşezară cât de departe de ea le permitea interiorul strâmt al vehiculului. Cum existau doar şase locuri, dintre care unul era necesar ca s-o aducă pe Essa, Magdalena renunţase să-şi ia gărzile de corp. Probabil considera că Dieter şi Kaufman îi oferă suficientă protecţie. După o aşteptare aparent lungă, dar în realitate neînsemnată, Dieter sosi.

— Lyle! Ce plan ai, cum o scoatem de-acolo? *Scheisse*, ce ticăloşi nenorociţi...

Kaufman îi ceru să tacă şi-i explică. Magdalena ridică skimmerul, pornind cu viteză maximă; evident, ştia dinainte unde se află tabăra Voratur. Cei doi băştinaşi îşi încleştară mâinile pe braţele scaunelor, dar nu scoaseră un sunet. Kaufman recunoscu faptul că erau bărbaţi curajoşi, indiferent după ce standarde i-ar fi evaluat. Ce-ar fi fost dacă ar fi trebuit să coopereze cu aliaţi complet străini? Falleri, spre exemplu? Nu-şi putea închipui.

— Am ajuns! anunţă Magdalena, frânând brusc.

Kaufman bănuia că femeia se distrează de minune. Ea deschise uşa vehiculului şi cei patru bărbaţi ieşiră.

Kaufman participase la acţiuni de luptă pe două planete şi pe un satelit natural. Luptase sub comanda colonelului Syree Johnson, maestră a strategiei. Participase la negocierile care împiedicaseră Centura să se desprindă de Alianţa Solară, în anul 2159. Convinsese un general din AAAS să trimită pe planeta Lumea expediţia în cadrul căreia dezgropaseră şi decodificaseră Artefactul Protector. În comparaţie cu toate acestea, negocierile cu tâlharii nici nu meritau numele de negocieri. Totul dură două minute; s-ar fi descurcat şi singur. Se simţi puţin ruşinat de pregătirile pentru diferite alternative pe care le făcuse.

Dieter strigă în limba localnicilor s-o trimită pe copila Essa. Nu primi nici un răspuns. Kaufman îşi folosi pistolul-laser la putere maximă, cu o mişcare amplă, şi dărâmă partea superioară a porţii ornamentate a taberei. Înăuntru se auziră zgomote, dar nu apăru nimeni. Trase încă o dată, făcând mai multe bucăţi de lemn şi de piatră să se prăbuşească zgomotos. Alte zgomote. După un minut, poarta distrusă fu deschisă vreo treizeci de centimetri şi cineva o împinse pe Essa afară din tabără.

Copila se împiedică, se ridică şi porni în fugă, şchiopătând, spre skimmer. Kaufman se aştepta să fie rănită; strigase în comlink „of, veniţi repede, au să mă rănească din nou, veniţi!”... Era semn bun că putea măcar să meargă. Dieter îi ieşi înainte şi-o luă pe sus; Kaufman îi acoperea cu pistolul. Urcară toţi înapoi în skimmer.

Un braţ al Essei atârna într-un unghi ciudat. Fracturat. Pe pielea aceluiaşi braţ se vedeau trei băşici mari, provocate de arsuri. Copila avea faţa umflată de plâns şi schimonosită de durere. Dieter băgă mâna în buzunar şi scoase un plasture, pe care-l aplică rapid pe gâtul Essei.

— Ann mi-a dat analgezice. Şi cred că pot pune braţul în atele până ajungem în sat... Essa, stai nemişcată!

Fata începuse să râdă şi să vorbească amestecat – efectul plasturelui se făcea deja simţit. Kaufman văzuse acest rezultat pe câmpul de luptă: la încetarea bruscă a durerii şi a pericolului, se instala brusc euforia. Dar soldaţii şi-o ţineau în frâu, pe când Essa nu-şi controla niciodată reacţiile.

Dieter le traduse:

— Zice că au înşfăcat-o înainte de zori, aproape de Gofkit Shamloe, în câmpul cu cari, şi... stai locului, *verdammt*!

— Întreab-o ce căuta singură, în zori, pe câmpul cu cari? interveni Kaufman sec.

Dieter traduse răspunsul Essei; obositoarea copilă continua să se fâţâie pe scaun, ignorându-şi braţul rupt, acum, că n-o mai durea.

— Spune că voia să încerce comlinkul, să vadă dacă şi celelalte opt pe care le-am dat localnicilor mai funcţionează. A emis un mesaj pentru toate frecvenţele – ştii, Lyle, că asta înseamnă doar frecvenţele pe care li le-am dat iniţial, comlinkurile au fost presetate. Şi până să se dezmeticească, s-a trezit luată pe sus şi dusă în tabăra Voratur. Au percheziţionat-o, dar apucase... stai locului, Essa!

— Adoarme-o! zise Lyle. Ţine ăsta.

Îi dădu lui Dieter un alt plasture; acesta ezită. Dar Essa reîncepu să vorbească fără şir, răcnind cât o ţineau puterile, şi geologul aplică plasturele. În clipa următoare, fata căzu grămadă pe scaun. În liniştea binevenită, Kaufman întrebă:

— Ce-a mai spus?

— Doar că au percheziţionat-o, dar ascunsese deja măruntaiele comlinkului în blana ei de pe gât, aşa că nu le-au găsit. I-au pus multe întrebări despre Gofkit Shamloe, despre proviziile pe care le avem, despre armele mele, iar dacă ea nu le-a răspuns, au chinuit-o. Nu ştiu ce le-a spus în cele din urmă.

— Tot ce-au vrut să afle! răspunse Kaufman.

Dar nu conta cu adevărat. Se întoarse spre Magdalena, ca să-i ceară să decoleze.

Ea rămăsese înlemnită, cu privirea aţintită la braţul Essei. Fractura, arsurile... Kaufman se uită încă o dată, dar nu văzu nimic în plus. Marbet spunea că Magdalena a îndurat lucruri mult mai rele de atât. Iar dacă zvonurile erau adevărate, provocase la rândul ei lucruri mult mai rele. Şi-atunci, de ce...

Abia după câteva clipe pricepu: Magdalena vedea un copil. Căzută grămadă pe scaun, Essa părea foarte mică; arsurile de pe pielea netedă, oasele tinere, frânte... Un copil răpit. Ca şi Laslo, despre care maică-sa credea cu convingere, folosindu-şi fiecare dram de putere, că e viu şi că răpitorii nu l-au vătămat.

—Magdalena... rosti Kaufman cu blândeţe. Magdalena, porneşte skimmerul şi hai să ne întoarcem în Gofkit Shamloe.

Crezu că va fi nevoie să repete instrucţiunile, dar ea se întoarse în aceeaşi clipă şi porni motorul. Se aşezară toţi. Kaufman se răsuci spre Dieter.

— Magdalena, *bitte*... n-ai pornit în direcţia corectă! spuse acesta.

Kaufman ţâşni de pe scaun, dar prea târziu. Magdalena întoarse skimmerul, se ridică mult deasupra taberei Voratur şi trase. Un fascicul protonic – cum dracu' echipase un vehicul civil cu fascicul protonic?! Tabăra se dezintegră. Dispăru.

— *Lieber Gott!* răcni Dieter.

Cei doi băştinaşi se priviră, speriaţi. Kaufman o înşfacă pe Magdalena de umeri şi o întoarse cu faţa la el.

— N-aveai ordin să faci asta!

Expresia împietrită de pe chipul femeii dispăruse, în locul ei apărând o răceală desăvârşită, cum Kaufman nu mai văzuse niciodată.

— Eu nu accept ordine. Acum, satele alea mici şi jalnice nu mai au de ce să se teamă. Sunt în siguranţă.

Se întoarse spre comenzi şi duse skimmerul la altitudinea normală.

Kaufman se aşeză iarăşi. Într-un fel, ea avea dreptate. Gofkit Shamloe şi partenerii săi comerciali neexperimentaţi se aflau în siguranţă. Lui îi rămânea doar s-o convingă pe Ann că n-a avut nici un amestec. Pe Ann şi încă trei sate.

Îşi dădu seama că dacă realitatea împărtăşită ar mai fi existat, toţi terranii ar fi fost declaraţi ireali în acel moment, numai că mulţumită lui, realitatea împărtăşită dispăruse. Locuitorii Lumii n-aveau să sufere cumplite dureri de cap din cauza masacrului. Însă Kaufman nu credea nici că terranii le vor deveni mai agreabili. Ann încercase să le demonstreze că nu toţi terranii sunt violenţi, dar acum Enli, Calin şi ceilalţi vor crede că până şi cei aflaţi de partea lor sunt periculoşi, înşelători, nedemni de încredere, imprevizibili.

Şi pe bună dreptate.

Se auzi soneria stridentă a unui Comlink; preţ de o clipă, Kaufman crezu că era al Essei, poate ascuns în blana ei deasă, murdară, încâlcită de pe gât. Dar nu, era aparatul Magdalenei. Ea îşi puse o cască în ureche şi ascultă. Până să se termine mesajul – probabil înregistrat, din moment ce ea nu răspunse nimic –-, ajunseră în Gofkit Shamloe. Magdalena puse skimmerul pe pământ şi-i anunţă calm pe Kaufman şi pe Dieter:

— Era informatorul meu din apropierea tunelului. Tocmai a venit din spaţiul Caligula. Lovitura de stat a izbutit. Generalul Stefanak a murit, jumătate din Lowell City e distrus, iar amiralul Pierce controlează Consiliul de Apărare al Alianţei Solare.

— Cum... Începu Kaufman, dar ea îl întrerupse.

— Probabil că lucrurile s-au mai potolit între timp. Plec spre tunel imediat. Poţi veni, ca să ajungi la Capelo în acelaşi timp cu mine, sau poţi să nu vii. Skimmerul ăsta se întoarce la naveta mea în zece minute. Aşa că hotărăşte-te!

PAISPREZECE

THARSIS, MARTE

Transportorul lui Papandrea – tatăl era conceput pentru a străbate distanţe scurte, nu zece mii de kilometri, cât era distanţa dintre Lowell City şi Tharsis. Amandei i se părea că vehiculul seamănă cu un avion deformat. Construit din plastic ultrauşor, avea aripi uriaşe, necesare pentru zborul în atmosfera rarefiată, şi un fuzelaj mic; în interior, cea mai mare parte a spaţiului o ocupau rezervoarele cu combustibil şi instalaţiile pentru prelucrarea aerului. Atât aerul respirabil, cât şi motorul cu reacţie depindeau de un amestec judicios de oxigen lichid, din rezervor, şi dioxid de carbon din atmosfera marţiană. Chiar şi aşa, trebuiau să oprească ori de câte ori era posibil, pentru realimentare. Transportorul putea duce maximum patru persoane, nu foarte corpolente. Konstantin îi spuse Amandei:

— Pentru merge trebuie două zile, pentru că... Nemaiştiind cum să continue, gesticulă.

— Trebuie să mergem în zig-zag, completă Amanda. Tânărul încuviinţă:

— Ştii, pentru alimentare. Splendid!

În prima zi, Amanda ascultă ştirile în engleză. Imaginea globală era greu de înţeles. Amiralul Pierce preluase conducerea asupra Consiliului de Apărare al Alianţei Solare, asta era cert. Dar se părea că pe alocuri întâmpină rezistenţă. Cel puţin, asta sugerau ştirile care începeau pe neaşteptate, se opreau şi reapăreau pe o altă frecvenţă. Alte buletine informative afirmau că întreaga populaţie a sistemului solar se simte uşurată că Stefanak nu mai este şi că puterea se afla în mâinile cuiva „care doreşte numai binele oamenilor şi vrea să câştige acest război îngrozitor”. Nu se spunea dacă pe Pământ există sau nu o mişcare de rezistenţă faţă de Pierce. Centura se opunea categoric, dar staţiile şi posturile militare ale Centurii se număraseră întotdeauna printre cei mai înflăcăraţi susţinători ai lui Stefanak. Un alt buletin de ştiri anunţă că „elementele

disidente” din Centură au fost identificate şi arestate şi că „acum, reprezentanţii aleşi liber susţin pe de-a-ntregul eforturile lui Pierce de a concentra forţele sistemului solar asupra câştigării războiului împotriva fallerilor”.

Totul era extrem de confuz. Amanda ascultă ore întregi; în timpul ăsta, Nikos pilotă vehiculul spre un alt mic oraş marţian cu cupolă, ateriză şi trecu prin sas pentru a rezolva problema alimentării. Ea ar fi continuat să asculte, dar Konstantin avea alte gânduri.

— Nu ştiri acum, Aa-man-daa! spuse el cu accentul lui savuros. Acum vorbeşte cu mine.

Se aflau singuri în transportor; Nikos şi Demetria plecaseră să găsească hrană şi combustibil. Tânărul închise radioul. Amanda îşi spuse că e un gest foarte nepoliticos – în definitiv, nu-i ceruse părerea -, dar el îi zâmbi şi se trezi că-i zâmbeşte şi ea. Dinţii lui foarte albi contrastau plăcut cu buzele roşii şi cu pielea de culoarea mierii.

— Noi găseşte tatăl tău, zise Konstantin.

Auzindu-l, Amanda crezu că într-adevăr îl vor găsi.

— Eu gândeşte foarte mult la tatăl tău. La lucrări la el. Uite!

Deschise un computer portabil şi activă un index. Amanda văzu înşirate titlurile lucrărilor tatălui ei, scrise şi în engleză, şi într-o altă limbă – greacă, presupuse ea. Konstantin selectă una şi o activă pe ecranul micuţ.

— Uite! Tatăl tău la Artefact Protector. Poziţie unu, destabilizator cu fascicul direcţionat, legea descreşterii radiaţiei, rază scurtă de acţiune, destabilizează numerele atomice peste şaptezeci şi cinci.

— Konstantin, vorbeşti mult mai bine engleza când discuţi fizică!

— E fizică, da. E *tatăl tău*. Poziţie doi, scut împotriva poziţie unu şi poziţie trei. Poziţie trei, destabilizare, undă, legea descreşterii radiaţiei, rază scurtă. Poziţie cinci, scut o planetă. E Artefact Protector. Poziţie şapte, destabilizare o planetă, numere atomice peste cincizeci. Poziţie unsprezece, scut un sistem stelar. Poziţie treisprezece, destabilizare un sistem stelar. Ca Viridian.

— Ştiu toate astea, spuse Amanda. Konstantin o ignoră şi continuă, cu entuziasm:

— Două Artefact Protector într-un sistem stelar... substanţa spaţiu distruge. Uite!

Arătă cu un gest insistent spre cele scrise în greceşte pe ecran – pentru Amanda, simple hieroglife. Cel puţin jumătate din lucrare părea să conţină doar ecuaţii.

— Konstantin, vrei să spui că înţelegi lucrările tatălui meu despre Artefactul Protector?

— Eu face fizică. Nu ca doctor Capelo. Fizică mică. Eu încearcă... uite!

Activă alt fişier, şi acela fără noimă pentru Amanda, la început. Dar înţelese expresia de pe chipul lui.

— Asta e lucrarea ta? Studiezi acelaşi lucru ca tatăl meu?

— Fizică mică, rosti Konstantin cu solemnitate. Foarte mică. Spaţii Calabi-Yau. Tranziţii prin salt.

Amanda nu-şi dădea seama dacă „fizică mică” însemna aspecte minore ale fizicii sau dacă tânărul voia să spună că studiază nivelul cuantic. Nici n-avea cum să descifreze amestecul de greacă şi matematici spre care arăta el cu atâta mândrie. Însă ştia că tatăl ei clarificase ce se întâmpla cu fasciculele protonice când loveau o navă a fallerilor dotată cu scutul modificator de fază.

După cum înţelegea Amanda, fasciculului i se modifica probabilitatea traiectoriei, aşa că dispărea într-un spaţiu Calabi-Yau, unde energia sa era folosită pentru a efectua o tranziţie prin salt asupra formei acelei dimensiuni minuscule. Ştia şi că dacă ambele Artefacte Protectoare, şi cel al oamenilor, şi cel al fallerilor, erau aduse în acelaşi sistem stelar şi declanşate la setarea treisprezece, universul tridimensional ar suferi şi el o tranziţie prin salt. Unda s-ar perpetua spre exterior cu viteza luminii, modificând toate particulele fundamentale, şi toţi ar muri. Amanda ştia că tatăl ei dovedise matematic toate acestea. Dar cunoştinţele ei se opreau aici. „Konstantin trebuie să fie cel mai deştept băiat din câţi cunosc!”, îşi spuse ea. Îl întrebă, cu timiditate:

— Studiezi fizica la o şcoală specială?

— Eu merg la universitate pentru fizică.

Student, la facultate!

— Eşti în primul an?

— Da. Primul an pentru engleză, istorie, restul. Dar eu merge la curs masterat la universitate pentru fizică. Merge la doctor Claude Dupuis.

— L-am auzit pe tatăl meu menţionând numele ăsta! E renumit.

— Tatăl tău, da, răspunse Konstantin. Noi găseşte tatăl tău! Pentru tine. Şi pentru mine. Eu vreau cunoaşte doctor Capelo!

— Da, sigur că ai să-l cunoşti! Mi-ar plăcea. Spre marea-i stânjeneală, Amanda simţi că roşeşte.

— Tu foarte frumoasă, Aa-man-daa! zise Konstantin cu gravitate. Eu poate sărut?

— Nu!

— Bine. Altă dată, poate. Tu place foarte multe mie!

— Ăă... şi mie-mi place de tine! bâigui Amanda, extrem de stânjenită.

Spre uşurarea ei, Nikos şi Demetria se întoarseră şi se strecurară în spaţiul foarte strâmt, aducând un recipient cu mâncare caldă şi făcând multă gălăgie.

***

Ca întotdeauna, începu cu cântece. Cumva, în visele Amandei, fraţii cântând Sfânta Liturghie pe Marte se amestecară cu răpirea tatălui ei, pe Pământ, aşa că atunci când generalul Stefanak îl înşfacă pe tatăl ei şi-l aruncă în maşina cea neagră, aerul vibrează de cântul *Matutinus: Benedicte*, *Deo gratios*... Ea stă înlemnită la fereastra dormitorului tatălui ei. „Nu-ţi face griji, îi spune părintele Emil, Dumnezeu lucrează, iar dacă nu, lucrează amiralul Pierce!” Ea se întoarce indignată şi vede cum sângele ţâşneşte din trupul preotului, stropind de sus până jos rochia galbenă a mamei ei.

— Aa-man-daa! o chemă cu blândeţe Konstantin. Aa-man-daa, gata doarme! Gata doarme!

Se trezi, cu mâna încleştată pe braţul lui. Nikos şi Demetria sforăiau pe scaunele lor. Dincolo de geamul transportorului, cerul se lumina, căpătând trandafiriul intens al zorilor. Înăuntru mirosea oribil; nici unul dintre ei nu-şi dezbrăcase costumul S de două zile.

— U-unde suntem?

Konstantin zâmbi cu gura până la urechi.

— Noi la Tharsis! Sosire seara. Tu doarme. Uite!

Arătă spre orizont; Amanda văzu în aer o lucire metalică, la înălţime: armăturile unui dom. Se aflau pe spaţioportul Tharsis! Mătuşa Kristen şi unchiul Martin se aflau în apropiere şi ei vor şti precis ce să facă ea mai departe. Adulţii vor prelua conducerea!

— Nu plânge, Aa-man-daa!

— Eu nu plâng niciodată!

— Femeile plânge, zise Konstantin cu multă autoritate. Bărbatele, nu!

Ea se încruntă şi se ridică.

— Putem pleca? Îi trezeşti tu pe Nikos şi pe Demetria?

— Nikos nu merge cu tu şi cu eu. El aici. Tatăl lui Nikos vrea transportor. Foarte furios! El vine Tharsis.

— Şi Demetria?

— Demetria vine cu mine! rosti Konstantin, părând şocat. Ea nu stă cu Nikos aici singură!

Amanda îşi luă casca. Voia să plece cât mai curând cu putinţă, dacă tatăl lui Nikos urma să vină să-şi recupereze transportorul. Konstantin îşi contactase tatăl cu două zile în urmă, prin radio, pentru a-l asigura că şi el, şi sora lui se află în siguranţă. Amanda nu înţelesese conversaţia în greceşte, dar sesizase căldura din vocea tânărului.

Totuşi, era ciudat că grecul îşi lăsa fiul să cutreiere planeta Marte după placul inimii, avându-şi şi sora în grijă, chiar dacă avea optsprezece ani. Tatăl ei n-ar fi permis aşa ceva într-un miliard de ani! Şi-apoi, tatăl lui Nikos, furios din cauza transportorului, dar, după spusele lui Konstantin, cu totul indiferent în privinţa siguranţei fiului său... Foarte ciudat! În lume existau mai mulţi oameni ciudaţi decât bănuise înainte să înceapă să i se întâmple toate acele lucruri îngrozitoare.

Konstantin o trezi pe Demetria, care protestă, mânioasă. Cu o vorbă aspră, el o făcu să tacă. Amanda se întrebă de ce se considera firesc să-i poarte de grijă surorii lui, doar puţin mai mică decât el, numai fiindcă era băiat. Se hotărî să nu-l întrebe, chiar dacă ar fi reuşit să găsească termenii pe care tânărul să-i înţeleagă.

Cei trei ieşiră prin sas, pe câmpul scăldat în lumina zorilor. Soarele tocmai se ridica deasupra orizontului, cu un contur ferm, datorită atmosferei rarefiate. Urcară într-un autobuz spre Tharsis; soldaţii le cerură paşapoartele. Amanda îi arătase deja lui Konstantin paşaportul fals pe care i-l dăduseră cei din *Life Now*... când? Cu doar câteva luni în urmă, dar acum i se părea că au trecut ani de-atunci. Salah, Lucy şi ceilalţi nu apăreau niciodată în visele ei, doar părintele Emil şi bunii fraţi benedictini. Fratele Meissel... „Nu, nu te gândi la asta acum! Gândeşte-te la mătuşa Kristen şi la o baie fierbinte!”

— Noi găseşte mătuşa ta? întrebă Konstantin după ce ajunseră în interiorul domului. Unde?

Tharsis era mult mai mic chiar şi decât domurile auxiliare din Lowell City. Nu existau sănii. Străzile porneau radial de la cele patru porţi, spre piaţa centrală. Apartamentul unde locuiau mătuşa Kristen şi unchiul Martin se afla la margine, la al treilea etaj al unei clădiri care se număra printre cele mai vechi din oraş. Apartamentul avea o privelişte spectaculoasă. Însă clădirea nu se afla în apropierea porţii pe care intraseră, ci în apropierea porţii diametral opuse. Chiar şi la acea oră matinală, pe străzile înguste mergeau grăbiţi destui oameni. Amanda nu voia să fie recunoscută.

— Vino pe-aici! îi spuse ea lui Konstantin, luându-l de mână.

Îi conduse pe cei doi fraţi pe străzile circulare dosnice, spre clădirea cu apartamente. Micul lift – scările ocupau prea mult spaţiu – îi duse la etajul al treilea. Amanda bătu la uşă şi, preţ de o clipă de derută, se aşteptă să-l audă pe fratele Meissel intonând *Deo Gratias*. Dar asta n-avea să mai audă niciodată.

— Unchiul tău nu are sistem casă? întrebă Konstantin.

Sigur că avea! Doar că după săptămânile petrecute în abaţia complet lipsită de tehnologie, era dezorientată.

— Sistem, deschide uşa! ceru ea. Sunt Amanda Capelo. Verifică modelul vocal!

— Bună ziua, Amanda! răspunse sistemul, executându-i comanda.

Unchiul Martin, care dormea foarte uşor, auzise probabil bătaia în uşă, căci ieşi în grabă din dormitor, legându-şi cordonul halatului. Se opri, încremenit.

— Dumnezeule mare!

— Martin? Ce s-a întâmplat? strigă alarmată mătuşa Kristen.

Ieşi şi ea ca o furtună.

— Amanda! O, Amanda!

O cuprinse în braţe, o îmbrăţişă strâns, o depărtă puţin ca să se convingă că e chiar ea, o îmbrăţişă din nou.

— Amanda!

Mătuşa Kristen începu să plângă. Fata îşi dădu seama cât de bine seamănă mătuşa cu tatăl ei – aceeaşi faţă măslinie, îngustă. Simţi că i se strânge inima. Unchiul Martin întrebă imperativ:

— Amanda, Tom e cu tine? Ce s-a întâmplat? De unde vii?

— Doctor Capelo nu este la aici, nu. Eu aduce Amanda! răspunse Konstantin.

Unchiul Martin se holbă la el.

— Şi tu cine eşti?

— Konstantin Ouranis.

— Ouranis? Stai aşa... tu eşti puştiul care a tot încercat să-l contacteze pe Tom în legătură cu fizica! Şi pe urmă ai trimis un mesaj, spunând că vii pe Marte, s-o vezi pe Kris!

— Fizică, da! încuviinţă Konstantin. Splendid! Sora mea, Demetria.

Tânăra grecoaică dădu din cap, cu graţie.

— Amanda, te rog să ne spui ce s-a întâmplat, zise unchiul Martin, în stilul lui calm.

Fetei îi ajunseseră, în sfârşit, îmbrăţişările şi începu să-şi facă probleme la gândul că s-ar putea să miroasă urât. Nu mai făcuse duş de trei zile! Sigur că mătuşa Kristen şi unchiul Martin erau prea politicoşi ca să spună ceva în direcţia asta, dar totuşi... Încercă să dea uitării mirosurile şi să se concentreze asupra întâmplărilor prin care trecuse. Erau atât de multe!

— Începe cu ce s-a petrecut în noaptea răpirii, sugeră unchiul.

— Martin, lasă-mă să le aduc măcar nişte cafea! interveni mătuşa.

Demetria recunoscu pentru prima oară – cel puţin din câte remarcase Amanda – un cuvânt englezesc.

— Cafea! strigă ea pe un ton atât de extatic, încât Konstantin se încruntă, iar Amanda, izbucni involuntar în râs.

***

Cafea, prăjitură, explicaţii. Când Amanda încheie să le povestească mătuşii şi unchiului ei toate cele petrecute, răguşise. Mătuşa o ţinea de mână strâns. „Doamne, ce bine că sunt aici!”, îşi spuse fata. Unchiul zise:

— Aşadar, te-ai gândit că din moment ce generalul Stefanak nu mai este la putere şi se poate ca el să-l fi luat pe tatăl tău – *se poate*, nu uita –, nu rişti dacă ieşi din ascunzătoare şi vii aici.

— Da. Nu-i aşa? răspunse Amanda.

Dar ceva din tonul vocii lui îi trezi brusc neliniştea.

— Nu ştiu. În momentul de faţă, lucrurile sunt foarte imprevizibile. Un lucru e cert: venirea la putere a amiralului Pierce n-a determinat eliberarea tatălui tău! Amanda, avem nişte prieteni la care cred că ar fi bine să stai până când...

— Vizitatori, anunţă sistemul casei. Soldaţi din Consiliul de Apărare al Alianţei Solare. Solicită să fie lăsaţi să intre numaidecât!

— O, Dumnezeule! gemu mătuşa Kristen. Martin, spune-le că fata nu-i aici!

— Nu cred că asta va schimba ceva, zise încet acesta. Nici nu schimbă nimic. Uşa se deschise şi intrară trei soldaţi. Doi dintre ei traversară rapid apartamentul, intrară în bucătărie şi o încadrară pe Amanda. Al treilea, un ofiţer, îi spuse unchiului Martin:

— Domnule Blumberg, sunt maiorul Harper, CAAS.

Nepoata dumneavoastră, Amanda Capelo, a intrat în această locuinţă acum cincisprezece minute.

— Da, admise unchiul Martin.

— Presupun că sosirea ei a fost neaşteptată.

— Da. Ce-i toată povestea asta, domnule maior?

— Este prima oară când o vedeţi pe domnişoara Capelo după dispariţia ei de pe Pământ, din noaptea de doi aprilie?

— Cred că ştiţi că da, zise calm unchiul. Ce treabă aveţi cu nepoata mea, domnule maior?

— Amiralul Pierce doreşte să-i transmită felicitări pentru că este teafără şi nevătămată. Aveţi cunoştinţă unde se află tatăl ei, doctorul Thomas Capelo?

— Nu! Şi nici Amanda.

— Amiralul Pierce doreşte să stea de vorbă cu ea. Am instrucţiuni s-o duc pe domnişoara Capelo în Lowell City.

— Dar abia am sosit de-acolo! ţipă Amanda, care ieşise din bucătărie auzindu-şi numele rostit.

— Bună ziua, domnişoară Capelo! spuse politicos maiorul Harper. Trebuie să vii cu noi!

— Nu! Nu vin! Unde e tatăl meu?

— Sperăm să ne poţi ajuta să stabilim acest lucru, spuse maiorul.

Până şi unchiul Martin păru surprins.

— Vreţi să spuneţi că *nu ştiţi* unde e tata?! ţipă Amanda.

— Domnişoară Capelo, situaţia este complicată şi nu am libertatea de a o discuta cu dumneata aici, zise maiorul Harper cu răbdare.

Amanda luă un aer hotărât.

— Vreau ca mătuşa şi unchiul meu să vină cu mine!

— Desigur, dacă aşa preferi!

Încă o surpriză! Amanda se hotărî să supraliciteze.

— Şi Konstantin! El este... este fizician.

Maiorul Harper părea sceptic. Konstantin se apropie de el.

— Konstantin Ouranis! Tatăl meu este Stavros Ouranis. Eu sunt cu Aa-man-daa.

În ochii maiorului se aprinse trecător o licărire nedesluşită.

— Stavros Ouranis?! Ştie unde te afli?

— Da, da! Foarte de acord la el!

— Îm... Domnule Ouranis, regret, ordinele mele nu se referă şi la dumneata.

Konstantin se încruntă. Amanda observă că nu era obişnuit să i se refuze cererile. Maiorul Harper o luă de braţ pe Amanda; se trezi dusă spre ieşire fără să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Dar... dar am nevoie să fac o baie mai întâi!

— Îmi pare rău, asta nu este cu putinţă, zise maiorul.

Însă le permise unchiului şi mătuşii ei să-şi schimbe la repezeală hainele de noapte cu nişte salopete. Amanda îi spuse tânărului grec:

— Rămâi aici, Konstantin! Sunt sigură că unchiul şi mătuşa n-au nimic împotrivă. Eu mă întorc... cât timp voi sta în Lowell City, domnule maior?

Harper se mulţumi să zâmbească.

— În fine, stai aici cu Demetria, bine?

— Splendid! făcu Konstantin.

Îi zâmbi încurajator şi o atinse pe braţ. Încă o dată, Amanda îşi făcu griji în privinţa mirosului. Îşi dorea nespus de mult să facă baie.

Maiorul Harper şi soldaţii lui o conduseră spre lift. Porniră înapoi spre Lowell City.

CINCISPREZECE

PLANETA LUMEA

— Aşadar, hotărăşte-te acum! îi spusese Magdalena.

Deşi Kaufman nu vedea nici un motiv pentru graba ei subită – stătuse destul timp pe planetă. Aşadar, pretenţia ei de a lua o decizie imediat nu era altceva decât o demonstraţie de putere: *„Sari când spun eu*!”. Nu-şi lăsă iritarea să-i dicteze hotărârea.

— Vin cu tine. Stai doar s-o aduc pe Marbet! zise el.

Porni spre uşa vehiculului. Magdalena încuviinţă şi-şi activă iarăşi comlinkul, probabil ca să le spună gărzilor de corp să adune obiectele necesare din coliba ei şi să vină la skimmer. Dar înainte de a apuca să-i contacteze, Kaufman o ţintui de perete.

— Regret, dar am nevoie de mai mult timp decât cred că eşti dispusă să-mi acorzi! Nu mult mai mult, Magdalena, dar suficient cât să discut cu Ann.

Femeia era prea cu picioarele pe pământ ca să ţipe sau să se zbată – nici una, nici alta nu i-ar fi ajutat. El îi legă mâinile la spate şi apoi de piciorul unui scaun. Dieter întrebă:

— Lyle... te-ai gândit bine?

— Nu vreau să plece fără noi, atâta tot! Spune-le celor doi localnici să se întoarcă la ceremonie fără s-o perturbe şi trimite-le pe Ann şi pe Marbet pe latura estică a palisadei.

Dieter traduse. Cei doi băştinaşi ieşiră rapid din skimmer, cu cutele craniene foarte tare încreţite. Kaufman o lăsă pe Magdalena cu mica Essa, tot inconştientă, iar el şi Dieter porniră spre peretele estic al palisadei. Apărură şi cele două femei.

— Lyle, ce... am ajuns chiar la partea cea mai importantă a ceremoniei florale!

— Unde sunt gărzile Magdalenei? E important!

— În coliba ei, cred. Le-a spus să rămână acolo până când îi contactează prin Comlink. Nu-i interesează prea tare ceremonia florală...

— Bine. Marbet, revoluţia de pe Marte a reuşit. Stefanak a murit, Pierce a preluat puterea, iar Magdalena pleacă spre tunel imediat. Cred că ea ne oferă cea mai bună şansă de a-l găsi pe Tom. Are legături pe care noi doi nu le avem. Dar trebuie să ne decidem acum!

Marbet îl privi lung.

— De când misiunea noastră de a-i salva pe Ann şi pe Dieter şi poate de a ajuta Lumea s-a transformat în misiunea de a-l salva pe Tom? întrebă ea răspicat.

— N-avem cu ce să ajutăm Lumea! răspunse Kaufman. Aici n-avem ce face. Sau... tu nu eşti de părerea asta?

— Eu am fost întotdeauna de părerea asta, replică Marbet. Dar nu eram sigură că vei înţelege şi *tu*. Celălalt motiv pentru care am venit, să-i salvăm pe Dieter şi pe Ann...

Se întoarse spre cei doi, cu o privire întrebătoare. Ann spuse:

— Rămânem! În viaţa noastră nu s-a schimbat nimic pentru că aţi venit voi aici. Ăsta-i acum căminul nostru.

— Dieter? întrebă Kaufman.

— *Ja*, rămânem.

Îşi cuprinse soţia cu braţul. Marbet protestă:

— Nu poţi lăsa aici gărzile de corp, Lyle! Ar fi profund nedrept. Indiferent cât de utili s-ar dovedi împotriva tâlharilor din tabăra Voratur.

Bărbaţii se uitară unul la altul. Kaufman se gândi: „Să-i explice Dieter lui Ann ce-a făcut Magdalena cu tâlharii”. Dieter îi răspunse cu o privire care spunea cu sarcasm: „Mulţumesc frumos, amice!”, dar nu protestă.

— Dacă tu şi cu Dieter chiar rămâneţi, zise Kaufman, este loc destul în skimmer şi-n navetă pentru gărzile de corp. În naveta Magdalenei, nu într-a noastră. Am s-o las să-i cheme de pe skimmer. Aşadar, Dieter...

— S-o laşi? făcu Ann, bănuitoare. Cum adică, s-o laşi?!

— Nu-i timp, îţi explică Gruber. Rămâi cu bine, Ann! Faci o treabă minunată aici, dregând ce-am stricat eu!

Expresia de pe chipul ei prelung, banal se îmblânzi, dar spuse doar:

— Ai grijă de tine, Lyle! Şi tu, Marbet.

Dieter îi cuprinse pe amândoi într-o îmbrăţişare ursească, pe care Kaufman o suportă – ăsta era Dieter. Se întoarse spre Marbet:

— Cinci minute în coliba noastră, Marbet! Strânge doar ceva haine şi aparatura. Nu vreau ca gărzile Magdalenei să ajungă la skimmer înaintea noastră. Dacă se poate, să nu te vadă localnicii şi...

— Nu se poate, interveni Ann. Am să-i explic eu lui Enli totul, mai târziu. Acum trebuie să mă întorc la ceremonie!

Ann plecă; după cât de hotărât păşea, tunica ei lungă, brodată ar fi putut foarte bine să fie un costum de luptă complet, cu tot cu cizme. Kaufman îşi dădu seama, fără vreo legătură cu ceva anume, că Ann Sikorski era o femeie fericită.

Dieter îşi urmă soţia. Marbet pornise deja spre coliba pe care-o împărţise cu Kaufman. Acesta se întoarse la Magdalena şi zise împăciuitor:

— Plecăm în doar câteva minute. Marbet vine, Ann şi Dieter rămân. Dacă te dezleg şi te las să-ţi chemi bătăuşii, ai să le spui să mă facă bucăţi?

Magdalena îl studie.

— Şi dacă spun „da”?

— În cazul ăsta, ei rămân aici, iar tu rămâi legată.

— Bine, Kaufman. N-am să le dau instrucţiuni să te facă terci. Dar de ce m-ai crede?

— Păi, nu fiindcă aş avea încredere în cuvântul tău. Dar nu cred că vrei cu adevărat să mă vezi mort sau lăsat pe planeta asta. Ţi-aş putea fi util la un moment dat!

— Nu văd cum.

— Nici eu, deocamdată! Dar cunoaştem oameni diferiţi, avem aliaţi diferiţi, putem cere favoruri diferite. Chiar merită să pierzi avantajul ăsta potenţial doar pentru satisfacţia de a mă pedepsi? Ştii, n-am făcut decât să te întârzii vreo cincisprezece minute! Şi, desigur, îţi rămâne opţiunea de a-ţi trimite bătăuşii după mine mai târziu. Când carnetul tău de bal nu va fi chiar atât de plin!

Magdalena râse.

— Chiar ai fost un bun negociator militar, nu-i aşa?

— Aş putea să fiu şi acum! zise Kaufman cu emfază.

— Tu şi cu blânda ta Empatică v-aţi putea întoarce la tunel cu zburătorul vostru!

— Unde te vei afla tu, acolo va fi şi acţiunea palpitantă! Tom şi Laslo.

Kaufman simţi o împunsătură de regret menţionând numele băiatului, dar era singurul ei punct vulnerabil. Trebuia să folosească tot ce-i stătea la îndemână. Contactele Magdalenei aveau să-i fie necesare pentru a da de urma lui Tom, iar dacă ar fi mers cu propriul lui zburător, ea ar fi putut să-i scape cu mare uşurinţă.

— Bine, Lyle! acceptă Magdalena, rostindu-i numele cu intonaţia lui Marbet – o batjocură subtilă. Am să-mi chem „bătăuşii” fără să le spun că m-ai legat. Dezleagă-mă!

El se conformă, aruncând mai întâi o privire spre uşă, ca să se asigure că Marbet se apropie de vehicul – Magdalena ar fi fost întru totul capabilă să plece fără ea. Marbet apăru de după colţul palisadei, tot în rochia cea lungă şi vaporoasă, cu braţele pline cu lucruri. Kaufman o dezlegă pe Magdalena.

Ea îşi convocă gărzile scurt. Kaufman se întinse pentru a desface centura Essei, care dormea în continuare. Se gândea s-o lase pur şi simplu pe pământ; Ann avea să vină după ea cât putea de repede.

— Lasă puştoaica acolo! spuse Magdalena. Nu, Lyle, nu te uita aşa la mine, că nu-i alegerea ta. Fata vine cu noi. Doar i-am promis!

— Nu se poate, planeta asta e casa ei... N-o aduce doar ca să te răzbuni pe mine!

— Te măguleşti singur! Las-o.

— Nu!

— Ba da, Lyle! Haide, Rory, plecăm!

Gărzile ei de corp ajunseră la skimmer în acelaşi timp cu Marbet. Cel mai în vârstă urcă şi-i aruncă lui Kaufman o privire dură. Acesta ştia că n-ar avea nici o şansă într-o confruntare cu individul: augmentat, aproape sigur, poate şi cu modificări genetice. Magdalena zâmbi.

Bătăuşul mai tânăr şi Marbet duceau în braţe grămezi de lucruri.

— Aruncaţi alea într-un colţ şi aşezaţi-vă! ceru Magdalena.

— Dar... Essa! Lyle... dădu Marbet să protesteze.

Numai că se trezi aruncată la podea, căci Magdalena porni skimmerul cu viteză mare. Naveta era parcată la zece kilometri distanţă, în mijlocul unui câmp necultivat. Se afla cât se poate de expusă vederii, dar protejată de o barieră electronică. Evident, Magdalenei nu-i păsa cine ar fi văzut-o. Kaufman clipi incredul când o zări prima oară: era la fel de mare ca naveta militară pe care o avusese în experienţa anterioară pe Lume, când scoseseră la lumină artefactul. Acea expediţie sosise pe planetă cu o navă de război a CAAS. Vehiculul Magdalenei ce dracu' era?!

— Decolarea, imediat! anunţă aceasta. Rory, du skimmerul la bord. Toate chestiile alea împrăştiate bagă-le în dulapuri – o să le sortăm mai târziu! Kendal, urcă la bord fata şi pune-i centura!

Dacă tânărul simţi surprindere la auzul acestei comenzi, n-o arătă. Marbet spuse din nou:

— Magdalena, *nu se poate*! Lyle...

— Lyle n-are nici un amestec! replică Magdalena, distrându-se evident. Nici tu n-ai. Essa vine cu noi!

Cele două femei se confruntară din priviri.

— Essa nu poate supravieţui dacă e luată de pe planetă! spuse Marbet. Ea cunoaşte doar modul de viaţă de-aici. De ce faci aşa ceva?

— Uite cât e de empatică! De unde ştii că Essa nu se poate adapta dacă e luată de pe planetă? Ea vrea să meargă! Sugerezi cumva că superfemeia modificată genetic ar trebui să ia hotărârile în numele bietei extraterestre înapoiate, inferioare? O atitudine foarte colonialistă, trebuie să recunosc!

— O iei doar ca să ne faci, pe Lyle şi pe mine, să ne simţim stânjeniţi! răspunse Marbet. Se vede pe tot corpul tău!

— De ce n-o întrebi pe Essa? zise Magdalena cu un glas dulce. Când se va trezi, fireşte... Locurile, Rory! S-o întindem. Empatico, ai face bine să-ţi pui centura!

— *Lyle*...

— N-am ce face, spuse Kaufman.

Ştia că dacă Marbet n-ar fi fost atât de tulburată, nu l-ar fi determinat în veci să-şi recunoască neputinţa cu voce tare. Evită s-o privească în timp ce-şi punea centura.

Magdalena pilota vehiculul. În timpul zborului prin atmosferă nu vorbi nimeni. Essa dormea în continuare. Kaufman privea cum Lumea se micşorează tot mai mult. Verde, bogată şi... şi mai cum? Condamnată, ar fi spus cu o săptămână în urmă. Se cutremură de propria aroganţă. Nu era un distrugător al lumilor. Nici măcar salvatorul unor semeni eşuaţi. Ann, Dieter şi Lumea îşi duceau existenţa cât se poate de bine şi fără el.

Şi totuşi, el schimbase traiectoria acelor existenţe. Aşadar, nu era nici distrugător, nici salvator, nici o forţă neutră, ci altceva, mai greu de definit. Mai ambiguu, mai puţin clar. El, Lyle Kaufman, care preţuia claritatea, lipsa de ambiguitate a executării ordinelor militare, rămânând neatins emoţional de ceilalţi.

Dar între timp se schimbase. El. Totul.

Lyle Kaufman privi în urmă, văzu cum frumoasa planetă dispare şi se rugă lui Dumnezeu să n-o mai vadă şi să nu mai pună piciorul pe ea niciodată.

Nava Magdalenei era la fel de mare ca o navă militară clasa *Thor*. Cu echipaj de treizeci de persoane, stabili Lyle-profesionistul. Elemente dubioase ataşate la prova şi la pupa; vehiculul dispunea de mult mai multe arme decât ar fi fost normal pentru o navă civilă. Observă cu un zâmbet amuzat că se numea *Sans Merci* („Nemiloasa”).

— Mda, într-adevăr, „o pierdere de timp oarecare”! bombăni Marbet acru.

Kaufman nu ştia la ce se referă şi nici n-o întrebă.

Imediat ce naveta andocă, Magdalena dispăru – să ia legătura cu *Murasaki*, presupuse Kaufman. Din câte ştia el, nava de război continua să orbiteze în jurul tunelului, inexplicabil. Probabil că Magdalena primise permisiunea ei să intre în sistemul solar; altfel nu s-ar fi aflat acolo.

Cu doi ani în urmă, *Murasaki* se afla sub comanda colonelului Ethan McChesney din serviciul de informaţii al CAAS. McChesney, care îi raporta direct lui Stefanak, condusese grupul Proiectului Special care adusese un faller viu pe nava Marinei de Apărare a Alianţei Solare. Singurul faller viu capturat vreodată de oameni; Marbet învăţase încet, cu greutate, să comunice cu el, dar în cele din urmă, prizonierul fusese ucis.

Oare se mai afla McChesney pe *Murasaki*? De ce rămăsese nava acolo? Şi pe cine cunoştea Magdalena, de putea să se plimbe după plac pe lângă *Murasaki*?

Indiferent cine ar fi fost acea persoană, fără îndoială că schimbarea de putere din Lowell City îi afectase poziţia – şi, evident, poziţia Magdalenei însăşi, binecunoscută „prietenă” a răposatului Sullivan Stefanak. Nu era de mirare că Magdalena avea un aer îngrijorat.

Însă când reapăru pe puntea de observaţie, două ore şi jumătate mai târziu, arăta considerabil mai relaxată. Kaufman luase în primire o cabină minusculă, cu patru paturi-cuşetă. Marbet era extrem de tăcută. El o aşezase pe Essa pe o cuşetă… era mai bine ca fata extraterestră să rămână cu Marbet, cu care putea măcar să vorbească, decât să fie la mila Magdalenei cea autoproclamată „*Sans Merci*”. Încăperea dădea într-un coridor din care se intra în apartamentul Magdalenei, încadrat de camerele gărzilor de corp, şi în sala de mese, separată de popota echipajului şi de sala ofiţerilor; la capătul coridorului se afla puntea de observaţie, dotată cu mobilier confortabil şi cu o privelişte spectaculoasă a stelelor. Domeniul personal al Magdalenei.

Femeia pătrunse cu pas vioi pe puntea de observaţie. Kaufman discuta cu Marbet pe un ton scăzut; până şi el ştia că spusele lor au mai puţină importanţă decât lucrurile nerostite. Marbet era dezamăgită de el fiindcă-i permisese Magdalenei s-o aducă pe Essa, pentru că plecau de pe Lume cu nava acesteia şi nu cu a lor, pentru faptul că nu ştia clar ce să facă mai departe. Să încerce să-l găsească pe Tom? Unde? Cum? Cu trei luni în urmă spusese că e inutil să-l caute.

„A, dar pe atunci credeam că are rost să merg pe Lume” – asta, Kaufman nu mai spunea. Ce rost găsise în a-l căuta pe Tom?

Ce rost îşi putea găsi dacă nu-l căuta?

— Sunteţi în siguranţă, anunţă Magdalena cu zâmbetul ei ironic.

Albastrul salopetei îi întuneca ochii, transformându-i în safire.

— McChesney ne lasă să trecem prin tunel fără să mai urce la bord. N-o să afle niciodată că voi sunteţi pasagerii mei extrem de ilegali!

— Şi-apoi, ce urmează? întrebă Marbet cu voce egală. Spre surprinderea lui Kaufman, Magdalena îi răspunse:

— McChesney nu ştie nimic despre situaţia politică – n-are cum, în fundul ăsta de galaxie! Trecem prin tunel, în spaţiul Caligula. E teritoriu militar, cunosc oameni acolo. Pierce n-a avut timp să schimbe conducerea staţiilor îndepărtate – cel puţin, aşa sper. Dar oricum, toţi sunt precis foarte agitaţi. Câţiva dintre cei pe care-i cunosc ar putea să se afle în primejdie considerabilă. Ar putea exista posibilitatea unor... acorduri.

Îi zâmbi lui Kaufman – fostul militar. Acesta îşi strecură intenţionat o undă de amuzament în glas:

— Magdalena, sper că nu sugerezi că eu nu cunosc existenţa corupţiei în armata lui Stefanak! O asemenea presupunere ar fi nedemnă de tine.

— Şi de tine, Lyle! Dar poate nu ştii cât de multă corupţie. Tu ai fost mereu curat, nu? La fel ca McChesney. Şi mereu loial lui Sullivan.

Kaufman auzea pentru prima oară pe cineva folosind numele mic al generalului Stefanak. Nu întrebă cum de McChesney, care era atât de curat, avea totuşi de-a face cu Magdalena. Nu voia cu adevărat să afle răspunsul.

— Războiul cu fallerii nu te preocupă deloc, aşa-i? întrebă Marbet. Decât ca sursă de profit!

— Trăim într-un univers murdar, Empatico.

Se auziră paşi uşori, alergând pe coridor. În clipa următoare, Essa, îmbrăcată tot cu tunica ei sărbătorească, ţipătoare, dădu buzna pe puntea de observaţie. Văzu clar perdeaua de stele în spaţiul întunecat, şi Lumea, un glob albastru-verde, undeva departe, într-un colţ al ecranului. Extraterestra încremeni. Marbet se ridică repede.

— Essa, nu te speria! Noi...

Fata turui ceva în limba ei. Kaufman îşi aminti că ea mai fusese în spaţiu: făcuse parte din grupul de extratereştri adus de Ann la bordul navei *Alan B. Shepard*. Marbet răspunse tot în limba Lumii, pe un ton liniştitor.

— Spaţiu! rosti Essa în engleză.

Apoi se aruncă la picioarele Magdalenei şi o privi cu adoraţie; ochii ei negri străluceau tot atât de tare ca stelele, iar cutele craniene i se încreţiseră atât de tare, încât îi făceau capul să semene cu o stafidă.

După toate aparenţele, Kaufman se înşelase încă o dată. Essa nu părea nici speriată, nici derutată.

— Spaţiu! Essa! repeta fata.

Magdalena se uită batjocoritor la Marbet şi râse.

ŞAISPREZECE

LA TUNELUL SPAŢIAL NR. 438

Nava Magdalenei avu nevoie de patru zile pentru a ajunge la tunel. Se deplasau cu o acceleraţie de aproape doi g, ceea ce-i făcea pe toţi să se simtă incomod. Oamenii petreceau foarte mult timp stând neclintiţi pe fotolii, dar nu şi Essa.

Fata circula pretutindeni prin nava spaţioasă. Un ofiţer înfuriat o scoase, trăgând-o de braţul slăbănog, de pe puntea de observaţie.

— Extraterestra asta era în sala motoarelor!

Kaufman refuză să spună că-i pare rău; Essa nu se afla în responsabilitatea lui.

Însă ajunsese, într-un fel sau altul, în responsabilitatea lui Marbet, care petrecea în fiecare zi mai multe ore împreună cu copila, predându-i engleza.

— E foarte inteligentă, Lyle, dar una dintre cele mai puţin temătoare persoane din câte am cunoscut! N-o sperie nimic, decât dacă-i ameninţă fizic viaţa chiar în clipa aceea. E grozav de vulnerabilă! Ce-o să facem cu ea?

— Cred că noi nu vom face nimic cu ea. Doar Magdalena.

— Ştii că nu-i aşa, zise Marbet încet. Ar fi o crimă să laşi un copil ca ea în seama Magdalenei!

— Marbet, când ne vom întoarce în sistemul Sol n-o să ştiu dacă nu cumva paşaportul meu fals a fost descoperit. Nu ştiu dacă s-au formulat sau nu acuzaţii penale la adresa mea. Nu ştiu unde vom locui şi nici cum îmi voi câştiga existenţa. Chiar crezi că e corect să mă împovărezi cu un copil extraterestru?

— Nu, nu cred. Dar, după cum a arătat cu atâta bunăvoinţă Magdalena, trăim într-un univers murdar! Aşa că ne-am ales cu Essa. Sau cel puţin *eu*, adăugă Marbet după o pauză.

Lui Kaufman nu-i plăcură subînţelesurile replicii.

— Vrei să spui că după ce ne întoarcem pe Marte sau pe Lună sau unde-om ajunge, n-o să mai fim împreună?

— Nu, nu spun asta. Dar *spun* că trebuie să iei nişte hotărâri, şi văd că nu le iei. Nu faci decât să pluteşti în derivă, şi din cauza asta ai devenit iritabil şi neplăcut. Măcar găseşte-ţi o ocupaţie pe navă, Lyle!

Marbet se întoarse şi plecă din încăpere. Kaufman o auzi pe Essa strigând-o de pe puntea de observaţie.

El se duse şi bătu la uşa apartamentului Magdalenei. Rory, garda de corp mai în vârstă, şedea pe un scaun, pe coridor. Kaufman îl ignoră.

— Da?

— Sunt Lyle Kaufman. Pot să intru?

Se auzi declicul încuietorii electronice a uşii.

Cabina era mare şi luxoasă. Rory îl urmă înăuntru. Magdalena stătea lungită pe patul enorm, ascultând un cub cu muzică. Purta o salopetă de acelaşi albastru intens ca şi ochii ei, iar părul negru, lăsat liber, i se revărsa pe pernă. La naiba! Femeia era cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât el, poate chiar cu cincisprezece – n-ar fi trebuit să aibă un asemenea efect asupra lui! Şi nici să ştie că-l are. „Marbet are dreptate: sunt dezechilibrat.” Zise, ţâfnos:

— Voiam să întreb dacă pot avea acces nerestricţionat la biblioteca de pe nava ta şi dacă descarci în ea cu regularitate publicaţiile ştiinţifice.

Ea îl studie.

— De ce?

— Vreau să citesc revistele de fizică din ultimele şase luni, dacă le ai.

— Înţelegi revistele de fizică, Lyle? zâmbi ea.

El îşi păstră vocea egală. Magdalena, spre deosebire de Marbet, măcar nu-i putea deduce gândurile în funcţie de modificările abia sesizabile ale limbajului corporal.

— Mare parte din matematică, nu. Dar există rezumate şi concluzii, şi mai sunt unele reviste care traduc marile progrese pe înţelesul nespecialiştilor educaţi.

— Ce fel de progrese crezi că s-au făcut?

— Nu ştiu. Tocmai asta-i ideea. Dar dacă vrei să te ajut să-l găseşti pe Tom – şi pe Laslo –, trebuie să ştiu cât mai mult cu putinţă despre cei care l-au luat şi despre motivele lor. Poate că

ele au legătură cu vreo chestie la care lucra el în perioada aceea.

Ea se încruntă.

— Sunt sigură că poliţia şi reporterii s-au gândit deja la asta.

— Probabil, dar aş vrea să caut oricum.

„Ca să-mi găsesc o ocupaţie”, completă el în gând.

— Bine! Am să dau instrucţiuni sistemului să-ţi permită accesul. Se face pe bază de amprenta retinei. Dar, Lyle... ca să ştii: în biblioteca navei nu există nici un fel de informaţii personale. Asta, dacă ţi-ar fi trecut prin minte să spargi unele sisteme de siguranţă.

— Nu mă interesează documentele tale personale! se răsti el.

Îşi regretă imediat tonul: îi oferea ei o mică victorie. Se sili să-i mulţumească şi se simţi iarăşi întors pe dos de zâmbetul batjocoritor cu care-i răspunse Magdalena.

S-o ia naiba!

***

Kaufman nu putea folosi terminalul din cabină; Marbet petrecea prea mult timp acolo, stând lungită pe patul ei (care, din cauza Essei, era vădit „al ei”, şi nu „al lor”) şi învăţând-o engleza pe Essa. Pentru Marbet, acceleraţia crea mai multe probleme decât pentru toţi ceilalţi. Ea trăise ani de zile pe Lună; petrecuse şase luni pe Marte; gravitaţia pe planeta Lumea era de 0,9 faţă de cea a Pământului. Aşa că Marbet petrecea o mare parte a timpului stând întinsă. Kaufman, cu temperamentul lui energic, se simţea iritat de poziţia ei orizontală constantă. I se părea lenevie, deşi ştia că e nedrept.

Mai exista doar un alt terminal pe care l-ar fi putut folosi, pe puntea de observaţie. Magdalena achiziţionase cel mai complex pachet comercial de informaţii disponibil; imediat ce pachetul sosea în zona din spaţiu unde se afla nava ei, îi era descărcat în sistem. După toate aparenţele, *Sans Merci* trecuse prin Tunelul Spaţial Nr. 438 în august, astfel că în bibliotecă se aflau reviste şi comentarii până la acea dată. Kaufman se aşeză pe un scaun comod, cu mâinile lăsate să atârne pe braţele fotoliului, şi vorbi cu computerul pe parcursul următoarelor trei zile, încercând să urmărească gândurile lui Tom Capelo prin lucrările pe care le publicase acesta.

Kaufman nu avea instruire în domeniul fizicii, dar domeniul îl fascinase dintotdeauna. Şi pentru că se aflase alături de Tom când acesta îşi formulase teoria revoluţionară despre probabilitate, urmărise ulterior evoluţia teoriei. Rezistenţele pe care le-a întâmpinat, confirmările aduse de alţi savanţi, obiecţiile, micile lipsuri – toate negocierile discursului ştiinţific.

De fapt, întreaga populaţie a sistemului solar era fascinată de teoria doctorului Thomas Capelo, chiar şi acei indivizi incapabili să deosebească un proton de o proteină. Oamenii ştiau că teoria produsese, într-un fel sau altul, scuturile modificatoare de fază datorită cărora navele fallerilor deveneau imune în faţa armelor umane. Ba, mai important decât atât, produsese într-un fel sau altul Artefactul Protector, care-l împiedica pe duşman să pârjolească sistemul solar.

Kaufman ştia că această din urmă idee nu era corectă.

Artefactul funcţiona indiferent dacă oamenii înţelegeau sau nu principiile ştiinţifice aflate la baza lui. Capelo explicase de ce funcţionează, dar pentru Consiliul de Apărare al Alianţei Solare, acest lucru fusese incomparabil mai puţin interesant decât faptul că funcţiona pur şi simplu. Militarii nu erau nici fizicieni, nici ingineri. Doriseră din partea lui Capelo să descopere ce face fiecare setare a artefactului, iar el se achitase de sarcină. Şi, în plus, descoperise şi mecanismul.

Din câte înţelegea Kaufman, Capelo dovedise, atât printr-un model, cât şi matematic, existenţa unei particule pe care o botezase „probon”. La fel ca toate celelalte particule fundamentale, probonul este alcătuit din minuscule stringuri vibratorii şi reprezintă o plajă de probabilităţi. Există la nivel cuantic, în acea fierbere frenetică a universului cuantic, în care particulele sunt mereu deviate, se despart mereu şi se reformează, erup mereu din energia vidului şi dispar iarăşi.

Probonul este o particulă-mesager, aşa cum gravitonii sunt particule-mesager pentru gravitaţie, iar gluonii sunt particule-mesager pentru forţa tare. Mesajul pe care-l transportă, forţa pe care o transmite este probabilitatea. În universul descris de fizica elaborată de oameni, probabilitatea stabileşte că traiectoria pe care se angajează un obiect *va fi* media tuturor traiectoriilor posibile. Traiectoria rezultă din amplitudinile

funcţiei de undă la pătrat; este traiectoria pe care gravitaţia deviată de masă o transformă în calea de minimă rezistenţă. Masa îi spune spaţiului cum să se curbeze; spaţiul îi spune masei cum să se deplaseze.

Dar în realitate, aşa cum fizicienii ştiau de două sute de ani, o particulă se angajează pe toate traiectoriile posibile. Un fascicul protonic tras de pe o navă de război se îndreaptă direct spre ţinta lui, se îndreaptă oblic spre ţintă, atinge ţinta ocolind mai întâi prin galaxia Andromeda. Toate traiectoriile posibile. Inclusiv prin cele şase dimensiuni condensate ale spaţiu-timpului: spaţiile Calabi-Yau. Fasciculul protonic traversează de nenumărate ori dimensiunile Calabi-Yau, fiindcă ele sunt minuscule, şi se întoarce de fiecare dată la punctul de pornire. Dar, în cele din urmă, media tuturor acestor traiectorii ocolite este integrala de minimă rezistenţă din suma direcţiilor, pentru că asta e forţa pe care o poartă probonii, şi ea funcţionează pretutindeni, aşa cum gravitonii fac ca gravitaţia să funcţioneze pretutindeni.

Masele mari pot să devieze gravitaţia, câteodată la extrem; tocmai de aceea există găurile negre. Artefactul Protector, acea rămăşiţă stranie lăsată moştenire de o specie inimaginabilă, devia probabilitatea.

Artefactul concentra proboni şi-i îndrepta în număr foarte mare asupra fluxului de particule ce venea spre el, aşa cum laserul concentra şi emitea fotoni. Astfel, artefactul devia probabilitatea, tot aşa cum masele uriaşe deviau gravitaţia. Evident, energia necesară pentru aşa ceva era disponibilă; tăria forţei transmise de o particulă-mesager este invers proporţională cu tensiunea exercitată asupra stringurilor ei, iar Capelo calculase tensiuni destul de scăzute pentru proboni, plus că mai era şi energia protonilor. Toată energia acestor minuscule stringuri vibratile dădea naştere unei alte traiectorii, una cu probabilitate scăzută, dar nu nulă, în circumstanţe „normale”, şi acum ajunsă la o probabilitate de 100%. Aşa că fasciculul protonic pătrundea nu în ţinta lui, ci într-unul dintre cele şase spaţii Calabi-Yau, dimensiunile condensate ale universului.

O dată ajuns acolo, nu putea pierde toată acea cantitate de energie, fiindcă legea conservării energiei nu permitea aceasta. Astfel că energia pe care o aducea în dimensiunea condensată – energie care nu existase acolo înainte – mai făcea şi altceva: efectua o tranziţie prin salt, cu modificarea spaţiului, schimbând forma acelei dimensiuni minuscule, condensate. *Fără* să afecteze deloc universul nostru mai mare, tridimensional. Energia începea prin a face o „spărtură” mică; pentru a o repara, spaţiul Calabi-Yau îşi schimba forma – posibilitate pe care matematicienii o cunoşteau de aproape tot atâta timp de când ştiau de existenţa formelor Calabi-Yau. Procesul acesta se numea tranziţie prin salt.

Enorma energie necesară pentru a schimba traiectoria probabilă a fasciculului, pentru a modifica vibraţiile stringurilor acestuia, avea exact aceeaşi valoare cu energia netă a celor mai grei proboni, minus energia pierdută în agitaţia cuantică. Noua energie vibratorie avea exact aceeaşi valoare cu energia necesară pentru a efectua o tranziţie prin salt, cu modificarea spaţiului, într-o dimensiune Calabi-Yau de o anume configuraţie probabilă. O parte a dimensiunii era desfăcută şi apoi repliată într-o formă uşor diferită – ca reîmpăturirea unei părţi dintr-un origami complicat. Toate ecuaţiile se verificau, se deduceau unele din altele, cu o corectitudine firească.

Dar exista un preţ.

Pe măsură ce spaţiul Calabi-Yau evoluează prin „spărtură”, este afectată tocmai valoarea masei particulelor individuale – energia din stringurile lor. Micuţele stringuri vibratile care formau, de pildă, fasciculul protonic, întotdeauna plaje de probabilitate, ajung să vibreze cu o rezonanţă diferită.

De fapt, încetau să mai fie protoni şi se transformau în alte particule, necunoscute. Acest fapt era posibil pentru că materia însăşi, la nivelul ei cel mai profund, este o manifestare a probabilităţii. Iar probabilitatea fusese modificată.

Când aplicai ecuaţiile la universul extins, tridimensional, preţul devenea cumplit.

Energia probabilistică pe care o concentrau *două* artefacte era imensă. Suficientă pentru a determina în universul tridimensional acelaşi lucru pe care-l determinau repetitiv

cantităţile mai mici în dimensiunile mai mici, condensate ale universului: o tranziţie prin salt, cu modificarea spaţiului şi trecerea într-o altă formă. Procesul se desfăşura la fel ca în dimensiuni mici: la început se „sfâşia” ţesătura spaţiu-timpului.

Dar în dimensiunile mici se produceau „spărturi” mici, uşor de reparat cu energia care le inunda simultan, provenită din evenimentul ce modifica probabilitatea. În cazul spaţiului extins, tridimensional, energia nu era suficientă. „Spărtura” s-ar lărgi, iar forma totală dimensională a spaţiului – actualmente o hipersferă benignă, ce se extinde vreme de cincisprezece miliarde de ani-lumină înainte de a se reînfăşura în ea însăşi – ar suferi o tranziţie prin salt, cu modificarea topologiei.

Însă modelul de vibraţie al stringurilor ce formau spaţiu-timpul era strâns dependent de forma dimensiunilor în care vibrau. Nu de mărime, ci de formă! În cazul în care cele trei dimensiuni extinse ale universului ar suferi o tranziţie prin salt, stringurile ar vibra în moduri diferite, *dând naştere unor particule fundamentale diferite*. Însuşi spaţiu-timpul extins ar fi diferit, perturbările din ţesătura sa propagându-se în exterior cu viteza luminii.

Şi toate fiinţele vii din interiorul lui, oameni şi falleri, bacterii şi virusuri şi elefanţi recreaţi genetic, toate ar muri!

Până aici, Kaufman înţelegea, cel puţin la modul superficial. Acum încerca să urmărească elaborările lui Capelo şi ale altora cu privire la ecuaţiile probabilistice şi la implicaţiile acestora. Căuta ceva care să fi putut determina pe cineva să-l răpească pe doctorul Thomas Capelo. Pentru a-l împiedica să lucreze asupra unei anumite idei, să publice o anumită idee. Ceva de genul ăsta. Orice.

Dar nu găsi nimic.

Din nenumăratele ecuaţii şi din descrierile greoaie existente în reviste, ca şi din speculaţiile entuziaste, senzaţionale din presa de popularizare putu să-şi dea seama doar că teoria lui Capelo avea o lacună uriaşă: nu explica interconexiunea cuantică de nivel macrostructural. Aceasta reprezenta ideea cea mai larg acceptată privind funcţionarea tunelurilor spaţiale, iar Capelo nu legase probabilitatea, ca a cincea forţă universală, de interconexiunea cuantică. Unii fizicieni considerau acest defect

ca fiind atât de important, încât afirmau că invalidează complet teoria lui Capelo. Alţii îl priveau ca pe o simplă lacună ce avea să fie umplută pe măsură ce teoria era rafinată şi completată. Capelo însuşi, în singurul interviu existent în biblioteca Magdalenei, nu împărtăşea nici părerea unora, nici părerea celorlalţi.

Kaufman tresări puţin când chipul acela îngust, măsliniu, cu expresia inevitabilă de iritare, apăru pe terminal. Capelo nu suferise niciodată neghiobii. În interviu spunea că da, într-adevăr, încă nu s-a explicat interconexiunea cuantică. Nu, nu consideră că acest lucru îi invalidează teoria. Nu, nu e de părere că a publicat-o prematur, dat fiind faptul că generalul Stefanak i-a ordonat publicarea şi că toţi cei din lumea ştiinţei ştiu cât de profund înţeleg militarii fizica.

Fără voie, Kaufman zâmbi: „Bătrânul Tom e neschimbat!”.

Dar nu se apropiase câtuşi de puţin de vreo explicaţie a răpirii lui Tom. Poate că fusese operaţiunea organizaţiei *Life Now*, aşa cum afirmase Stefanak, menită să dea naştere unui eveniment de proporţii şi cu mare încărcătură emoţională, pentru care să-l învinuiască pe acesta.

Poate că fusese opera regimului lui Stefanak, menită să dea naştere unui eveniment de proporţii şi cu mare încărcătură emoţională, pentru care să învinuiască organizaţia *Life Now*.

Poate fusese opera unei a treia părţi, o tentativă de a obţine o răscumpărare, abandonată la jumătate.

Poate că Tom era deja mort, la fel ca Stefanak.

Kaufman nu ajunsese nicăieri, ba mai şi pierduse trei zile. Dar, pe de altă parte, ce altceva avea de făcut?

— Lyle! Lyle, vino repede! se auzi o voce ţipând pe coridor.

Marbet. Care nu ţipa niciodată. Kaufman se smuci brusc de pe fotoliu, în ciuda gravitaţiei, şi alergă stângaci spre cabina lor.

***

Magdalena îşi spuse că a petrecut prea mult timp lungită în pat şi că ăsta nu e deloc un lucru bun. Nu gravitaţia era problema – cu asta se descurca, la fel şi cu pasagerii ei caraghioşi, şi cu McChesney, şi cu ticălosul de Hofsetter, în sistemul Caligula. Dar cu un lucru nu prea reuşea să se descurce: cu propria-i frică.

Dacă nu-l va găsi pe Laslo? Doi oameni ar fi putut s-o împiedice: amiralul Pierce şi Laslo însuşi.

Nu se aşteptase cu adevărat la asasinarea lui Stefanak. Greşeala ei: îi supraestimase capacitatea de a-şi păstra puterea. Într-un fel sau altul, Sullivan Stefanak făcuse o eroare; altfel, o brută ca Pierce n-ar fi izbutit să-şi ducă la bun sfârşit lovitura de stat. Iar ea ar fi trebuit să anticipeze acea posibilitate şi să-şi ia măsuri de protecţie. Greşeala ei, fără doar şi poate. Pierce era capabil să-l sechestreze pur şi simplu pe Laslo undeva, pentru un timp foarte îndelungat, doar pentru a o determina pe ea să se târâie, să facă sluj şi să-i cedeze teren, lucru pe care altfel nu l-ar fi făcut în veci în faţa unui asemenea nătărău. Ei bine, dacă va trebui să se târâie, o va face. Dar nu-i va permite lui Pierce s-o ţină aşa cine ştie cât timp.

Celălalt motiv de frică era Laslo. Magdalena îşi putea închipui cu uşurinţă un scenariu în care cei mai de încredere aghiotanţi ai lui Stefanak ar fi intrat în panică imediat după asasinat. S-ar fi descotorosit de tot ce nu era esenţial, inclusiv de Laslo, iar băiatul s-ar fi putut ascunde după aceea, pentru a scăpa de sub controlul mamei lui, care-i era atât de necesar, dar pe care nu putea să-l accepte, fiind prea slab. Puteau trece ani buni până să-l găsească, dacă avusese timp să scoată nişte sume consistente de bani din contul ei sau dintr-al lui taică-său şi să-şi pregătească o ascunzătoare. Iar ea pierdea vremea întorcându-se din fundul galaxiei în sistemul Sol...

Dar şi acţiunea asta fusese necesară. Primul val de măsuri luate de un nou tiran imediat după preluarea puterii constituia întotdeauna o perioadă extrem de confuză şi de primejdioasă. Pierce ar fi putut-o face să dispară cu mare uşurinţă. Acum, când el îşi descoperea probabil limitele influenţei, iar contactele ei aveau o imagine mai clară asupra situaţiei, avea şanse mult mai mari de a manevra lucrurile în aşa fel încât el să n-o poată ucide fără să se afle.

Dar Laslo...

„Trebuie să încetez! Ruminaţiile n-ajută niciodată la nimic!”. Magdalena îi dispreţuia pe cei care rumegau la nesfârşit aceleaşi şi aceleaşi gânduri; îi considera fiinţe slabe. Acţiunea era singurul lucru care forţa universul să se supună. Prea puţini

oameni înţelegeau lucrul ăsta – deşi printre ei se număra, ciudat, Kaufman, îndeobşte jucător corect şi fraier.

Magdalena îşi coborî din pat picioarele lungi, se ridică în capul oaselor şi-atunci auzi pe cineva ţipând. În aceeaşi secundă, Rory, aflat pe coridor, smuci uşa şi apăru, cu pistolul scos.

— Nu, Rory, eu n-am păţit nimic. Marbet Grant ţipă. Hai cu mine!

Magdalena porni pe coridor cât de repede o duceau picioarele ca de plumb. Uşa cabinei era larg deschisă şi Lyle Kaufman tocmai dădea buzna înăuntru, ca reacţie la strigătul doamnei Grant: „Lyle, vino repede!”.

Magdalena intră şi ea, în urma lui Rory, care o proteja. Dar n-o pândea nici o primejdie – singurul lucru anormal era copila extraterestră, care zăcea pe duşumea, ţinându-şi strâns capul în mâini.

— Ce-i asta? Ce-a păţit? ceru Magdalena să ştie. Dar o ignorau toţi.

— A început acum vreo jumătate de oră, îi spuse repede Marbet lui Kaufman. Cât de aproape suntem de tunel?

— Mai avem cam o oră până acolo. Marbet, cum poţi fi sigură?

— Foarte uşor! se răsti ea.

Îngenunche pe podea lângă Essa, o cuprinse în braţe şi-i murmură în limba ei nativă.

— Priveşte! I-am spus că pe ea o cheamă Essa, că e la bordul unei bărci din metal zburătoare, în spaţiu, că eu sunt Marbet... Priveşte.

În timp ce Marbet murmura, chipul fetei încetă să se mai schimonosească. Încreţiturile urâte de pe ţeasta ei cheală se neteziră. Copila se agăţă de Marbet, ascultând, dar nu mai părea să sufere.

— Acum priveşte mai departe, zise Marbet. O, Dumnezeule, urăsc să fac treaba asta, dar trebuie să vezi!

Reîncepu să vorbească în limba locuitorilor Lumii. Copila o privi consternată şi pielea de pe ţeastă începu să i se încreţească. După treizeci de secunde îşi prinse capul în mâini, cuprinsă de o suferinţă evidentă. Marbet îi explică repede lui Kaufman:

— I-am spus că ne întoarcem pe Lume, că tu şi cu mine ne urâm, că florile nu sunt importante în timpul unui negoţ. Şi uite!

— Uite, ce?! întrebă Magdalena.

Dar cei doi continuară s-o ignore. Simţi cum chipul îi împietreşte. Cum îndrăzneau să se poarte de parcă ea nu s-ar fi aflat acolo?!

— Tot nu-mi dau seama cum se poate întâmpla una ca asta, zise Kaufman pe un, ton ciudat. Realitatea împărtăşită exista doar în prezenţa artefactului. În câmpul pe care-l genera de jur-împrejurul planetei Lumea.

— Da, replică Marbet. Da!

Kaufman încremeni.

— McChesney!

— Ales de Stefanak în persoană pentru proiectul iniţial cu fallerul, întări Marbet. Câtă încredere trebuie să inspiri pentru aşa ceva? Şi se află tot acolo...

— Nava *Alan B*. *Shepard* a andocat alături de *Murasaki* pentru aprovizionare, spuse Kaufman. Eu eram la carceră, dar mi-a spus un subofiţer. A andocat pe partea asta a tunelului.

— Şi McChesney se află tot acolo!

Cei doi se priviră lung, până când Essa începu să scâncească. Marbet se aplecă spre copilă şi-i vorbi alinător. Magdalena întrebă, încordată:

— Kaufman, ce tot pălăvrăgiţi voi doi acolo? Ce-are copila?

— Trăieşte realitatea împărtăşită. Din nou!

— Şi? Ce înseamnă asta?

Kaufman se uită la Magdalena pentru prima oară de când intrase în cabină. Ea îi observă expresia calculată din ochi. În cele din urmă, îi vorbi pe un ton extrem de hotărât: trăsese linia şi făcuse totalul.

— Înseamnă, Magdalena, că Essa se află din nou în prezenţa câmpului probabilistic în interiorul căruia şi-a petrecut aproape întreaga viaţă. Înseamnă că teoria ţicnită a lui Dieter Gruber cu privire la evoluţia cerebrală era corectă. Înseamnă că Artefactul Protector nu e ascuns undeva în sistemul solar, sub controlul lui Stefanak sau al lui Pierce. Artefactul se află chiar aici, la bordul navei *Murasaki*!

ŞAPTESPREZECE

LA TUNELUL SPAŢIAL NR. 438

Magdalena replică automat:

— Nu se poate!

— De ce nu?

— Pentru că n-are noimă, Kaufman! Stefanak ţinea artefactul în sistemul solar, la setarea unsprezece, ca să apere de falleri întreg sistemul!

— Asta n-ai de unde să ştii. Nu cu certitudine. Se presupunea că obiectul e ascuns undeva.

— Dar de ce să fi făcut Stefanak altceva cu el? N-ar fi avut rost.

— Ba da. Am să mă aşez, Magdalena. Gravitaţia asta... Se lăsă pe o cuşetă. După o clipă de ezitare, Magdalena îl imită. Rory rămase în picioare lângă ea, dar nici nu-l băgă în seamă – garda de corp nu e o persoană. Pe duşumea, Marbet Grant ţinea în braţe extraterestra, care părea să-şi fi revenit, dar, judecând după expresia de pe chipul ei caraghios, s-ar fi zis că o încântă atenţia primită.

— Nu trebuia neapărat ca Stefanak să ţină realmente artefactul în sistemul solar ca să-i împiedice pe falleri să-l aducă pe al lor şi să ne prăjească, spuse Kaufman. Era suficient să-l facă pe duşman să *creadă* că artefactul se află acolo. Ştim că ei ne supraveghează transmisiile electromagnetice destinate posturilor militare îndepărtate şi că au ajuns să cunoască despre noi mult mai multe decât am aflat noi despre ei. Timp de doi ani, mass-media noastră a afirmat, a comentat, a strigat sus şi tare că Artefactul Protector se află undeva prin Sol. Tot aşa cum al fallerilor se află în sistemul lor stelar de origine.

— Tot nu ţine, răspunse Magdalena. Gândeşte-te, Kaufman! Stefanak n-avea nici un motiv să-i inducă astfel în eroare pe falleri – şi pe oameni. Nici un motiv să ţină artefactul în fundul ăsta de lume îndepărtat şi izolat, şi nu în sistemul solar.

— Ba avea! zise Kaufman. Ştii, în expediţia care a prelevat artefactul n-au fost doar fizicieni. Ann e xenobiolog. Ea a demonstrat exact cum creierul locuitorilor Lumii s-a adaptat, pe parcursul a peste cincizeci de mii de ani, la câmpul probabilistic puternic generat de artefact câtă vreme a stat îngropat pe planeta lor, fiind activat permanent la setarea cinci. Astfel a apărut realitatea împărtăşită.

— Şi ce-i cu asta?

— Rapoartele primei expediţii şi ale celei de-a doua mai includeau o parte. N-a fost făcută publică fiindcă nu există dovezi concrete. Dar am trăit-o pe pielea mea şi i-am povestit eu însumi lui Stefanak.

— *Tu* i-ai vorbit lui Stefanak? pufni Magdalena.

— În singura ocazie când l-am întâlnit. A venit la ancheta comisiei care trebuia să stabilească dacă să fiu sau nu trimis în faţa curţii marţiale. N-am fost trimis, aşa că nu există documente publice nici în privinţa asta. Surprinsă?

— Kaufman, nu te juca de-a baba-oarba cu mine! Ce ai trăit pe pielea ta în legătură cu artefactul?

Expresia de pe chipul lui se schimbă. Magdalena recunoscu înfăţişarea celui care-şi aminteşte o întâmplare pe care ar fi preferat s-o uite. Marbet îl observa pe Kaufman cu atenţie. De obicei, Magdalena reuşea să-şi scoată din minte capacităţile Empaticei, dar de astă dată se întrebă ce vede aceasta, şi ei însăşi îi scapă. Kaufman rosti:

— Am trăit efectul artefactului asupra creierului uman. L-am trăit personal, înainte ca artefactul să fie dezgropat. Am mers cu Tom Capelo şi cu Dieter Gruber în tuneluri, şi la un moment dat mintea mi-a devenit opacă. S-a golit complet. Dacă n-aş fi fost tras de acolo cu o frânghie, aş fi rămas încremenit locului, privind în gol, până aş fi murit de foame.

— Ce tâmpenie! se răsti Magdalena. McChesney e la bordul navei *Murasaki* împreună cu întreg echipajul şi, pasămite, cu artefactul tău, dar lui nu i s-a golit mintea! Am vorbit cu el azi-dimineaţă! În plus, tu spui că Essa a fost afectată chiar adineaori de „câmpul” ăsta, numai că noi, vezi bine, n-am fost.

— Nu. Câmpul nu e uniform. E toroidal... are formă ca de gogoaşă găurită la mijloc. Gruber, Capelo şi cu mine am pierdut

contactul cu realitatea doar în cea mai groasă porţiune a câmpului. Iar extraterestra aflată împreună cu prima echipă, care a trăit la rândul ei experienţa, n-a păţit nimic. Ea a crescut în câmpul ăsta. Creierul ei n-a fost afectat.

— N-ai nici o dovadă reală cum că...

— Am *simţit*.

În convingerea calmă din tonul lui Kaufman, Magdalena citi adevărul: trăise ceea ce-i relatase. El continuă:

— Stefanak ştie totul despre câmpul toroidal. Gruber îl menţionase în raportul lui, iar eu i-am descris personal experienţa. Când artefactul este activat la setarea unsprezece, setarea ce protejează un întreg sistem solar de orice fel de atac cu arme cuantice, se obţine şi câmpul toroidal cu efect de golire a minţii. Eu presupun că lui Stefanak nu i-a plăcut treaba asta. Un câmp necunoscut, care modifică funcţionarea mentală, adus prin tunelurile spaţiale, pe care de asemenea nu le înţelegem, şi instalat chiar în sistemul solar? Poate nu ştii, dar cu ceva vreme în urmă, un prim artefact a explodat când o navă de război a încercat să-l transporte printr-un tunel spaţial; toţi cei de pe navă au murit, iar artefactul s-a făcut praf şi pulbere. Kaufman tăcu câteva clipe. Amintindu-şi de Syree Johnson? Ce sentimentali se dovedeau uneori soldaţii... Continuă:

— Aşadar, de ce să-ţi asumi un risc când nu eşti obligat? Iar Stefanak nu era obligat să şi-l asume. Dacă toată lumea *credea* că l-a instalat în sistemul solar, obţinea acelaşi efect politic ca şi când ar fi făcut cu adevărat acest lucru.

Marbet interveni pe neaşteptate:

— Ar încăpea fără probleme în cala de mărfuri de pe *Murasaki*. Are doar douăzeci şi cinci de metri diametru.

— Şi nu există militari mai loiali decât Ethan McChesney, completă Kaufman. Tipul face parte din serviciul de informaţii al CAAS.

Magdalena gândea cu repeziciune. Kaufman ar fi putut să aibă dreptate. Ea îl cunoscuse pe Sullivan Stefanak; ştia că se mândreşte până la vanitate cu propria-i minte. Nu lua niciodată droguri stimulatoare, nici măcar când făcea sex, fiindcă nu voia să-i înceţoşeze gândirea. N-ar fi fost deloc exclus să fi ezitat a aduce în sistemul solar un obiect ce putea să golească mintea

oamenilor. Chiar dacă afecta doar persoanele aflate într-un anumit spaţiu „toroidal”. Poate mai ales în cazul ăsta, dacă nu se cunoştea cu precizie raza de acţiune. Şi nici n-ar fi vrut să rişte ca artefactul să explodeze, ca primul, despre care tocmai auzise pentru prima oară.

„Oare Kaufman spune adevărul? se întrebă ea. Da, spune adevărul. Chiar dacă nu-s Empatică, mă pot încrede în judecata mea.”

Aşadar, dacă Stefanak depozitase într-adevăr Artefactul Protector la bordul lui *Murasaki*... Dar Stefanak murise. Şi atunci...

Spuse repede:

— Pierce nu ştie unde se află artefactul. Dacă ar fi ştiut, s-ar fi aflat deja aici, ca să-l omoare pe McChesney şi să preia controlul. Lovitura de stat a avut loc acum câteva zile. Ar fi avut timp berechet ca să trimită aici un zburător, cu ordin pentru garnizoana din sistemul Caligula de a captura artefactul.

— Şi eu am obţinut aceeaşi concluzie, zise Kaufman.

— De unde ştii că amiralul Pierce n-a procedat chiar aşa? interveni Marbet. Şi l-a lăsat pe McChesney la comanda navei şi artefactul tot pe navă, din aceleaşi motive ca Stefanak?

Magdalena râse, cu un aer de superioritate.

— Nu-l cunoşti pe Ethan McChesney! Nici pe Nikolai Pierce! Nu, Pierce nu ştie unde se află drăcovenia.

— Cel puţin în momentul ăsta, spuse Kaufman. Dar se pune întrebarea: ce facem noi cu informaţia asta?

— Vorbim cu McChesney! replică Magdalena fără ezitare. Artefactul e cel mai important obiect de negociere din toată galaxia.

Laslo...

Marbet se ridică, lăsând-o pe Essa pe duşumea.

— Dar, Magdalena, ce încerci să obţii prin negociere? Şi tu, Lyle? Nu înţeleg ce urmăriţi!

Cealaltă femeie dădu ochii peste cap. Păi da, la ce să te aştepţi din partea unei Empatice, toată numai sentimente, fără pic de capacitate de planificare? Oamenii ca Marbet Grant nu pricepeau în ruptul capului că uneori se întâmplă să te afli în

posesia unui obiect de negociere cu mult înainte să ai nevoie să obţii ceva anume. Deşi ea ştia foarte bine ce anume urmăreşte.

Laslo. Curând. În scurt timp vor fi din nou împreună.

Kaufman părea a se gândi la cu totul altceva.

— Marbet, nu e vorba de ceea ce urmărim, spuse el răspicat. Vrem să-l găsim pe Tom, dar se poate ca Pierce să nu ştie unde este ţinut, după cum nu ştie nici unde se află artefactul. Lucrul la care mă gândesc...

Magdalena îl întrerupse:

— Dacă Pierce nu ştie unde-s Capelo şi Laslo, o să fie al dracu' de motivat să afle când îi spunem că avem Artefactul Protector!

— Nu-l ai! replică Marbet tăios. McChesney îl are. Magdalena râse.

— Tot aia, Empatico! Ethan nu-i tâmpit. Probabil că s-a scăpat deja în pantaloni întrebându-se ce să facă acum, că şeful lui a murit şi Pierce neutralizează încet, dar sigur corpul de informaţii al lui Stefanak.

— Nu cred că... Începu Marbet.

— Taci! zise Kaufman cu atâta asprime, încât Magdalena se întoarse spre el, surprinsă. Lasă-mă să-mi termin ideea.

— Păi termin-o, îl invită Magdalena.

Nu-l mai auzise niciodată repezind-o pe Empatică atât de dur; îi făcea plăcere.

— Lucrul la care mă gândesc, reluă el, e că elementul-cheie nu constă în ceea ce vrem noi să realizăm cu Artefactul Protector, ci în ceea ce va vrea Pierce să realizeze. Magdalena, se vede bine că ai avut de-a face cu el în chestiuni civile. Eu am avut de-a face cu el în chestiuni militare, câtă vreme am fost detaşat în CAAS. Nu seamănă cu Stefanak. Stefanak era, în esenţă, un tip raţional, în ciuda tuturor defectelor sale. Ştia să echilibreze riscurile cu păstrarea avantajelor. Dar...

— Sigur că ştia, interveni Magdalena muşcător. De-aia pierde omenirea războiul!

Kaufman o ignoră.

— Dar Pierce e complet altfel alcătuit. În calitate de comandant, merge mult dincolo de îndrăzneală. Nu-i place doar să-şi asume riscuri, ci să mizeze aberant, ca un nebun, ca un

maniac al jocurilor de noroc. Unii spun doar că-i nebun. Cred că e întru totul posibil…

Se opri. Dar ambele femei înţeleseseră deja. Magdalena vorbi prima.

— Crezi că e capabil să ducă Artefactul Protector în sistemul de origine al fallerilor şi să-l activeze la setarea treisprezece. Să le distrugă complet sistemul. Mizând pe faptul că artefactul lor se află undeva, în alt sistem. Sau că ei nu înţeleg consecinţele alăturării a două artefacte în acelaşi sistem, încercând să se distrugă reciproc. Sau, poate, că înţeleg, dar că, dacă-l vom activa pe al nostru, nu vor face acelaşi lucru cu al lor, pentru ca măcar substanţa spaţiului să supravieţuiască.

— Da, spuse Kaufman. Cred că Pierce e capabil de toate astea. Tu nu?

Magdalena închise ochii, dar adevărul o forţă să-i deschidă. *Laslo*…

— Da, încuviinţă ea în cele din urmă. Cred că Pierce este capabil de toate astea.

Se lăsă tăcerea, întreruptă brusc după o vreme de Essa, care se interesă, în engleza ei poticnită:

— Mergem acum? Mergem în tunel? Mergem alte stele?

Marbet cuprinse copila cu braţul şi o lipi de ea. Nu-i răspunse nimeni la întrebare.

— Mergem acum? Mergem în tunel? Mergem alte stele? Essa merge alte stele!

— Cred că ar trebui să vorbim cu Ethan McChesney, spuse Kaufman.

OPTSPREZECE

ORAŞUL LOWELL, MARTE

Lowell City era înţesat cu soldaţi purtând caschetă cu banderolă verde.

Amanda se făcu mică şi se lipi cât putu de unchiul Martin. Nu apucase deloc să discute în particular cu mătuşa şi cu unchiul ei; maiorul Harper şi oamenii acestuia o flancaseră îndeaproape pe timpul zborului spre Lowell şi mai apoi, când autobuzul îi adusese de la spaţioport. Domul fusese reparat, dar pe locul unora dintre clădiri se vedeau în continuare grămezi de moloz. Alte construcţii, deşi rămase în picioare, nu mai aveau ferestre. Pretutindeni mişunau soldaţii cu banderolă verde.

— Emblema Armatei Libertăţii, explică maiorul Harper.

Pesemne o surprinsese privind prea lung. Amanda roşi.

— În scurt timp vom reda complet funcţionalitatea oraşului şi-l vom curăţa complet de toţi duşmanii săi.

Amanda crezuse că fallerii erau duşmanii.

Paznicii de la poartă îi lăsară să intre în domul principal, unde aştepta o maşină. Vehiculele militare, singurele admise în Sectorul Principal, erau suficient de înguste pentru a încăpea pe străzi şi, drept urmare, nu puteau adăposti mai mult de patru persoane. Amanda se temea că maiorul Harper îi va lăsa în urmă pe mătuşa Kristen şi pe unchiul Martin, dar acesta preferă să-şi lase soldaţii. Maşina îi duse – pe maior, pe Amanda, plus mătuşa şi unchiul ei – la Pisc.

Alţi soldaţi cu banderolă verde.

— Domnule maior Harper…

— Da, Amanda.

— Vă rog, pot face un duş înainte să merg la amiralul Pierce? Vă rog!

Maiorul întoarse capul s-o privească şi Amandei i se păru că vede expresia din ochii lui îmblânzindu-se.

— Da, cred că se poate rezolva, dacă-ţi ajung cincisprezece minute.

— Mi-ajung! Mulţumesc!

În Tharsis îi spusese că nu-şi pot permite să piardă cincisprezece minute...

Credea că o vor lăsa pe mătuşa Kristen cu ea, însă se trezi împinsă cu blândeţe, dar ferm spre o uşă de la etajul al treilea şi trimisă înăuntru singură. Încăperea se dovedi un fel de cameră de oaspeţi, mică, dar confortabilă, având alături o baie. Amanda ezită. Tatăl ei spunea mereu că pe Pisc, fiecare centimetru pătrat de spaţiu se află sub supraveghere permanentă – să însemne asta că o va vedea cineva dacă-şi va dezbrăca hainele? Ideea o făcu să roşească, extrem de stânjenită.

Hotărî să facă duş cu chiloţii pe ea, încercând să-şi ascundă sânii cât mai bine cu braţele. La urmă îşi scoase chiloţii uzi la adăpostul unui prosop mare, flauşat şi-şi trase pe ea pantalonii în aceeaşi manieră. Pantalonii, tunica şi sutienul erau tot murdare, dar cel puţin se simţea o idee mai curată. Mirosul propriilor ciorapi nu-l putu suporta, astfel că renunţă la ei şi-şi trase cizmele în picioarele goale, simţind cum o rod.

Pe măsuţa de toaletă din dormitor găsi un pieptene şi o perie. Îşi descâlci părul şi, pentru prima oară după mai multe săptămâni, se văzu în oglindă. Icni, şocată: şuviţele, tunse la nimereală de părintele Emil pe navă – cu cât timp în urmă? câteva luni, deşi păreau ani – erau jumătate vopsite în negru, jumătate blondul ei natural. Arăta ca o sperietoare, cu un aer complet imbecil.

Şi Konstantin o văzuse aşa!

Se auzi o bătaie în uşă. Amanda lăsă peria şi se duse să-i deschidă maiorului Harper.

— Gata, domnişoară Capelo? Vino cu mine, te rog.

— Unde sunt mătuşa şi unchiul meu?

— Instalaţi comod într-un apartament pentru oaspeţi. Ai să-i vezi curând.

— Nu pot veni şi ei cu mine la amiralul Pierce?

La asta, maiorul Harper nici măcar nu răspunse; o conduse în pas rapid, ţinând-o de cot, spre un lift ce ducea la ultimul etaj al clădirii. Amanda îşi simţi inima începând să bubuie puternic, rar, îngreunându-i respiraţia.

Trecură pe lângă alţi soldaţi şi în cele din urmă pătrunseră într-o încăpere aflată chiar în vârful Piscului.

— Domnule, a venit domnişoara Capelo!

— Foarte bine. Domnule maior, lasă-ne singuri, te rog.

Maiorul Harper salută şi plecă; Amanda rămase singură cu noul comandant suprem al Consiliului de Apărare al Alianţei Solare.

După ce văzuse ani la rând, în holoemisiuni, silueta masivă, impunătoare a generalului Stefanak, amiralul Pierce i se păru scund, deşi avea statură medie. Era subţiratic şi avea mâini înguste, cu degete lungi. Amanda remarcă în mod special mâinile. Spaima o împiedică să observe prea multe din detaliile biroului; înregistră doar existenţa mesei de lucru uriaşe, a unui şir de terminale de perete şi a minunatei privelişti oferite de oraşul Lowell, aşternut la picioarele amiralului Pierce. Dincolo de oraş se vedea câmpia marţiană roşiatică.

— Îţi mulţumesc că ai venit, domnişoară Capelo, spuse amiralul, politicos.

De parcă ar fi avut de ales!

Avea o voce joasă şi melodioasă, fapt care o surprinse; ar fi crezut că glasul unui amiral e mai aspru. Sau poate intervenea iarăşi comparaţia cu Stefanak.

— Domnişoară Capelo, ştiu că ai trăit multe lucruri neplăcute în ultimele luni. Şi, sunt sigur, cea mai grea dintre toate a fost îngrijorarea pentru tatăl tău.

Amanda încuviinţă cu capul, căci nodul din gât deveni dintr-o dată atât de mare, încât o împiedica să vorbească.

— Îţi înţeleg foarte bine îngrijorarea. Din toate câte mi s-au spus, înţeleg că doctorul Capelo nu e doar un mare fizician, ci şi un tată minunat. Vreau să ştii că iau legătura în mod regulat cu mama ta vitregă şi cu sora ta şi că avem grijă de amândouă.

Amanda încuviinţă iarăşi fără vorbe.

— Ai fost foarte vitează de dragul tatălui tău, domnişoară Capelo! Acum vreau să-ţi cer să mai dai încă o dovadă de vitejie, tot spre binele lui. Avem motive foarte întemeiate să credem că generalul Stefanak a pus la cale răpirea tatălui tău. Nu ştim de ce, dar credem că, probabil, a făcut-o pentru ca regimul său corupt să poată da vina pe *Life Now*. Lucru care s-a

şi întâmplat, fireşte. Sunt la fel de nerăbdător ca tine să-l regăsim pe tatăl tău. Ca să-şi poată îndeplini misiunea, ştiinţa trebuie să rămână mai presus de politică.

— Asta spunea şi tata mereu! zise Amanda pe negândite.

Simţi că se mai relaxează puţin. Amiralul Pierce părea chiar amabil, ca şi cum ar fi înţeles.

— Tatăl tău e un om înţelept. Acum, uite care e problema noastră: nu ştim unde l-a ascuns Stefanak. Nu, nu face figura asta, situaţia nu e nici pe departe lipsită de speranţă. Cei mai buni dintre agenţii mei operativi de informaţii caută arhivele militare secrete, anchetează trădătorii pe care i-am capturat şi fac tot ce le stă în puteri ca să-ţi găsească tatăl.

Se apropiase de ea în timp ce vorbea. Îşi împleti degetele lungi, fine în dreptul pieptului.

— Domnişoară Capelo, avem nevoie de ajutor din partea ta! Credem că doar foarte puţini oameni din regimul lui Stefanak ştiu unde este ţinut tatăl tău. Până la ora asta n-am reuşit să-i identificăm. Şi este crucial. Ei sunt cei care ne vor duce la tatăl tău. Înţelegi?

— Da, dar... cum pot eu să ajut?

Mâinile cu degetele împletite începuseră să tresară uşurel. Amanda le privea, hipnotizată.

— A, poţi să ne ajuţi, într-adevăr! Poţi face ceva foarte important ca să vii în ajutorul tatălui tău. Dacă vrei. Vrei?

— Fac orice!

Degetele lungi, subţiri tresăriră.

— Poate-ţi aminteşti unele dintre lucrurile pe care le-ai văzut în seara de doi aprilie. Priveai de la o fereastră de la etaj...

„De unde ştie asta?” se întrebă Amanda, surprinsă.

— ... şi poate ai văzut vreun semn de identificare, un detaliu mic, neînsemnat al felului în care arătau, vorbeau ori se purtau răpitorii. Ceva atât de neînsemnat, încât probabil că nici măcar nu ştii că l-ai reţinut. Amanda, ştii ce este o doză Pandya?

Asta o surprinse şi mai tare.

— Am văzut în holofilme. Dar nu ştiam că e adevărată! Amiralul zâmbi. Degetele tot îi mai tresăreau când şi când. Amanda îşi impuse să-şi ia privirea de la ele.

— Ah, doza Pandya e cât se poate de adevărată, deşi nu e la fel de spectaculoasă cum o prezintă holofilmele. Este o injecţie în creier, care depăşeşte bariera dintre sânge şi ţesutul cerebral, un activator celular selectiv. Asta înseamnă...

— Ştiu ce e activatorul celular selectiv! îl întrerupse Amanda, ofensată – în definitiv, voia să devină biolog.

— Excelent! Eşti o tânără foarte inteligentă. Atunci ştii că doza conţine o substanţă chimică având efectul de a intensifica acea cascadă de substanţe din creier care ţine de memorie.

— Elementele care reacţionează la acidul adenozin monofosfat ciclic, plus proteinele LTP.

Era rândul amiralului Pierce să pară surprins, dar Amanda se simţi puţin ruşinată. Tatăl ei spunea că doar minţile mediocre îşi etalează astfel cunoştinţele.

— Chiar *eşti* inteligentă! Înţelegi, sunt sigur, că doza Pandya acţionează prin inhibarea întregului cortex, cu excepţia zonelor răspunzătoare de memoria de lungă durată, şi prin intensificarea activităţii acesteia până când îţi aminteşti absolut toate detaliile înregistrate de simţurile tale într-o ocazie anume. Detalii la care mintea ta conştientă nu are acces în mod obişnuit, fiindcă altfel ar ajunge supraîncărcată cu tot felul de lucruri inutile. Accepţi să ţi se administreze o doză Pandya ca să aflăm tot ce se poate despre răpirea tatălui tău, aşa încât să-l putem găsi?

Era într-adevăr amabil. Preocupat, grijuliu... Amanda nu-i privi degetele. Încuviinţă cu hotărâre.

— Fac orice!

— Eşti o fiică minunată şi o mare patriotă! spuse amiralul Pierce.

Asta o făcu să tresară, fiindcă tatăl ei spunea că patriotismul e o faţadă pentru jocurile puterii. Dar în clipa următoare, amiralul chemă un bărbat care o luă pe Amanda de acolo; se trezi pe neaşteptate într-o cameră cu o canapea, cu mese de laborator, cu doctori.

— Acum! se miră ea. O facem acum?

— Stai lungită şi nemişcată, spuse o femeie, zâmbind cald.

— O să mă doară? Pentru ce sunt tuburile alea?

— N-o să doară deloc, o asigură femeia.

Într-adevăr, Amanda nu simţi nici o durere. I se aplică un plasture pe gât şi scalpul îi amorţi. „Ajut la găsirea tatălui meu”, îşi spuse fata ca prin ceaţă şi dintr-o dată avu certitudinea că totul se va termina cu bine. Sigur că da! De fapt, se simţea mai fericită decât în toată viaţa ei... Adormi.

***

— Amanda!

— Cinci minute...

Dar ceasul suna şi ea avea să întârzie la şcoală şi-n ziua aceea urma să aibă loc petrecerea lui Yaeko, era ziua ei, îi cumpărase un cadou grozav, Yaeko avea să fie atât de surprinsă...

— Amanda! Haide, scumpa mea, trezeşte-te!

Fata se dezmetici cu o tresărire şi încercă să se ridice în şezut. Dar era ceva în neregulă cu oasele ei: n-o puteau susţine. Se lăsă moale pe pat.

— Nu te mişca, scumpa mea. Muşchii tăi sunt temporar slăbiţi. Stai liniştită...

Era vocea mătuşii Kristen.

Amanda întoarse capul, surprinsă cât de greu era să facă mişcarea asta simplă. Mai erau şi alte lucruri în neregulă. Avea buzele foarte uscate. Le linse şi simţi gustul sângelui.

Mătuşa Kristen îi şterse buzele, îi sprijini capul cu braţul şi-i duse la gură un pahar cu apă. Amanda luă câteva înghiţituri; isprava asta îi consumă toată puterea.

— Blestemaţii! se răsti mătuşa. Nu, Martin, nu-mi pasă cine aude! Ar fi putut măcar să-i asigure hidratarea necesară!

— Kris, teoretic, o doză Pandya nu durează atât de mult. Amanda avu impresia că nici unchiului nu-i pasă cine-l aude. Întrebă, cu voce spartă, răguşită:

— Ce s-a... Întâmplat?

— Ai fost fără cunoştinţă douăzeci şi patru de ore, draga mea. O să-ţi revii, dar deocamdată ai gâtul iritat pentru că ai vorbit atât de mult timp.

A vorbit douăzeci şi patru de ore? Ce-a spus atâta timp?! Încercă să se concentreze şi, treptat, întâmplarea prinse contur în mintea ei. Şi asta se arăta în holofilme: doza Pandya nu te făcea să uiţi ce ai spus sub influenţa ei. Răufăcătorul era

întotdeauna îngrozit cât de multe dezvăluise tipilor din tabăra „bună”!

— M-au întrebat… despre…

— Draga mea, ţi-am spus să nu vorbeşti! repetă mătuşa Kristen, pe acel ton care spunea „vorbesc foarte serios!”.

Amanda tăcu. Dar să gândească putea, fără s-o doară gâtul. Medicii n-o întrebaseră doar despre răpire, ci despre multe altele. O făcuseră să descrie absolut toate lucrurile pe care le făcuse, toate persoanele cu care vorbise, începând de la călătoria ei până pe spaţioportul Walton, pe Pământ, şi până la sosirea maiorului Harper. Totul: părintele Emil, căutarea lui Marbet, încercarea lui Salah de a o ucide, fraţii de la abaţie, Konstantin. Amanda simţi că-i iau foc obrajii. Ce spusese despre Konstantin?!

— Ce-i, Mandy? întrebă mătuşa Kristen. La ce te-ai gândit adineaori?

— Au… Au aflat… unde e tata?

— N-au vrut să ne spună, răspunse mătuşa Kristen. Au zis doar că le-ai fost de foarte mare ajutor şi că acum te putem duce acasă.

— Acasă?

— În Tharsis, nu pe Pământ. Deocamdată vor să rămâi pe Marte.

— Valoare potenţială pentru publicitate, remarcă unchiul Martin pe un ton sumbru.

— Sssst, nu vorbi! interveni mătuşa Kristen.

Amanda nu-şi dădu seama dacă i se adresa ei sau unchiului. Încercă să-şi amintească mai multe. Îşi aducea aminte cum vorbea şi vorbea şi vorbea… le spusese despre Konstantin!… şi medicii se aplecau asupra ei şi-i puneau întrebări, foarte multe întrebări, mai ales despre Marbet Grant… Le dezvăluise că Marbet voia să se întoarcă pe planeta Lumea!

Lucrul ăsta ar fi trebuit să fie secret. Marbet i-l destăinuise cu luni în urmă, când Amanda îşi exprimase dorinţa de a o vizita, pe Lună, în vacanţa de iarnă.

— *Mi-ar plăcea foarte mult*, *Amanda*, *dar s-ar putea să nu fiu aici*.

— *Unde pleci*?

— *Încă nu sunt sigură*.

— *Pariez că te întorci pe Lume*! *Să-i vezi pe doamna doctor Sikorski*, *pe doctorul Gruber*, *pe Enli*!

— *Ar trebui să fii şi tu Empatică*, *Amanda*! *Dar hai să nu spunem nimic nimănui*, *bine*? *Călătoriile afară din sistemul solar sunt foarte*... *dificile*.

— *Poţi avea încredere în mine*, *Marbet*!

Se simţise adultă de-a dreptul pentru că Marbet îi destăinuise ceva atât de important. Iar acum divulgase taina unei prietene – unul dintre cele mai groaznice lucruri pe care le poate face un om! O dată, Juliana îi destăinuise lui Yaeko un secret al Theklei, anume că Thekla îl place pe Misha Chiprikov, şi asta aproape că le distrusese prietenia.

Medicii i-au pus o sumedenie de întrebări despre călătoria ei pe Lume şi despre activitatea de acolo a tatălui ei, chiar dacă asta fusese cu *ani* în urmă! Şi – ciudat! – mai multe întrebări despre călătoria de întoarcere de pe Lume, prin tunelul spaţial, cu Artefactul Protector la bord. Cât a durat, ce au vorbit oamenii, cât au stat andocaţi lângă *Murasaki*. Până în acea clipă, Amanda nici măcar nu-şi amintise că au andocat lângă *Murasaki*. Dar medicii puseseră nenumărate întrebări despre asta. Nu pricepea de ce.

De fapt, nu pricepea nimic din toată tărăşenia şi cel mai puţin înţelegea refuzul amiralului Pierce de a spune dacă a aflat unde se află tatăl ei. Doar ăsta fusese scopul dozei Pandya! Şi amiralul păruse atât de amabil!

— Nu... pricep, zise ea răguşit.

Unchiul Martin râse scurt, fără veselie.

— Nimeni nu înţelege, Mandy. Dar acum o să facem singurul lucru care ne stă în putinţă: te ducem acasă şi aşteptăm să ni se spună mai multe.

Acasă, în Tharsis. Oare Konstantin se mai afla acolo? O aştepta? Se întoarse s-o privească pe mătuşa Kristen. Îşi simţea gâtul mai puternic, mai capabil să-i susţină capul; cu fiecare minut ce trecea, îşi recăpăta puterile. Observă că avea plasturi şi pe braţe.

— Mătuşă Kristen?

— Da, scumpa mea.

— Înainte să plecăm, pot... pot să merg la coafor?

***

Amiralul Pierce nu le-a asigurat întoarcerea în Tharsis; de fapt, nici unul dintre ei nu l-a revăzut. Maiorul Harper le-a mulţumit, le-a spus că sunt liberi să plece şi le-a dat o escortă până la ieşire.

— Bine că am credit aici, bombăni unchiul Martin.

Le duse la hotelul Hilton din Lowell, ca să-şi petreacă acolo noaptea. Nişte soldaţi cu banderolă verde pe caschetă le verificară amprenta retinei, zâmbind politicos. „Ce politicoşi sunt toţi!”, îşi spuse Amanda. Asta, cel puţin, constituia o îmbunătăţire faţă de regimul lui Stefanak.

Unchiul Martin o surprinse răspunzând la zâmbetul unuia dintre soldaţi şi-i spuse:

— „Zâmbetul de pe chip nu-nseamnă lipsa gândurilor rele”!

Replica suna ca un citat; fata nu ceru lămuriri. Pe vremuri, unchiul fusese profesor de literatură, iar asta, spunea tatăl ei, dăduse naştere la boala citatelor.

„Tata! Am să-l văd de îndată ce-l găseşte amiralul Pierce!”

Se simţea mai liberă şi mai uşoară decât fusese luni de zile. Unchiul Martin rămase în camera ce adăpostea terminalul hotelului, ca să facă aranjamentele pentru drumul de întoarcere în Tharsis, de a doua zi, iar Amanda şi mătuşa Kristen merseră la cumpărături. În sfârşit, putea să scape de hainele asudate, urât mirositoare! Cumpără pantaloni şi o tunică, ambele albastru deschis, şi alte câteva lucruri necesare pe parcursul şederii în Tharsis. După aceea, mătuşa Kristen o duse la un coafor, unde coafeza îi potrivi tunsoarea, scăpând-o de vopseaua neagră. Apoi îi vopsi părul într-un auriu cald, mai strălucitor decât culoarea ei naturală, ca spicul de grâu. Amanda se privi în oglindă şi zâmbi: redevenise frumuşică.

— Mulţumesc, mătuşă Kristen!

— Scumpa mea, semeni atât de bine cu mama ta! Din ce în ce mai bine.

— Tata nu vrea niciodată să vorbească despre ea.

— Asta nu mă surprinde. Tom îşi permite doar o gamă foarte limitată de trăiri sufleteşti.

Replica o surprinse pe Amanda. Nu mai auzise pe nimeni să-i critice tatăl... deşi nu ştia dacă vorbele mătuşii erau într-adevăr o critică. Mătuşa Kristen îi vorbea ca unei persoane adulte. Întrebă cu timiditate:

— Semăn cu mama şi în alte privinţe? Femeia zâmbi.

— Eşti o combinaţie, scumpa mea. Ai calmul şi optimismul lui Karen, plus firea raţională şi îndrăzneaţă a tatălui tău. Dar tu eşti tu.

— Te iubesc, mătuşă Kristen!

Mătuşa o îmbrăţişă.

— Vrei să-mi spui câte ceva despre băiatul ăsta pe care l-ai instalat la noi acasă?

Amanda simţi că roşeşte.

— Ţi-am zis, m-a salvat după ce a fost spart domul din Lowell.

Fără voie, ridică privirea spre domul iarăşi intact – dar cum putea să se încreadă că va rămâne întreg? Abia aştepta să ajungă înapoi pe Pământ, unde aerul era ceva sigur... Şi Konstantin se afla pe Marte doar în vizită.

Mătuşa Kristen o observa atentă.

— Înţeleg, zise ea cu ironie. Pare un băiat de treabă.

— Este! Şi, ştii ceva? Vrea să devină fizician, ca tata! E foarte deştept.

— Deşteptăciunea e un lucru bun, replică mătuşa neutru.

— Crezi că tatei o să-i placă de el? Când o să-l găsească amiralul Pierce?

Mătuşa Kristen se opri din mers. Se aflau în mijlocul pieţei din cartierul comercial, înconjurate de copaci din import. Privi în jur, să se asigure că nu se află nimeni suficient de aproape încât să le audă.

— Scumpa mea, ştiu cât de tare doreşti să-ţi revezi tatăl. Cu toţii dorim să-l revedem. Dar vreau să fii pregătită pentru posibilitatea ca amiralul Pierce să nu ni-l dea înapoi.

Cerul senin păru să se întunece.

— Adică... tata ar putea fi mort!

— Poate. Dar se poate la fel de bine să fie în viaţă şi amiralul Pierce să nu-i dea drumul, din motive proprii.

— Dar a *spus*...

— Ştiu ce a spus, scumpa mea. Şi ştiu că ţi-a plăcut de el şi-ţi place politeţea pe care o arată toţi oamenii lui fiindcă aşa li s-a ordonat. Dar dincolo de toată curtenia, Pierce e un om foarte periculos, mult mai periculos decât Stefanak. Am vrut să-ţi spun toate astea înainte să te ducă la interogatoriu, dar maiorul a stat mereu lângă noi, aşa că nici Martin, nici eu n-am avut ocazia să-ţi vorbim. Draga mea, eşti suficient de mare ca să ştii cum stau lucrurile pe Marte. Mai ales după toate prin câte ai trecut deja.

Amanda simţea că-i tremură genunchii, dar îşi păstră vocea egală.

— Spune-mi!

Mătuşa Kristen se asigură încă o dată că nu sunt ascultate.

— Oamenii care i se opun lui Pierce dispar pur şi simplu. Stefanak îşi echilibra setea de putere cu un simţ al dreptăţii, deşi uneori, pus în situaţia de a alege, sacrifica dreptatea în beneficiul puterii. Pierce pare să aibă doar simţul puterii. Ştii, am primit mereu veşti de la colegii lui Tom după dispariţia lui. Toţi au fost chestionaţi, întrebaţi la ce-ar fi putut lucra el în ultima vreme şi ce posibile aplicaţii ar fi avut acel aspect fie în privinţa Artefactului Protector, fie în privinţa unor arme. Unul dintre savanţi, doctorul Ewing, nu s-a mai întors de la anchetă.

Amanda şi-l amintea vag pe doctorul Ewing.

— Un tip înalt, cu barbă roşcată? întrebă ea nesigură.

— Da. Era un om de ştiinţă nu prea cunoscut, şi cetăţean marţian, aşa că dispariţia lui a ridicat mai puţine probleme decât ar fi ridicat altora. Nu ştim motivul.

— Poate e cu tata.

— Poate. Sau poate că interogarea doctorului Ewing... a mers prost. Ştii, unii oameni sunt extrem de alergici la dozele Pandya, care-i pot ucide. Vreau doar atât: să ai foarte, foarte mare grijă. Tatăl lui Konstantin Ouranis e un susţinător înfocat al amiralului Pierce. Interese de afaceri care... da, culoarea e plăcută, dar e o schimbare mare, nu crezi?

Mătuşa atinse părul Amandei. Un soldat se apropiase de ele. După ce soldatul trecu, ea nu-şi continuă firul vorbei, ci doar o luă pe Amanda de mână şi şopti:

— Ai mare grijă, scumpa mea! Să nu-l critici niciodată pe Pierce în faţa noilor tăi prieteni! Ţine minte.

Pe drumul de întoarcere spre hotel, Amanda îşi ţinu strâns mătuşa de mână. În cinci minute, mătuşa Kristen făcuse ca totul să pară altfel. Dar îşi dădea seama de ce procedase astfel. „Priveşte faptele realităţii în faţă!”, spunea mereu tatăl ei. Amanda avea nevoie să ştie faptele.

Of, de ce nu-i realitatea niciodată *bună*?!

Mătuşa îi spusese că a moştenit calmul şi optimismul mamei ei, plus firea raţională şi îndrăzneaţă a tatălui – cele mai frumoase vorbe din câte i se adresaseră vreodată! Aşadar, va încerca să se ridice la înălţimea moştenirilor ei. Să rămână calmă, optimistă, să privească totul raţional. Asta avea de făcut.

Mai încercase şi înainte, şi izbutise.

Amanda începu să judece cu mare atenţie. Trecu în revistă tot ce discutase cu Konstantin, tot ce-şi amintea că. destăinuise sub efectul dozei Pandya, tot ce-i spusese mătuşa Kristen. Îşi propuse să privească toate faptele în faţă, să le trieze, să încerce să le înţeleagă. „Ştiinţa înseamnă date organizate”, zicea tatăl ei.

Jumătate de oră mai târziu – timp în care mătuşa ei îi respectă tăcerea –, Amanda simţi că a lămurit faptele, cel puţin atât cât îi stătea în puteri. Rămânea un lucru care continua s-o nedumerească: tot nu înţelegea de ce atât de multe din întrebările medicilor vizau călătoria pe Lume, cu trei ani în urmă. Şi mai ales drumul de întoarcere, de pe Lume până la tunelul spaţial, când au adus Artefactul Protector în sistemul solar. Era o poveste veche! De ce-i interesa atât de mult pe amiralul Pierce şi pe soldaţii lui?

Nu-i venea în minte nici un răspuns.

— Am rezervat bilete pentru mâine, la ora şase zero-zero, anunţă unchiul Martin. Amanda, arăţi fantastic!

— Mulţumesc, răspunse fata, cu un aer absent.

Tot nu reuşea să priceapă.

NOUĂSPREZECE

LA BORDUL NAVEI *MURASAKI*

Kaufman şi Marbet se aflau în sala de şedinţe de la bordul navei *Murasaki*, aparţinând Marinei de Apărare a Alianţei Solare, şi se certau răsunător – o premieră absolută în viaţa lui.

La început se confruntaseră cu torentul întâmplărilor calmi, deşi încordaţi, fiecare dintre ei decis să vâslească împotriva curentului până când se convingea şi celălalt. Imediat după andocare, un poliţist militar înarmat până-n dinţi îi condusese în acea încăpere. Un coleg de-al lui o însoţise pe Magdalena în altă parte. Kaufman protestase, aşteptându-se să fie întâmpinat măcar de comandantul navei, dacă nu de Ethan McChesney în persoană, dar poliţistul militar cel sobru îl ignorase.

— Dacă n-ar fi fost Magdalena, nici măcar n-am fi pus piciorul la bordul navei ăsteia! zise Kaufman. McChesney are încredere în ea, nu în noi!

— Atunci şi el e un nătărău la fel de mare ca tine, Lyle! Femeia asta nu-i demnă de încredere! Se vede pe fiecare trăsătură a ei, în fiecare mişcare. Nu-i pasă că artefactul se află la bord şi nici la ce-ar putea fi folosit. Nu-i pasă nici măcar că Stefanak a murit şi Pierce a preluat puterea, decât în măsura în care-i afectează planurile personale şi interesele de afaceri. Şi doar Stefanak i-a fost amant!

Dintr-un motiv sau altul, această afirmaţie îl enervă pe Kaufman mai mult decât celelalte.

— Asta n-ai de unde să ştii!

— Ba da, ştiu, replică Marbet cu răceală. La fel de sigur pe cât ştiu că ai vrea să ocupi fostul loc al lui Stefanak. Dumnezeule, e *bătrână*, e consumată, şi tu tot o adulmeci cum adulmecă un câine, o căţea în călduri!

— Dacă asta-i tot ce-ţi arată „empatia” ta cea mult-lăudată, mă bucur că n-o am şi eu.

— Nici o şansă s-o ai vreodată. Vezi cam tot atât cât poate vedea un om cu ochelarii de cal ai poftei trupeşti. Femeia asta

te foloseşte, şi-l foloseşte şi pe McChesney. Dar lui măcar nu-i dă testosteronul pe-afară. Sper!

— După părerea mea, mie îmi dă pe-afară.

— Da!

— Eşti sigură că toate informaţiile astea vin din intuiţii şi nu din gelozie? întrebă el.

Dar regretă în aceeaşi clipă. Ştia bine că a depăşit o graniţă emoţională; de asemenea, se expusese replicii pe care ştia că o va da Marbet. Torentul îi înşfăcase pe amândoi şi-i ducea la vale cu viteză ameţitoare.

— Gelozie, Lyle? Zău că te măguleşti! Încă de când am ajuns pe Lume, ai fost mult mai puţin atractiv sexual decât pari să te crezi. Ai fost mereu preocupat de tine însuţi, ţi-ai plâns de milă şi te-ai făcut de râs în faţa femeii aceleia. N-am fost nici o clipă ispitită de gelozie, din moment ce aşa ceva presupune dorinţă. Iar pentru mine eşti la fel de dezirabil ca un cotoi care-şi linge în acelaşi timp rănile şi mădularul umflat!

Fu rândul lui Marbet să aibă aerul că a spus prea multe. Şi într-adevăr, spusese prea multe. Kaufman ştia că sunt cuvinte ce nu mai pot fi luate înapoi şi nu pot fi uitate. Rămân pentru totdeauna în preajmă, ca o otravă subtilă. Existau motive întemeiate pentru faptul că nu se căsătorise până la ora aceea.

Marbet îşi dădu seama că a mers prea departe. Cu mâna la gură, rosti:

— Îmi pare rău, Lyle! Am spus un lucru groaznic de urât. Dar nu zise că era şi neadevărat. El replică ţeapăn:

— Ar fi cazul să revenim la nişte decizii practice. McChesney o să intre pe uşă în câteva clipe, o să asculte ce spune Magdalena, ce spun eu şi ce spui tu, iar după aceea o să decidă ce va face. Ar fi mai bine dacă noi vom stabili ce-ar trebui făcut înainte să apară el.

— Ducem artefactul în sistemul solar, unde-ar fi trebuit să se afle tot timpul ăsta, activat la setarea unsprezece pentru a proteja omenirea. Îi anunţăm pe toţi, în fiecare sistem stelar pe care-l traversăm, ce anume facem. Atâta atenţie publică îl va constrânge pe Pierce să ne lase să ajungem pe Marte şi să ne dea pace, noi fiind eroii care au descoperit şi au corectat minciunile lui Stefanak.

— Asta e o posibilitate, răspunse Kaufman.
— Cineva aude ce vorbim, nu-i aşa? zise Marbet pe neaşteptate. De asta arăţi aşa!
Kaufman nu ştia cum arată şi nici nu-i păsa. Rosti, iritat:
— Sigur că ne aude cineva, nu fi naivă!
— Şi-atunci la ce bun să mai...
— N-ai cum să înţelegi, o întrerupse el, egalând astfel scorul inutil, stupid, distructiv.
Ar fi trebuit să-i vorbească despre arhivele oficiale de supraveghere şi despre stratagemele necesare în armată pentru ca punctul tău de vedere să se înregistreze în acele arhive. Pentru mai târziu, ca precauţie. Refuzând să-i spună, irosise şi un sprijin valoros pentru reconstruirea unei relaţii funcţionale între ei. Dar ea îl împinsese să reacţioneze astfel. Femeile!
N-ar fi trebuit să se lase împins spre asemenea reacţii. Pe această capacitate negativă îşi construise cariera.
Uşa sălii de şedinţe se deschise; intrară Magdalena şi McChesney. Ea tocmai spunea:
— Păi, din moment ce jocul s-a încheiat oricum...
Îi zâmbi lui Kaufman cu înţeles. „Dumnezeule, Magdalena a ascultat, şi McChesney la fel! A auzit ce-a spus Marbet despre pofta carnală!”, îşi zise el.
— Am activat cuşca Faraday, anunţă McChesney. Hai să vorbim!
Colonelul Ethan McChesney îşi petrecuse întreaga carieră militară în serviciul de informaţii al CAAS. El crease stratagema de capturare a fallerului cu care învăţase Marbet să comunice, el fusese singurul om în stare să prindă un faller viu. McChesney se ocupase de mai multe Proiecte Speciale, la cererea lui Sullivan Stefanak, şi din câte ştia Kaufman, le îndeplinise pe toate cu competenţă, minuţiozitate, discreţie şi cât de multă moralitate era cu putinţă în serviciul de informaţii. Prin toate acestea, devenise de nepreţuit pentru Stefanak, a cărui moralitate era mai fluctuantă. Dacă vrei să navighezi pe mările politicii, e bine să ai undeva o ancoră stabilă, în caz de nevoie.
Însă aceleaşi calităţi îl transformaseră într-un adversar periculos pentru Nikolai Pierce. McChesney era un agent loial şi mult prea bine informat al duşmanului înlăturat. Cel mai simplu

lucru pe care-l putea întreprinde Pierce în privinţa lui era să-l golească de cunoştinţele considerabile cu ajutorul unei doze Pandya şi pe urmă să-l facă nevăzut. Singurul motiv pentru care nu procedase întocmai consta în aceea că, probabil, încă nu prinsese de veste unde se află McChesney; proiectul în care era implicat el ţinea de Compartimentul Informaţiilor Speciale, fiind cunoscut doar de o mână de oameni. Însă era doar o chestiune de timp până să-l descopere. Din acea mână de oameni, cineva va fi constrâns să vorbească.

McChesney ştia toate aceste lucruri la fel de bine ca şi Kaufman, poate chiar mai bine. Colonelul arăta groaznic. Ultima oară când îl văzuse Kaufman, cu doi ani în urmă, era un bărbat suplu, rapid, cu un corp bine lucrat şi cu părul negru, lucios, ca blana de lutru. Acum era prea slab, cu părul lipsit de viaţă, cu mişcări stângace. McChesney îşi dăruise viaţa şi loialitatea unei organizaţii care încerca în acel moment să-l ucidă. Pentru unii oameni, trădarea era mai rea decât moartea.

Cei patru se aşezară la un capăt al mesei lungi de şedinţe, făcută din panouri din spumă. Kaufman îşi scoase din minte cearta cu Marbet şi se concentră.

— Pentru început, hai să trecem în revistă faptele, bine? Ethan, Artefactul Protector se află la bordul navei ăsteia. Ştim fără nici o îndoială.

„Informaţie bazată pe comportamentul unei copile extraterestre isterice”, completă el în gând. McChesney nu încercă să nege.

— Da. Artefactul se află aici încă de când l-aţi adus, cu *Alan B. Shepard*, acum trei ani. A fost depozitat pe *Murasaki* când aţi andocat alături de noi pentru aprovizionare, la ordinul direct al generalului Stefanak. Aici au fost informaţi doar doi oameni: comandantul Chand şi cu mine.

Kaufman schimbă tactica. Îşi dădu seama că nu va avea nevoie să scoată informaţii de la McChesney târguindu-se. Dimpotrivă, acesta arăta ca un om bucuros să poată împărtăşi cuiva, în sfârşit, o povară copleşitoare. Kaufman spuse, cu compasiune, dar nu prea multă:

— Iar de atunci şi până acum, tu ai răspuns de el.

— Da. Membrii echipajului n-au fost înlocuiţi nici măcar o dată şi, fireşte, toţi se întreabă de ce, dar nimeni nu poate face nimic în privinţa asta. Până să apară nava Magdalenei prin tunel, timp de doi ani am avut doar un singur contact cu restul lumii.

Complet izolaţi! Printr-un tunel spaţial puteau trece doar obiectele fizice, nu şi undele purtătoare de mesaje. McChesney primise ordinul de a nu trimite nimic în spaţiul Caligula, avanpostul militar aflat de partea cealaltă a tunelului, şi nici dintr-acolo n-a venit nimic pentru el. Echipajul de pe *Murasaki* ar fi putut la fel de bine să fi dispărut în acţiune – probabil că rudelor li se spusese exact acest lucru. Nu era de mirare că poliţiştii militari din cala de andocare păreau nefericiţi!

Kaufman îl încurajă pe colonel:

— Aşadar, n-ai ştiut că facţiunea lui Pierce dobândeşte tot mai multă putere, nici că situaţia generalului Stefanak e ameninţată.

— Deloc.

— Şi… când ai aflat despre lovitura de stat?

— Când a apărut nava Magdalenei. Suntem prieteni vechi, preciză McChesney, şi Kaufman avu grijă să n-o privească pe Marbet. N-o puteam lăsa să vină la bord, dar ea înregistrase nişte reportaje de ştiri recente şi mi le-a transmis.

„Cerându-ţi în schimb s-o laşi să coboare pe planetă”, îşi zise Kaufman. Ba nu, era mai mult decât atât. Aşteptă să audă ce anume; Magdalena îi făcu pe plac.

— Haide, Ethan, le poţi dezvălui totul! Când ţi-am spus că Stefanak ar putea fi răsturnat, mi-ai cerut să găsesc, pe planeta aceea izolată, un loc unde să ascunzi la nevoie artefactul, să nu-l găsească Pierce.

Kaufman era surprins. Nu se aşteptase la una ca asta. Dar era logic. McChesney ştia ce fel de om este Pierce, ştia că, spre deosebire de Stefanak, e suficient de nebun încât să folosească într-adevăr artefactul la setarea treisprezece. Să-l ducă în sistemul de origine al fallerilor şi să încerce să-l pârjolească, în ciuda pericolului de a distruge spaţiu-timpul.

— Îl cunosc de mult pe Pierce, zise McChesney. Stefanak era altfel, era un bun soldat. Dar Pierce ascultă doar pe cine vrea el. Ar face-o, Lyle!

— Ştiu, aprobă Kaufman sumbru.

— Şi oricum, Ethan, dacă ar fi să fugi, te-ai descurca mult mai uşor fără artefact, interveni Magdalena. Toată armata îl caută!

McChesney era prea educat ca să-şi arate iritarea la acuzaţia de interes personal. Sau poate prea cinstit – nimeni nu vrea să moară. Nici nu se prefăcea că *Murasaki* ar fi fost în stare să desfăşoare o defensivă convingătoare împotriva genului de forţă pe care o putea trimite Pierce prin tunel. Absolut imposibil, cu toate că era o navă de război. Magdalena adăugă:

— Şi, după cum i-am spus deja lui Ethan, am găsit pe Lume un loc unde să ascundem artefactul. Nu în munţii Neury, de unde l-aţi dezgropat voi – acela ar fi primul loc în care l-ar căuta. Ci o peşteră subacvatică, pe o insulă îndepărtată, suficient de mare şi de izolată. Marbet îi poate convinge pe localnici să păstreze secretul, mituindu-i.

„Face călătorii lungi cu skimmerul acela, nu ştiu unde”, spusese Ann despre şederea Magdalenei în Gofkit Shamloe.

— Bine, zise McChesney. Dar sunt două probleme. Unu: nu l-am putut duce până acum, fiindcă, dacă forţele lui Pierce vin şi *Murasaki* nu orbitează în jurul tunelului, au să urce la bord cu forţa şi nu ştiu cum se vor purta cu echipajul. Iar eu răspund de oamenii ăştia. Mi s-a părut mai bine să profit de faptul că Pierce nu mă va putea localiza imediat şi să aştept ca *Sans Merci* să se întoarcă de pe Lume. Poate să ducă ea artefactul pe planetă. Dacă avem noroc, nici măcar nu vor şti că nava Magdalenei s-a aflat aici. Trecerea ei nu apare nicăieri în arhivele de pe *Murasaki*. Au să cerceteze nava, n-au să găsească artefactul şi nici unul dintre oamenii mei nu va şti să le spună nimic, nici măcar sub influenţa drogurilor. Doar eu şi comandantul vom şti. Arhiva va arăta că Chand a murit de infarct, acum patru luni.

— Chand o să treacă prin tunel cu mine, în zburătorul meu, spuse Magdalena. Doar nu credeai, Lyle, că am să însoţesc artefactul înapoi pe planetă?

Kaufman o ignoră.

— Şi tu?

McChesney răspunse pe un ton egal:

— Pierce ştie că am şi alte motive, în afară de artefact, ca să evit să mă interogheze.

Sinucidere... Cei doi militari se priviră. Da, pentru unii oameni, trădarea este mai rea decât moartea. Kaufman se mulţumi să spună doar:

— Ethan, mie-mi pare cel mai bun plan. Dar ai pomenit de un al doilea obstacol.

— Da.

McChesney îi aruncă Magdalenei o privire care avea ceva tainic, şi asta-l alertă pe Kaufman. Marbet, aflată alături de el, îşi îndreptă brusc spinarea. McChesney spuse rar:

— Al doilea obstacol este doctorul Thomas Capelo. Se află la bord.

Pe Kaufman nu-l mai surprinsese ceva atât de tare în toată viaţa lui. Dar... Într-un fel, avea logică. Să-l pui pe Tom acolo unde se află artefactul, în aşa fel încât...

— Laslo! El unde e?

— Cine? făcu McChesney.

Magdalena se ridică în picioare, dărâmând scaunul pe care şezuse. Kaufman constată că-i vine greu s-o privească în faţă.

— Laslo Damroscher! Fiul meu! Era cu Capelo!

— Magdalena, nu este nimeni împreună cu doctorul Capelo, răspunse McChesney.

— Minţi! Laslo e aici!

McChesney avea un aer neliniştit şi-n acelaşi timp nedumerit.

— Nu, doar doctorul Capelo a fost adus la bord. Mult mai târziu decât artefactul – acum câteva luni. El...

— Dă-mi-l pe fiul meu! strigă Magdalena pe un ton care evoca sunetul de sticlă spartă.

Kaufman se ridică în picioare.

— Magdalena, dacă-ţi spune colonelul McChesney că nu-i aici, înseamnă că nu-i. Oamenii lui Stefanak...

— Ethan, dacă mă minţi, am să-ţi mănânc ficaţii, ştii bine! Vreau să cercetez personal fiecare centimetru pătrat din nava asta!

Kaufman îi făcu lui McChesney un semn pe care femeia nu-l putu vedea: „Las-o!”. După câteva clipe, colonelul încuviinţă. Kaufman spuse:

— Magdalena, poţi să cercetezi nava. Dar mai întâi trebuie să detaşezi zburătorul de pe nava ta şi să permiţi încărcarea

artefactului la bordul ei. Artefactul trebuie să pornească spre Lume. După aceea, colonelul şi cu mine vom cerceta nava, împreună cu tine. Dar numai după aceea.

— Tot mai negociezi, Lyle? replică ea, cu o străfulgerare din vechea ei batjocură.

Dar nu reuşi să continue în acelaşi stil. Încordarea era din cale-afară de mare.

— Foarte bine... Încărcaţi blestemăţia! McChesney spuse, răbdător:

— Va trebui să dai tu însăţi ordinul echipajului tău. Să plaseze nava în configuraţie de schimb de mărfuri cu *Murasaki*.

Ea nici nu se clinti. Kaufman o luă de braţ şi-o trase cu blândeţe spre uşă. Se scutură de el, dar îl urmă pe McChesney afară din încăpere. Kaufman şi Marbet rămaseră singuri; ea spuse:

— Când o să se prăbuşească, o să sfâşie galaxia în bucăţi dac-o să poată.

— Ştiu.

— Eşti sigur că băiatul ei a murit?

— Cât de sigur pot, fără să fi fost martor ocular. Ţi-am povestit despre înregistrare. Era vocea lui Tom. Cred că Stefanak a creat în Centură un fals adăpost al artefactului, menit să inducă în eroare, pe care să-l poată găsi duşmanii lui dacă ar căuta suficient de amănunţit. Cred că-l dusese tot acolo şi pe Tom, indiferent din ce motiv. Apoi, după ce Laslo a dat întâmplător peste acel loc, Stefanak a decis să-l mute pe Tom. Nu ştiu de ce, şi nici de ce l-a adus aici. Poate ştie Tom.

— Nici măcar n-am cerut să-l vedem! remarcă Marbet.

Era adevărat. Îndurerat, Kaufman spuse:

— Magdalena era atât de...

— Ştiu. Lyle, nu-i complet întreagă la minte! Nu e omul pe care să te poţi bizui, indiferent cât de mult crezi că ai nevoie de ea. De fapt, la ce-ţi mai foloseşte acum, că l-am găsit pe Tom?

— Încă nu ştiu, lasă-mă să mă gândesc. Nu-mi ţine predici, Marbet!

Privirea ei se întunecă.

— Nu mi-am dat seama că n-am voie să fac comentarii! Spune-mi ce altceva trebuie să fac sau să nu fac. Trebuie să

cobor pe planetă, cum zicea Magdalena, împreună cu artefactul, ca să… – cum s-a exprimat? să-i conving pe localnici să păstreze secretul, mituindu-i?!

— Sigur că nu! Tu, eu, Magdalena şi comandantul trebuie să fim toţi departe de sistemul ăsta stelar înainte să apară forţele lui Pierce, dacă apar. La fel şi Tom. Bine că-n zburătorul Magdalenei încap şase persoane! Al nostru a rămas pe Lume. *Sans Merci* va trebui să-l distrugă, în eventualitatea că Pierce trimite într-adevăr o echipă pe planetă. Haide acum la McChesney, să ne ducă la Tom!

Ea nu se clinti de pe scaun.

— Nu uiţi nimic?

— Ce?

— Essa.

„Dumnezeule, am uitat de ea!” îşi spuse Kaufman. Copila extraterestră le adusese doar probleme de la bun început.

— Nu fa mutra asta aşa de abuzată, Lyle! zise Marbet acru. Dacă n-ar fi fost Essa, nici măcar n-ai fi ştiut că blestematul de artefact se află aici.

El răspunse calm:

— Essa se poate întoarce pe planetă cu nava Magdalenei. Acolo e locul ei. Vii să vorbim cu Tom?

Marbet se ridică fără să mai scoată vreo vorbă şi-l urmă.

Nava lui McChesney se plasase în lungul vehiculului lor. Cele două cale de mărfuri fiind lipite etanş una de alta, nimeni nu putea să vadă ce se transferă dintr-una în alta. Aşa fusese mutat artefactul de pe *Alan B. Shepard* pe *Murasaki*, cu trei ani în urmă. Kaufman se aflase la bord. Teoretic, deţinea conducerea întregii expediţii menite să dezgroape artefactul, să-l cerceteze şi să-l ducă în sistemul Sol, dar nu fusese informat că artefactul va rămâne pe *Murasaki*. Îşi dădu seama pe neaşteptate că vrea să revadă obiectul.

McChesney şi Magdalena se aflau în spaţiul delimitat de cele două cale de mărfuri, unite. Echipajul femeii muta dintr-o navă într-alta artefactul, aşezat pe un inel metalic montat pe o platformă cu roţi. Artefactul arăta exact aşa cum şi-l amintea Kaufman: o sferă de un cenuşiu mat, aparent metalică, fiind de fapt compusă dintr-o formă alotropică de carbon asemănătoare

cu o clasă cunoscută de fullerene, dar care nu făcea parte din acea clasă. Pe circumferinţa lui, la distanţe egale, se vedeau şapte protuberanţe, ca nişte mici cratere înălţate dincolo de suprafaţă. În interiorul fiecărui crater se găseau două butoane, la o oarecare distanţă unul de altul. Craterele erau marcate cu numere prime, deşi se părea că necunoscuţii constructori consideraseră şi „unu” număr prim: unu, doi, trei, cinci, şapte, unsprezece, treisprezece – marcaje indicate de mici ieşituri rotunde ce împrejmuiau craterele.

Pentru a activa o setare anume trebuia să apeşi ambele butoane. Sub conducerea lui Tom Capelo, echipa lui Kaufman testase setările unu, doi şi trei. Cât privea setarea cinci, de-a lungul celor cincizeci de mii de ani cât stătuse artefactul îngropat pe Lume, două aşchii de stâncă se înfipseseră în butoanele care-i corespundeau, ceea ce însemna că setarea fusese permanent activată. Aceasta determinase, potrivit lui Syree Johnson, protejarea planetei Lumea împotriva armei care pârjolise întreg sistemul stelar respectiv. Şi, de asemenea, după Ann Sikorski şi Dieter Gruber, determinase câmpul probabilistic cu efect cuantic ce provocase apariţia realităţii împărtăşite la Essa şi la neamul ei.

Acţiunea setărilor şapte, unsprezece şi treisprezece fusese doar stabilită matematic, de Tom Capelo, nu şi testată. Asta, dacă nu se punea la socoteală „testul” efectuat de falleri, probabil la setarea şapte, care iradiase întreg sistemul stelar Viridian, colonizat de oameni. Muriseră atunci milioane de oameni.

Kaufman întinse mâna şi atinse artefactul.

— O lovitură ca de măciucă, nu-i aşa? remarcă Magdalena. Atâta amar de vreme, bunii cetăţeni ai sistemului solar au crezut că obiectul ăsta se află acolo, setat la unsprezece, şi-i protejează. Şi când colo, Stefanak l-a ascuns aici. De ce, Lyle? Tu eşti militarul, tu să-mi spui.

— Nu ştiu.

Tonul batjocoritor al Magdalenei revenise la normal, dar ochii ei sclipeau ca nişte cioburi de sticlă, iar trupul îi era atât de încordat, încât la lăsarea serii probabil că avea s-o doară fiecare muşchi în parte.

— Ethan, aş vrea să-l văd pe Tom Capelo, spuse Kaufman.

McChesney îl privi mohorât.

— Imediat ce terminăm aici şi *Sans Merci* porneşte la drum.

Kaufman nu comentă. Prima lor prioritate consta în a ascunde artefactul din calea lui Pierce. Nici nu-l întrebă pe McChesney ce le-a spus sau are de gând să le spună oamenilor săi care urmau să plece cu *Sans Merci*. Kaufman ştia că vor fi nevoiţi să rămână pe Lume până când nu-i va mai ameninţa nici o primejdie – poate chiar ani de zile. Li se va spune acest lucru abia după ce vor ajunge cu toţii pe planetă şi vor fi împrăştiaţi în ascunzători, prin cătunele din munţii Neury. Soldaţilor lui Pierce le-ar veni greu să găsească treizeci de oameni pe o planetă întreagă, mai ales neştiind ce anume caută. Cât despre *Sans Merci*, nava va fi incendiată şi trimisă în atmosfera planetei, să ardă până nu mai rămâne nimic din ea.

Probabil că doar căpitanul şi aghiotantul ştiau toate aceste lucruri. Fără îndoială că oferta făcută de Magdalena, indiferent în ce-ar fi constat, făcea să merite exilul forţat.

Marbet îi spuse lui McChesney:

— Pe *Sans Merci* este o fată extraterestră. Trebuie dusă cu o navetă într-un loc ale cărui coordonate ţi le dau eu.

— O fată extraterestră?

— Poveste complicată, interveni Kaufman.

Se vedea bine că pe McChesney nu-l interesa deloc s-o audă. Nu-i acordă atenţie nici lui Marbet, care spuse răspicat:

— Îţi dai seama că reinstaurezi realitatea împărtăşită pe planeta asta?

Reinstaurarea realităţii împărtăşite... Nici Kaufman nu-şi dăduse seama, ba nici măcar nu se gândise în treacăt la aşa ceva. „Of, Ann, după cât ai muncit ca să creezi o societate fără realitatea împărtăşită!” Enli, Calin, satul cu palisada lui abia construită... Dar nu, nu asta era prioritatea numărul unu. Ann avea să se descurce. Planeta Lumea avea să se descurce. Pe el îl preocupa soarta întregii galaxii.

După spusele lui Tom Capelo, setarea treisprezece putea s-o distrugă, modificând chiar substanţa spaţiu-timpului.

Kaufman aşteptă ca McChesney să-l ducă la Capelo.

DOUĂZECI

LA BORDUL NAVEI *MURASAKI*

— Dumnezeule, ia te uită, a sosit cavaleria! Sau voi, Lyle, sunteţi sălbaticii?

— Bună, Tom! răspunse Kaufman, surprins cât de mult se bucura să-l vadă pe fizician.

După ce văzuse la holoştiri, luni de-a rândul, chipul lui Tom şi apoi cel al fetei lui, după lunile de speculaţii dacă fizicianul e mort sau trăieşte... iată-l! Slab, dar Tom fusese întotdeauna slab. Pătimaş. Furios.

— Ce mama dracului cauţi aici? Ce mama dracului caut *eu* aici?! Ai venit să-mi dai noi ordine militare de la El Generalissimo Stefanak?

— Nu, am venit în calitate de civil, spuse Kaufman, pentru că de undeva tot trebuia să înceapă.

— Familia mea?

Kaufman ezită, dar cea mai bună cale de a-l aborda pe Capelo fusese întotdeauna adevărul; orice altceva se dovedea prea costisitor pe termen lung.

— Soţia ta şi fiica ta cea mică sunt bine, sănătoase. Dar Amanda se pare că a dispărut. Speram că se află cu tine.

Obrazul lui Capelo se făcu pământiu.

— Ea... ea nici măcar nu era acasă când am fost răpit!

— Se pare că era. La holoştiri s-a spus că a plecat mai devreme de la ora de înot. Prietenele ei au declarat că le-a spus că merge acasă. Tom, nu există nici o dovadă cum că oamenii care te-au răpit pe tine au răpit-o şi pe ea; de fapt, dacă aşa ar sta lucrurile, probabil că Amanda s-ar afla aici, cu tine. Nu s-a făcut nici o revendicare politică, nici o cerere de răscumpărare. Dacă n-au luat-o împreună cu tine, eu cred că s-a ascuns în casă şi mai târziu şi-a găsit altă ascunzătoare, cine ştie unde.

Kaufman spera că într-adevăr aşa s-au petrecut lucrurile. Capelo îşi recăpătă întrucâtva culoarea în obraji şi spuse:

— E un copil cu resurse neobişnuit de mari!

— Sunt convins, încuviinţă Kaufman.

Între timp se hotărâse asupra unei strategii: să-l lovească pe Capelo fără cruţare, spunându-i totul dintr-o dată.

— Tom, trebuie să vorbim fără întârziere! S-au întâmplat foarte multe şi credem că s-ar putea ca artefactul să fie folosit la setarea treisprezece, în acelaşi sistem stelar în care se află şi artefactul fallerilor.

— Nimeni n-ar fi atât de cretin încât să facă aşa ceva, nici măcar Stefanak!

— Stefanak a murit. Nikolai Pierce a declanşat o lovitură militară.

— Pierce?! Ăla-i la fel de nebun ca un rechin sifilitic! Kaufman îşi spuse că n-a auzit niciodată o descriere mai potrivită.

— Într-adevăr! El nu ştie că artefactul se află de fapt aici, la bordul lui *Murasaki*... Tu ştiai?

— Sigur că da, de ce crezi că m-au adus aici mardeiaşii lui Stefanak? Militarii habar n-au cu ce se mănâncă ştiinţa! Sunt atât de neghiobi, încât cred că un fizician teoretician trebuie să fie de-a dreptul în prezenţa fenomenului studiat ca să-i descifreze bazele matematice! Bine că n-au încercat să-l oblige pe Sarinsen să-şi extindă activitatea în domeniul găurilor negre!

— Pe tine ce-au încercat să te determine să faci? întrebă Marbet.

— Să-mi dau seama de ce afectează artefactul funcţionarea creierului. Stefanak refuza să-l ducă în sistemul solar până nu obţinea certitudinea că n-o să transforme creierul soldaţilor lui în carne de chiftele. Deşi nu cred că şi-ar fi dat seama de diferenţă. Bună, Marbet. Salut, McChesney. Ei, însuşi temnicerul – sunt onorat!

Aşadar, acela era motivul pentru care artefactul – şi Tom – se afla acolo. Nu că ar mai fi avut vreo importanţă.

— Artefactul este dus chiar acum înapoi pe Lume, anunţă Kaufman. Pierce nu ştie unde se află; evident, Stefanak a restricţionat strict informaţia asta. Dar în cele din urmă va afla şi va veni să-l ia, şi noi credem că-l va folosi încercând să pârjolească sistemul de origine al fallerilor. Ne străduim să împiedicăm o asemenea situaţie.

Capelo se holbă la el.

— Măi să fie, voi trei parc-aţi fi Prometeuşi pe invers! Prometei! Şi ce se întâmplă când ajunge aici armata lui Pierce şi găseşte găşcuţa noastră veselă?

— Tocmai de asta plecăm. Chiar în clipa asta. Adună toate obiectele care te identifică şi...

— Nu-i prea mare lucru. Răpitorii nu mi-au lăsat timp să împachetez albumul cu fotografii de familie!

— ... şterge complet din sistemul navei tot ce-ai lucrat cât timp te-ai aflat la bord. Acum!

— Mă mişc deja, Lyle, nu fă pe autoritarul cu mine! Şi cum plecăm? Binevoieşte colonelul McChesney să ne ofere un zburător, plus permisul de liberă trecere? N-ar trebui să... *asta* cine naiba e?!

Magdalena dădu buzna în cală, împingând-o pe Marbet din drum. Probabil că McChesney scăpase de ea preţ de câteva clipe, dar iată că reapăruse şi până şi Kaufman i se feri din cale. După înfăţişarea femeii, s-ar fi putut crede că orice contact cu ea va produce arsuri. Kaufman nu mai văzuse niciodată o asemenea privire: disperată, înspăimântătoare, patetică.

— Fiul meu e cu tine? Laslo Damroscher? Băiatul meu?

Ceva din întrebarea ei – jumătate poruncă, jumătate rugăminte – potoli sarcasmul obişnuit al lui Capelo. Kaufman îşi aminti că şi una dintre fiicele fizicianului era dată dispărută. Acesta răspunse cu blândeţe:

— Nu, doamnă, nici fiul dumitale, nici fiul altcuiva nu e cu mine. Sunt închis aici, singur, de luni întregi, iar înainte de asta am fost plimbat de colo-colo prin galaxie tot luni întregi, tot singur. Îmi pare rău.

— A fost cu tine! Ai vorbit cu el!

Kaufman sesiză valul tsunami pornind ca tăvălugul, dar prea târziu. Încercă totuşi să-l devieze.

— Magdalena, dacă...

— Ascultă!

Femeia scoase din buzunar cubul cu date, acelaşi pe care-l ascultase şi Kaufman pe Lume. Cele două voci de oameni tineri, îndobitociţi de băutură, umplură încăperea.

— *Assta nu trrebuia s’fie acolo*! Vocea lui Laslo, beat criţă.

— *Ce n-ar trebui să fie unde*? Vocea altui tânăr, părând doar cu un dram mai treaz. *E un asteroid, atâta tot*!

— *Nu trrebuia s'fie acolo*! *Mai toarnă*!

— *S-a terminat. Ai băut şi ultima picătură, porcule*!

— *Terminat*? *Păi, hai acasă*.

— *E doar un asteroid... Nu, doi asteroizi*!

— *Doi*! repetă Laslo, cu o bucurie fără noimă.

— *De unde au apărut*? *N-ar trebui să fie acolo*! *Pe computer nu-s*.

— *N-naiba ştie. Gravitaţia. Le dă pe toate cufundu-n sus. Jupiter*.

— *Hai să tragem în ei*!

— *Daa*! strigă Laslo, apoi sughiţă.

— *Ce fel de arme ai pe drăcia asta*? *Nici una, aş crede. Navă de plimbare pentru un pui de bogătaş afurisit*.

— *Am... i-am pus arme. Tati... tata nu ştie. Ilegale*.

— *Eşti tare, Laslo*!

— *Pe dracu' că da*! *Nici mami nu ştie. De arme*.

— *Eşti sigur*? *Nu-s prea multe lucruri pe care maică-ta să nu le ştie. Sau să nu le facă. Doamne, ce corp, am văzut-o într-un...*

— *Ţine-ţi gura, Conner*! avertiză Laslo pe un ton sălbatic. *Computer, activează... nu-mi amintesc cuvântul...*

— *Activează armamentul*! *Ce naiba, Laslo, TU trebuie s-o spui*! *E cu amprentă vocală*.

— *Activează armamentul*!

— *Hei, uite un mesaj de pe asteroid*! *Oameni*! *Poate că-s şi fete pe-acolo*!

— *Vă apropiaţi de o zonă strict interzisă*, rosti o voce mecanică. *Părăsiţi zona imediat*!

— *Nu ne vor*, spuse Conner. *Trage în ei*!

— *Stai... poate...*

— *Vă apropiaţi de o zonă strict interzisă. Părăsiţi zona imediat*!

— *Şobolanii dracu'*! făcu Conner. *Trage*!

— *Păi...*

— *Laşu' dracului*!

— *ACESTA ESTE ULTIMUL AVERTISMENT*! *AŢI INVADAT O ZONĂ STRICT INTERZISĂ ŞI FOARTE PERICULOASĂ. PLECAŢI*

IMEDIAT! *ÎN CAZ CONTRAR, SE VA TRAGE ASUPRA VEHICULULUI VOSTRU*!

Interveni o a patra voce, vorbind repede: „*Vehicul neidentificat*... *SOS*... *Ajutor*! *Sunt ţinut prizonier*... *mă numesc Tom Capelo*...”

Apoi se auzi un şuierat foarte scurt, foarte ascuţit.

— O, Dumnezeule! exclamă Capelo. Da, e vocea mea, chiar înainte să mă mute de-acolo. Pusesem mâna pe un emiţător pe distanţe scurte – idioţii de paznici habar n-aveau ce fel de materiale îmi trebuie ca să-mi desfăşor activitatea, ar fi trebuit să le cer o armă cu fascicul protonic! Poate chiar mi-ar fi dat-o. În fine, zburătorul a apărut pe ecranul asteroidului, am reuşit să păcălesc foarte simplu sistemul de protecţie şi am trimis un mesaj...

— Un mesaj din cauza căruia cealaltă navă a fost capturată, nu? Atâta lucru am aflat şi noi! interveni Kaufman tare.

Se afla în spatele Magdalenei şi făcea semne de încuviinţare spre Capelo. Nu se aştepta ca manevra asta grosolană să ţină: Capelo era prea insensibil, iar Magdalena, prea agilă. Dar se înşela. Ceva – poate empatia cu privire la pierderea unui copil – amplificase sensibilitatea lui Capelo. Iar refuzul de a şti înceţoşase agilitatea Magdalenei, indicând clar în ce măsură se autoiluzionează.

— Da, aprobă Capelo, din cauza mesajului meu, cealaltă navă a fost capturată. Dar pe pasagerii ei nu i-au pus laolaltă cu mine. Probabil că i-au dus... În altă parte.

Corpul Magdalenei se gârbovi sub povara dezamăgirii.

— Ai vreo idee unde? O cât de mică idee?

— Nu, răspunse Capelo cu o privire ce oglindea empatic nefericirea femeii.

— Atunci trebuie să plecăm în clipa asta! Trebuie să iau legătura cu oamenii mei din spaţiul Caligula, înainte ca Pierce să-i înlocuiască pe toţi. Ethan, vino cu mine în navetă! Doctore Capelo, mulţumesc pentru lămuririle pe care nu mi le-ai dat.

Ieşi rapid din cală. Capelo se întoarse spre Kaufman:

— Ce naiba...

— Îţi spun mai târziu. Dar are dreptate, trebuie să plecăm chiar în clipa asta şi avem nevoie de contactele ei. Ştii cine e femeia?

— Nu.

— Magdalena.

— Nici acum nu ştiu cine e, replică fizicianul, făcându-l pe Kaufman să-şi dea seama încă o dată cât de mult se deosebeau conţinuturile mentale ale savanţilor de ale tuturor celorlalţi oameni.

— Nu contează. Hai, Tom, să mergem!

— Băiatul ei e mort, spuse Capelo sec.

— Ştiu. Hai, să mergem!!

— Vin. Deşi, dacă ai trimis într-adevăr artefactul înapoi pe planetă şi Pierce n-are habar pe unde se află, probabil că graba nu-i chiar atât de mare cum crezi. Cu cât timp în urmă a fost lovitura de stat de care ziceai?

— Acum vreo săptămână.

— Păi bine, Lyle, gândeşte-te: dacă ar mai fi în viaţă vreunul dintre oamenii lui Stefanak care ştiau unde-i artefactul şi unde sunt eu, probabil că la ora asta ar fi aici, încercând să întreprindă ceva. Iar dacă Pierce caută la nimereală, ar putea trece luni de zile până să prindă de veste. De unde să ştie el locul în care ar fi fost probabil să ascundă Stefanak drăcia, dat fiind întregul sistem de tuneluri?

— Nu ştiu. Dar nici n-am încrederea ta în întâmplări aleatorii.

— Nu aleatorii, Lyle, ci probabile! Ăsta-i domeniul meu, mai ţii minte? Grila mea de interpretare a lumii, meseria cu care-mi câştig existenţa, blestemul meu...

În clipa aceea, pretutindeni pe navă începură să răsune alarmele.

— Ce-i asta? întrebă Marbet. Lyle?

Kaufman dăduse fuga deja la terminalul lui Capelo, introduse codurile standard cu ajutorul cărora ofiţerii aveau acces la informaţiile punţii de pe comandă, indiferent unde s-ar fi aflat pe navă.

— *Lyle*?

— Suntem atacaţi, răspunse acesta. Nave omeneşti. Patru. Vin din spaţiul Caligula.

— Forţele lui Pierce au sosit!

***

Magdalena auzi alarmele; o smulseră din disperare şi, într-un fel indirect, simţi recunoştinţă pentru asta.

Laslo nu se afla cu Capelo! Nu fusese împreună cu fizicianul nici o clipă. Iar ea irosise săptămâni întregi ca să-i dea de urmă, lui şi prinţesei de fiică-sa, fără nici un folos! Nu ajunsese mai aproape de găsirea băiatului ei decât în ziua când îl închisese ticălosul de Stefanak. Trebuia s-o pornească de la capăt.

Important era să-şi întrebuinţeze contactele din sistemul Caligula cât mai rapid cu putinţă. Maiorul Hofsetter, care se ocupa de traficul prin tunelurile spaţiale, o lăsase să treacă prin Tunelul Nr. 438, spre Lume; comandantul lui nici măcar nu ştiuse. Desigur că Hofsetter, profitorul grăsan şi urât, detestase să-i facă acest serviciu. Dar Magdalena ştia exact cum scoate Nate Hofsetter milioane grele de pe urma situaţiei de război, pe piaţa neagră – de fapt, o făcea cu cooperarea uneia dintre corporaţiile ei false –, aşa că tipul n-avusese de ales.

Hofsetter nu se număra printre oamenii din marină pe care i-ar fi înlocuit Pierce. Un anumit procentaj din câştigurile maiorului ajungea în buzunarul amiralului – deşi nici unul, nici celălalt nu ştia că ea a prins de veste. De aceea, Hofsetter era în siguranţă. Pe de altă parte, doamna general Donnor, comandantul de pe Caligula, era probabil moartă deja. Un militar loial lui Stefanak. N-avea decât; drum bun şi cale bătută! Magdalenei i se păruse întotdeauna o pacoste să fie nevoită să-şi rezolve treburile pe la spatele năpârcii aceleia.

Hofsetter nu ştia unde se află Laslo, dar dacă făcea suficiente presiuni asupra lui, poate o va îndruma spre cineva cu acces la informaţiile Proiectelor Speciale. Va trebui să facă presiuni măricele. Iar asta o s-o coste.

Naiba să-l ia pe Laslo! Copiii nu înţelegeau niciodată câtă bătaie de cap le dau părinţilor! Iar Laslo era ca toţi ceilalţi. Când îl va găsi, vor trebui să aibă o discuţie serioasă. Când îl va găsi... când îl va găsi... Capelo a spus...

Preţ de o clipă, siguranţa ei fu cât pe ce să se năruie. Apoi începură alarmele.

Alarmele! Erau atacaţi. Dumnezeule, forţele lui Pierce din Caligula! Ei bine, asta însemna doar că va trebui să înceapă negocierile mai devreme. Probabil că Hofsetter se afla cu ei. Iar dacă nu, va reuşi să-l contacteze.

Însă ceilalţi – Kaufman, Grant, Capelo, McChesney – erau cu toţii ca şi morţi.

Magdalena alergă pe coridorul ce ducea spre sala de şedinţe, cu alarmele bubuind în urechi. Rory şi Kendal alergau alături de ea. Dădu buzna în încăpere. Kaufman se afla tot acolo. Capelo plecase, probabil cu McChesney. Acum, că se gândea mai bine, Magdalena îşi dădu seama că fizicianul n-o să păţească nimic. Pierce va dori să-l arate lumii, demonstrativ: marele fizician răpit de Stefanak, dar salvat de trupele sale eroice, care reinstaurau ordinea în galaxie. Îi spuse rapid cu Kaufman:

— Idiotule, du-te pe punte cu Capelo! Asta-i singura ta şansă. Dacă te protejează, dacă ameninţă să spună presei cum te-au asasinat oamenii lui Pierce, n-au să te omoare. N-au cum. Hai, du-te!

— Veneam să te caut, răspunse Kaufman. N-o să jucăm în felul ăsta, Magdalena. Tom şi Marbet se ascund. Să nu spui nimănui că s-au aflat vreodată la bord. Te rog!

— Să nu spun...

— N-ai nimic de câştigat dacă le spui că Tom şi Marbet sunt aici. Absolut nimic. Şi nici n-au să-ţi dea vreun drog ca să spui adevărul, aşa-i? Încă nu. Au aflat şi ei deja ce cauţi aici.

Femeia îşi aminti pe neaşteptate că în acea încăpere rămăsese activată cuşca Faraday. Nimic din spusele lor nu putea fi înregistrat sau detectat.

—Kaufman, eşti un imbecil! Au să-ţi dea o doză Pandya, ca şi lui McChesney şi lui Chand!

— Nu şi dacă mă cred un simplu soldat ca oricare altul, din echipajul navei.

— Au să verifice registrul navei!

— Poate. În cazul ăsta am să fiu descoperit. Dar cred că-n principal îi interesează artefactul. După ce-l obţin, s-ar putea să plece pur şi simplu cu el. Nu cred că Pierce are de gând să-l ţină mai departe aici, cum a făcut Stefanak.

Sigur că n-avea o asemenea intenţie. Magdalena rosti întrebător:

— McChesney şi Chand...

— Lor nu le pot spune nimic.

Expresia de pe chipul lui nu se schimbă – doar era militar de carieră –, dar Magdalena pricepu încotro bătea. Chand presupusese că plecarea ei se va produce la un mod prea vizibil ca s-o poată însoţi. Ethan McChesney şi Prabir Chand erau deja morţi. Zise cu asprime:

— Ethan oricum nu mai trăia!

— Nu, încuviinţă Kaufman. Centrul moral al universului său s-a prăbuşit.

— Unii îşi încheagă întregul univers pe un singur lucru, iar când acela dispare, se prăbuşesc! zise Magdalena cu dispreţ. Oameni slabi!

Kaufman o observa cu foarte mare atenţie. În adâncul privirii lui se schimbă ceva – şi Magdalenei nu-i plăcu.

— Bine, Lyle, am să joc conform planului tău disperat. După cum ai subliniat, n-am nimic de câştigat dacă te dau pe mâna lor. Aşa că nu v-am văzut vreodată, nici pe tine, nici pe Capelo, nici pe Empatica roşcată. Baftă!

Magdalena se întoarse şi porni spre puntea de comandă. Acolo urma să aibă loc preluarea. Avea multă treabă. Trebuia să explice de ce artefactul se îndrepta spre planetă pe nava ei („A rechiziţionat-o McChesney!”). Să explice ce caută în sistemul acela stelar („Interese de afaceri”, plus detalii stânjenitoare oferite dacă insistau). Şi, mai presus de toate, trebuia să pornească de la capăt căutarea lui Laslo.

Magdalena simţi, fără voia ei, o înfrigurare ce-i cuprinse întreaga fiinţă. Manevre, stratageme, negocieri la sânge cu adversarul. La asta se pricepea cel mai bine. Reintrase în joc.

DOUĂZECI ŞI UNU

LA BORDUL NAVEI *MURASAKI*

După ce-şi asigură cooperarea Magdalenei (în măsura în care vreun lucru legat de ea putea fi considerat „sigur”), Kaufman porni rapid spre spălătoria navei. McChesney îi dăduse codul de acces. În spălătorie, roboţii forfoteau curăţând îmbrăcămintea şi aşternuturile, fără să ştie că nava e atacată şi fără să le pese. Chiar dacă *Murasaki* ar fi explodat ca urmare a atacului, echipajul tot ar fi avut la dispoziţie uniforme curate.

Kaufman îmbrăcă o uniformă de marinar clasa întâi. Membrii echipajului se aflau împreună de doi ani şi se cunoşteau între ei extrem de bine. Dar comandantul Chand îşi informase ofiţerii cu privire la situaţie, iar ei probabil ordonaseră deja echipajului să nu spună nimic. Fusese ultimul ordin al lui Chand.

„Nu te gândi la Chand, nici la McChesney! Concentrează-te!”. Kaufman ştia că nu arată ca un membru al echipajului, că nu are ţinuta de rigoare. Va trebui să se supravegheze mereu, cu mare atenţie, ca să nu se dea de gol.

Alergă la postul de luptă de pe puntea inferioară. Cei patru soldaţi îl priviră cu neîncredere, dar reconfigurară dispozitivul ca să-i facă loc şi nici unul nu scoase o vorbă. Fuseseră înştiinţaţi de venirea lui. Kaufman înşfăcă un set de echipament de luptă din dulapul-depozit al postului. Trecuse multă vreme de când supervizase ultima oară un post de luptă. Părea că-şi aminteşte tot ce trebuie să facă – lucru bun, fiindcă soldaţii abia aşteptau să-l vadă făcând o greşeală. Şi avea nevoie să-i aibă de partea lui.

— Spuneţi-mi „Armbruster” dacă e nevoie să mă strigaţi în vreun fel. Şi să ştiţi că mai târziu am să-mi amintesc de fiecare dintre voi!

Li se însenină chipul. Unul dintre ei, mai îndrăzneţ decât ceilalţi, dădu să spună:

— Domnule, o să ne...

— „Armbruster”! Marinar clasa întâi!

— Îmi pare rău, domnule... Armbruster. O să ne predăm?

— Da. Posturile de luptă sunt doar o precauţie.

— Dar navele care vin sunt ale MAAS[4]! interveni altul. Nu pricep!

Sigur că nu pricepeau. Nu mai avuseseră legături cu exteriorul de doi ani de zile şi nu ştiuseră nici o clipă că artefactul s-a aflat la bord. Kaufman era dispus să renunţe la formalităţile lanţului de comandă în favoarea supravieţuirii. Spuse răspicat, cu voce scăzută:

— În sistemul solar a avut loc o revoluţie. Generalul Stefanak a murit şi...

Cineva icni pe înfundate, vădit surprins.

—... şi Amiralul Pierce a preluat puterea. Navele care vin fac parte din forţele lui Pierce şi vor pune stăpânire pe *Murasaki* prin orice mijloc se va dovedi necesar. Dar nu cred că au să tragă asupra noastră.

„Sper!”

— Posturile de luptă sunt doar o precauţie. Acum, vă rog, gata cu discuţiile!

— Doar o întrebare, do... Armbruster. După ce ne predăm mergem acasă?

— Probabil.

Echipajul era echipaj. Pentru majoritatea soldaţilor n-avea importanţă cine e comandantul suprem – sau, oricum, avea mai puţină importanţă decât faptul de a primi sau nu permisie. Kaufman înţelegea. Oricum, fallerii erau teoretic duşmanii, nu alţi oameni.

Alarmele încetară brusc să mai sune.

— Toţi membrii echipajului pe puntea-careu! anunţă tare sistemul navei. Fără excepţie! Întâi lăsaţi deoparte echipamentul de luptă.

— Chiar şi tipii din sala motoarelor! comentă un marinar. Iisuse Hristoase!

„Puntea-careu”, standard pe toate navele de luptă, era o încăpere complet goală, folosită în acele situaţii ce presupunea adunarea generală a tuturor soldaţilor şi ofiţerilor. Pentru scopul căruia îi fusese menită era neîncăpătoare. Între asemenea

[4] Abreviere de la Marina de Apărare a Alianţei Solare (n.t).

adunări, era întrebuinţată pentru primirea demnitarilor, proiecţia de holofilme şi oricare altă activitate întâmplătoare. Kaufman se strecură între ceilalţi soldaţi, în locul cuvenit, încovoindu-şi puţin umerii şi ţinându-şi fruntea o idee plecată. Din privirile piezişe pe care oamenii le aruncau spre poliţiştii militari, deduse că aceştia veniseră de pe nava de război andocată la acel moment în paralel cu *Murasaki*. Poliţiştii militari erau înarmaţi şi nu încercau să ascundă acest lucru.

După ce se adunară toţi, ecranul de pe perete se lumină şi apăru puntea de comandă. Acolo se afla un comandant în uniformă de gală, flancat de ofiţeri străini. Kaufman nu văzu nici urmă de Magdalena.

— Echipaj al navei *Murasaki*, vă vorbeşte comandantul Blauman. Am preluat comanda pe *Murasaki* din ordinul Marinei de Apărare a Alianţei Solare. Comandantul Chand şi colonelul McChesney au fost eliberaţi din funcţie, întrucât s-a descoperit că sunt trădători ai efortului de război. Acum se îndreaptă spre sistemul solar, unde vor fi judecaţi de curtea marţială.

Kaufman simţi în jur freamătul oamenilor surprinşi.

— Ştiu că spusele mele vă vor şoca, dat fiind faptul că aţi petrecut doi ani la bordul acestei nave, fără comunicaţii de dincolo de tunel. În acest răstimp, omenirea a avut norocul de a fi martora unei reînsufleţiri a efortului de război. Trădătorii care nu s-au arătat dispuşi să intensifice acest război au fost eliminaţi, între ei numărându-se trădătorul, laşul general Stefanak. Sub conducerea Armatei de Eliberare a amiralului Pierce, războiul împotriva fallerilor va fi purtat cu toată concentrarea şi cu toată puterea de care este capabilă MAAS, aşa încât să obţinem victoria cât mai repede cu putinţă, iar sistemul nostru de origine şi coloniile noastre să redevină sigure.

Un soldat aclamă; câţiva îl imitară, dar fără prea multă convingere. Cei mai mulţi păreau năuciţi.

— Voi, membrii acestui echipaj, v-aţi făcut bine datoria vreme îndelungată, fără să beneficiaţi de concediu, aducând o contribuţie importantă la efortul de război. Drept urmare, echipajul navei *Murasaki* va intra în rotaţie rapidă în vederea concediului, fiind înlocuit cu soldaţi din staţia Caligula, şi trimis

în reţeaua de apărare a sistemului solar. Mă aştept să ajungeţi cu toţii acasă în două săptămâni.

De astă dată, uralele se făcură auzite puternic, din inimă, şi erau autentice. Oamenii se priveau entuziasmaţi. Kaufman văzu că femeia din faţa lui schiţează câţiva paşi rapizi de dans pe loc, doar cu picioarele, corpul rămânându-i în poziţie de drepţi.

— Pentru moment, vă cer tuturor să vă reluaţi îndatoririle normale. Şi ofiţerii de pe *Murasaki* intră în rotaţie în vederea concediului, iar unii dintre ei vor pleca chiar astăzi. Noii voştri ofiţeri de secţie vor aduna fiecare secţie în parte pentru a discuta rotaţia. Liber!

Ecranul se întunecă. Bucuria soldaţilor răbufni în farse, urale şi glume. Doar câţiva păreau îngânduraţi sau încruntaţi, cântărind implicaţiile mai vaste ale acestei schimbări pripite de comandă. Cei mai mulţi se simţeau pur şi simplu în al nouălea cer la gândul că vor merge acasă. Kaufman plecă fără să bată la ochi, într-un grup vesel. După ce ieşi pe coridor, rămase în urma celorlalţi până se văzu singur, apoi folosi codurile date de McChesney ca să intre în sala instalaţiilor vitale.

Cea mai bună ascunzătoare. Toate instalaţiile erau complet automatizate, funcţionarea lor fiind verificată de obicei doar prin sistemele externe de monitorizare, cu excepţia situaţiilor când astfel se detectau probleme. Kaufman se afla pe punctul de a întreprinde cea mai importantă acţiune din toată viaţa lui. „Instalaţii vitale… Mda, bună glumă! Dă, Doamne să nu fie umor negru!” îşi spuse el.

Descuie uşa, se strecură de partea cealaltă şi reactivă fără zgomot încuietoarea electronică în urma sa.

DOUĂZECI ŞI DOI

LA BORDUL NAVEI *MURASAKI*

Sala instalaţiilor vitale era o junglă de aparate, conducte, lăzi cu componente, vane ermetice şi roboţi defecţi. Acolo se purificau aerul şi apa folosite pe aproape tot cuprinsul navei. Kaufman se aplecă pentru a trece pe sub nişte ţevi şi se strecură printre instalaţiile ce zumzăiau. Într-un colţ din capătul îndepărtat al încăperii, Capelo şi Marbet şedeau pe jos, cu spinarea sprijinită de perete; Marbet îşi cuprinsese genunchii cu braţele.

— Totul merge bine? întrebă ea.

— Până acum, da, răspunse Kaufman.

Se aşeză lângă Capelo, nu lângă ea. Cearta lor, deşi lipsită de importanţă pe lângă tot restul, persista, plutind în aer precum funinginea.

— Şi-acum, ce urmează? întrebă fizicianul. Suntem ca nişte şobolani care nici măcar nu pot părăsi nava pe cale să se scufunde, folosind tradiţionalele parâme de andocare. Te-ai gândit, Lyle, ce facem mai departe?

— Ai reuşit să descurci cât de cât problema interconectării cuantice la nivel macrostructural? răspunse Kaufman.

Capelo îl privi uluit, nevenindu-i să creadă.

— Poftim?! Vrei să vorbim despre fizică *acum*?

— Am citit acum câteva săptămâni că în lucrările tale recente încerci să-ţi dai seama cum se potriveşte interconectarea la nivel macrostructural în teoria forţei probabilistice. Interconectarea ca aceea a tunelurilor spaţiale. Cu asta te ocupai?

— În termeni simplişti, da. Dar ce-ţi veni să deschizi subiectul acum?

— Mă întrebam dacă nu cumva ai fost răpit ca urmare a ceea ce lucrai la acel moment.

Capelo scoase un sunet nepoliticos.

— Nici o şansă, Lyle! Chestiile la care lucrez acum sunt atât de teoretice şi de esoterice încât nimeni din armată n-ar da doi bani pe ele. N-au aplicaţii practice, nici posibilităţi inginereşti, nici o utilitate în a arunca în aer te miri ce sau în a ucide oameni sau în a declanşa lovituri de stat. Ţi-am spus, mardeiaşii lui Stefanak m-au răpit şi m-au adus la artefact fiindcă pe Stefanak îl nelinişte a gândul de a aduce în sistemul solar ceva care afectează creierul, şi dorea ca mai întâi să obţină nişte revelaţii sclipitoare din partea mea.

— Şi ai vreuna? întrebă Marbet.

— Ioc revelaţii în ce mă priveşte! Acum, Lyle, spune: cum ieşim de aici? Mă înclin în faţa strategiei tale militare.

— O aşteptăm pe Magdalena.

— Halal strategie!

Capelo avea dreptate, fireşte, dar participarea Magdalenei le era necesară. În clipele scurte de dinaintea apariţiei lui Blauman la bord, Kaufman înjghebase un plan cu mai multe puncte putrede decât un măr uitat trei ani în pivniţă. Dar nu vedea alternativă.

— Ce se întâmplă pe navă? întrebă Marbet.

— Oamenii din echipaj au fost adunaţi şi puşi la curent cu schimbările. Noul comandant, Blauman, îi trimite în concediu, prin rotaţie, cât de repede poate. Fiind împrăştiaţi care încotro şi fericiţi să plece, e foarte puţin probabil să pună întrebări. Lucru valabil şi pentru ofiţerii inferiori. Probabil că *Murasaki* va pleca de-aici imediat ce se recuperează artefactul, ceea ce, fără îndoială, Blauman face chiar acum. Magdalena îşi va rechema nava, n-are încotro. Nou-sosiţii ar putea s-o captureze cu uşurinţă.

— Şi dacă ai pulveriza cumva nava *Sans Merci*? Şi, împreună cu ea, artefactul? interveni Marbet.

— Nu cred că artefactul poate fi distrus, spuse Capelo. Ţii minte, s-a autoprotejat împotriva tuturor fasciculelor protonice şi a încărcăturilor nucleare cu care am tras în el. Ce să foloseşti?

— Dar ştii ce are de gând Pierce să facă! insistă ea. Îl duce în sistemul de origine al fallerilor şi-l activează la puterea treisprezece, ca să-i distrugă!

Capelo răspunse rar, fără urmă din sarcasmu-i obişnuit:

— Tocmai de asta ne grăbim să ajungem în taină înapoi în sistemul solar, nu? Să alertăm presa, aşa încât Pierce să nu-şi poată duce planul la îndeplinire! Cu scandalul din presă, n-o să îndrăznească să rişte ca fallerii să-şi declanşeze la rândul lor artefactul, la setarea treisprezece, în acelaşi sistem stelar.

— Nu, spuse Kaufman. Nu asta facem. Se holbară amândoi la el.

— M-am gândit bine, continuă Kaufman. Nu cred că putem sosi acolo cu zburătorul Magdalenei înainte ca trupele lui Pierce să ajungă în sistemul fallerilor, ducând cu ele artefactul.

— Dar am avea un avans, dacă am putea ieşi chiar azi din cutia asta de conserve, argumentă Capelo. Armata trebuie întâi să recupereze artefactul de pe nava Magdalenei, apoi să parcurgă tot balamucul cu confirmarea ordinelor şi cu acordarea permisiunii de a trece prin tuneluri, de aici şi până-n sistemul fallerilor. Câte tuneluri sunt?

— Cinci.

— Şi până-n sistemul solar?

— Opt. Iar Magdalena are liberă trecere de la Blauman doar pentru primele trei, adică până-n sistemul Artemis. Tipul vrea s-o ştie plecată de-aici, dar nu vrea ca ea să ajungă acasă înainte ca Pierce să-şi desfăşoare acţiunea eroică.

— Păi, insistă Capelo, am avea oricum un avans, şi...

— Ascultaţi-mă amândoi! spuse Kaufman. Am avut timp să cumpănesc problema pe toate feţele. N-o să ţină! Tom, de data asta n-o să fie nici un fel de „balamuc cu confirmarea ordinelor şi cu acordarea permisiunii de a trece prin tuneluri”. Pierce a pregătit totul dinainte, cu precizie, fiind gata să pornească imediat ce găseşte artefactul. E un atac-surpriză, nu înţelegi? Atacurile-surpriză depind de viteză şi de precizia planificării, asta-i tactica militară de bază. Pierce vrea să înfăţişeze sistemului solar un *fait accompli*: „Priviţi! Războiul s-a terminat! Sistemul fallerilor este distrus!”. Noi, pe de altă parte, ar trebui să depindem de negocierile Magdalenei ca să traversăm minimum cinci tuneluri fără a fi identificaţi şi poate ucişi. Apoi, după ce traversăm şi Tunelul Spaţial Nr. 1 şi ajungem în sistemul Sol, tot mai trebuie să convocăm reprezentanţii presei, să-i convingem că nu suntem nebuni şi să aşteptăm ca

pachetele de informaţii să ajungă pe Marte şi pe Pământ. N-avem atâta timp!

— Atunci n-avem ce face, spuse Marbet. Nu putem lua artefactul din ghearele armatei şi nu putem determina opinia publică să intervină. Dar... oare fallerii n-au artefactul lor activat la setarea unsprezece? Asta le-ar proteja tot sistemul, şi s-ar ajunge la remiză.

— Numai că, după cum ştim, ticăloşii îşi plimbă artefactul de colo-colo, interveni Capelo. Doar au prăjit sistemul Viridian, nu? Poate au dus artefactul în altă parte, ca să atace, şi-atunci Pierce merge în sistemul lor de origine şi-l distruge... Şi-n definitiv, ar fi asta chiar aşa de rău? completă el, cu amărăciune în glas. Doar sunt duşmanii noştri! Au ucis milioane de oameni...

Marbet puse mâna pe umărul fizicianului, cu compasiune. Kaufman se luptă cu nerăbdarea ce-i dădea ghes. Cei doi nu vedeau situaţia în întregime. Dar avea nevoie ca amândoi să fie de partea lui. Plus Magdalena cea imprevizibilă; avea nevoie şi de ea, cel puţin pentru o vreme.

— Tom, dacă ar fi vorba doar despre pârjolirea sistemului fallerilor, nici unul dintre noi n-ar fi aşa de tulburat. Dar tu ştii, mai bine decât oricine altcineva, ce se întâmplă cu spaţiu-timpul dacă declanşăm artefactul în sistemul lor la poziţia treisprezece şi ei fac acelaşi lucru.

— Dar poate că n-au s-o facă, insistă Marbet. În definitiv, *ei* ştiu ce-o să se întâmple cu substanţa spaţiu-timpului... *Ei* ne-au spus nouă, ţii minte? Poate că n-au să riposteze.

Capelo pufni dispreţuitor.

— Şi-au să ne lase pe noi să învingem? Gândeşte, femeie! Fallerii nu comunică niciodată, nici măcar ca să ne spună de ce mama dracului se războiesc cu noi. Nu iau niciodată prizonieri. Nu se lasă capturaţi. Au să-l activeze, ca să ne distrugă o dată cu ei! Deşi lent... ţii minte, unda care reconfigurează substanţa spaţiului tridimensional se va deplasa cu viteza luminii.

— Atunci să sperăm că fallerii au artefactul în sistemul lor de origine, activat la setarea unsprezece, spuse Marbet sumbru. În felul ăsta ajungem la armistiţiu.

— Nu, nu înţelegeţi! interveni Kaufman.

— Aşa? făcu Capelo sceptic. Ce nu înţelegem? O forţă irezistibilă întâlneşte o apărare de neclintit şi toată lumea merge acasă. Poate că exact asta ar trebui să facem, dacă păcătoasa de Magdalena nu se descotoroseşte de noi pe undeva, prin spaţiu.

Kaufman se gândi la toate câte puteau merge prost... adică orice. „Surpriză şi precizia planificării”, îi spusese lui Tom Capelo. Iar ideea aceea era exact la polul opus. Grabă, disperare, riscuri enorme şi-apoi cea mai mare victorie de război din întreg universul, din toate timpurile. Dar n-aveau de ales şi nici timp de pierdut.

— Am un alt plan. Există informaţii militare pe care voi nu le cunoaşteţi. N-avem prea mult timp înainte să vină Magdalena după noi, aşa că ascultaţi cu atenţie. O parte din cele ce am să vă spun sunt informaţii ultrasecrete, cerând niveluri de acces superioare faţă de cele de care dispuneţi voi doi.

— Măi, să fie! comentă Capelo. Mă simt onorat!

— Ştiţi că unul dintre celelalte tuneluri ale sistemului Caligula, Tunelul Nr. 437, duce în sistemul Allenby. Pe-acolo am venit noi; e singurul traseu spre Lume. Sistemul Allenby e pustiu. Trei giganţi gazoşi, oameni deloc, falleri deloc. Mai are şi un al doilea tunel, care orbitează departe de primul, anormal de departe – tocmai din cauza asta a durat atât de mult până să se descopere Tunelul Nr. 437. Este Tunelul Nr. 210, între sistemele Allenby şi Artemis; am trecut şi prin acela.

— Ne ţii o lecţie de istorie personală? îl întrerupse Capelo.

Kaufman ignoră sarcasmul, ştiind că fizicianul nu se poate abţine. Era singurul lui mijloc de apărare împotriva fricii.

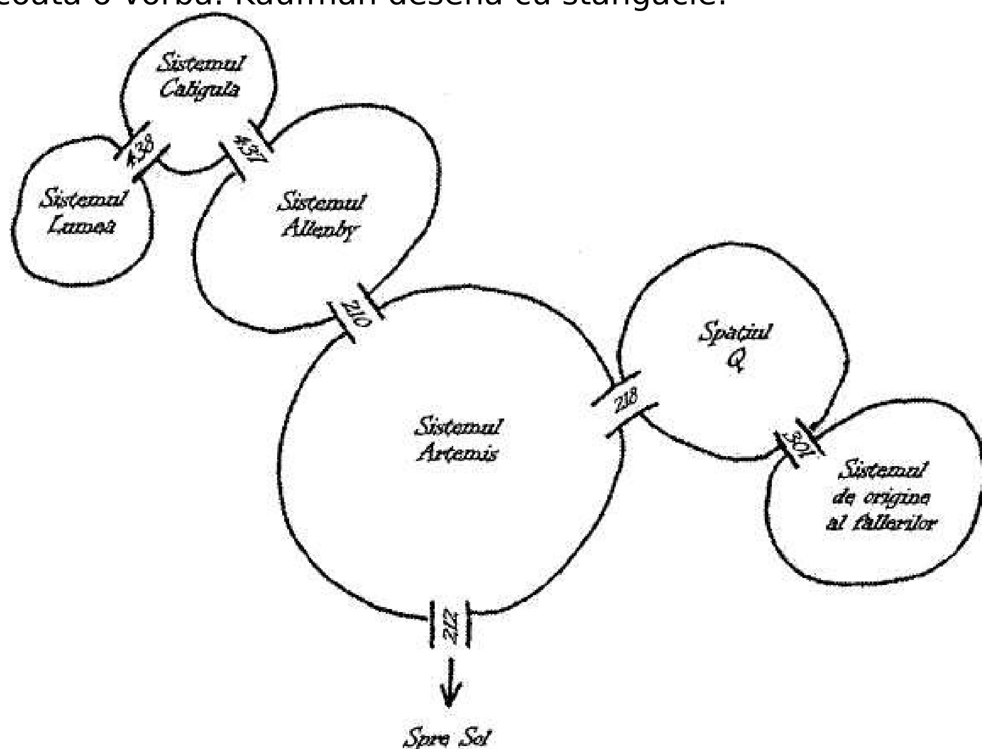
— Sistemul Artemis e mare. O planetă colonizată, o lună colonizată, o staţie spaţială, prezenţă consistentă a CAAS. Acolo am realimentat. Sistemul Artemis are cinci tuneluri, tocmai de aceea e o răscruce atât de importantă pentru oameni. Unul dintre aceste tuneluri este cel prin care am trece pentru a ne îndrepta spre Sol. Sistemul Artemis ar fi o ţintă de primă clasă pentru un atac al fallerilor; toată lumea crede că din cauza asta e atâta armată acolo. Şi lumea are dreptate, dar numai parţial. Unul dintre tuneluri, Nr. 218, n-a fost niciodată reconfigurat şi

folosit. Probabil că e cel mai bine fortificat punct din galaxie, după Tunelul Spaţial Nr. 1, din Sol.

— Tunelul Nr. 218 duce în sistemul de origine al fallerilor, rosti Marbet încet.

— Nu, nu direct, răspunse Kaufman. Am fi cam prea aproape de ei. Tunelul Spaţial Nr. 218 duce într-un sistem fără nume, cu indicativul militar „Q”. E pustiu şi are două tuneluri: Nr. 218 şi Nr. 301. Tunelul Spaţial Nr. 301 duce în sistemul fallerilor. Să vă desenez o diagramă!

Kaufman trasă o linie cu degetul pe duşumea, dar nu era pic de praf. Al naibii de eficient sistemul de curăţare! Marbet scoase din buzunarul salopetei un computer portabil şi i-l oferi, fără să scoată o vorbă. Kaufman desenă cu stângăcie:

Apoi spuse, conştient de importanţa informaţiei strict secrete pe care o dezvăluia:

— Avem un acord cu fallerii să nu intrăm în sistemul Q. Capelo îşi îndreptă brusc spinarea, surprins.

— Un acord? Ce naiba tot spui acolo?! Fallerii n-au comunicat cu noi niciodată!
— Aşa-i. E un acord tacit. Am purtat acolo patru bătălii. Ideea era de a-i bloca în sistemul lor de origine. Treaba n-a mers; fallerii au apărut în sistemul Viridian şi l-au desfiinţat, ceea ce înseamnă că sistemul lor de origine are două sau mai multe tuneluri, nu doar Nr. 301. Am pierdut toate patru luptele din sistemul Q. Ba mai rău decât atât, le-am pierdut în faţa unei singure nave de război. Avea la bord artefactul, activat la setarea doi.
— Scutul modificator de fază. Aşa încât nici una dintre navele noastre să n-o poată lovi.
— Da. Iar pe ale noastre le-a distrus una câte una. De patru ori.
Kaufman tăcu preţ de câteva clipe. CAAS pierduse oameni buni în acele bătălii; pe unii îi cunoscuse personal.
— După aceea n-am mai folosit Tunelul Nr. 218, n-am mai intrat în sistemul Q.
Privind schiţa de pe computerul portabil, Capelo spuse:
— De ce n-au trecut fallerii prin tunel, să intre în sistemul Artemis? Dacă aveau la bord artefactul activat la setarea doi, ar fi fost protejaţi. N-am fi avut cum să-i oprim. Şi-atunci ar fi activat setarea treisprezece şi ar fi distrus sistemul Artemis.
— Da, ar fi putut să procedeze astfel. Dar în schimb au pârjolit Viridian. Credem că asta a fost un test. Nu *ştiau* mai sigur decât noi că setarea treisprezece va distruge întregul sistem. Era doar o ipoteză. Au testat-o. Poate că următorul pas ar fi fost să distrugă sistemul Artemis. Atâta doar că... La acel moment au aflat că şi *noi* avem un artefact. Ştii că ne monitorizează transmisiunile. Nu suntem siguri cum, dar oricum le reuşeşte mai bine decât nouă. N-am izbutit să avansăm nici un pas în a le descifra limbajul. Fallerii au aflat că şi noi avem un artefact.
— Şi? zise Capelo.
Marbet reuşea să discearnă mai rapid motivaţiile.
— S-au gândit că am putea aduce artefactul nostru în sistemul lor de origine prin alt tunel. Au crezut că am găsit trasee alternative ca să...
— Se înşală, spuse Kaufman. Dar ei nu ştiu asta.

— ... aşa că şi-au dus artefactul în sistemul de origine şi l-au activat la setarea unsprezece. Ca să se apere. Am revenit într-o situaţie de remiză.

— Se poate să fi procedat astfel, spuse Kaufman. Dar mai există şi o altă speculaţie.

— Mie-mi pare că o mare parte din tot ce vorbiţi sunt speculaţii! interveni Capelo.

— Ciudat, Tom, să faci tocmai tu acuzaţia asta! se răsti Marbet. Profesia ta constă în a transforma speculaţiile în teorie, iar teoria, în fapte reale.

Capelo râse fără voia lui. Kaufman îi zâmbi lui Marbet – primul zâmbet adevărat de la cearta lor. Apoi continuă:

— Celălalt tunel sau celelalte tuneluri ce pornesc din sistemul lor de origine probabil că duc spre colonii ale fallerilor sau cel puţin spre avanposturi militare. Oamenii n-au apărut în nici unul dintre ele. Aşadar, cu trecerea timpului, fallerii deduc că noi cunoaştem un singur drum spre sistemul lor: prin spaţiul Q. Şi ei cred că nici măcar nu suntem siguri de acel traseu, din moment ce nu s-a întors nici un om în viaţă cu acea informaţie. De asemenea, ambele părţi par să fi ajuns la un fel de acord tacit. Oamenii nu intră prin Tunelul Nr. 218 în sistemul Q, pentru că e prea bine întărit. Iar fallerii nu trec prin Tunelul Nr. 218 în cealaltă direcţie, în spaţiul Artemis, pentru că şi acela e la fel de bine întărit. Şi unii, şi ceilalţi purtăm războiul în alte părţi.

— Dar, Lyle, tot nu-mi dau seama de ce asta înseamnă că Pierce nu va obţine o remiză dacă duce artefactul în sistemul lor, spuse Marbet. Îl activează la treisprezece, ei se apără cu setarea unsprezece şi nu se întâmplă nimic.

— Nu. Mai e şi altceva. Ştim că atunci când artefactul e folosit ca armă la setarea unu şi la setarea trei, în jurul lui există o zonă care nu este afectată. Care nu se destabilizează.

Ştim lucrul ăsta încă de când Syree Johnson a făcut primul test. Ea se afla aproape de acel prim artefact şi n-a fost afectată, dar naveta din care ieşise, situată mai departe, a fost afectată. Pilotul navetei a murit. Toţi atomii cu numărul atomic peste şaptezeci şi cinci s-au destabilizat pentru scurt timp, emiţând un număr improbabil de mare de particule alfa. La setările şapte şi treisprezece se destabilizează atomii cu număr

atomic peste cincizeci, dar tot ar putea să existe o „zonă sigură” în jurul artefactului. Ăsta fiind motivul pentru care nava fallerilor care l-a transportat în sistemul Viridian n-a fost distrusă.

— Nu neapărat, argumentă Capelo. Ar fi putut să trimită artefactul prin tunel cu un mecanism făcut în aşa fel încât să activeze setarea treisprezece. Detonează, sistemul Viridian e pârjolit, fallerii aşteaptă ca unda să treacă, apoi se întorc în sistem ca să-şi recupereze artefactul. În definitiv, şi noi am pătruns în sistem şi am fotografiat din spaţiu, cu rezoluţie înaltă, colonia Viridian.

Kaufman văzuse acele fotografii. Dădu amintirea la o parte.

— Da, Tom, se poate să se fi întâmplat astfel. Sau ar putea să existe o zonă sigură în jurul artefactului, dincolo de care începe efectul de undă. Nu ştim. Dar uite speculaţia: fallerii ştiu mai multe decât noi despre toate astea, fiindcă ei au pârjolit un sistem stelar la setarea treisprezece, pe când noi nu.

— Nu, spuse Capelo, fiindcă artefactul *nostru* şedea frumuşel pe *Murasaki*, aşteptând să-l scotocesc eu cu mintea mea cea ascuţită. Imbecili!

Kaufman ştia că trebuie să-l lase pe Capelo să facă intervenţii de felul ăsta; era singura cale de a-l determina să-i accepte planul. Ştia acest lucru din interacţiunile anterioare cu fizicianul. Dar întreruperile îi răpeau din timpul scurt şi preţios. Începu să vorbească mai repede.

— Fallerii ştiu mai multe decât noi despre funcţionarea artefactului. Ştiu şi că noi cunoaştem doar o cale de a ajunge în sistemul lor de origine. Am încercat în repetate rânduri să găsim un al doilea tunel de acces, dar n-am reuşit. Aşa că atât timp cât păzesc de noi tunelul dintre spaţiul Q şi sistemul lor, sunt în deplină siguranţă. *Doar dacă* noi nu aducem artefactul pe o navă, activat la setarea doi, cum au făcut şi ei, şi dăm năvală prin tunelul lor. Da, ar putea să-şi ţină artefactul la setarea unsprezece, să-şi protejeze sistemul de origine, dar tot ar avea oameni în preajmă. Tot ce ştim despre falleri ne spune că nu suportă aşa ceva. Sunt cea mai xenofobă formă de viaţă din câte s-au văzut vreodată. Speculaţiile zic că ar face orice să ne ţină la distanţă de sistemul lor stelar. Marbet, tu eşti singurul om care a reuşit vreodată să comunice realmente cu un faller, iar el

nu ţi-a dezvăluit absolut nimic până nu l-ai informat că avem şi noi un artefact. Atunci a încercat să spună: „Nu activaţi vreodată două artefacte în acelaşi sistem!”

— Treci la obiect! protestă Capelo. Pardoseala asta e tare.

— Obiectul, Tom, e cam aşa: Strategia militară şi psihologia fallerilor spun amândouă acelaşi lucru. Artefactul nu se află în sistemul lor, activat la setarea unsprezece. E în sistemul Q, „curtea” lor, activat la setarea doi, ca să protejeze nava sau staţia la bordul căreia se află, aşa încât, dacă apărem acolo, în curte, să ne poată spulbera cu arme convenţionale sau cu bombe atomice, ei rămânând însă protejaţi. Iar dacă, din întâmplare, ne aducem artefactul în sistemul Q, vor şti, fiindcă armele lor nu vor avea nici un efect asupra navelor noastre. Aşa că vor activa artefactul lor la setarea treisprezece şi vor pârjoli sistemul Q, mai puţin nava pe care se află, în zona sigură. După ce unda trece, culeg artefactul nostru, dacă mai există, şi s-au ales cu două. Iar dacă nu mai există, asta înseamnă că fallerii au singurul artefact existent şi vin să pârjolească sistemul Sol.

— Dumnezeule! făcu Marbet. Stefanak ştia teoria asta?

— Fireşte! Tocmai de asta n-a încercat vreodată să folosească artefactul lui ca să atace sistemul fallerilor. Stefanak era ambiţios şi nemilos, dar neghiob, nu.

— Nici Pierce nu e neghiob, replică Marbet.

— Nu, admise Kaufman. Dar spre deosebire de Stefanak, nu-l interesează nici ştiinţa, nici ingineria. Tom, nu cred că Pierce *crede* teoria ta a probabilității. Pentru el nu-i decât o gargară intelectualistă născocită. Crede că artefactul poate distruge obiecte, cum ar fi planetele, pentru că a văzut cu ochii lui rezultatele concrete. Însă distrugerea spaţiu-timpului e pentru el o abstracţie. Şi chiar dac-ar fi adevărată, el crede că fallerii nu-şi vor activa niciodată artefactul la puterea treisprezece în acelaşi sistem în care se află al nostru, fiindcă noi am face acelaşi lucru, iar fallerii cred cu certitudine în palavrele astea cu distrugerea substanţei spaţiului. Cred în ea cu suficientă tărie încât să-ţi vorbească ţie, prin Marbet, despre ea, ca să preîntâmpine o asemenea întâmplare produsă din greşeală. Aşadar, Pierce e de părere că ei nu vor activa niciodată artefactul la setarea

treisprezece în sistemul Q şi că, oricum, nu se va întâmpla nimic dac-o facem şi noi, şi ei.

— Nebun de legat! ricană Capelo.

— Da. Dar cred că asta are de gând să facă. Duce artefactul în sistemul Q şi-l activează la puterea treisprezece, ca să distrugă unităţile fallerilor. Poate culege artefactul lor după aceea, poate nu. Oricum, nava lui Pierce aşteaptă până când unda a trecut suficient, traversează fără piedici Tunelul Spaţial Nr. 310 şi pârjoleşte sistemul fallerilor, lipsit de apărare.

— Atunci Pierce se înşală! spuse Marbet. Fallerii vor sesiza că nava noastră a declanşat setarea treisprezece... se poate? Înainte să ajungă la ei unda? Credeam că se deplasează cu viteza luminii.

— Da. Nu, n-au să ştie ce se petrece decât când vor fi loviţi. Dar, Marbet, adu-ţi aminte cum funcţionează ea. Determină destabilizarea tuturor atomilor cu număr atomic peste cincizeci, dar nu instantaneu. Atomii emit mai multe radiaţii alfa decât de obicei, apoi mai multe, şi mai multe. Este timp destul ca să-şi activeze şi ei artefactul la setarea treisprezece, mai ales dacă e prestabilit să facă asta automat, cu un dispozitiv alcătuit din materiale ale căror atomi au mai puţin de cincizeci. Nu-i greu deloc!

— Aşa că au să vadă că venim să le spulberăm sistemul stelar şi, în loc de asta, preferă să distrugă chiar spaţiu-timpul!

— De ce nu? răspunse Kaufman. În felul ăsta, le împărtăşim soarta.

— Dar Pierce trebuie să ştie toate astea! răbufni ea.

— Ţi-am spus... *Nu crede*! Contează pe un scenariu din trei. Unu: artefactul fallerilor e în sistemul lor de origine, activat la puterea unsprezece, protejându-l – şi-n felul ăsta obţine remiză, fără să piardă nimic. Doi: artefactul lor se află în sistemul Q, nu există zonă sigură, el distruge navele lor şi pe cea proprie, dar a pârjolit sistemul Q şi-n scurt timp poate să intre să culeagă unul sau chiar două artefacte, înainte ca fallerii aflaţi dincolo de Tunelul Nr. 301 să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Trei: artefactul lor se află în sistemul Q, iar inamicul e prea vrăjit de fizicienii proprii ca să rişte distrugerea spaţiu-timpului. Aşa că

nu-l poate opri pe Pierce, iar el trece nestingherit, protejat de setarea doi, şi nimiceşte planeta de origine a fallerilor.

Capelo rosti sumbru:

— Lyle, n-ai de unde să ştii toate astea! Şi tu, şi Stefanak, şi Pierce şi toţi ceilalţi derulaţi simple scenarii speculative, nimic mai mult!

— Da, acceptă Kaufman, dar numai unul dintre scenariile astea e acceptabil. Al treilea nu ţine; fallerii vor prefera să distrugă spaţiu-timpul decât să lase omenirea să câştige războiul. Stefanak ştia asta. Dar Pierce e prea orbit de egomanie ca să înţeleagă. El vrea să-şi consolideze puterea devenind cel mai mare erou de război din istoria omenirii. Al doilea scenariu, cu ambele artefacte activate la puterea treisprezece în acelaşi sistem stelar, dă naştere unei tranziţii prin salt ce modifică spaţiu-timpul atât de mult, încât nici o fiinţă – om, faller sau bacterie – nu va supravieţui. Inacceptabil. *Singurul* scenariu acceptabil este al remizei. Nu cred că artefactul fallerilor se află actualmente în sistemul lor de origine, activat la setarea unsprezece, să-i protejeze. Cred – şi consilierii militari din regimul mai raţional al lui Stefanak păreau să fie de acord – că artefactul fallerilor se află în sistemul Q. În consecinţă, cineva trebuie să-i convingă pe falleri să-şi mute artefactul şi să-i modifice setarea!

Capelo şi Marbet se uitau increduli la Kaufman. În spaţiul înghesuit dintre perete şi aparatură, arătau ca nişte păpuşi mototolite, cu membrele momentan înţepenite şi cu gura căscată. Într-un târziu, Capelo întrebă:

— Şi cine o să-i convingă să facă asta?

— Noi, răspunse Kaufman.

Şi începu să le explice planul lui smintit.

DOUĂZECI ŞI TREI

THARSIS, MARTE

Sistemul casei deschise uşa; Amanda, mătuşa Kristen şi unchiul Martin intrară în apartamentul acestora din Tharsis şi găsiră toate încăperile pline cu flori. Pretutindeni se vedeau buchete uriaşe: trandafiri modificaţi genetic, roz şi în dungi, garoafe modificate genetic, cu corola bogată caracteristică, dar cu parfumul gardeniilor, dalii umile şi mormane de flori marţiene numite „flori de stâncă”, având ritm rapid de creştere şi nefiind pretenţioase în privinţa luminii. „Toate florile din oraş!”, îşi spuse Amanda ameţită. Toate, adunate într-un singur loc.

— Aa-man-daa! strigă Konstantin, sărind ca ars. Tu la acasă!

— O, Dumnezeule! zise pentru sine mătuşa Kristen.

— Bună ziua, doctor Blumberg, doamna Blumberg, continuă Konstantin, politicos. Eu adus flori la Aa-man-daa. Pentru că ea vine la *acasă*.

— Sunt frumoase! bâigui Amanda, emoţionată la culme – abia aştepta să le povestească prietenelor de la şcoală episodul.

— Tu eşti frumoasă mai mult, răspunse Konstantin cu admiraţie, privindu-i părul blond, noua pieptănătură şi hainele îngrijite. Foarte frumoasă! Splendid!

— Miroase ca într-o capelă funerară, comentă mătuşa Kristen, făcându-l pe soţul ei să-i arunce o privire rapidă de avertizare.

— Şi tatăl tău? Găseşte la el? Să vină şi el?

— Încă nu l-am găsit, răspunse Amanda.

Ultima conversaţie cu mătuşa Kristen îi reveni în minte, întreagă, ca un tăvălug, izbind-o. Mătuşa spusese că s-ar putea ca amiralul Pierce, care nu e o persoană amabilă, cum pare, să nu i-l dea înapoi pe tatăl ei. Că tatăl ei ar putea fi mort, ucis, la fel ca oamenii care i se opuseseră lui Pierce şi dispăruseră fără urmă, cum se întâmplase cu doctorul Ewing. Că tatăl lui Konstantin e un susţinător înfocat al amiralului Pierce şi că, în consecinţă, ea va trebui să aibă mare grijă să nu-l critice vreodată pe amiral în faţa lui Konstantin sau a Demetriei.

— Amiralul Pierce va să găsească tatăl tău, spuse Konstantin cu convingere. Va să aducă pe el la tine.

— Chiar crezi? întrebă Amanda.

— A, da! întări băiatul.

„Poate are dreptate!”, îşi spuse Amanda. În definitiv, chiar mătuşa Kristen a spus că tatăl lui Konstantin e mare prieten cu amiralul Pierce, pe când mătuşa nu s-a întâlnit niciodată faţă-n faţă cu amiralul, nici măcar în această ultimă călătorie pe care-o făcuseră împreună în Lowell City. Şi-atunci, de ce n-ar şti Konstantin mai multe despre amiralul Pierce decât mătuşa ei? Era un gând îmbucurător. Amanda îi zâmbi tânărului cu recunoştinţă.

— De unde miroase a mâncare? interveni unchiul Martin, evident ca să schimbe subiectul.

— Demetria să găteşte. Veniţi!

— Mulţumesc pentru că mă inviţi în propria mea casă! bombăni mătuşa Kristen.

Masa cea mică din sufragerie gemea de mâncăruri greceşti, sau mai bine-zis, atât de greceşti cât izbutise Demetria să prepare cu ingredientele disponibile pe Marte. Amanda simţi cum saliva îi scaldă gura. Chiar şi mătuşa părea mai bucuroasă. Se aşezară toţi şi mâncară; Demetria radia, încântată de succes, fără să scoată o vorbă.

— Aa-man-daa, spune-mi ce să întâmple la Lowell City!

Amanda înghiţi o bucată însiropată de baclava marţiană şi răspunse cu grijă:

— Mi-au pus întrebări. Eu le-am spus tot ce-am ştiut, iar amiralul Pierce a zis că au să-l caute pe tata.

— Splendid! Şi tatăl meu să caute. Mătuşa Kristen se opri din mestecat.

— Poftim?!

— Eu sunat la tatăl meu, la Grecia. El să cunoaşte foarte multe oameni importanţi. Eu cere la el să ajute caută doctor Capelo, pentru că eu stă la casa fiicei, frumoasa Aa-man-daa. Eu spune Aa-man-daa la Lowell City, la amiralul Pierce, ca să întrebe. Tatăl meu are foarte mult interes. Spune da, el să ajute.

Mătuşa Kristen închise ochii. Unchiul Martin rosti, cu reţinere vizibilă:

— Mulţumim, Konstantin! Ştiu... ştiu că ai avut intenţii bune. Sperăm cu toţii că doctorul Capelo se va întoarce acasă în curând.

— Foarte mare fizician, spuse Konstantin cu seriozitate. Mult respect de la fizicieni. Doamnă Blumberg, sunat la dumneavoastră doctor Stajevici, de la Pământ.

— Şi ai vizionat mesajul, Konstantin? întrebă mătuşa Kristen pe un ton egal.

Amanda îşi ţinu respiraţia. Mătuşa şi unchiul ei aveau principii foarte stricte în privinţa chestiunilor personale.

— A, nu! răspunse tânărul. Sistemul casei spune au vine mesaje. E la dumneavoastră, nu la mine.

Amanda reîncepu să respire.

— Scuzaţi-mă! spuse mătuşa Kristen, după care ieşi din cameră, închizând uşa în urma ei.

Unchiul Martin întrebă:

— Spune-mi, Konstantin, părinţii voştri nu vă duc dorul, ţie şi Demetriei? Nu vor să vă întoarceţi pe Pământ?

— A, nu! Noi merge la Pământ la şcoală. Nu vara. Acuma turişti la Marte. Foarte interesant, splendid! Eu am grijă de Demetria.

Fata, auzindu-şi numele, se uită bosumflată la fratele ei. „Să fie oare din cauza lui Nikos?”, se întrebă Amanda. Familia grecilor nu funcţiona deloc ca familiile cu care era ea obişnuită.

Mătuşa Kristen se întoarse.

— Doctorul Stajevici voia să ştie dacă avem vreo lucrare nepublicată, legată de ceea ce lucra Tom în ultima vreme. Se pare că şi Stajevici lucrează la aceleaşi chestiuni, iar până la dispariţia lui Tom, făcuseră schimb de idei. Stajevici are „o nouă linie de atac”, după cum s-a exprimat, şi ne roagă ca, dacă avem din lucrările lui Tom, să i le dăm ca să le afişeze pe Net, aşa încât şi el, şi oricine altcineva implicat în aceeaşi problemă să poată avea acces la ele.

Unchiul Martin îi aruncă o privire rapidă Amandei şi spuse:

— Dar poate că vine Tom şi le afişează chiar el!

— Aşa i-am zis şi eu, replică mătuşa Kristen, atacând mâncarea din farfurie cu o forţă complet neadecvată sarcinii.

Urmă o tăcere atât de lungă încât deveni dureroasă. În cele din urmă, pentru a o întrerupe, Amanda întrebă:

— La ce... la ce lucra tata?

— Interconexiunea la nivel macrostructural. Să-i găsească locul în teoria probabilităţii. Avea nişte ecuaţii de pornire promiţătoare, răspunse Konstantin cu acea abilitate crescută de a se exprima în engleză pe care o dobândea ori de câte ori vorbea despre fizică.

Amanda îşi spuse că probabil a memorat paragrafe întregi din publicaţiile ştiinţifice. Mătuşa Kristen părea surprinsă:

— Asta de unde-o ştii?

— Citesc fizică pe Net. Totdeauna. Doctorul Capelo afişează totdeauna. Şi părţi de teorie, neterminate. Doctorul Capelo cere la alţi fizicieni ajutor. Să găseşte răspunsuri pentru fizică. Mare, mare om!

Unchiul Martin interveni:

— Kris, dacă-i aşa... poate ar trebui să cerem poliţiei din Boston eventualele lucrări pe care le-au confiscat din casa lui Tom şi să-l lăsăm pe acest doctor Stajevici să le afişeze.

— Am să mă gândesc, replică mătuşa Kristen. După ce terminară de mâncat, merseră cu toţii în salon.

Unchiul Martin activă un canal de ştiri pe terminal. Konstantin şedea la un capăt al canapelei, iar mătuşa Kristen, la celălalt capăt. Demetria şi unchiul Martin îşi aleseră câte un fotoliu; mijlocul canapelei era singurul loc rămas disponibil. Amanda se aşeză cu stângăcie lângă Konstantin. Fiindcă se afla atât de aproape, îi percepu mirosul şi simţi un fel de nod în piept. Îşi dădu seama că a roşit şi-şi spuse „Ce bine că nu se uită la mine!”.

—... plecarea neaşteptată din Lowell City spre Tunelul Spaţial Nr. 1, la bordul navei-amiral *Vladivostok*. O purtătoare de cuvânt a amiralului Pierce a spus presei că o „urgenţă militară”, a cărei natură n-a fost dezvăluită, în zona tunelului spaţial, a făcut necesară prezenţa amiralului. De asemenea, a anunţat că *Vladivostok* se deplasează cu viteza maximă posibilă, pentru ca absenţa amiralului Pierce de pe Marte să fie cât mai scurtă. S-au făcut nenumărate speculaţii cu privire la natura urgenţei militare, dar Piscul n-a oferit informaţii suplimentare. În acest

moment nu este clar dacă amiralul Pierce intenţionează să iasă din sistemul solar prin Tunelul Spaţial Nr. 1. În absenţa sa, amiralul l-a numit pe generalul Yang Lee drept comandant activ al CAAS. Însă amiralul Pierce a asigurat Alianţa Solară că va păstra permanent legătura prin radio cu comandantul activ. Între timp, în Centură...

— Tatăl meu este la Tunelul Spaţial Nr. 1, zise Konstantin cu nonşalanţă.

Mătuşa Kristen îl privi cu atenţie.

— Mi se părea că ai spus că tatăl tău se află în Grecia!

— A, da! La Grecia. Şi la Tunelul Spaţial Nr. 1. Şi la Centură. Şi la Marte. Tatăl meu are la el multe nave, mulţi zburători. Tatăl meu este la multe locuri totdeauna!

— Înţeleg, spuse mătuşa.

Amanda îşi dădu seama ce crede ea: că intenţia lui Konstantin era să se laude. Dar nu se lăuda! Afirmaţiile lui erau pur şi simplu fapte! Iar tatăl ei îi spunea mereu să pună faptele pe primul plan, şi tocmai asta făcea Konstantin, şi nu era deloc un lucru greşit.

— Mâine e duminică, rosti tânărul.

— Şi? făcu Amanda, văzând că nimeni nu spune nimic.

— Tu, Aa-man-daa, vine cu mine la biserica? Asculte Liturghia. La Tharsis este precis biserică.

Amanda îşi dădu seama că se referă la o biserică catolică. Probabil Konstantin o credea religioasă. În definitiv, când o văzuse prima oară, lângă spaţioport, avea cu ea potirul din aur al fratelui Meissel, potir aflat acum în dormitorul principal din casa mătuşii.

Simţi un val neaşteptat de emoţii. Fratele Meissel, abaţia Ares. Vocile profunde intonând cântări: *Laudae*, *Ora mediae*, *Sextae*, *Vesperae*, *Completorium şi Matutinus*. Şi-apoi: *„«Când ai devenit al lui Dumnezeu pe cât de mult vrea El, El însuşi te va dărui altora.» Asta-i din Sf. Vasile, Amanda, să nu uiţi... “*

— Aa-man-daa?

Tatăl ei spunea că religia e o superstiţie prostească, bună pentru oamenii care nu vor să gândească. Dar fratele Meissel gândea şi nu era deloc prost, chiar dacă nimic din spusele lui n-

avea noimă... Toate astea îi creau confuzie. De ce trebuiau lucrurile să fie atât de confuze?

— Aa-man-daa?

— Da, Konstantin. Merg cu tine mâine la liturghie. Unchiule Martin, există în Tharsis vreo biserică catolică?

— Nu ştiu.

Unchiul o privea uluit, iar mătuşa, cu teamă. N-aveau decât! E aşa o crimă să mergi la biserică împreună cu un băiat de care-ţi place? Cu un oaspete din casa ta?

— Splendid! se bucură Konstantin.

Mătuşa şi unchiul continuau s-o privească pe Amanda, ceea ce o cam stânjenea; brusc, Demetria sări ca arsă şi zise tare:

— Cafea!

Amanda simţi că-i este recunoscătoare, chiar dacă nu ştia cu adevărat pentru ce. În timp ce se întorceau în sufragerie, o izbi un alt gând. Trăsese cu ochiul în camera de oaspeţi şi observase că acolo dormea Konstantin. Geanta mică a Demetriei, pusă lângă canapea, arăta că probabil fata doarme acolo. Iar ea unde o să doarmă? Spre marea-i iritare, simţi o roşeaţă fierbinte pe gât şi apoi pe obraji. Toţi vor observa!

Dar, de fapt, nu observă nimeni. Konstantin îi spunea ceva în greceşte surorii sale, iar pe mătuşa Kristen o auzi în spatele ei, întrebându-şi soţul cu voce foarte scăzută:

— De ce crezi că se duce Pierce spre tunel cu atâta grabă?

— Nu ştiu, răspunse unchiul Martin.

Amanda reîncepu să respire mai calm. Până la urmă, nimeni n-a observat că a roşit. Foarte bine!

Totul avea să fie foarte bine.

DOUĂZECI ŞI PATRU

SPAŢIUL CALIGULA

Tom Capelo şi Marbet Grant se holbau la Kaufman de parcă l-ar fi crezut scăpat de la balamuc. Stând înghesuit în spaţiul strâmt de la capătul sălii sistemelor vitale, printre conducte şi aparate ce zumzăiau şi lăzi prăfuite, autorul planului se declara mental de acord cu ei. Totul era în umbră. Maşinăriile emanau multă căldură. Kaufman simţea transpiraţia pe gât, pe sub tunica străină de soldat.

— N-o să meargă, zise Capelo rar, fără vreo urmă din sarcasmul lui obişnuit. Lyle... *gândeşte-te!* N-are cum să meargă!

— Depinde de prea multe elemente improbabile, spuse Marbet. Magdalena, navele de pază din cinci tuneluri diferite... *cinci*! Şi apoi, la capăt...

— Nu eu sunt ăla care-ar trebui să gândească în termenii probabilității? interveni Capelo acru.

Kaufman înţelese că măcar o persoană a revenit la normal – indiferent ce însemna „normal” în acea situaţie. Îl lăsă pe Capelo să se răcorească. Doar aşa putea să se descurce cu el.

— Dacă aş calcula suma procedeelor pentru ideea asta nebunească, ar duce direct în toaletă! continuă fizicianul. Lyle, nu putem face una ca asta!

— Ce sugerezi? întrebă Kaufman pe un ton neutru.

— Orice altceva!

— Bine, aştept. Poate-ţi dă prin cap o idee mai bună, Tom – în nici un caz nu neg că eşti mult mai deştept decât mine. Dar trebuie s-o găseşti repede, fiindcă Magdalena vine să ne ia şi n-o să mai avem altă ocazie de a vorbi între noi.

— Nu accept s-o fac, Lyle. Vreau să-mi revăd fiicele, şi în viaţa asta, nu într-alta.

— Bine! Du-te acasă, vezi-ţi fetele. Iar când substanţa spaţiu-timpului va fi distrusă din cauza activării celor două artefacte la

puterea treisprezece în acelaşi sistem, calculează cât timp îţi rămâne ca să le mai vezi vreodată.

— Am calculat, i-o întoarse Capelo. Unda tranziţiei prin salt se deplasează cu viteza luminii, aşa că vor trece secole până să ajungă în sistemul solar. Planeta de origine a fallerilor se află la peste o mie de ani-lumină depărtare de Pământ!

— Tom, eşti sigur că se deplasează cu viteza luminii? Dieter spunea că atunci când Syree Johnson a provocat distrugerea primului artefact chiar aici, la intrarea în tunelul ăsta, s-a înregistrat un efect instantaneu asupra Lumii, care se află la un miliard de clickuri distanţă. Eşti absolut sigur că nu există vreun fel de interconexiune la nivel macrostructural între artefacte şi tunelurile spaţiale, care oricum sunt interconectate între ele? Nu ăsta e subiectul ultimelor tale lucrări?

— De unde ştii la ce lucrez?

— Am citit cât am putut înţelege. Pe Net.

Ceasurile lungi petrecute pe nava *Sans Merci*, evitând-o pe Marbet şi încercând să priceapă lucrări de fizică pentru descifrarea cărora n-avea instruirea necesară.

— Tom... are dreptate Lyle? interveni Marbet. S-ar putea ca unda declanşată la setarea treisprezece să aibă efect *instantaneu* asupra spaţiu-timpului?

— Nu ştie nimeni, răspunse Capelo. Există chiar unele ecuaţii care sugerează un timp de latenţă, la fel ca timpul de latenţă al producerii undei destabilizatoare, dar ecuaţiile nu sunt concludente... Naiba să te ia, Lyle! Bine, accept să încerc planul tău de o idioţenie sclipitoare! Dar cred în continuare că rezultatul cel mai probabil este acela că vom muri toţi trei, fără să realizăm nimic.

— Oricum vom muri, spuse Kaufman.

În clipa următoare îşi regretă vorbele. Adevărul n-ar trebui să sune atât de pompos, de strident. Îi plăcuse întotdeauna ca adevărul să fie exprimat în forme mici, robuste, utilitare, care să se adune treptat într-o imagine stabilă, cotidiană.

Dar de astă dată...

— Bine, zise el fără noimă. Tom, hai să facem schimb de haine!

Capelo râse cu asprime. Era cu vreo opt centimetri mai scund decât Kaufman şi probabil cântărea cu vreo cincisprezece kilograme mai puţin.

— Nu şi pantalonii, completă acesta, încercând să-şi ascundă iritarea. Dar dă-mi cămaşa, oricum flutură pe tine. Ia tunica asta de marinar.

— Exact ce n-am vrut niciodată... să fiu în Marina de Apărare a Alianţei Solare! Sus ancora, băieţi!

— Te rog, Tom! spuse Marbet, scutindu-l astfel pe Kaufman de osteneală.

În spaţiul strâmt dintre perete şi un aparat uriaş, zumzăitor, Kaufman îşi scoase cu greutate tunica şi puse pe el cămaşa lui Capelo. N-o putu încheia. Tunica de marinar îi ajungea lui Capelo până aproape la genunchi şi-i atârna pe umerii înguşti. Amândoi arătau ridicol. Marbet zâmbi.

Uşa spre coridor se deschise.

— Haideţi, repede! îi îndemnă Kaufman.

Îi conduse de-a buşilea spre ieşirea din sala sistemelor vitale.

La uşă îi aştepta Kendal, nu Magdalena. Tânărul îi aruncă lui Kaufman o privire tăioasă. Nu era la fel de bine disciplinat ca Rory; uneori lăsa să se vadă ce simte. Kaufman puse informaţia la păstrare – poate îi va fi de folos cândva.

Se strecurară rapid pe coridorul pustiu, spre cala de andocare la fel de pustie a uriaşei nave de război. Cum reuşise Magdalena să facă în aşa fel încât toţi să fie ocupaţi în alte părţi? Avea metodele ei. Şi, fireşte, toate navetele de luptă porniseră după *Sans Merci*, să aducă artefactul care acum nu va mai ajunge pe Lume niciodată. Singurele vehicule din cală erau naveta folosită la coborârea pe planetă şi zburătorul Magdalenei.

Îi aştepta la bord, împreună cu Rory, umblând fără tihnă printre cele şase scaune înghesuite.

— Ce-aţi zăbovit atât?!

Nu zăboviseră deloc. Kaufman nu-i dădu replica; se mulţumi să se aşeze şi să-şi pună centura de siguranţă.

— Avem permisiunea de a trece prin tunel?

— Da, bineînţeles! Prin următoarele trei tuneluri, până la sistemul Artemis. Hai, Empatico, mişcă-te mai vioi! Acum n-avem timp să scotocim creierii tuturor!

Kaufman văzu că Magdalena era tensionată ca o coardă de arc. Corpul ei emana încordare aşa cum un obiect încins emană căldură. O văzu că se aşază pe scaunul pilotului. Transmise o comandă pe puntea navei; porţile calei se deschiseră şi zburătorul ţâşni spre Tunelul Spaţial Nr. 438, care ducea în sistemul Caligula.

Tunelul se afla chiar în faţa lor: o complexitate stranie de panouri şi cabluri formând un inel. Interiorul era ceţos, un... ceva cenuşiu, dens. Zburătorul se îndreptă direct spre acel ceva cenuşiu. Kaufman privi spre Capelo, aşezat alături, şi se întrebă ce vede fizicianul. O grămadă de ecuaţii neterminate? Produsul unei fizici extraterestre imposibil de cunoscut? Elementul ce permite (poate) unei unde care ar fi trebuit să se deplaseze cu viteza luminii, să se deplaseze în schimb instantaneu, ca să reconfigureze cât mai rapid spaţiu-timpul? Chipul slab, măsliniu al lui Capelo nu dezvăluia nimic.

Kaufman se răsuci pe scaun, încercând să zărească pentru ultima oară Lumea, dar înainte s-o poată localiza printre stele, zburătorul trecu prin tunel şi el se trezi privind un cer cu o configuraţie complet diferită.

***

Staţia Caligula orbita în jurul tunelului, iar între ea şi tunel patrulau zburători. De fapt, era un sistem de tuneluri; din motive necunoscute, deşi nu avea planete locuibile, sistemul Caligula poseda trei tuneluri. După toate aparenţele, creatorii acelei miraculoase tehnologii dăduseră spaţiului Caligula mai multă importanţă decât îi acordau oamenii. Celelalte două tuneluri nu se aflau suficient de aproape pentru a fi percepute vizual, dar apăreau pe scanerul Magdalenei.

În sistem se aflau doar forţe militare, nu şi colonişti. În esenţă, staţia Caligula reprezenta un fel de poliţie rutieră pentru călătorii prin tuneluri. Nu avusese parte niciodată de vreo luptă. Ofiţerii ambiţioşi se luptau din răsputeri să fie transferaţi de acolo cât mai repede cu putinţă. Cei care rămăseseră în răstimp de cincisprezece ani erau aceia lipsiţi de ambiţie, incompetenţi şi venali.

— Zburător, declară-ţi identitatea! zise o voce tânără, plictisită.

— Zburător de pe nava *Sans Merci*, civil, permis de călătorie numărul 1264A, emis la unsprezece iulie, rosti Magdalena răspicat. Patru persoane la bord.

Kaufman numără secundele: una, două... şase, şapte...

— Zburător de pe *Sans Merci*? repetă vocea tânără, din care nota de plictiseală dispăruse. Aveaţi autorizaţie să vă întoarceţi cu nava iniţială, nu doar cu zburătorul!

— Autorizaţiile s-au modificat. Verifică mesajul urgent pe care tocmai l-ai primit de la zburătorul militar care a trecut pe-aici acum o oră. Dumneata eşti destinatarul operativ!

De astă dată, pauza dură considerabil mai mult de cinci secunde. Kaufman ştia că ofiţerul de serviciu se întreabă: ce mama naibii caută chestiunea aprobărilor de călătorie civile într-un mesaj cu destinatar operativ şi de unde până unde ştie un civil despre aşa ceva?!

— Autorizat pentru staţia Caligula, patru persoane la bord, zise ofiţerul de serviciu în cele din urmă. Zburător, poţi pleca. Veţi primi imediat datele necesare pentru andocare.

— Mulţumesc! replică Magdalena şi întrerupse legătura. Vibra toată de încordare. Marbet îl întrebă pe Kaufman, foarte încet:

— Cât timp vă aflaţi pe staţie, crezi c-o poţi convinge să ia nişte măsuri în privinţa Essei?

Essa! Kaufman îşi dădu seama că nu se gândise nici măcar o clipă la fata extraterestră. Essa fusese trimisă acasă, pe planeta ei, împreună cu artefactul, la bordul navei *Sans Merci*. Dar *Sans Merci* nu mai putea ajunge pe Lume. Navetele de luptă ale lui Blauman aveau s-o captureze şi s-o aducă înapoi lângă *Murasaki*. Essa se va afla pe o navă de război a oamenilor, fără să aibă pe nimeni care să se îngrijească de ea. Ce-o să facă Blauman cu fata?

— Până-n clipa asta nu te-ai gândit la Essa! spuse Marbet. Şi chiar şi acum te gândeşti la ea mai mult cu iritare decât cu vinovăţie.

— Essa nu reprezintă principala noastră preocupare.

— Ştiu, dar suntem răspunzători de soarta ei. Kaufman nu împărtăşea această părere, n-o împărtăşise niciodată. Responsabilitatea pentru Essa îi aparţinea Magdalenei, cel puţin

teoretic. Magdalena o adusese pe micuţa extraterestră în spaţiu. Dar ştia că nu e cazul să spună asta cu voce tare.

Pe de altă parte, desigur, nu conta dacă vorbeşte sau nu cu voce tare. Marbet ştia oricum.

Staţia Caligula, un complex uriaş, strâmb, purtând urmele a nenumărate coliziuni cu meteoriţi mici, apăru pe ecran. De-a lungul ei se aflau andocate mai multe navete de luptă şi o navă de război clasa *Thor*.

— Gata, copilaşi, în toaletă cu voi! anunţă Magdalena. Să fiţi cuminţi!

Mulţumită privirii de avertizare a lui Kaufman, Capelo nu replică. Până şi Tom ştia cât de multă nevoie au de Magdalena. Fără ea nu puteau trece prin tunelurile spaţiale nr. 437 şi 210, până-n sistemul Artemis. Iar după aceea aveau nevoie de ea ca să... Kaufman îşi scoase din minte acea acţiune. Bătăliile se poartă una câte una, pe rând.

Capelo şi Marbet îşi scoaseră centurile de siguranţă şi se înghesuiră amândoi în toaleta minusculă. Zburătorii nu erau concepuţi pentru călătorii confortabile sau de lungă durată; toaleta era singurul loc ce nu putea fi văzut când se deschidea uşa. Majoritatea dulapurilor-depozit erau mult prea mici pentru a adăposti un om, cu excepţia celor în care se aflau costumele S, dar în acelea, costumele ocupau tot spaţiul. Nici în toaletă nu puteau sta aşezaţi doi oameni în acelaşi timp; dar n-aveau de ales. Uşa toaletei se închise şi Kaufman auzi declicul încuietorii. O întrebă pe Magdalena:

— Eşti sigură că n-au să percheziţioneze un vehicul civil?

— E de datoria lor, nu? Ar trebui să ştii mai bine ca mine. Dar n-au s-o facă. Staţia Caligula e plină cu cei mai leneşi, mai graşi, mai tâmpiţi şi mai jegoşi marinari din câţi am văzut!

Asta gândea şi Kaufman, în termeni ceva mai politicoşi. Spera ca ea să aibă dreptate.

Dirijat de computer, zburătorul Magdalenei pătrunse într-o cală deschisă. Porţile se închiseră în urma lor şi se produse presurizarea. Magdalena ieşi în clipa următoare, secondată de Kaufman şi de cele două gărzi de corp.

— Paşapoartele! ceru subofiţerul de pe pasarelă cu un aer ostil.

Avea părul nepieptănat, iar mai sus de centura regulamentară pentru armă, uniforma lui era împodobită cu o hologramă absolut neregulamentară înfăţişând un cuţit însângerat. Puntea era jegoasă. Unde se afla ofiţerul de serviciu? Kaufman ar fi vrut foarte mult să-l disciplineze el însuşi pe marinar, dar îşi impuse să rămână nepăsător. Nu trebuia să arate că face parte din CAAS.

Subofiţerul de pe pasarelă le inspectă paşapoartele şi le confruntă pe rând cu scanarea de retină. Kaufman îşi folosea iarăşi paşaportul fals, care-l identifica drept „Eric James Peltier" şi pe care-l întrebuinţase în călătoria la bordul navei *Cascade of Stars*.

— Patru pasageri la bord, în regulă! mormăi subofiţerul în comlink. Unde trebuie să se ducă?

— În biroul maiorului Hofsetter, i se răspunse.

— Carver, du-i pe ăştia patru la maiorul Hofsetter, îi ordonă subofiţerul curierului din acel schimb.

— Trei, corectă Magdalena arătând spre cel mai tânăr dintre gărzile ei de corp. Kendal rămâne la zburător.

— Trei, zise şi subofiţerul. Carver!

Curierul, care şedea pe o ladă şi privea un computer portabil, se ridică în picioare fără chef. Kaufman zări imaginile pornografice de pe computer. Scrâşni din dinţi. Luptă, ne-luptă, postul acela militar era o ruşine. „Nu-i de mirare că Magdalena a reuşit să cumpere accesul prin tuneluri!", îşi spuse el.

Mda, dar asta era acum în avantajul lui.

Magdalena îi zise lui Kendal:

— Nimeni nu urcă la bordul zburătorului, cu absolut nici un motiv! Eşti convins de asta?

Kendal încuviinţă cu capul. Kaufman se gândi că nu-l auzise niciodată pe tânăr vorbind; poate era mut. Îi urmă pe Carver, Magdalena şi Rory prin labirintul de coridoare şi lifturi care alcătuia staţia Caligula. Se bucură să vadă că starea anumitor porţiuni era mult mai aproape de regulamente decât cea a calei de andocare. Punţile erau curate, soldaţii cu uniforma în bună regulă. Delăsarea nu domnea pe tot cuprinsul staţiei, iar zona controlată de armată arăta mult mai bine decât cea controlată de marină. Se vedea bine că războaiele pentru teritoriu,

obişnuite în staţiile spaţiale ale CAAS, unde era necesar să se combine serviciile, fusese câştigat în staţia Caligula de AAAS.

Mai puţin în ce-l privea pe Hofsetter: un militar de carieră gras, slinos, care nu se ridică de pe scaun când intrară ei. Kaufman îl etichetă dintr-o singură privire: aparţinea exact genului de care s-ar fi descotorosit în vremea când comanda unităţi de luptă. Hofsetter ar vinde o navă de război dacă preţul ar fi destul de mare şi dac-ar crede că nu va fi prins.

— Bună ziua, Hofsetter! spuse Magdalena. Am venit să facem afaceri.

— O nouă gardă de corp, drăguţo? Nu prea pare să aibă agilitatea lui Rory. Şi poartă jumate de uniformă a Marinei de Apărare!

— E din echipajul de pe *Sans Merci* şi nu-mi pasă ce mă-sa poartă sau de unde-şi obţine hainele! Hofsetter, am o ofertă consistentă pentru tine. Cea mai mare din câte va vedea vreodată mica ta afacere jegoasă, aşa că fii atent!

Se aşeză, neinvitată, pe un scaun lângă maior. Kaufman observă că nu-şi foloseşte trupul spectaculos pentru a obţine avantaje femeieşte. Era o negociere directă. Rory rămase în picioare, alert, privind când la Hofsetter, când la uşă, iar Kaufman făcu acelaşi lucru.

— Vreau să obţii toate înregistrările de incidente ale MAAS de pe Centură pentru data de 3 iulie, anul ăsta. Toate! Există un incident al cărui dosar îl vreau şi sunt dispusă să plătesc, la nevoie, întregii marine. Plus un milion de credite ţie.

Un milion de credite!

Ceva nu era deloc în regulă. Hofsetter făcu ochii mari, cum era şi firesc. Dar pe lângă surprindere şi lăcomie, amândouă de aşteptat, Kaufman mai văzu ceva: un aer victorios, viclean, murdar.

— Un milion de credite, repetă maiorul.

— Da. Pe cip cu amprentă retinală.

Lucru necesar, îşi spuse Kaufman. Tunelurile nu permiteau comunicaţii, nici bancare, nici de alt fel. Cipul cu amprentă retinală va fi valabil oricând se va întoarce Hofsetter în sistemul Sol, atât timp cât marele imperiu financiar al Magdalenei continua să existe.

— Atunci dă-mi-l! Ştiu deja ce s-a întâmplat cu Laslo Damroscher!

Magdalena râse – un râs complet lipsit de veselie.

— Da, sigur că ştii.

— Da! Ştiu!

Deşi Magdalena continua să privească batjocoritor, Kaufman îşi dădu seama că Hofsetter spune adevărul. „O, Dumnezeule, nu... nu acum!”, îşi zise el. Întregul lui plan depindea de convingerea Magdalenei că el o poate ajuta să-l găsească pe Laslo. Nu acum...

Ea îngustă pleoapele.

— Dovedeşte!

— Întâi cipul. Cu amprenta confirmată.

— Poate în iad! Am să completez cipul, dar confirmarea amprentei vine după ce-mi arăţi aşa-zisa ta dovadă.

— Îmi convine şi-aşa, replică Hofsetter.

Kaufman văzu iarăşi în ochii lui porcini licărirea victorioasă. Se întrebă cum va reacţiona Magdalena. Nu putea să anticipeze. Avea nevoie de Marbet, dar ea era încuiată în toaleta zburătorului, cu Tom Capelo, şi indiferent cum avea să reacţioneze Magdalena, el va trebui să facă în aşa fel încât să nu-şi piardă singura şansă.

Hofsetter formă nişte coduri electronice pe tastatura seifului din biroul său şi scoase un cub cu date acoperit cu avertismentele militare obişnuite. Introduse cubul în terminal. Era bidimensional, nu holografic – o înregistrare de rutină. Terminalul afişă codul pentru integritatea datelor; dacă înregistrarea ar fi suportat vreo modificare, indiferent de ce fel, s-ar fi autodistrus. Existau şi modalităţi de a schimba datele fără a alerta mecanismul de integritate, dar era nevoie de intervenţia foarte costisitoare a unui expert. Totuşi, dacă Magdalena ar crede că datele au fost falsificate... Kaufman o privi. Ştia că informaţiile sunt autentice. Cum?

— Am... obţinut cubul ăsta, să zicem..., după ce ai trecut pe-aici acum câteva săptămâni, explică maiorul.

Aşa dedusese Magdalena autenticitatea cubului de date: cu mai mult de trei săptămâni înainte, Hofsetter nu ştia că fiul ei a dispărut. Staţia Caligula era aproape la fel de izolată ca sistemul

în care se afla planeta Lumea. Resursele necesare pentru a crea un fals cub cu integritate existau doar la câteva tuneluri distanţă.

Înregistrarea începu să se deruleze. Video şi audio. Conversaţie dintr-un cocpit? Nu, nu era o navă, ci o construcţie.

Kaufman mai auzise cealaltă parte a înregistrării. Punctul mişcător de pe ecran creştea. Nu vedea afişajele de comandă, dar ştia ce arată: distanţa, viteza, acceleraţia, semnătura termică şi starea armelor zburătorului care se apropia.

Ştia ce vor vedea: jumătatea complementară a înregistrării Magdalenei, aceeaşi întâmplare văzută din interiorul asteroidului. Un yin cumplit pentru îngrozitorul yang.

— *Domnule*... *vehicul pe ecran*.

— *Îl văd*. *Distanţă şi identitate*?

— *Jumătate de milion de clickuri*... *un zburător*, *domnule*.

— *Militar*?

— *Imediat*... *Nu*, *domnule*, *civil*.

— *Ce mama dracului*... *Aşteaptă să vezi dacă se apropie*.

Tăcere.

— *Se apropie*, *domnule*!

— *Dă-le avertismentul pe toate frecvenţele*.

O voce mecanică, *puternică: Vă apropiaţi de o zonă strict interzisă*. *Părăsiţi zona imediat*!

După intervalul de latenţă, comlinkul din vehicul se deschise, ca urmare a unei greşeli prosteşti, şi se auzi vocea lui Conner: *Nu ne vor*. *Trage în ei*!

— *Stai*... *poate*...

— *Vă apropiaţi de o zonă strict interzisă*. *Părăsiţi zona imediat*!

— *Şobolanii dracu'*! *Trage*!

— *Păi*...

— *Laşu' dracului*!

— *Domnule*, *zburătorul accelerează*.

— *Încă un avertisment*, *domnule Tambwe*.

— *ACESTA ESTE ULTIMUL AVERTISMENT*! *AŢI INVADAT O ZONĂ STRICT INTERZISĂ ŞI FOARTE PERICULOASĂ*. *PLECAŢI IMEDIAT*! *ÎN CAZ CONTRAR, SE VA TRAGE ASUPRA VEHICULULUI VOSTRU*!

— *Navă neidentificată*... *SOS*... *Ajutor*! *Sunt*...

— *Ce*... *cum dracu’ emite ticălosul*...

— ... *ţinut prizonier*... *mă numesc*...

— *Foc*!

— *Tom Capelo*...

Ecranul arătă cum zburătorul este lovit de fasciculul protonic invizibil şi pulverizat. O clipă păru să crească tot mai mare; în clipa următoare nu se mai vedea decât spaţiul pustiu, împodobit cu stele reci.

— *L-am nimerit*, *domnule*. *Să fac un raport de incident*?

— *Nu*. *Pentru proiectul ăsta nu-i nevoie*. *Marchează doar înregistrarea automată*.

— *Da*, *domnule*! Terminalul nu mai arătă nimic.

Magdalena nu se clinti. Părea neschimbată; privea ecranul detaşată, cu buzele uşor arcuite. Hofsetter se ridică nesigur; îi aruncă o privire lui Rory, al cărui chip Kaufman nu-l vedea. Trecură câteva clipe lungi.

Brusc, Magdalena se prăvăli peste biroul maiorului – o prăbuşire rapidă, de parcă i s-ar fi dizolvat toate oasele. Asta dură numai o clipă; apoi se îndreptă şi din gâtul ei izvorî un sunet animalic, cum Kaufman nu mai auzise niciodată de la un om. Se aruncă asupra lui Hofsetter, cu unghiile spre ochii lui.

Bărbatul, gras şi stângaci, se feri şi începu să strige, dar sunetul oribil scos de Magdalena continua şi-l acoperea pe-al lui. Pe coridor se auziră paşi în fugă. Rory sări şi-şi smulse şefa de pe maior chiar în clipa când poliţiştii militari dădură buzna în cameră. Apoi o aruncă în braţele lui Kaufman şi luă postura defensivă mişcându-se rapid, încât Kaufman se întrebă, într-un colţişor neocupat al minţii sale care lucra febril, ce fel de augmentări suportase Rory. Nu văzuse nici un soldat mişcându-se cu atâta repeziciune. Magdalena i se lăsă moale în braţe.

Poliţiştii militari se opriră, nedumeriţi, aşteptând ordine. Hofsetter le făcu semn cu mâna să iasă.

— Pe toţi dracii! M-a zgâriat, scroafa! Scoateţi-o de aici!

Magdalena zăcea moale, ca moartă, în braţele lui Kaufman; acesta o puse pe umăr, dar Hofsetter se răsti:

— Întâi scanarea retinei! Mi-a promis! Kaufman îl privi.

— Eu m-am ţinut de partea mea!

Kaufman făcu un gest de încuviinţare spre Rory, care ezită, aşteptând ordin de la Magdalena. Dar ea nu se mişca. Avea buzele strânse rigid şi atât de decolorate, încât păreau albăstrui. Kaufman ştia că stadiul ăsta nu va dura prea mult.

Nu cunoştea ce alte târguri mai avea Magdalena cu Hofsetter. Îi spuse lui Rory:

— Fă-o!

Acesta luă cipul bancar, desfăcu forţat pleoapele unui ochi al femeii şi puse cipul în dreptul lui. Hofsetter ţipă:

— Nu-i legal decât dacă clipeşte!

Rory se aplecă şi o lovi uşurel pe Magdalena cu palma peste faţă. Nu era inconştientă; clipi. Garda de corp azvârli cipul pe duşumea.

Kaufman ieşi, cu Magdalena în spinare, şi trecu pe lângă poliţistul militar care se holba uimit. Se răsti la el:

— Du-ne până la cala noastră de andocare! Poliţistul se burzului, dar Hofsetter repetă ordinul şi omul se supuse.

„Dac-ar rămâne în stare de şoc până ajungem la bordul zburătorului...”, îşi dori Kaufman.

Dar nu rămase. Pe un coridor strâmt de pe puntea E, femeia se smuci în braţele lui şi-l lovi. El o lăsă jos imediat şi făcu un pas înapoi. Magdalena căzu, dar se ridică repede şi el simţi că-i e imposibil s-o privească în faţă.

— N-au să scape nepedepsiţi! N-am să-i las să scape nepedepsiţi! N-au să scape nepedepsiţi! N-am să-i las…

Kaufman dădu s-o apuce de mână; femeia lovi în direcţia lui şi el se retrase imediat. Văzuse ceea ce lui Hofsetter îi scăpase: acul care ţâşnise de sub unghia ei când îl zgâriase. Kaufman spera doar ca otrava să fie lentă, aşa încât să apuce să iasă din sistemul Caligula înainte ca maiorul să intre în agonie.

— N-au să scape nepedepsiţi.

Vocea ei devenise plată, mai cumplită decât urletele de furie. Părea dornică să dărâme galaxia şi capabilă s-o facă. Kaufman îi spuse cu respect, dar şi cu fermitate:

— Poliţistul ăsta militar ne duce la zburător.

Spre uşurarea lui, Magdalena nu protestă, ci porni la drum. Kaufman rămase cu câţiva paşi în urmă, ca să nu fie nevoit să-i

vadă chipul. Din spate semăna cu femeia hotărâtă, rece, care construise un imperiu.

Dar nu reuşi să poarte prea mult timp povara măştii. Cu câţiva paşi înainte de a intra în cala de andocare se întoarse spre Kaufman şi el îşi dădu seama că adevărul cumplit a ajuns în sfârşit la creierul ei, mortal, la fel ca otrava ce avea să atace creierul lui Hofsetter.

— Laslo... Laslo...

Vocea ei devenise şoaptă. Se prăbuşi iarăşi, de astă dată leşinată cu adevărat. Organismul ei se apăra împotriva ororii în singurul fel pe care-l cunoştea.

Nici asta n-avea să dureze. Şi urma prima etapă a planului închipuit de el, care n-ar fi trebuit să se desfăşoare în asemenea condiţii. Deşi s-ar putea să fie mai uşor. Asta, dacă reuşea Capelo să-şi joace rolul...

De astă dată, Kaufman n-o mai ridică pe Magdalena, ci se îndreptă spre zburător, ceea ce însemna că Rory trebuie s-o care pe şefa lui. Tânărul o săltă de parcă ar fi cântărit cât o cutie cu lapte. Kaufman trecu pe lângă curierul rămas cu gura căscată, pe lângă şeful lui cel neîngrijit, pe lângă Kendal, care privea nedumerit, şi smuci uşa zburătorului. Se dădu la o parte ca să-l lase pe Rory să intre primul, cu povara, şi se răsti la subofiţerul de pe pasarelă:

— Plecare imediată. Verifică-ţi ecranul, ce naiba! Surprins de ton – acelaşi pe care Kaufman îl folosise toată viaţa cu soldaţii indisciplinaţi –, subofiţerul plecă spre cabina de supraveghere, cu coada între picioare. Curierul dădu fuga în urma lui, şi Kaufman auzi şuieratul sasului când cei doi închiseră uşa, ca să pregătească depresurizarea.

Rory urcă în zburător şi o lăsă pe Magdalena pe unul dintre scaunele pasagerilor, nu pe cel al pilotului. Uşa toaletei se deschise. Kaufman nu se clinti. Ştia că Rory, în virtutea antrenamentului îndelungat, îşi ocupa cu Magdalena doar jumătate a minţii. Cealaltă jumătate îl supraveghea atent pe Kaufman, militarul instruit, şi mai puţin atent pe cei doi civili: femeia micuţă şi savantul slăbănog. Aveau la dispoziţie doar o secundă înainte ca Rory să-şi reia poziţia obişnuită, cu spatele la perete, supraveghind întreaga cabină.

Tom Capelo trase din baie. Kaufman trânti şi încuie uşa zburătorului înainte să apuce Kendal să intre.

Substanţa neuroparalizantă fusese concepută pentru soldaţi normali, nu pentru un individ augmentat. În plus, Capelo nu reuşise – nici măcar de la acea distanţă mică! – să-l lovească pe Rory drept în ceafă, cum îi spusese, ci într-un umăr. Garda de corp se roti ca un vârtej şi se îndreptă spre Capelo. Dar neuroparalizantul, cu acţiune instantanee, reuşise măcar să-l încetinească. Înainte să-l izbească pe fizician cu pumnul lui uriaş, augmentat, probabil omorându-l, Kaufman reuşi să-l înşface din spate. Nici el n-ar fi rezistat unei lovituri directe, în plin, de la Rory, dar acesta începu să rotească ochii haotic şi se împiedică. Kaufman răcni la Capelo:

— Mai trage o dată!

Spera că doza dublă nu-l va ucide pe individul augmentat. Capelo trase, rată, mai trase o dată şi, în sfârşit, Rory se prăbuşi peste Magdalena, inconştientă şi ea.

— Iisuse Hristoase, Tom, până şi Marbet s-ar fi descurcat mai bine!

— Atunci ar fi trebuit să-i ceri ei s-o facă!

Marbet se strecurase deja pe lângă Capelo şi se instalase pe scaunul pilotului. Rosti răspicat în comlink pentru cei din cabina de supraveghere:

— Deschideţi porţile calei! Plecăm!

— De-aici încolo preiau eu, Marbet, îi spuse Kaufman. Ea coborî de pe locul pilotului şi se apucă să-l tragă pe Rory de pe Magdalena, să-l urce pe un scaun şi să le pună amândurora centura.

— Ajută-mă, Tom!

Capelo se conformă. Kaufman le spuse subofiţerului stupefiat şi lui Kendal, care bătea întruna în uşa zburătorului:

— Marinar, instrucţiunile tale indică plecarea. Dă-i drumul! Kendal, intră în cabina de supraveghere înainte să înceapă depresurizarea, altfel ai să mori.

— Domnule... rosti subofiţerul.

Apelativul îi arătă lui Kaufman că acea imitaţie ruşinoasă de militar se va supune.

— Executarea, marinar! Fă ce spun instrucţiunile tale de punte!

— Am înţeles, domnule!

Se auzi semnalul pentru depresurizare, un dangăt constant. Kendal porni în fugă spre cabina de supraveghere. Kaufman văzu cu uşurare că soldatul îl lasă să intre şi apoi reînchide uşa ermetic. N-ar fi vrut să-l omoare pe Kendal, deşi ar fi făcut-o la nevoie. Pusese deja capăt carierei subofiţerului de pasarelă printr-un proces la curtea marţială, deşi nătărăul încă nu-şi dădea seama. O merita.

Aerul ieşi din cală cu un şuierat, porţile exterioare se deschiseră şi Kaufman scoase zburătorul Magdalenei din staţia Caligula, îndreptându-se spre tunelul spaţial ce ducea în sistemul Allenby.

***

Era pe jumătate moartă, pe jumătate vie, iar Laslo era mort.

Magdalena îşi dădea seama că se întâmplă ceva în jurul ei, dar nu-i păsa ce. Nu-i va mai păsa niciodată de nimic. Nu mai conta nimic. Nu mai avea cum să conteze.

Laslo murise.

Imposibil să fie mort! Îl vede cu claritate, îl pipăie, îl miroase – acel miros dulce al cefei bebeluşilor, acolo unde se cârlionţează părul fin ca pânza de păianjen. Stă în pătuţul lui; îi vede cutele rozalii de la încheieturile mâinilor mici, ca de păpuşă. Îl ia în braţe, simţindu-i greutatea compactă, umedă, de copil mic, simţindu-i oasele din spinarea puternică. El ridică mâinile. „Sus, sus, sus...” Îl înalţă. Stă lângă ea în zburător, mândra când îl lasă să atingă tastatura codurilor, îşi lungeşte gâtul ca să vadă mai bine, îşi înalţă capul – prea mare comparativ cu corpul, aşa cum capul tuturor băieţeilor pare prea mare pentru corpul lor. Râde, şi ăsta e cel mai puternic sunet din univers, un sunet pentru care merită să muncească şi să plănuiască stratageme şi să înşele, aşa încât copilul să aibă tot ce ea n-a avut, să fie în siguranţă, aşa cum ea n-a fost... Îi va oferi mereu siguranţă...

Şi acum e mort.

Ajută-mă, Sualeen, ajută-mă...

Nu putuse s-o ajute nici pe Sualeen. Murise fără lucrul pe care-l dorise cel mai mult: pietre funerare adevărate pentru

toată familia. Primul lucru pe care l-a făcut May Damroscher cu banii lui Amerigo Dalton a fost să se întoarcă în Atlanta şi să cumpere pietre funerare din granit pentru toţi morţii din familia lui Sualeen. Supraveghease personal instalarea lor în cimitir.

Al doilea lucru pe care-l făcuse a fost să angajeze pe cineva să-l găsească pe unchiul din familia Harris, cel care-şi lăsase amprenta asupra ei cu paisprezece luni mai devreme. După ce a fost găsit, a aranjat să fie violat de un robot. N-a privit întâmplarea, nici holoînregistrarea pe care i-a adus-o omul pentru a dovedi că şi-a îndeplinit misiunea. I-a ajuns să ştie că fapta a fost făcută şi că unchiul ştie cine a cerut-o.

Ar putea ucide pentru Laslo, dar nu-l mai poate salva, pentru că e mort. Mort, fără piatră funerară, Sualeen a avut cea mai frumoasă piatră funerară din câte se pot cumpăra, dar Laslo...

— *Foc*!

—*L-am nimerit*, *domnule*. *Să fac un raport de incident*?

Nu ştiuse că poate exista o asemenea durere. Dacă se mişca, dacă inspira adânc, durerea îi străbătea tot corpul ca o flacără. Durere arzătoare, durere pătrunzătoare...

— *L-am nimerit*, *domnule*. *Să fac un raport de incident*? Vor plăti. Îi va face să plătească. Vor plăti cu toţii...

O durea prea rău ca să se poată mişca. „O, Dumnezeule, ia-mă pe mine mai bine, nu pe Laslo, fă să se termine fa să se termine fa să se termine...”

Totul se terminase.

Striga din răsputeri, dar n-o auzea nimeni, iar durerea pierderii n-avea să se stingă niciodată.

Laslo...

DOUĂZECI ŞI CINCI

THARSIS, MARTE

Când Amanda se întoarse împreună cu Konstantin şi cu Demetria de la biserică, găsi apartamentul gol. Mătuşa Kristen şi unchiul Martin lăsaseră un bilet: „AMANDA, A TREBUIT SĂ IEŞIM. NE ÎNTOARCEM ÎNAINTE DE CINĂ.”

— Asta-i ciudat, comentă fata.

— Pardon?

Îi arătă biletul.

— Mătuşa Kristen şi unchiul Martin au plecat undeva, dar n-au spus unde.

Konstantin se chinui o vreme să citească biletul, apoi se lumină la faţă.

— Demetria să găteşte cină splendid la ei!

Se întoarse şi începu să-i turuie surorii lui în greceşte. Amanda se luptă cu neliniştea. Unde plecaseră? Şi de ce o lăsau singură cu Konstantin? Desigur, era şi Demetria acolo. Fata îi răspundea ceva lui Konstantin şi râdea; dinţii ei albi contrastau cu roşul buzelor şi cu auriul pielii. Amândoi erau foarte frumoşi. Modificaţi genetic? Poate. Amanda se simţi dintr-o dată prea palidă, prea ştearsă. Prea „de o singură culoare”. Exista un cuvânt pentru asta, îl aveau în software-ul pentru vocabular, dar nu şi-l putea aminti.

La biserică simţise plăcere şi spaimă şi tristeţe simultan. Se dovedise că de fapt Konstantin voia ceva numit „biserică ortodoxă grecească”, iar aşa ceva nu exista în Lowell City. În final, alesese Our Lady of the Angels. Dar cu toate că era o biserică catolică, Amanda nu reuşise să găsească vreo asemănare cu abaţia Ares. Singurele cântări erau cele la care participau toţi enoriaşii, şi fuseseră oribile. Cu gândul la fratele Meissel şi la Sfânta Liturghie, Amandei i se pusese un nod în gât. Konstantin îi observase suferinţa şi o luase de mână – asta fusese partea înspăimântătoare. O ţinuse de mână până la plecare. Amanda simţise întâi că o ia cu fierbinţeală, apoi cu

frig, dar nu-şi trăsese mâna. Era atât de palpitant! Îşi dorea să poată povesti cuiva – lui Yaeko, Julianei sau Theklei.

Dar nu tatei! Amanda presimţea că lui nu i-ar fi plăcut s-o ţină Konstantin de mână. Asta o făcu să se simtă neloială, ceea ce era o prostie, dar nu se putea abţine. Îngrijorarea pentru tatăl ei se afla mereu acolo, undeva, în ea – un gol ce aştepta s-o înghită.

Pe drumul de întoarcere de la biserică se simţise mai bine. Konstantin le dusese pe fete la o cafenea, să mănânce micul dejun. Părea să aibă un credit inepuizabil. Cei trei ignoraseră soldaţii cu banderolă verde pe caschetă şi mâncaseră cu poftă, vorbind în engleză (Amanda şi Konstantin) şi în greceşte (Konstantin şi Demetria), râzând din orice. Fusese distractiv.

Demetria dădu năvală în bucătăria mătuşii Kristen; o auzi cum deschide dulapuri şi scoate vase. Se hotărî să-i pună lui Konstantin o întrebare ce o preocupa de un timp, chiar dacă părea indiscretă.

— Konstantin... familia voastră e bogată, nu?

— Bogată, da. Mult bani. Splendid! Eu cumpere orice la tine, Aa-man-daa!

Fata roşi. Nu la asta se gândise.

— Şi-atunci de ce ştie Demetria să gătească? N-aveţi bucătar? Sau cel puţin roboţi de bucătărie?

— Da, sigur, multe bucătari. Şi roboţi. Demetria să găteşte pentru că este bună femeie greacă. Căsătoreşte cu bărbat grec.

Amanda nu găsea logica.

— Şi-atunci... când ai să te însori, într-o zi, soţia ta va trebui să ştie şi ea să gătească.

— A, nu! Eu nu căsătoresc cu greacă. Femeile din Grecia nu prea frumoase. Tu eşti prea frumoasă, Aa-man-daa!

— Demetria e foarte frumoasă! Tânărul ridică din umeri.

— Nikos să crede că da. Tatăl meu sune pe comlink azi dimineaţă. Vrea Demetria la acasă. Vrea eu să duc Demetria.

— În Grecia? Te întorci pe Pământ?

— Nu, zâmbi el. Eu spune la tatăl meu, eu nu plece. Eu stea la Marte. Tatăl meu... (nu găsi cuvântul potrivit) altă femeie să ducă la Demetria.

— Trimite o femeie care s-o ducă pe Demetria acasă?

— Seara asta. Ea e foarte bună. Prietenă de multe ani. Acum e la Marte, la Lowell City.

— Aha, făcu Amanda. Şi Demetria vrea să meargă?

— Da. Nikos merge la Grecia din nou. Tatăl meu nu ştie. Părea că amândoi îşi sfidează părintele cu regularitate, lucru pe care Amanda nu şi-l putea închipui. Demetria ieşi din bucătărie, îi spuse repede ceva fratelui ei, îi zâmbi Amandei, apoi dispăru în dormitorul pentru oaspeţi, închizând uşa cu fermitate.

— Ea să merge… (făcu gesturi de împachetat) şi să doarme. Înainte de seara asta. Trebuie mult timp.

Amanda nu-şi putea închipui ce avea de împachetat Demetria ca să-i ia atât de mult timp, nici pentru ce să tragă un pui de somn, fiindcă fata avea mereu o energie inepuizabilă.

— Vino stai la mine, Aa-man-daa! Acum să putem vorbim.

O conduse pe sofaua din salon. Amandei îi plăcuse dintotdeauna salonul mătuşii Kristen. Mobilier simplu şi nu în exces. Cărţi adevărate, o sculptură reprezentând o pasăre în zbor, flori chiar şi înainte ca tânărul grec să fi golit florăriile din oraş. (Mătuşa Kristen spunea: „Sunt scumpe florile aici, dar prefer să am flori proaspete decât haine la modă. Ăsta e principalul meu răsfăţ!”.) Priveliştea oferită de fereastra aflată la etajul al treilea, dincolo de dom: câmpia marţiană roşie, pietroasă, de o frumuseţe austeră în lumina schimbătoare. În casa din Massachusetts a tatălui ei, salonul era întunecos şi şters, veşnic plin cu obiecte lăsate la nimereală: jucăriile lui Sudie, rachetele de tenis ale lui Carol, cuburi cu date de fizică, jachetele şi pantofii şi computerele portabile ale tuturor.

— Vreau să spune la tine ceva foarte important, Aa-man-daa! o anunţă Konstantin. Două ceva.

Fără să ştie de ce, respiraţia fetei se iuţi.

— Ce anume?

— Unu: eu să face orice să ajut tatăl tău, doctor Capelo. Tu să întrebi: tatăl meu foarte bogat? Da. Foarte foarte bogat. Am… (un cuvânt grecesc pe care Amanda nu-l înţelese) la banii lui. El bun la mine. Pot să obţine mereu mulţi bani, nu întrebări. Tu să ai nevoie de bani ca să găseşti tatăl tău, să spune la mine. Mereu. Nu întrebări. Să înţelegi?

— Da. Mulţumesc!

„Cât de drăguţ e!”, îşi spuse fata. Nu vedea cum ar putea contribui banii la salvarea tatălui ei, dar era foarte drăguţ din partea lui Konstantin că se oferise.

— De asemenea, tatăl meu să cunoaşte amiralul Pierce. Mari prieteni. Eu să cere tatăl meu, tatăl meu să cere amiralul Pierce, tu vrei lucruri să ajute.

„Ai grijă, scumpa mea. Să nu-l critici vreodată pe amiralul Pierce în faţa noilor tăi prieteni”, o avertizase mătuşa Kristen. Oare Konstantin încerca s-o determine să spună despre amiralul Pierce ceva ce n-ar trebui? Nu părea genul. Şi totuşi…

Tăcu atât de mult timp, încât el întrebă:

— Aa-man-daa? Tu să crezi la mine? Eu să cere tatăl meu orice să ajut la tine?

— Te cred, Konstantin.

— Splendid! Nu bani numai. Tatăl meu are multe zburători, oriunde la sistemul solar. Eu ştiu să cheme la ele. Toate coduri. Tatăl meu să spune dacă am nevoie de transport repede.

Asta chiar că era impresionant! Amanda îşi dorea să fi avut zburători la dispoziţie pretutindeni în sistemul solar, în ultimele luni. Konstantin era cu adevărat o persoană importantă. Dar cum de o plăcea atât de mult?

— Mulţumesc!

— Adevărat, da. Eu să trimite zburători oriunde când tu spune. Doi: eu să întreb la tine întrebare importantă. Da?

— Da, spune.

Şi-acum?! Amanda discutase de foarte multe ori cu prietenele ei, Yaeko, Juliana şi Thekla, despre băieţi şi despre tot felul de lucruri legate de ei şi, mda, despre sex. Căzuseră toate de acord că dacă vreun băiat le va cere să facă sex cu el, vor refuza. Era prea periculos, mai ales la vârsta lor, şi le venea mai uşor să se gândească la refuz dacă aveau toate aceeaşi atitudine. La şcoală li se spunea că fetele au nevoie de sprijinul prietenelor pentru a face faţă presiunilor la nivel personal. Se îmbărbătă şi evită să-l privească pe Konstantin.

— Câţi ani ai? întrebă el.

Asta era?! Dar… dacă-i mărturisea deschis vârsta adevărată, s-ar putea să n-o mai placă! Şi dintr-o dată, Amanda nu voia să se întâmple aşa ceva. Nu putea accepta să facă sex cu el (şi nici

cu altcineva), dar nici posibilitatea ca el să n-o mai placă de-aici înainte. Konstantin era de-a dreptul minunat!

— Încă n-am împlinit şaptesprezece ani, spuse ea într-un final.

Măcar era adevărat. Încă nu împlinise nici şaisprezece, nici măcar cincisprezece, dar peste asta trecu. Ştia că pare mai matură.

— Eu să crede că tu mai mare, comentă Konstantin, şi ea se simţi mulţumită.

— Toată lumea spune că sunt foarte matură pentru vârsta mea.

— Splendid! Tatăl tău să lase la tine să vizitezi la mine, la Grecia poate? Şi el, şi familia ta. Ai frate, surori, mamă?

— Am o mamă vitregă şi o soră mai mică. Mi-ar plăcea să vin la tine în Grecia.

Se îndoia că tatăl ei va agrea o asemenea expediţie, dar îşi spuse că, în definitiv, ea nu mai e copil mic; ar fi cazul să-i ofere posibilitatea unor călătorii în locuri pentru adulţi. Şi oricum, Carol o va duce în Grecia. Carol se purta minunat cu ea şi-i permitea mult mai multe lucruri decât tatăl ei.

Îi căzu cu adevărat bine presupunerea lui Konstantin că tatăl ei va avea ocazia să decidă în privinţa unei astfel de călătorii. Tânărul grec chiar credea că Tom Capelo se va întoarce acasă.

— Splendid! se bucură Konstantin.

Ochii lui negri străluceau. Şedea foarte aproape de ea; fata simţi nodul în piept.

— Aa-man-daa... Pot să sărute la tine?

O mai întrebase şi înainte, iar ea refuzase. Amanda şi prietenele ei auziseră că dacă un băiat vrea să te convingă să faci sex, începe prin a te săruta. Iar de acolo se complică toate. Fetele conveniseră că nu merită.

Dar dintr-o dată îşi dorea foarte mult să-l sărute pe Konstantin Ouranis.

— Dacă... Dacă e doar un sărut mic, cred că n-am nimic împotrivă.

Konstantin nu spuse „Splendid!”, cum se aştepta, ci se aplecă şi-şi lipi buzele de ale ei; o cuprinse cu braţul drept, ţinând-o de parcă ar fi fost cel mai preţios lucru din toată galaxia. Amanda îi răspunse la sărut şi se simţi scăldată din creştet şi până la piept

într-un val atât de intens, încât o luă cu ameţeală. Îi păru rău când el se desprinse.

— Te iubesc, Aa-man-daa!

Valul trecu. Redeveni fiica lui Tom Capelo.

— Konstantin, nu mă cunoşti suficient de bine ca să mă iubeşti! Abia ce ne-am cunoscut. E caraghios!

Băiatul râse şi atât. Poate nu cunoştea cuvântul „caraghios”. Dar se aplecă iarăşi spre ea, s-o sărute blând încă o dată, iar Amanda se trezi că se lipeşte de el; valul o cuprinse încă o dată şi i se lăsă în voie.

***

Uşa apartamentului se deschise. Amanda şi Konstantin stăteau lungiţi pe sofa, îmbrăţişaţi. Fata ţâşni în picioare. Simţi că roşeşte năvalnic când mătuşa Kristen şi unchiul Martin intrară în salon. Konstantin se ridică mai încet.

— O, Dumnezeule mare! exclamă mătuşa.

„Ce nedrept!”, îşi spuse Amanda. Ea şi Konstantin nu făcuseră nimic rău. Doar se sărutaseră. Ce-i atât de rău în sărut? Doar nu mai era fetiţă mică; n-ar trebui să se poarte cu ea de parcă ar avea cinci ani!

Unchiul Martin puse mâna pe braţul soţiei lui şi salută calm.

— Bună, Amanda, bună, Konstantin!

— Bună ziua, domnule! răspunse tânărul cu voioşie. Bună ziua, doamnă Blumberg!

— Amanda, vii puţin în bucătărie? Fata îşi urmă mătuşa.

— Ce-i?

Mătuşa Kristen avea o înfăţişare severă.

— Amanda, nu crezi că eşti cam tânără pentru astfel de lucruri?

— Am paisprezece ani!

— Exact. Scumpa mea, pe tatăl tău l-ar supăra foarte tare.

— El mă crede copil mic, ceea ce nu mai sunt. Şi oricum, nu făceam nimic.

— Ştiu că nu. În esenţă eşti o fată cu judecată, ştiu bine, şi încă nici nu ţi s-a făcut contracepţia. Dar eşti foarte tânără, iar el e un băiat foarte atrăgător.

Aşadar, mătuşa Kristen chiar înţelegea! Amanda îi zâmbi.

— Da. Dar n-a făcut altceva decât să mă sărute.

S-a hotărât să nu precizeze de câte ori o sărutase.

— Şi Demetria unde-i?

— Trage un pui de somn. Tatăl ei trimite pe cineva diseară s-o ducă înapoi pe Pământ. O însoţitoare.

— O ia pe Demetria acasă, dar nu şi pe Konstantin?

— Konstantin e suficient de matur ca să meargă unde vrea, replică Amanda, nu fără mândrie.

— Ceea ce înseamnă, scumpa mea, că e prea mare pentru tine.

Amanda se simţi cuprinsă de o enervare bruscă, total neaşteptată. Spuse, uimită de ea însăşi:

— Mătuşă Kristen, în ultimele câteva luni, trei oameni au încercat să mă omoare. Am fost răpită şi pasageră pe o navă ilegală şi am trecut printr-o... revoluţie. Sunt suficient de mare ca să hotărăsc dacă pot săruta un băiat!

Apoi se răsuci pe călcâie şi se întoarse în salon, cu capul sus şi cu picioarele tremurând. Mătuşa Kristen se uită uluită în urma ei.

***

Îi auzi vorbind pe şoptite în pat, după ce crezură că a adormit. O femeie cu înfăţişare severă venise s-o ia pe Demetria şi le mulţumise soţilor Blumberg, într-o engleză perfectă, pentru „ospitalitatea oferită fiicei patronului meu”. Unchiul Martin instalase un pat pliant în dormitorul principal, pentru Amanda – acelaşi pat pliant pe care dormise şi cu ocazia celorlalte vizite, deşi atunci îl aşeza în salon. Nimeni nu comentă schimbarea.

— Fata creşte, şopti unchiul Martin. Kris, trebuie să accepţi!

— Dar are numai paisprezece ani!

— A trecut prin multe, aşa că s-a maturizat mai repede. Mda, asta cam aşa era. Amandei îi plăcuse întotdeauna mai mult de unchiul Martin, în ciuda faptului că mătuşa Kristen îi era rudă de sânge. Dar mătuşa semăna mult cu tatăl ei: era iute la mânie şi uneori chiar sarcastică.

— O iubesc atât de mult... şopti mătuşa întretăiat, şi-n aceeaşi clipă fata se ruşină că-l preferase pe unchiul Martin. Dacă Tom nu se mai întoarce...

— Sst, nu spune asta, sufletul meu!

— Treaba e că n-am încredere în băiatul ăla! E prea bogat şi prea sigur pe sine şi prea îndrăzneţ!

— A fost crescut printre mormane de bani, şi se pare că Ouranis îl tratează ca pe un adult. După cină mi-a explicat nişte decizii privind operaţiunile lor miniere. L-am întrebat despre Pierce.

Cearşafurile foşniră.

— Nu pot să cred!

— Ba da. Cu grijă şi ca din întâmplare, fireşte. Konstantin nu-i prost; vede excesele lui Pierce. Dar îi este loial tatălui lui şi oricum nu-i plăceau anumite acţiuni întreprinse de Stefanak, în special răpirea lui Tom. Pare să-i venereze pe marii fizicieni.

— Ceea ce explică atracţia lui exagerată faţă de Amanda.

— Amanda este ea însăşi extrem de atrăgătoare, corectă unchiul Martin.

Fata simţi cum o învăluie ceva bun şi cald: măcar el înţelegea.

— Se face o frumuseţe, nu? zise mătuşa Kristen. La fel ca şi Karen. Nu vreau decât să aibă grijă...

— O să avem noi grijă de ea.

— Dar doctorul Ewing, azi după-amiază... identificarea cadavrului... Îngheţat şi ţeapăn...

— Nu te mai gândi!

— Orice-ar spune poliţia, oamenii lui Pierce au făcut-o! De ce? Din cauza lucrărilor lui Tom?

— Nu ştiu. Poate nu vom şti niciodată, spuse unchiul Martin.

Apoi tăcură.

Mai târziu începură amândoi să sforăie, dar Amanda era tot trează. Gândurile îi goneau fără încetare. Vorbiseră despre cadavrul doctorului Ewing. Pesemne fusese găsit, poate undeva pe câmpia marţiană. Îl omorâseră oamenii amiralului Pierce. Poate avusese o reacţie alergică la doza Pandya, cum spunea mătuşa Kristen că se întâmplă uneori. Sau poate-l omorâseră din cauza a ceea ce lucra. Dar dacă tatăl ei se ocupase de acelaşi lucru? Toate astea se amestecau în mintea ei cu sărutările lui Konstantin, cu felul cum stătuseră lungiţi pe canapea şi cu oferta lui de a o ajuta în orice fel, cu oricât de mulţi bani, să-şi găsească tatăl. Bani, fizică, sărutări, soldaţi şi taţi...

Mătuşa şi unchiul ei continuau să sforăie. Amanda îşi puse perna peste cap, dar nici asta n-o ajută: tot nu putea să doarmă. Rămase trează ore întregi.

„Unde-i tata?”

DOUĂZECI ŞI ŞASE

SISTEMUL ARTEMIS

Zburătorul se apropia de Tunelul Spaţial Nr. 437, care ducea din sistemul Caligula în sistemul Allenby. Pentru moment îl controla computerul, dar în scurt timp Kaufman trebuia să preia cârma şi să folosească aprobările Magdalenei pentru a trece prin tunel. Pachetul negociat de ea la bordul navei *Murasaki* cuprindea autorizaţii pentru tunelurile Caligula-Allenby şi Allenby-Artemis, astfel încât să ajungă în importantul, foarte populatul sistem Artemis. Probabil că zburătorii militari transmiseseră deja datele, iar Kaufman nu anticipa nici o dificultate din partea pazei tunelului. Încă nu. La acel moment, toate dificultăţile erau la bordul zburătorului.

Rory, legat bine de fotoliu, încă nu-şi recăpătase conştienţa. Capelo şedea pe scaunul pilotului, privind încruntat computerul portabil al Magdalenei, opac la toate, mai puţin la ceea ce se petrecea în capul lui. Magdalena şedea prăvălită pe un scaun din spate, dar Kaufman era de părere că-i poate auzi. Nu era în stare de inconştienţă, nici catatonică. Se afla undeva în adâncul unui abis al disperării pe care nu şi-l putea închipui şi cu care nu ştia cum să se poarte. Cu Magdalena înfuriată, cu Magdalena calculată, cu Magdalena răzbunătoare, chiar şi cu Magdalena autoiluzionată fiindcă iluziile îi întreţineau speranţa... cu toate variantele astea s-ar fi descurcat. Fiindcă permiteau negocieri. Dar deznădejdea aceea profundă îi depăşea gama afectivă, lucru de care era conştient.

— Tu n-ai avut niciodată un copil, spuse Marbet încetişor, urmărindu-l. Bietul Lyle...

Bietul *Lyle*?! După părerea lui, persoana care avusese un copil era cea cu necazuri în situaţia dată! Plus că nici Marbet nu avusese vreodată copii. Dându-şi la o parte neplăcerea provocată de atitudinea ei superioară, şopti:

— Încerci s-o scoţi din starea asta, Marbet? Avem nevoie de ea.

— Nu pot. Faţă de mine n-ar reacţiona într-o mie de ani. Tu trebuie s-o faci, Lyle!

Se ridică, se duse în toaletă şi închise uşa cu un gest ferm, lăsându-l practic singur cu Magdalena – Capelo nu intra la socoteală, căci nu vedea şi nici n-auzea.

Kaufman se aşeză lângă ea şi-i puse mâna pe braţ.

— Magdalena! Sunt eu, Lyle Kaufman.

Spre uimirea sa, femeia se răsuci cu o mişcare violentă şi-l cuprinse în braţe, strângându-l de parcă ar fi fost pe punctul de a se îneca.

„Drace!” .

Îşi dădu toată silinţa. O ţinu în braţe, bătând-o uşurel pe spate, oferindu-i alinarea unei atingeri omeneşti. Ea murmură ceva; n-o auzi, aşa că îşi duse urechea aproape de gura ei.

— Sualeen...

Numele nu-i spunea nimic. O cuprinse şi mai strâns, neştiind ce altceva să facă, iar ea înălţă capul şi-l sărută cu putere.

Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Dar după primul şoc, înţelese: pe lângă diferitele tipuri de atac, asta era singura reacţie a Magdalenei faţă de bărbaţi. Luptă sau copulaţie. Îl inundă mila, amestecată cu iritare. De când o văzuse, era prima oară când nu simţea deloc dorinţă. Nu era nici locul, nici momentul potrivit, plus că Marbet... O sărută, spunându-şi în gând: „O, Dumnezeule!”.

Dar o clipă mai târziu, ea se retrase şi-l muşcă zdravăn de gât. Înainte ca el să poată reacţiona, femeia se îndreptă de spate.

— Kaufman, să nu mai faci asta niciodată! Pricepi?

Ea îl sărutase pe *el*. Şi nici măcar nu-şi dăduse seama ce face. Dar cumva, îmbrăţişarea lui îi trezise vechile reacţii combative... sau ce-or fi fost. Kaufman încercă să-şi păstreze tonul egal.

— Magdalena, ce-i în saliva ta? Am să mor din aceeaşi cauză ca Hofsetter?

— Nu-i nimic în saliva mea.

Ochii albaştri uimitori îl fulgerară şi Kaufman îşi dădu seama că, de fapt, nu şi-a regăsit reacţiile obişnuite. Sau le regăsise, dar numai ca obicei, ca un rol pe care n-avea cum să nu-l mai joace. Miezul fiinţei ei se afla în altă parte, iar sclipirea din ochi

nu denota sănătate mintală. Kaufman duse mâna la gât: sângera destul de tare.

— Au să plătească, Lyle! Toţi. Au să plătească.

Tocmai asta voise de la ea, asta îi trebuia, asta avusese de gând să provoace el însuşi, din nevoie, dacă n-o făcea Hofsetter. Dar nu cu sclipirea aceea tăioasă a nebuniei. Vocea Magdalenei era prea ascuţită, iar mişcările, de obicei graţioase, erau spasmodice, de parcă ar fi controlat-o altceva. Kaufman, care nu fusese niciodată un om religios, se gândi brusc la posedaţii de diavol.

Femeia se strecură printre scaune şi-l smulse pe Tom Capelo de pe locul pilotului, de parcă fizicianul n-ar fi fost decât o pernă de prisos. În mod incredibil, Capelo continua să se uite încruntat la computerul portabil; Kaufman îşi dădu seama că nici măcar n-a înregistrat brânciul. Capelo nu auzise nimic din schimbul lor de replici, nu sesiza câtuşi de puţin ce vulcan ameninţa să erupă în cabină. Era absorbit de fizică, iar restul lumii încetase să mai existe, chiar dacă se afla pe punctul de a exploda, distrugându-l şi pe el.

Amândoi erau ţicniţi.

Magdalena se aşeză pe locul pilotului. Kaufman porni în grabă spre ea şi-l mută pe Capelo cu tot atât de puţină ceremonie. Fizicianul, imperturbabil, se aşeză în spatele lor.

Kaufman ştia că n-are mult timp la dispoziţie. Nu putea fi sigur ce are ea de gând să facă.

— Magdalena, trebuie să trecem prin următoarele tuneluri, în conformitate cu autorizaţiile lui Hofsetter. Apoi, în sistemul Artemis...

— Am să trimit sistemul Artemis în iad, replică femeia pe un ton atât de normal, încât el încremeni preţ de o clipă.

Chiar asta avea de gând! Kaufman cercetase armamentul complet ilegal de la bordul zburătorului: Magdalena putea să distrugă cel puţin staţia Artemis şi câteva nave de război înainte să-i vină ceilalţi de hac.

— Există o cale mai bună, rosti el. Poţi...

— Nu există nici o cale mai bună.

Certitudine deplină, calmă. Femeia ştia că răspunsul ei la cele întâmplate este distrugerea, aşa cum Kaufman ştia că are nevoie de oxigen ca să respire.

Misiunea lui tocmai se îngreunase.

Marbet, care ieşi din toaletă chiar în clipa când Magdalena acceleră la maximum, fu izbită de perete, lunecă pe jos şi rămase acolo. Kaufman simţi cum cel puţin trei g îl lipesc de scaun; n-avea cum s-o ajute. Îl cuprinse brusc panica. Marbet...

— Sunt... teafără! strigă ea.

— Nu te mişca de acolo!

De parcă ar fi avut de ales. Kaufman nu putea nici măcar să ridice mâna.

— Magdalena!

Ea îl ignoră, dar nici nu putu să menţină viteza nebunească. Zburătorul avea stabilită automat traiectoria prin tunelul Caligula-Allenby, aşa că reduse viteza pe măsură ce se apropia. Ajunseră la tunel. Kaufman o auzi pe Marbet că se aşază pe un scaun. Îşi dădu seama că Magdalena n-a comentat absenţa lui Kendal, nici faptul că Rory stătea legat. Poate nici nu observase.

— Zburător, declară-ţi identitatea! se auzi o voce de pe singura navă de război aflată în apropierea tunelului.

— Zburător de pe *Sans Merci*, civil, permis de călătorie numărul 1264A, emis la unsprezece iulie, rosti Magdalena pe tonul acela ciudat, ascuţit. Patru persoane la bord, documentele de identitate în pachetul de date.

— Zburător de pe *Sans Merci*, eşti autorizat să traversezi Tunelul Spaţial Nr. 437, patru persoane la bord, fără aprobare de andocare, spuse vocea. Poţi intra în tunel.

După câteva clipe ajunseră în sistemul Allenby, aflat la o depărtare de o sută cincizeci de ani-lumină. Se puteau vedea toţi trei giganţii gazoşi, aproape în conjuncţie. Zburătorul primi aprobarea şi de partea cealaltă, apoi Magdalena acceleră iarăşi nebuneşte, spre Tunelul Nr. 210, care ducea în sistemul Artemis.

Kaufman avea două posibilităţi. Putea s-o lase să treacă de tunel şi pe urmă s-o imobilizeze înainte de a avea timp să atace ceva din sistemul Artemis, sau să preia controlul chiar în clipa aceea. Nu ştia ce alte arme personale are, pe lângă gheara cu

otravă. Dacă instalase armamentul într-unui din magazinele ilegale de pe centură – ceea ce probabil şi făcuse –, era mai mult ca sigur extrem de periculos. Cel mai bine era să treacă la acţiune imediat ce ea slăbea acceleraţia aceea monstruoasă. Îl durea pieptul; fiecare respiraţie era un chin.

— M-Mag...

Ea nici nu-l băgă în seamă. Kaufman se luptă să rămână conştient. Foarte probabil, Capelo şi Marbet leşinaseră deja; nu erau obişnuiţi cu aşa ceva. El fusese, dar se dezobişnuise. Magdalena de ce nu leşinase? Îşi dădu seama: avea capacitatea respiratorie augmentată.

După un timp ce păru o veşnicie, acceleraţia slăbi. Kaufman îşi adună puterile. Nu-şi pusese centura; nici ea: halul în care accelerase prima oară nu le lăsase timp pentru asemenea fineţuri. Se ridică în picioare.

— Kaufman, dacă încerci să mă împiedici în vreun fel, te omor, spuse Magdalena pe ton de conversaţie, calm, cu o răceală ucigătoare. Şi să ştii că pot. Înainte ca tu să apuci să-mi faci ceva.

El se aşeză iarăşi.

— Magdalena, nu intra în sistemul Artemis trăgând! O să murim cu toţii şi...

— Ce păcat!

— Miza e chiar substanţa spaţiu-timpului. Pierce o să ducă artefactul în sistemul fallerilor şi o să-l activeze. Fallerii au să-l activeze pe-al lor şi spaţiul se va face bucăţi...

— Foarte bine!

Din vocea ei, Kaufman înţelese în sfârşit că se va simţi cu atât mai răzbunată, cu cât va provoca mai mult rău. Nici măcar distrugerea spaţiu-timpului nu va compensa în totalitate moartea lui Laslo.

N-avea ce argumente să-i ofere. Nici o cale s-o convingă să se răzgândească. Nici o cale de a o opri.

Se pregăti să încerce oricum, gata să moară, sperând că Marbet şi Capelo vor putea duce şi singuri la îndeplinire planul pe care-l croise, dar îl auzi pe fizician din spatele lui:

— Magdalena, am şi eu copii.

Ea îl ignoră. Capelo continuă, pe un ton aspru, sec:

— Două fete. Sudie are şapte ani, iar Amanda, paisprezece. Seamănă cu mama ei, care a murit. Soţia mea a fost ucisă într-un raid al fallerilor, acum cinci ani. Fetele mele sunt tot ce mi-au rămas şi nu vreau ca ele să moară.

— Ghinion! Al meu a murit.

— Ştiu. N-am să spun că regret, fiindcă ştiu cât uram să aud asta după ce a fost ucisă soţia mea. Nimeni nu poate regreta suficient. La ce bun să-i auzi spunând că regretă, când peste jumătate de oră au să se întoarcă la viaţa lor, au să se bucure de prieteni, au să-şi vadă de treburi şi au să-şi savureze blestemata de cină, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?! Habar n-au ce înseamnă regretul! Universul întreg ar fi trebuit să regrete moartea ei! Stelele ar fi trebuit să se stingă şi Marea Distrugere ar fi trebuit să anihileze tot universul ăsta strâmb! Aş fi făcut-o eu însumi, dac-aş fi putut.

— Atunci ştii de ce o voi face.

— Nu, n-ai s-o faci! Ai să distrugi poate două-trei nave înainte să-ţi vină de hac. Asta-i un fleac!

— E suficient.

— Nu, nu-i suficient. Ştii bine! De asta vrei să distrugi spaţiu-timpul, dacă poţi. Dar înainte să încerci, ascultă aici: n-au să sufere.

Ea tăcea.

— Eu sunt fizicianul care a lămurit toată povestea, ţii minte? Ruptura spaţiu-timpului provocată de activarea simultană a două artefacte la puterea treisprezece se deplasează cu viteza luminii. Chiar dacă interconexiunea la nivel macrostructural a tunelurilor măreşte viteza... Dar asta n-are importanţă. Contează că unda va lovi cu o viteză de trei sute de mii de kilometri pe secundă, viteza luminii, aşa că nimeni n-o să ştie ce se petrece. Nu există nici o posibilitate de a informa dinainte. Şi nici un om n-o să ştie ce i se întâmplă, pentru că o să se stingă exact ca o lumânare. Particulele fundamentale din corpul tuturor fiinţelor au să se transforme instantaneu. N-au să aibă habar ce li se întâmplă. Aşa că n-au să sufere.

Tăcere. Tunelul apăru în câmpul lor vizual.

— Pricepi? *N-au să sufere*! Nu asta am vrut eu când a murit Karen. Voiam ca nemernicii care au ucis-o să fie rupţi în bucăţi,

dar să respire în continuare, la fel ca mine. Şi tu vrei acelaşi lucru. Ştiu.

Kaufman îşi spuse că n-a fost niciodată martorul unei tăceri atât de profunde ca aceea din zburător. Chipul Magdalenei, pe care-l vedea din profil, concentrat asupra afişajelor, nu-i spunea nimic. Capelo continuă pe acelaşi ton aspru, sec.

— Îi poţi face să sufere. Stefanak a murit, dar soldaţii aceia care ţi-au nimicit băiatul, care au dat ordinul, mai trăiesc. Pot fi făcuţi să sufere aşa cum suferi tu, cum am suferit şi eu: prin intermediul oamenilor pe care-i iubesc. Iar asta se poate întâmpla doar dacă nu distrugi spaţiu-timpul. Păstrează spaţiu-timpul intact înainte să începi să te răzbuni! Păstrează spaţiu-timpul intact, aşa încât să li se poată simţi lipsa oamenilor pe care alegi să-i omori, să fie jeliţi şi plânşi, iar cei pe care-i vei pedepsi să-şi dorească moartea din cauza a ceea ce le vei face!

Kaufman simţi un fior rece pe şira spinării. Un asemenea argument nu i-ar fi trecut niciodată prin minte, n-ar fi trebuit să treacă nimănui prin minte vreodată. În sufletul lui Capelo, al Magdalenei era o adevărată otravă...

— Păstrează spaţiu-timpul intact, Magdalena! Ajută-ne să facem asta. Tu, din motivele tale, noi, din ale noastre. Scopul e acelaşi. Mijloacele sunt aceleaşi. Ne putem ajuta reciproc să obţinem ce vrem. Pentru Laslo.

La auzul numelui fiului ei, corpul Magdalenei tresări puternic, de parcă un cablu electric i-ar fi atins pielea. „Tom a mers prea departe”, îşi zise Kaufman, dar în clipa următoare femeia se întoarse şi putu să-i vadă chipul întreg, nu doar profilul.

— Spune-mi cum! ceru ea.

În aceeaşi clipă, se auzi o voce de pe nava de război aflată de acea parte a tunelului Allenby-Artemis:

— Zburător, declară-ţi identitatea!

Kaufman îşi dădu seama cât de aproape de distrugere fuseseră – încă o dată.

***

Primiră fără probleme autorizaţia de ambele părţi ale tunelului, deşi trebuiră să aştepte la rând. Zburătorul plutea în derivă. În cele din urmă, ofiţerul de pază le dădu aprobarea, adăugând:

— Sistemul Artemis vă urează bun-venit!

Asta dovedea că unitatea de pază avea de-a face cu civilii tot atât de des cât şi cu militarii. Nicăieri nu li se mai urase bun-venit.

Sistemul Artemis avea cinci planete, doi giganţi gazoşi şi trei nori de piatră. Coloniile umane înfloreau pe una dintre planete, pe doi sateliţi naturali mari şi pe o varietate de staţii orbitale. Artemis, aflat la doar cinci tuneluri distanţă de sistemul solar şi având cinci tuneluri proprii, reprezentase o alegere favorită pentru expansionism. Fusese, de asemenea, prima aşezare omenească atacată de falleri la începutul inexplicabilului război pe care-l declanşaseră. În urmă cu douăzeci şi opt de ani năvăliseră ca furtuna dintr-un tunel – la treizeci de ani după ce oamenii descoperiseră tunelurile. Se părea că explorările întreprinse de oameni în tunelurile din sistemul de origine al fallerilor îi alertaseră pe aceştia cu privire la existenţa tunelurilor. De atunci, nici un om nu mai intrase în sistemul duşmanului.

Timp de un deceniu, emigrarea în sistemul Artemis încetase şi mulţi colonişti se întorseseră acasă. În locul lor a apărut armata, care a fortificat Tunelul Nr. 218, calea de sosire a fallerilor, în asemenea măsură, încât pierderile înregistrate de extratereştri au făcut nerentabile atacurile asupra omenirii pe această cale. În cele din urmă, coloniştii s-au întors. Baraquio, planeta locuibilă a sistemului, era la fel de verde şi de bogată ca planeta Lumea – cum fusese şi Terra cândva. Pe Baraquio nu existau forme de viaţă înzestrate cu raţiune, pe care să le perturbe prezenţa gălăgioasă a oamenilor. Coloniştii au început să se simtă tot atât de în siguranţă ca oriunde altundeva.

Cele cinci tuneluri ale sistemului erau grupate destul de aproape unele de altele. Tunelul Nr. 212, aflat pe traseul spre Sol, se afla cel mai departe de zburătorul Magdalenei: cincizeci de mii de clickuri. În aceeaşi direcţie se mai aflau altele trei. În direcţia opusă, la şapte mii de clickuri distanţă, plutea obiectivul lor. Tunelurile spaţiale erau staţionare şi nu exercitau atracţie gravitaţională unul asupra altuia; nimeni nu cunoştea explicaţia acestor două fapte. Dacă acele cinci tuneluri n-ar fi fost atât de apropiate între ele, formând un model previzibil, planul lui

Kaufman n-ar fi avut absolut nici o şansă de reuşită. „Dar aşa, îşi spuse el mohorât, avem probabil şanse de unu la cinci. Poate.”

Următoarea autorizaţie a zburătorului – ultima – acordată de Hofsetter privea realimentarea la staţia Artemis: o staţie comercială uriaşă, aflată la cinci sute de clickuri distanţă, în direcţia fortificaţiilor puternice, permanente, ce închideau Tunelul Spaţial Nr. 218, care ducea în spaţiul Q, iar de acolo, spre sistemul fallerilor. Staţia Artemis constituia o destinaţie populară pentru marinarii în permisie de pe navele ce asigurau paza tunelurilor.

Kaufman nu ştia de cât timp călătoreau; între tuneluri, timpul părea să fi trecut cu o repeziciune stranie. Magdalena pilota zburătorul, aflat în cădere liberă. Pe locul pilotului, cu centura pusă, se apleca atât de mult asupra afişajelor, încât uneori îi bloca vederea. Dar n-o mustră; era la fel de încordată şi cu echilibrul la fel de atent menţinut precum cablurile unul lift spaţial – şi ar fi fost tot atât de periculoasă dacă plesnea.

— Cât de mult ne putem apropia de Tunelul Nr. 218? întrebă ea.

— Nimeni n-o să ne oprească atât timp cât ne îndreptăm spre staţia Artemis, răspunse Kaufman.

Fireşte, ea ştia oricum acest lucru. Vorbea doar ca să evite tăcerea. Kaufman nu voia să-şi închipuie ce fel de imagini umpleau tăcerile ei.

— Da. Şi după aceea... depinde de Capelo, nu-i aşa? Poate va reuşi. Cu mine s-a descurcat de minune!

Magdalena râse – un sunet atât de neaşteptat, atât de aspru, încât Kaufman o privi îngrijorat.

— Nu te holba la mine, Kaufman! Am să te duc unde vrei, nu? Pregăteşte-te! Pregătiţi-vă cu toţii. Şi tu, Empatico! Treaba asta depinde de tine, Dumnezeu să ne-o tragă la toţi!

Kaufman o lăsă să dea ordine. Îşi scoase centura, se deplasă plutind până la dulapurile cu efecte şi luă de acolo un costum S militar, model conceput special pentru catapultare în situaţii de urgenţă, la care Magdalena n-ar fi trebuit să aibă acces. În zburător existau patru asemenea costume, care ocupau aproape tot spaţiul de depozitare. Ca să-l scoată pe al treilea se

văzu nevoit să treacă plutind peste corpul lui Rory, tot inconştient.
Kaufman era expert în îmbrăcarea costumului militar într-un vehicul aflat în cădere liberă, dar Marbet şi Capelo nu mai încercaseră niciodată aşa ceva. Îi ajută să se echipeze (Capelo blestema cu creativitate), apoi făcu verificările de rigoare asupra costumului propriu şi asupra celorlalte. După ce termină cu al lui Marbet, aceasta se lipi cu stângăcie de el şi-l sărută pe buze, şoptind:
— Ca să avem noroc!
Kaufman îi zâmbi, apoi o dădu uitării, aşa cum fusese antrenat, ca să se concentreze asupra sarcinii ce trebuia îndeplinită.
— Gata? Îi dăm drumul! spuse Magdalena.
Acceleră destul de blând, la un g. Reîncepură să simtă gravitaţia; Kaufman se aşeză cu grijă şi făcu acelaşi lucru cu Marbet şi cu Capelo, pe acesta din urmă plasându-l aşa încât să poată fi auzit clar prin comlink. Îşi puseră căştile. Lucru stânjenitor, dar pe care nu-l vor mai putea face ulterior. Toate căştile aveau legăturile prin comlink deschise.
— Deschide comlinkul zburătorului pe toate frecvenţele militare necriptate! îi ceru Kaufman Magdalenei.
Ea se conformă. Nimeni nu mai putea să rostească nimic, cu excepţia replicilor dinainte plănuite.
Pe ecran apăru staţia Artemis. Ca de obicei, traficul era intens în ambele sensuri, aşa că zburătorul Magdalenei nu atrase atenţia în mod deosebit. Apărea, desigur, pe zeci de afişaje, dar nimeni nu-i contactă.
Trecură pe lângă staţia Artemis la viteza de un g.
Din poziţia în care se afla, Kaufman vedea afişajele zburătorului. Tunelul Spaţial Nr. 218 apărea ca un punct roşu: „Strict interzis!”. Încă şase mii cinci sute optzeci de clickuri până la el. Zburătorul se deplasa cu 3,132 de clickuri pe secundă.
Magdalena acceleră până la trei g. Kaufman se simţi apăsat puternic de perete, greutatea familiară apăsându-i pieptul. Auziră imediat prin comlink:
— Zburător numărul 1264A, ai intrat într-o zonă interzisă. Întoarce-te imediat la staţia Artemis!

Nu răspunse nimeni.

— Zburător numărul 1264A, dacă nu părăseşti imediat zona interzisă şi nu te întorci la staţia Artemis, se va trage asupra ta. Întoarce-te!

„Dă, Doamne, să-şi aducă aminte Capelo ce să facă...”

— Sunt doctorul Thomas Capelo! rosti acesta cu greutate din cauza gravitaţiei zdrobitoare. Nu trageţi! Am evadat de sub paza oamenilor lui Stefanak!

O tăcere scurtă. Aşadar, unul sau mai mulţi dintre ofiţerii de serviciu recunoscuse într-adevăr numele lui Tom. Un prim obstacol trecut cu succes.

— Doctore Capelo, întoarceţi-vă în clipa asta la staţia Artemis!

— Nu pot! Nu ştiu cum să pilotez nava asta! Tocmai am omorât...

Capelo icni intenţionat şi lăsă fraza în suspensie, apoi adăugă:

— Ajutaţi-mă!

Alte frecvenţe se activară pe scanerul militar obţinut de Magdalena cât se poate de ilegal – un amestec de voci pe frecvenţele marinei.

— *Trage în el*, *la naiba*! *Regulamentul spune*...

— *Dacă-i el într-adevăr*...

— ... *necazuri*...

— ... *nu-mi pasă cine dracu’ e*, *doar*...

Şi o voce tânără, stridentă:

— *Treziţi-l pe bătrânul*!

Îi mai despărţeau de tunel patru mii o sută de clickuri. Interveni o voce mai în vârstă, mai hotărâtă:

— Doctore Capelo, sau oricine s-ar afla la bordul zburătorului numărul 1264A, trebuie să vă întoarceţi la staţia Artemis! Deceleraţi şi întoarceţi!

— Pilotul automat nu mă lasă să preiau comanda, gâfâi Capelo. Vă rog, nu trageţi, am ecuaţiile... pe care le voia amiralul Pierce... nu...

— *Cum adică*, *„nu-l lasă să preia comanda”*?! *Ce dracu’*...

— ... *nici o dovadă că-i el*...

— *Dacă-l dobor pe Thomas Capelo*...

— ... *Artefactul Protector*...

O voce şi mai hotărâtă:

— Doctore Capelo, acesta este ultimul avertisment. Vă apropiaţi de un spaţiu strict interzis. Deceleraţi şi întoarceţi-vă imediat la staţia Artemis, sau veţi fi pulverizat!

— Nu pot! strigă Tom cu o voce ascuţită ce trăda o furie nebună, în ciuda gravitaţiei care apăsa asupra lui precum o lespede. Dacă... mă împuşcaţi... Întâi spuneţi-i amiralului Pierce... ascultaţi, înregistraţi începând de-acum! F la pătrat ori gamma sigma la cub minus... Ticăloşilor, înregistraţi?!

În ciuda situaţiei, Kaufman zâmbi cu gura până la urechi. Dacă le arunci non-savanţilor suficientă pălăvrăgeală ştiinţifică, îi faci să ezite, fără doar şi poate. Ca nişte credincioşi nedumeriţi în faţa altarului ascuns privirii.

— Cu asta o să câştigaţi blestematul de război! răcni Capelo. Înregistraţi înainte să mă împuşcaţi, nemernicilor!

Undeva, în flotă, aflat în legătură cu câţiva camarazi, fără să ştie că-l mai aude şi altcineva, un inteligent admirator al ştiinţei remarcă:

— Ştii... chiar că pare a fi Capelo!

Marbet, înghesuită lângă el în sasul deja deschis pe interior, dădu să-l apuce de costum cu mâna îngreunată de mănuşa groasă. Nu reuşi să-l atingă, dar el văzu mişcarea inutilă. N-avea cum să-i spună: „Încă nu!”.

Se întrebă dacă notează cineva vreuna dintre ecuaţiile lui Tom. Fireşte că erau înregistrate pretutindeni, dar uneori, în faţa unui geniu logoreic, oamenii uitau lucrul ăsta. Capelo, răguşit, răcnea despre setarea unsprezece şi despre interconexiunea la nivel macrostructural şi despre a le crăpa capul fallerilor ca pe un pepene, de la distanţe prea mari pentru a permite detecţia.

O mie de clickuri până la tunel.

Tăcerea se prelungea. Undeva, pe frecvenţele încriptate inaccesibile zburătorului, se făceau consultări rapide, disperate.

— Pregătiţi-vă să trageţi la comanda mea...

Zburătorul începu să execute nişte manevre de evitare spectaculoase. Kaufman ştia că asta i-a dat de gol. Nici un vehicul civil cu computerul defect n-ar putea face aşa ceva.

— Trageţi! se auzi prin comlink. Nu se apropiaseră suficient!

Dar programul folosit de nava Magdalenei era o capodoperă. Le câştigă încă zece secunde prin manevrele făcute. Nu puteau s-o ţină aşa la nesfârşit, dar zece secunde ajutau...

Uşa sasului se deschise. Kaufman, Capelo şi Marbet se treziră catapultaţi în spaţiu.

Nu mai puteau auzi comunicaţiile dintre navele de război ale flotei.

***

Magdalena nici nu le observă dispariţia. Era una cu computerul, fentând şi făcând viraje, cu toţi atomii fiinţei sale vibrând la unison, pe aceeaşi frecvenţă. Era una cu nava, care apărea alături de toate celelalte pe afişaj, şi mai ales era una cu fasciculul protonic amplu, cu putere maximă. Ea însăşi ţâşni, tăcută, cu viteza luminii, prin vid, spre duşman.

Încă o dată: ratare. Fentează, evită. Încă o dată: ratare.

Timpul îşi încetinise curgerea. Avea (aveau) tot timpul din lume (ea, computerul, nava, fasciculul) ca să execute mişcări evazive, ca să atace. Se mişcau sigur şi cu o dreptate implacabilă prin timpul nesfârşit.

Dar Magdalena nu era singură. Se mai aflau alături de ea încă două fiinţe, singurele pe care le iubise, astfel că lumea redevenise completă. Cum şi trebuia. Sualeen îi zâmbea.

Sualeen...

O navă de război explodă în tăcere, orbitor, şi dispăru de pe ecran.

De cealaltă parte, lângă ea, cu mâna pe braţul ei, umplând cu fericire timpul nesfârşit, şedea Laslo.

Laslo...

A doua navă dispăru de pe afişaj.

Acum îi zâmbea Laslo. Magdalena se întoarse şi-i răspunse la zâmbet, şi totul redeveni întreg, justificat; zburătorul încasă o lovitură, se pulveriză, iar Magdalena se alătură iubitului ei fiu.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

ÎN SPAŢIUL Q

Chiar înainte de catapultare, Kaufman apucă să zărească afişajul: încă şapte sute de clickuri până la tunel. El, Capelo şi Marbet se deplasau cu optsprezece clickuri pe secundă – viteza zburătorului. Aveau să ajungă la Tunelul Spaţial Nr. 218, care ducea în enigmaticul spaţiu Q, în treizeci şi opt de secunde, dacă nu erau ucişi sau deviaţi de pe traiectorie.

Observă, cu o panică infernală, că el şi Capelo nu se află pe traiectoria corectă. Marbet se îndrepta direct spre tunel – un proiectil uman. Kaufman îşi şterse din minte orice gând despre Magdalena şi-şi folosi propulsoarele ca să-şi corecteze traiectoria.

Îi spusese la repezeală şi lui Capelo cum să facă treaba asta. Fizicianul, fiind civil, nu fusese niciodată în situaţia de a se catapulta în spaţiu. De asemenea, îşi îndeplinise partea lui de misiune, amânând doborârea lor suficient timp ca să se poată catapulta în apropierea tunelului. Pierderea lui Capelo ar fi fost acceptabilă, cum şi a Magdalenei era acceptabilă. Kaufman calculă toate acestea cu repeziciune; partea omenească a minţii lui detesta calculele, partea militară ştia că sunt necesare şi corecte.

Douăzeci şi trei de secunde.

Teoria lui Kaufman presupunea că senzorii flotei ce păzea tunelul erau setaţi să ignore orice obiect ce se îndrepta spre tunel – nu şi pe cele care ieşeau din tunel, desigur – dacă intrusul avea masă mică. Altfel, navele de război ar fi tras mereu cu fascicule protonice în meteoriţi, ceea ce ar fi mărit probabilitatea de a se lovi reciproc sau de a-şi lovi zburătorii din patrulă. Cu douăzeci de ani înainte, când se aflase el însuşi angajat în luptă, aceasta nu era teorie, ci realitate, iar limita masei acceptabile era nouăzeci de kilograme. Capelo şi Marbet, oameni mărunţi, nu cântăreau atât nici măcar cu costumul S pe ei. Kaufman se apropia de limită, dar n-o depăşea.

În ultimii douăzeci de ani, limita coborâse treptat şi nu ştia precis cât de mică ajunsese la acea oră. Se putea ca marina să-l pulverizeze, doar pe el sau pe toţi trei, în următoarele douăzeci şi trei de secunde. Dacă nu, se putea s-o facă fallerii, de partea cealaltă.

Kaufman privea drept înainte, spre tunelul spaţial care se mărea cu fiecare clipă, şi aştepta să moară. Văzu cu coada ochiului cum Capelo schimbă brusc traiectoria. Dumnezeule! O asemenea corecţie la trei g va avea drept rezultat o coastă fracturată, dacă nu şi mai rău! Chiar dacă reuşea să ajungă la tunel, Capelo putea fi deja mort.

Cincisprezece secunde.

Se părea că senzorii navelor continuau să ignore toate obiectele sub nouăzeci de kilograme care se îndreptau spre tunelul spaţial.

Trupul lui Capelo, în deplasare rapidă, se smuci din nou. Părea să fi intrat pe traiectoria corectă. Norocul începătorului? Nu şi dacă obţinuse o rană mortală prin respectiva procedură.

Marbet conta cel mai mult. Ea era singura fiinţă umană care vorbise vreodată... nu, nu se putea spune că „vorbise” – singura care comunicase vreodată cu un faller. Avusese nevoie de luni întregi ca să înveţe cum, iar comunicarea fusese în cel mai bun caz parţială, acceptată cu greutate şi neconcludentă, dar reuşise. Să aibă şansa de a mai încerca o dată!

Zece secunde.

Când traversai un tunel la bordul unei nave, nu simţeai absolut nimic. Dar într-un costum S? Kaufman ştia că e posibil să nu mai aibă când să conştientizeze ce vor înregistra simţurile sale la trecerea prin tunel, pentru că se putea ca fallerii să anihileze tot ce apărea în spaţiul Q pe acea cale. Oricât de mică ar fi fost masa intrusului. Un obiect cu masă foarte mică putea fi o bombă nucleară.

Tocmai pe această idee conta Kaufman. O bombă capabilă să detoneze în clipa când ieşea din tunel putea distruge navele de pază. Tocmai de aceea, flota nu era plasată prea aproape de tunel. Între ele exista un spaţiu, suficient ca să protejeze navele, suficient ca să permită identificarea a ceea ce sosea din tunel, înainte să se decidă distrugerea. Poate răgazul va fi suficient

pentru a se vedea că intruşii sunt trei fiinţe omeneşti neînarmate, sau oricum, trei fiinţe omeneşti. În timp ce aceşti trei oameni continuau să se deplaseze cu viteză prin spaţiul Q, puteai hotărî dacă vrei să-i distrugi sau rişti un zburător care să-i culeagă, aşa încât să afli cum de-au răsărit în sistemul tău stelar, în ciuda războiului, dintr-un alt sistem aflat la sute de ani-lumină.

Cât de curioşi erau fallerii în privinţa duşmanului lor? Suficient încât să-i supravegheze transmisiunile – performanţă pe care oamenii nu reuşiseră s-o imite.

Cinci secunde.

„Ceaţa” cenuşie din interiorul tunelului nu era vaporoasă, cum era ceaţa pe Pământ, ci părea solidă ca stânca. Dar Kaufman văzu cum Marbet Grant pătrunde prin ea cu viteză, de parcă ar fi fost vid. O fracţiune de secundă mai târziu, o urmă şi el. Încercă să-şi ţină ochii deschişi, dar reflexul de clipire din clipa aparentului impact cu ceva ce părea zid de piatră se dovedi prea puternic. Clipi.

Şi se îndreptă spre spaţiul Q, aşteptându-se să moară literalmente înainte de a şti ce i se întâmplă.

***

Dar nu muri. Navele fallerilor nu traseră.

Kaufman nu le vedea. Îi zări pe Marbet şi pe Capelo în faţa lui. Marbet încetinea; îşi folosea propulsoarele, la fel ca el. Capelo însă nu încetinea, ceea ce însemna probabil că e rănit prea grav pentru a putea s-o facă. Neputincios, Kaufman privi cum Thomas Capelo se depărtează şi dispare în bezna spaţiului.

Navele fallerilor tot nu trăgeau.

Avuseseră timp să tragă. Poate asta însemna că fallerii se consultă pentru a hotărî cum să procedeze. De obicei nu luau prizonieri. Poate au aflat că un semen de-al lor fusese luat prizonier cu doi ani în urmă, poate n-au aflat. Dacă da, oare asta le-a schimbat politica? Nu mai avuseseră niciodată ocazia să captureze oameni astfel: vii, lipsiţi de protecţia unei nave, într-o zonă controlată de ei, cum era spaţiul Q. În „curtea” lor.

Dacă minţile cele mai sclipitoare din CAAS aveau dreptate, undeva în acea „curte” plutea artefactul fallerilor.

Extratereştrii puteau cel puţin să vadă că Marbet, Kaufman şi Capelo n-au adus cu ei artefactul oamenilor. Era prea mare ca să le scape. În rest, cei trei oameni puteau să aibă asupra lor orice fel de armă, inclusiv încărcături nucleare; important era că n-au artefactul.

Kaufman raţionă: cu cât rămânea mai mult timp în viaţă, cu atât creşteau şansele să nu fie ucis nici în viitor. Însă exista o limită obiectivă: costumele S aveau doar o rezervă limitată de aer. Fallerii puteau prefera să-i lase să moară şi pe urmă să le culeagă cadavrele, spre a le examina.

Dar mai culeseseră cadavre şi înainte. Acum aveau şansa să captureze oameni vii, fără să-i coste decât o navetă-robot. Dacă aveau aşa ceva.

Timpul trecea. Kaufman n-o mai vedea nici pe Marbet, nici tunelul în urma lui. Vedea stele şi, departe, unul dintre giganţii gazoşi, inerţi ai sistemului. Doar propriile gânduri îi ţineau companie.

Magdalena. Moartă.

Tom Capelo. Posibil mort.

Marbet Grant, pe care a iubit-o. Posibil moartă.

Amiralul Pierce. Probabil trimite chiar în acele clipe o forţă în spaţiul Q, ca să activeze artefactul oamenilor la puterea treisprezece şi astfel, din lăcomie, aroganţă şi prostie, să distrugă spaţiu-timpul.

Viaţa ştearsă complet din întregul sistem solar, spaţiu-timpul reconfigurat în noi particule fundamentale.

Verifică afişajul costumului, aflat la încheietura mâinii: mai avea aer pentru zece minute.

Kaufman închise ochii şi-şi lăsă gândurile să rătăcească. Existau moduri mai rele de a muri. Făcuse tot ce putuse. Insuficient. Existau şi moduri mai bune de a muri.

Când redeschise ochii, văzu o navă cu formă ciudată, vopsită în culori vii, deplasându-se paralel cu el, fără zgomot. Îşi adaptase viteza şi traiectoria cu a lui. În timp ce privea fără să-i vină a crede, o uşă a navei se deschise în lateral şi apăru o plasă alcătuită din filamente subţiri; şi aceasta se adaptă la viteza şi la traiectoria lui, plasându-se puţin mai în faţă. Apoi plasa încetini şi se trezi prins, ca un somon oprit din drumu-i

nebunesc în susul apei spre o destinaţie pe care bietul peşte n-avea isteţimea sau memoria necesară ca s-o vizualizeze.

***

Îşi reveni dintr-o dată, fără etape intermediare, cum se activează un holoecran. Se ridică în capul oaselor, mişcare ce-i întunecă vederea. Gravitaţia era de jumătate de g sau ceva mai puţin. Simţi cum i se limpezeşte mintea şi privi în jur, cuprins de spaimă.

Se afla într-o încăpere mică, fără trăsături distinctive.

Era dezbrăcat... dar respira normal; probabil că fallerii analizaseră şi duplicaseră aerul din rezervorul lui. Alături de el zăcea Marbet, inconştientă, iar de lângă perete îl privea Tom Capelo.

— Bună... Lyle! rosti el.

Kaufman simţi că-l inundă brusc un val de bucurie. Fizicianul trăia, deşi vorbea ca un om ce suportă dureri considerabile.

Se apropie de el. Capelo încercă să zâmbească, dar nu izbuti.

— Am reuşit! Sau, mă rog, aproximativ. Suntem la bordul unei nave a fallerilor sau staţie sau ce-o fi.

— Unde eşti rănit, Tom?

— Am braţul rupt, precis. Nişte coaste rupte, cred – mă doare când respir. Dar nu sângerez pe nicăieri, poate doar înăuntru, unde n-am cum să ştiu.

În încăpere nu se găsea nici un obiect din care să improvizeze o atelă pentru braţul lui Capelo, care atârna într-un unghi nefiresc. Fallerii nu erau dispuşi să-şi asume vreun risc în ce-i privea pe prizonierii lor. Kaufman se întrebă la ce fel de controale corporale fusese supus câtă vreme stătuse inconştient şi se bucură că nu ştie.

Marbet se mişcă încet. Capelo spuse:

— Du-te! Ea e... motivul pentru... nebunia asta, nu? Pune-o... la treabă.

Kaufman se întoarse la Marbet. Ea deschise ochii, îl văzu şi-i prinse braţul.

— Lyle!

În voce i se putea citi profunzimea sentimentelor pe care le nutrea faţă de el; automat, îl copleşi ruşinea.

— E şi Tom aici, dar rănit, spuse Kaufman cu bruscheţe. Marbet, poţi lucra? Nu ştim cât mai durează până apare armata noastră cu celălalt artefact.

— Da.

Ca de obicei, citise mai multe din limbajul corpului său, nu din cuvintele rostite, şi-i înţelegea bruscheţea; îşi înţelegea şi sarcina.

— Unde-i echipamentul de supraveghere?

— Nu e vizibil.

Marbet se ridică în capul oaselor, prea brusc pentru gravitaţia scăzută, se corectă, apoi studie cu atenţie încăperea, ajungând la o hotărâre pe care Kaufman n-o pricepu.

— Du-te lângă Tom, acolo, în colţ. Staţi amândoi nemişcaţi, fără să vorbiţi. Nu mă perturbaţi în nici un fel.

El se conformă. Marbet se ridică în picioare, cu faţa spre unul dintre colţurile încăperii. Se adună preţ de câteva clipe, cu capul în jos; trupul ei mic, gol, perfect arăta vigilenţă, dar nu încordare. Kaufman o auzi cum trage adânc aer în piept.

Apoi deveni altcineva.

Mai fusese martorul unor scene similare, dar chiar şi aşa, era uluit. Simţea uluire, tulburare, dezgust. Marbet adoptă o poziţie pe jumătate ghemuită, ţinându-şi torsul şi membrele în unghiuri stranii. Muşchii faciali se contorsionară. Ochii ei căpătară o altfel de privire („Cum?!”). Începu să se legene fără un ritm anume, făcând gesturi mici, inexplicabile cu mâinile. În câteva clipe se transformă dintr-o femeie frumoasă în ceva străin, dezgustător.

Kaufman ştia, dar numai fiindcă-i spusese ea, că pe lângă comunicarea gesturilor specifice fallerilor, Marbet îşi dădea toată silinţa să sugereze ideea de feminitate a speciei extraterestre. Cu trei ani în urmă îşi adaptase reacţiile faţă de prizonierul inamic ca să-i provoace manifestări de dorinţă trupească, aşa cum le înţelegea ea. Mimase supunere, atitudine rugătoare, lipsă totală a ameninţării. Doar aşa, fallerul, xenofob într-un grad neîntâlnit nici măcar la cei mai limitaţi oameni, a putut s-o „asculte”. Tehnica funcţionase cu trei ani în urmă; Marbet, Kaufman şi Capelo mizau pe ideea că va funcţiona şi de data aceea.

Lângă el, fizicianul gemu încetişor, cu ochii închişi, şi se strâmbă de durere.
Oare artefactul duşmanului se afla la bordul acelei nave? Se aflau pe o navă sau pe un fel de staţie? Cât timp trecuse – timp mai preţios decât îşi putea imagina inamicul – de când fuseseră culeşi din spaţiu cei trei oameni?
Nici un răspuns. Şi nici o reacţie la ceea ce făcea Marbet.
Ea o luă de la capăt, cu mai multă intensitate. Bâţâia din cap, mişca picioarele într-o anumită succesiune de gesturi mici, tremurate. Kaufman n-avea habar cât de mult din ceea ce „spune” se referă la simpla dorinţă de a i se răspunde şi cât la dilema lor reală. Cum comunici duşmanului că-l pândeşte o mare primejdie? Şi de ce te-ar crede?
Oricum, probabil că fallerii erau uluiţi văzând că un om le poate imita limbajul corporal. Asta trebuia cel puţin să le atragă atenţia.
Marbet muncea de cel puţin treizeci de minute şi se vedea că o ajunge oboseala. Kaufman aproape renunţase să mai spere, când din tavan apăru un perete făcut dintr-un fel de plasă din sârmă. Coborî rapid, despărţindu-i pe cei doi bărbaţi de Marbet. Kaufman se forţă să nu reacţioneze. În jumătatea ei de cameră se deschise o uşă şi apăru ceva ce putea fi doar un robot. Aducea casca şi butelia cu aer a lui Marbet, probabil realimentată. Ea îşi puse casca şi Kaufman trăi un moment de groază văzând cum se închide automat în jurul gâtului ei delicat. Robotul păstră rezervorul cu aer; o încercui pe Marbet cu o plasă din sârmă şi o conduse afară din cameră.
Reuşise să transmită ceva. Dar ce anume şi cui? Şi ce măsuri vor lua fallerii?

***

Trecură vreo cincisprezece minute nesfârşite. Capelo părea să doarmă, ceea ce era fără îndoială un lucru bun. Somnul micşora durerea. Dar când roboţii falleri reapărură, în sfârşit, îl voiau tocmai pe fizician.
Cei doi roboţi extratereştri rămaseră în cealaltă jumătate a încăperii în timp ce peretele din sârmă intră înapoi în tavan. Unul dintre ei înaintă spre Kaufman şi spre Capelo. Îi întinse fizicianului casca şi butelia cu aer; acesta încercă să le ia, dar

căzu la loc, cu un ţipăt de durere. Robotul se opri. Kaufman spuse, atent să nu facă mişcări bruşte sau agresive:

— E rănit!

Mimă un braţ drept şi unul îndoit, atârnând fără viaţă, apoi respiraţia uşoară şi una gâfâită, anevoioasă, ţinându-se de piept.

Roboţii încremeniră. Primeau instrucţiuni electromagnetice? Poate, pentru că după zece secunde, unul dintre ei plecă; se întoarse câteva clipe mai târziu, cu încă o cască şi încă o butelie cu aer, plus un container din plasă, plin cu felurite obiecte. Le dădu pe toate primului robot, care i le oferi lui Kaufman. Acesta văzu că între obiecte se aflau pânză, vergele metalice, mici perniţe rotunde şi un cuţit ascuţit, cu o curbură ciudată. Robotul aştepta, impasibil.

— Tom, o să doară. Încearcă să nu leşini. Pe tine te vor, ceea ce trebuie să fie semn bun. Ori ştiau deja cine eşti, ori a reuşit Marbet să le comunice. Acum stai nemişcat!

— Bine, acceptă Capelo, strâmbându-se grozav, cu o mină aspră.

Kaufman îşi dădu seama cât îl costa pe fizician să-şi recunoască slăbiciunea, dependenţa. Îi respecta mândria.

Folosi cuţitul ca să taie în fâşii lungi pânza surprinzător de rezistentă. Întâi braţul. Capelo strigă tare când Kaufman îl pipăi, apoi repoziţionă forţat oasele şi legă braţul de o vergea metalică. Din fericire, era o fractură simplă. Apoi îi legă coastele. Tom păru gata să leşine de mai multe ori.

— Tom, rămâi treaz!

— D-da.

— Ai fi fost un bun soldat.

— N-n-niciodată!

Kaufman termină, spunându-şi: „Doamne, ce n-aş da pentru un singur plasture contra durerii!”.

— Acum am să-ţi pun casca şi am să te ridic.

— Pot... să stau în picioare.

— Nu, nu poţi. Încep operaţiunea.

Kaufman potrivi casca lui Capelo, apoi pe cea proprie. Aerul începu automat să circule. Îl cuprinse pe rănit de mijloc şi-l

ridică în picioare. Fizicianul avea oase mici şi nu era deloc greu. Se sprijini de Kaufman.

— Uşurel, Tom! Hai că poţi! Aşa…

Jumătate ducându-l pe sus pe Capelo, jumătate sprijinindu-l, Kaufman îi urmă pe roboţi afară din încăpere, spre inima staţiei fallerilor.

DOUĂZECI ŞI OPT

LA BORDUL UNEI STAŢII A FALLERILOR

Păşea pe o suprafaţă moale, de culoare violet, din care ieşeau vinişoare ce se ridicau de-a lungul pereţilor cu suprafaţă rugoasă. Între coridor şi încăperi nu existau delimitări clare, pur şi simplu spaţii continue care treceau dintr-unul într-altul, cu nişte forme stranii. În unii pereţi se vedeau găuri, la jumătatea înălţimii lor, în alţii, nu. Şi pretutindeni mişunau mici insecte zburătoare sau analogi de insecte; i se aşezau pe pielea goală şi-i pluteau în faţa căştii, scoţând un bâzâit slab, persistent.

Insecte? Altceva? „Dac-ar fi Ann aici, să vadă!”

Kaufman nu văzu nici un faller, dar nici nu merse mult timp. Se opriră într-un spaţiu vast; într-un colţ se afla ceva uriaş. Sub privirea lui, acel ceva se umflă uşor, apoi reveni la starea anterioară. Era o masă amorfa, de mărimea unui autobuz. Nu părea citoplasmă, nici formă vegetală de viaţă, nici unealtă şi nu semăna cu nimic din toate cele câte văzuse ori îşi imaginase Kaufman vreodată. Putea fi un computer. Sau o rezervă de hrană. Sau un animal de companie. Sau o saltea de dormit vie. Imposibil de spus, imposibil să nu se simtă uimit.

În cameră intrară doi falleri autentici. Ignorară masa amorfă, care continua să se umfle uşor, fără sunet, o dată la câteva minute, mişcându-se puţin pe lângă peretele aspru.

Poate se scărpina!

Kaufman mai văzuse de aproape un faller, la bordul navei *Alan B. Shepard*. Recunoştea corpul cilindric, biped, coada puternică, asemănătoare celei de cangur, folosită pentru echilibru, mâinile cu tentacule şi faţa stranie. Cei doi, îmbrăcaţi cu veşminte în culori vii (uniforme?), se opriră pe latura îndepărtată a unui obiect despre care Kaufman crezu iniţial că e o masă. Pe latura dinspre el aştepta Marbet, dezbrăcată, doar cu casca.

Nu era masă, ci un ecran orizontal, o suprafaţă plată, triunghiulară aşezată pe un piedestal subţire. Marbet şi unul

dintre extratereştri ţineau în mână câte o vergea curbată – pesemne un fel de condei. Ea spuse repede:

— Tom, mi-au arătat nişte lucruri, dar nu ştiu ce încearcă să-mi comunice şi nici ce ar trebui să desenez ca să-i avertizez că Pierce va aduce artefactul nostru în sistemul Q. Nu cred că am reuşit să mă fac înţeleasă. Poţi ţine în mână instrumentul de scris?

— Pentru ce mama dracului zboară gândacii ăştia?

Vocea lui Capelo era mai puternică decât o auzise Kaufman în ultimele minute. Marbet zâmbi pe sub casca din plastic transparent.

— Cred că sunt forme de viaţă simbiote, inteligente. Incluse în biologia fallerilor.

— Inteligente? Desenez pentru gândaci sau pentru nemernici?

— N-are importanţă, interveni Kaufman. Desenează pur şi simplu!

Marbet puse condeiul între degetele mâinii tefere a lui Capelo. Toate desenele făcute până atunci se şterseră. Kaufman îl duse pe fizician lângă masă, observând ceva ce-i scăpase până atunci. Fallerii nu purtau cască, din moment ce aerul din încăpere era, desigur, cel pe care-l respirau în mod curent, dar amândoi aveau ceva ca nişte dopuri introduse în găurile prin care respirau – sau cel puţin aşa credea el.

„Li se pare că mirosim oribil!”

Sau poate nu. Marbet avansase ipoteza că fallerii sunt mai sensibili la feromoni decât oamenii. Poate că fallerii evitau să perceapă mirosul oamenilor ca să-şi ţină în frâu reacţiile instinctive, extrem de agresive, trezite de respectivul miros. Dopurile pentru nas puteau reprezenta un semn de cooperare.

Capelo se aplecă în faţă, se clătină, mai-mai să cadă peste masă; Kaufman îl sprijini într-o poziţie care să-i permită să deseneze cu mâna teafără. „Insectele” bâzâiau, se roteau, se aşezau şi zburau iarăşi, fără încetare.

— Bun, făcu Capelo, evident pentru plăcerea proprie. Ăsta, nemernicilor, e Tunelul Nr. 218. Vedeţi inelul care pluteşte prin spaţiu? Cum mă-sa să-mi dau seama ce vedeţi?! Uite, cinci planete pe partea din sistemul Artemis. Iar aici e Tunelul Nr. 301, care duce direct în sistemul vostru de origine. Vedeţi

fallerul mic-mititel pe care l-am desenat acolo? Aha, asta vă spune ceva, uite ce priviri vă aruncaţi! Mi-ar plăcea să vă fac bucăţele cu laserul chiar aici, pe loc!

Kaufman o întrebă pe Marbet:

— Există vreo posibilitate ca ăştia doi să priceapă engleza?

— Nu. Am încercat.

Capelo continuă:

— Aici e artefactul vostru, uite-aici, în spaţiul Q, în curtea voastră.

Desenă sfera cu cele şapte protuberanţe familiare. Unul dintre extratereştri scoase un scrâşnet puternic. Kaufman o văzu pe Marbet că tresare şi se simţi el însuşi încordat, dar Capelo îi dădu înainte, de parcă nici n-ar fi auzit. Le oferea o imagine fantastică: un omuleţ numai piele şi os, gol-puşcă, doar cu o cască sferică, transparentă, înclinat precar deasupra unei mese, cu un braţ în atele improvizate atârnând fără vlagă pe lângă corp, iar celălalt mişcându-se frenetic, desenând ca să salveze mai multe lumi.

— Artefactul vostru e activat la setarea doi, nu-i aşa, ticăloşilor? rosti fizicianul mâzgălind tare setarea cu două punctuleţe alături. Gata să detecteze artefactul nostru, dacă suntem suficient de tâmpiţi încât să-l aducem în spaţiul vostru. Pierce este suficient de tâmpit, numai că voi încă nu ştiţi asta. Dar sunteţi pregătiţi oricum. Aşa că... priviţi!

Capelo începu să deseneze şi mai rapid. De unde avea atâta energie? Adrenalină pură, presupuse Kaufman, eliberată în virtutea încordării, a fricii, a urii. Se putea chiar ca sistemul endocrin al fizicianului să elibereze suficiente endorfine încât să-i amorţească durerile. Dar asta n-avea cum să ţină prea mult. Capelo nu putea să continue prea multă vreme. Insectele enervante bâzâiau şi se roteau întruna.

— Vedeţi, ăsta-i artefactul nostru, care vine prin tunel din sistemul Artemis... asta v-a captat atenţia, văd! Îl activăm la setarea treisprezece... (mâzgăli puternic) şi... priviţi!

Capelo abătu brusc condeiul asupra mesei, făcând semne groase, negre pe tot cuprinsul spaţiului Q, mai puţin pe artefacte.

— Bum!

Marbet îl avertiză:
— Tom, nu scoate sunete puternice! Asta declanşează agresivitatea.
— Ghinion, replică fizicianul. Acum, uitaţi-vă: voi, tâmpiţilor, veniţi din sistemul vostru... (trasă o linie delicată prin tunel, din lumea fallerilor în spaţiul Q) şi puteţi culege amândouă artefactele. Vedeţi? Acum, Marbet, şterge ecranul!
— Nu ştiu cum, răspunse ea neajutorată.
— Atunci ne-am ras! făcu Capelo.
Kaufman îşi plimbă palma lent, foarte lent („Nu declanşa agresivitatea!”) pe deasupra mesei, privind spre fallerul pe care-l credea mai mare în rang. Extraterestrul meşteri ceva şi desenele dispărură.
— Bună reprezentaţie, Lyle! comentă Capelo.
Apoi desenă iarăşi cele două tuneluri spaţiale, dar de astă dată înfăţişă artefactul fallerilor în sistemul de origine al acestora, înnegrind setarea unsprezece. Îi tremura mâna. Începuse să obosească.
— Uşurel, Tom! îi spuse Marbet cu voce încurajatoare. Capelo o ignoră.
— Scenariul numărul doi. Mă ascultaţi, jegoşilor? Artefactul vostru îşi face treaba pe tăcute, apărând „casa, dulce casă”. Noi venim cu al nostru... vedeţi? Trecem pe lângă voi prin spaţiul Q, fiindcă avem setarea doi, un scut simpatic... acum am ajuns pe teritoriul vostru, activăm puterea treisprezece... şi nu se întâmplă nimic. Vedeţi? Impas. Aşa că ne ducem acasă.
Condeiul trecu înapoi prin cele două tuneluri, până în sistemul Artemis.
— Marbet, de unde dracu’ să ştiu dacă pocitaniile astea pricep ceva?
— Pricep, spuse ea.
— Perfect, detest să irosesc o lecţie bună... detest să...
— Te-am prins, Tom! spuse Kaufman. N-ai să cazi. Dă-i mai departe!
— Încă unul. Aici sunt ambele... ambele...
Capelo lunecă în lateral, oprindu-se în corpul lui Kaufman. Condeiul căzu pe jos.
— Ţine-l, Marbet! zise Kaufman, ridicând condeiul.

Oare îl vor lăsa să continue în locul lui Capelo? Dacă Marbet avea dreptate, reacţiile lor agresive, atât de puternice, încât cu greu puteau fi controlate, erau declanşate de bărbaţi ca el: solizi, obişnuiţi să comande. Marbet spusese că fallerii sesizează aceste aspecte. Kaufman aşteptă să se abată asupra lui arma necunoscută.

Nu se abătu. Dar n-avea nevoie să fie Empatic ca să observe modificările tensiunii din musculatura fallerilor, nici ridicarea crestelor de pe gât. Lucru şi mai neliniştitor, norii de insecte care bâzâiau pe lângă faţa lui deveniră brusc mai mari şi mai gălăgioşi.

— Ghemuieşte-te, Lyle! îl sfătui Marbet. Nu te uita la nimeni şi începe să desenezi repede!

Kaufman se îndoi de mijloc şi plecă privirea asupra mesei, detestând ambele gesturi. Încercă să copieze stilul lui Capelo: desenă ambele artefacte în spaţiul Q, înnegrind ambele setări treisprezece. Cum arăţi distrugerea spaţiu-timpului? Alese linii ondulate care acopereau totul, şi de astă dată le extinse de ambele părţi ale tunelului, ştergând nu doar spaţiul Q, ci şi sistemul Artemis şi lumea de origine a fallerilor. Totul.

— Nu ridica privirea, Lyle! îi spuse Marbet. Le cer eu să şteargă desenul.

Cu grijă, făcu un gest de măturare asupra mesei. Unul dintre falleri meşteri iarăşi ceva, şi Kaufman văzu în faţa lui ecranul gol.

Acum venea partea crucială.

Capelo şi cu el prezentaseră trei scenarii: două victorii ale fallerilor şi un impas. Iar inamicul păruse să fie de acord. Sau cel puţin nu făcuse nici un gest pe care Kaufman să-l poată interpreta ca exprimând dezacordul – de pildă, să-l împuşte. În continuare avea să înfăţişeze un al patrulea scenariu, şi trebuia să fie convingător, fiindcă de asta depindea totul.

Schiţă iarăşi tunelurile spaţiale 218 şi 301 şi între ele spaţiul Q, în care plutea artefactul fallerilor. Desenă cele cinci planete ale sistemului Artemis de partea îndepărtată a Tunelului Nr. 218 şi micul faller de partea îndepărtată a Tunelului Nr. 301. Apoi desenă un alt tunel plutind în sistemul fallerilor şi, venind prin

el, o navă a oamenilor, cu artefactul lor la bord. Înnegri setarea treisprezece.

„Mai cunoaştem o cale de a ajunge la voi! *Vă putem distruge sistemul de origine în timp ce voi vă protejaţi perimetrul*!*”*

Un nou scrâşnet, puternic, pătrunzător. Kaufman se hotărî să nu ridice privirea, dar se întâmplă ceva extraordinar de-a binelea, aşa că n-avu încotro. Toate insectele din încăpere plonjară direct în masa inertă care se umfla ritmic în colţ. Iar masa aceea inertă începu, la rândul ei, să zumzăie pe o frecvenţă atât de ridicată, încât pe Kaufman începură să-l doară cumplit urechile. Scăpă condeiul din mână. Pe urmă totul dispăru.

***

— Lyle, trezeşte-te! Lyle!

Marbet. Kaufman încercă să deschidă ochii, dar nu reuşi.

— Haide, Lyle! Numai tu ştii să pilotezi chestia asta!

Să *piloteze*? Cuvântul era atât de neaşteptat, atât de nepotrivit în context, încât crezu că visează. Apoi îşi dădu seama că nu e vis; cu un efort herculean, deschise ochii. Marbet, tot dezbrăcată, dar fără cască, se apleca asupra lui. Iar el zăcea...

Imposibil.

— Ridică-te, Lyle! spuse ea.

Se ridică încet. În jurul lui se vedeau pereţii, pardoseala, instrumentele, scaunele, terminalul... toate elementele unui zburător militar construit de oameni, din seria $XXPell_3$. O simulare? Hologramă? Nu, era real, autentic!

Marbet îl împingea spre locul pilotului. Pe ecranul de comunicaţie cu exteriorul se vedea cum un zid curbat se ridică şi dispare, lăsând în locul lui stelele. O cală de andocare.

— Buburuză, buburuză... mormăi Capelo.

Fizicianul şedea pe un scaun, cu centura de siguranţă pusă şi cu mai mulţi plasturi pe pieptul gol şi pe gât. Plasturii aveau culoarea albastră, standard în armată. Marbet găsise trusa medicală a zburătorului de luptă.

— Unde suntem? întrebă Kaufman. Ce...

— Aveau zburătorul ăsta pus aici, la păstrare, explică Marbet continuând să-l împingă spre locul pilotului. Dumnezeu ştie cum

l-au obţinut! Vor să mergem în sistemul Artemis şi să le spunem oamenilor de acolo că-şi mută artefactul în sistemul lor de origine. Dar tu, Lyle, nu păreai să-ţi mai revii! Cred că au evaluat greşit ceea ce ne-au făcut, te-au „lovit” mai tare decât pe Tom şi pe mine, fiindcă eşti mai mare ori ai mai multă autoritate sau cine ştie de ce. Oricum, nici Tom, nici eu nu ne pricepem să pilotăm chestia asta, aşa că trebuie s-o faci tu!

— Pune-ţi centura, Marbet! porunci Kaufman.

Întinse mâinile asupra terminalului. Nu era codificat anume pentru el, dar ştia comenzile de ignorare a codurilor personale şi de reconfigurare. Trecuseră zece ani de când nu mai zburase cu un $XXPell_3$, dar, pe de altă parte, şi vehiculul avea cel puţin zece ani. Probabil că fallerii îl capturaseră cumva, undeva. Kaufman nu dorea să se gândească la soarta celor trei oameni din echipaj.

Ecranele prinseră viaţă. Arătau două tuneluri spaţiale şi-n rest absolut nimic. Probabil că spaţiul Q fusese curăţat de toţi meteoriţii suficient de mari pentru a apărea pe un afişaj şi a-l aglomera.

Kaufman scoase vehiculul din cală; afişajele arătau acum două obiecte: zburătorul $XXPell_3$ şi staţia fallerilor. Ba nu, trei! Sub ochii lui, un alt vehicul părăsi staţia, îndreptându-se spre Tunelul Spaţial Nr. 301. Fallerii îşi aduceau artefactul acasă.

— Ne-au crezut! spuse el cu voce tare. Ticăloşii ne-au crezut!

— Şi ne-au lăsat să plecăm, adăugă Capelo, dar de ce s-au ostenit? În secunda în care intrăm înapoi în Artemis prin Tunelul Nr. 218, propriile noastre forţe armate au să ne spulbere.

— Nu, răspunse Kaufman. Nu în vehiculul ăsta! Au să asculte măcar preţ de o clipă, şi atunci o să ne putem identifica.

Spera că lucrurile se vor desfăşura într-adevăr astfel. Dar cel puţin aveau o şansă.

— A, excelent! comentă Capelo. Au să aştepte să audă ce le-am spus fallerilor, şi abia după aia au să ne omoare. Lui Pierce o să-i placă la nebunie că i-am subminat măreaţa lovitură militară!

— Taci din gură, Tom! zise Marbet.

— Acu’ s-a înrolat şi ea! Doamna general Grant! *Eu* unde semnez?

— Taci din gură, Tom, şi lasă-l pe Lyle să piloteze! Lyle pilotă, îndreptându-se spre Tunelul Spaţial Nr. 218.

Dar un lucru n-avea logică. Fallerii voiau ca ei trei să-şi informeze semenii că artefactul fallerilor a fost adus înapoi în sistemul lor de origine, ca să-l protejeze. Asta-i spuseseră lui Marbet. Dar *de ce* voiau să fie transmis acest mesaj? De ce să nu lase forţele lui Pierce să aducă artefactul oamenilor, să încerce să le pârjolească sistemul şi să vadă că e imposibil? Dacă avea într-adevăr să fie impas... binecuvântatul impas! Măcar atât reuşiseră ei trei să le explice: că nu trebuie ca ambele artefacte să fie activate la setarea treisprezece în acelaşi sistem. Spaţiu-timpul nu va fi sfâşiat şi nu se va tămădui singur cu ajutorul unei tranziţii prin salt la scara întregului univers, fenomen care să distrugă spaţiu-timpul aşa cum îl cunoşteau la acea oră formele de viaţă inteligente. Dar dacă va fi impas, de ce să-i trimită pe ei să anunţe dinainte?

Ca să nu mai pătrundă şi alţi oameni în spaţiul Q. Atât de xenofobi erau fallerii!

Pe ecran apăru un al treilea punct mişcător.

Kaufman îl privi lung. Dar nu: era chiar ceea ce crezuse. Îl vedea cu adevărat, nu se înşela, nu-l putea face să dispară cu puterea voinţei. În spaţiul Q intrase al treilea punct mişcător, venit prin Tunelul Nr. 218, din sistemul Artemis. Apoi al patrulea punct mişcător, al cincilea, al şaselea.

Iar nava fallerilor care ducea artefactul lor în sistemul de origine era prea departe de Tunelul Nr. 301 ca să ajungă la timp. Ambele artefacte se aflau în spaţiul Q, unul fiind sub controlul unui nebun.

Kaufman ajunsese prea târziu. Totul se terminase.

DOUĂZECI ŞI NOUA

SPAŢIUL Q

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marbet.

Îl urmărise cu atenţie şi ochii ei de Empatică văzuseră. Kaufman nu încercă să ascundă adevărul.

— A sosit marina.

— Cu artefactul? interveni repede Capelo.

Pe ecran se văzu cum staţia fallerilor începe să tragă. Nava MAAS continuă să se deplaseze cu viteză maximă, neafectată de atac.

— Cu artefactul. Activat la setarea doi, răspunse Kaufman.

— Pot fallerii să ajungă la tunelul spre sistemul lor de origine înainte ca flota lui Pierce...

— Nu, zise Kaufman. Pregătiţi-vă pentru accelerare şi pentru manevre de evitare, la nevoie.

Îndreptă bătrânul vehicul spre tunelul din care ieşiseră navele marinei. Afişajele sale nu înregistrau nici un fel de date de identificare pentru nave; arhivele micului zburător erau prea vechi ca să conţină aceste modele. Deschise comlinkul pe toate frecvenţele.

— Navă a Marinei de Apărare a Alianţei Solare, aici colonelul Lyle Kaufman, într-un $XXPell_3$ casat. Solicit permisiunea de a zbura alături de voi.

Profitând de timpul de latenţă, Capelo spuse:

— Dumnezeule, da! Dacă activează ambele artefacte la puterea treisprezece, ar trebui să existe o zonă sigură în jurul... Ce mama naibii spun?! Dacă spaţiu-timpul intră în tranziţie prin salt... Lyle, încearcă să obţii permisiunea de a traversa tunelul! Repede! Încă nu ştim dacă unda de tranziţie prin salt se deplasează cu viteza luminii sau poate trece prin tuneluri!

— Cine dracu’ eşti? se auzi din comlink. Colonele, spaţiul Q este teritoriu interzis!

— Ştiu. E o poveste lungă. Cer permisiunea de a folosi Tunelul Spaţial Nr. 218. Îmi voi spune povestea în sistemul Artemis – se pare că voi oricum n-aveţi nevoie să vă stau în cale.

Din nou aşteptare. Kaufman acceleră cât de mult îndrăznea. Coastele lui Capelo erau legate doar cu bandajul improvizat, de prim-ajutor. În sfârşit, primiră răspunsul.

— Colonele, treci naibii prin tunel! Codul e „San Juan Hill”. Îţi dăm cinci minute!

Kaufman nu întrebă „Cinci minute până la ce?”; ştia. Staţia fallerilor gonea spre Tunelul Spaţial Nr. 301, ca să ducă artefactul prin tunel, să-şi apere sistemul. Numai că n-avea să reuşească. Staţia nu putea distruge nava de război a marinei şi nici nava de război nu putea distruge staţia, dacă ambele aveau artefactul activat la setarea doi. Dar cu siguranţă că staţia fallerilor va activa puterea unsprezece, protejând astfel întregul sistem Q de un atac la setarea treisprezece. Cu siguranţă. ..

Acceleră la cinci g, îndreptându-se spre Tunelul Nr. 218.

Cu siguranţă că fallerii vor trece la setarea unsprezece...

Pe ecranele sale se întâmplă ceva. Şi nava de război, şi staţia fallerilor explodară.

— Au făcut-o! ţipă Kaufman, în ciuda durerii din piept, în ciuda inutilităţii strigătului.

O făcuseră, negreşit. Se părea că la setarea treisprezece nu mai exista zonă de siguranţă. Artefactul lui Syree Johnson explodase când pârjolise întregul sistem în care se afla planeta Lumea, mai puţin acea planetă, iar ea crezuse că a fost de vină încercarea de a trece prin tunel cu o masă prea mare, dar nu fusese asta...

„Pierce şi fallerii au făcut-o!”, îşi repetă el, consternat. Două artefacte activate la puterea treisprezece, în acelaşi sistem. ..

Probabil că efectul undei avea un timp de latenţă, altfel zburătorul ar fi fost deja nimicit...

„Au făcut-o, blestemaţii, idioţii nenorociţi...”

Kaufman acceleră nebuneşte spre tunel. Cât de mare era timpul de latenţă? Îşi pierdea conştienţa, dar nu-şi putea permite aşa ceva, marina aflată de cealaltă parte a tunelului îl va distruge dacă nu se va identifica... rămâi treaz... „San Juan Hill”... au făcut-o...

Zburătorul plonjă prin tunel. Trei secunde mai târziu, efectul de undă al artefactului activat la setarea treisprezece ajunse la Tunelul Spaţial Nr. 218. Şi se produse inevitabilul.

***

Beznă.

— San... Juan...

Greutate zdrobitoare.

— Hill...

Tot beznă, dar începea să zărească puţin câte puţin.

— San...

Kaufman nu ştia de cât timp rosteşte anevoie aceste cuvinte, lipsite de înţeles pentru mintea lui chinuită. Bezna îl învălui, se subţie, reveni. Din comlink se auzea... ceva... fără noimă...

Ajunsese în sistemul Artemis, trecuse prin tunel. Rămăsese în viaţă.

— Taie... acceleraţia...

Greutatea zdrobitoare dispăru brusc. Zburătorul se deplasa în continuare cu viteză.

— Încetineşte, la naiba! ordonă vocea din comlink.

Folosindu-şi fiecare dram de putere rămas, Kaufman dădu comanda computerului zburătorului.

Marbet! Tom!

Se răsuci. Cei doi zăceau grămadă pe câte un scaun. Inima şi plămânii lui Kaufman făceau eforturi prea mari ca să-i permită să meargă la ei. Creierul părea să nu-i mai încapă în ţeastă. Îi rămăsese doar vocea; se forţă s-o folosească.

— Nava noastră... de război... s-a dus... şi staţia fallerilor... ambele artefacte... treisprezece...

— De unde ştii? Colonele, ce s-a întâmplat acolo?

— Nu treceţi... dincolo...

Dar vor trece. Era inevitabil. Afişajele îi arătară punctele mişcătoare care se desprinseră din flota sistemului Artemis şi porniră în viteză spre Tunelul Nr. 218.

— Nu... Încă... nu...

— Zburător necunoscut, dezactivează toate armele şi aşteaptă abordarea! se auzi din comlink.

Reveniseră la procedura corectă a marinei. Neghiobii!

Dar rămăseseră în viaţă, ceea ce însemna că unda se deplasa cu viteza luminii, nu trecea prin tuneluri. Tranziţia prin salt se va extinde din sistemul Q cu viteza luminii, sfâşiind spaţiu-timpul şi apoi refăcându-l prin reconfigurare radicală, şi vor trece sute de ani până la distrugerea sistemului solar.

Slabă alinare...

— Pregătiţi pentru... abordare, rosti Kaufman.

Încercă să se ridice, pentru a merge la Marbet. Efortul se dovedi prea mare. Căzu înapoi pe scaun, aşa că se afla în faţa ecranelor când se întâmplă.

Văzu totul pe viu.

Nu se putea întâmpla aşa ceva, şi totuşi văzu cu ochii lui.

Trei nave ale MAAS zburară spre Tunelul Spaţial Nr. 218. Şi se izbiră de el. Nu trecură, ci se izbiră. Două nave, la interval de treizeci de secunde, loviră un zid compact, invizibil, aflat în interiorul inelului plutitor, şi explodară. A treia viră la timp şi trecu pe lângă tunel.

Care, cumva, nu mai era tunel.

Kaufman se smulse forţat de pe scaun. O rezervă de energie pe care nu ştia că o are îl puse în funcţie. Îl înşfacă pe Capelo şi-l scutură, fără să ia seama la rănile acestuia. Corpul subţiratic al fizicianului se bălăbănea inert. Dar respira. Kaufman îl lăsă şi căută o armă cu electroşocuri.

Din comlink răsunau strident alarme. Alarmele flotei. Alarme de atac.

Dar singurul atac veni din partea lui Kaufman: îi aplică lui Capelo un şoc electric; fizicianul se trezi cu un ţipăt.

— Ce... aaauuuuu...

Kaufman ignoră strigătul de durere pură.

— Tom, ascultă... ascultă, pentru Dumnezeu! Tunelurile se închid!

— Ce...

— Tunelul spaţial spre sistemul Q s-a închis! E un zid compact! Ambele părţi au activat artefactele la puterea treisprezece, în sistemul Q, şi *tunelul s-a închis!* Trebuie să ştiu dacă s-au închis toate sau numai cele care duc în sistemul Q.

Capelo se holbă la el, încetând să mai geamă. Apoi replică:

— De unde mă-sa să ştiu?!

Kaufman îl lăsă şi sări înapoi pe locul pilotului. Teoria nu putea să-l ajute; rămânea doar acţiunea. Reporni zburătorul şi acceleră în direcţia opusă, către Tunelul Spaţial Nr. 212: următorul tunel pe drumul spre Sol.

Nimeni nu trase, nimeni nu-i ordonă să oprească. Asta nu-l surprinse: flota tocmai pierduse două nave într-un *accident care n-avea cum să se întâmple*. Cei cu autoritate nu se gândeau la el. Peste câteva minute se vor gândi, dar atunci el va fi trecut deja prin Tunelul Nr. 212 şi se va afla în sistemul Han.

Dacă tunelul îi va permite să treacă.

La jumătatea drumului, adică relativ curând, reduse acceleraţia; tunelurile orbitau aproape unele de altele. Apropiindu-se de Nr. 212, rosti în comlink pentru navele de patrulă:

— $XXPell_3$, zburător desemnat pentru testare, cu destinaţia Tunelul Nr. 212 şi sistemul Han. Cod: San Juan Hill. Băieţi, uraţi-mi noroc!

Tăcere: în parte din cauza timpului de latenţă, în parte din cauza confuziei. Apoi se auzi o voce tânără, speriată:

— Nu am... se aprobă, zburător, şi mult noroc!

Câteva clipe mai târziu:

— Asta nu...

Dar era prea târziu. Mesajul lui Kaufman se deplasase mai rapid decât cele provenite de la flota plasată la intrarea întărită în spaţiul Q. Kaufman ajunsese la inelul cenuşiu, plutitor, făcut din nimic.

Încet, ca să minimalizeze impactul, se avântă.

Nu se produse nici un impact. Reuşi să pătrundă în tunel. În spatele lui, Tom Capelo exclamă:

— Iisuse Dumnezeule Newton!

— Ce-i?

Dar fizicianul nu răspunse. Navele din sistemul Han care asigurau paza tunelului iniţiară contactul:

— Zburător, declară-ţi identitatea!

— Zburător $XXPell_3$, colonel Lyle Kaufman. Informaţii urgente din sistemul Artemis, prioritate unu, Compartimentul Informaţiilor Speciale.

— Andocaţi unde vreţi, domnule colonel. Dar nava dumneavoastră...

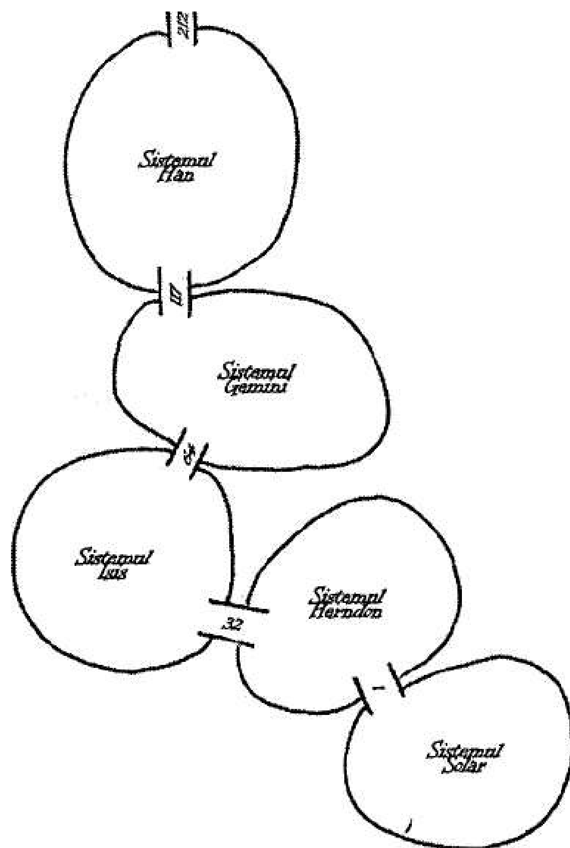
Capelo interveni:

— Lyle, treci prin următorul tunel! Acum! Au să se închidă toate şi nu ştiu cât timp mai avem! Mă auzi? *Au să se închidă toate*!

— Ce-a fost asta, colonele? întrebară cei de pe nava cealaltă.

— Nimic, răspunse Kaufman.

În minte îi apăru, nechemată, o hartă a tunelurilor spaţiale care-i despărţeau de Sol. În mod ciudat, imaginea nu era versiunea militară oficială, ci o schiţă brută, de genul celei pe care o făcuse pe computerul portabil al lui Marbet. Kaufman vedea clar schiţa cea nouă, cu toată stângăcia ei, de parcă i-ar fi plutit în faţa ochilor.

Încă patru tuneluri până să ajungă acasă, în sistemul solar. Kaufman rosti în comlink:

— Schimbare de ordin, sigilată până în acest punct, prioritate unu, Compartimentul Informaţiilor Speciale. Cer permisiunea de a trece prin Tunelul Nr. 117, în sistemul Gemini.

— N-am autoritatea să...

— Atunci găseşte pe cineva care să aibă! Am spus că deţin informaţii care ţin de Compartimentul Informaţiilor Speciale şi că voi trece prin Tunelul Nr. 117! se răsti Kaufman, cuprins de nerăbdare.

Tunelul se afla la doar douăzeci de secunde distanţă.

— Nu am... puteţi... opriţi-vă!

Prea târziu. Kaufman intră în tunel şi ieşi în sistemul Gemini. Mai erau trei tuneluri.

— Tom, au să vină după noi! zise Kaufman repede. Dacă nu le vorbeşti repede, au să ne doboare!

— Fentează-i sau găseşte altă soluţie! Nu ştiu cât de rapid... Pe toţi dracii, cum a putut să-mi scape variabila *aia*...

Kaufman dădu computerului instrucţiuni să îndrepte vehiculul spre Tunelul Nr. 64, care ducea din sistemul Gemini în sistemul Isis, să execute toate manevrele evazive posibile şi să ţină toate frecvenţele de Comlink deschise. Apoi se răsuci şi se uită în spate. Capelo şedea acoperit cu plasturi albaştri contra durerii: aşa izbutea să lucreze pe computerul portabil. Dumnezeule, atât de *mulţi* plasturi! Câte substanţe chimice absorbea ca să funcţioneze... Fizicianul tasta furios pe computer. Kaufman aruncă o privire spre Marbet şi văzu că respiră. Îl inundă bucuria, nebuneşte.

De ce? Oricum aveau să fie doborâţi.

— $XXPell_3$, opreşte în clipa asta, sau încep să trag!

— Aici doctorul Thomas Capelo! strigă Tom. Nu trageţi! Ascultaţi-mă, tunelurile au să se închidă, se *închid*! Ştiu de ce! Dacă trageţi, n-am să vă pot spune!

— $XXPell_3$, opreşte în clipa asta sau încep să trag! Ăsta e ultimul avertisment!

Tunelul Gemini-Isis era prea departe; n-aveau cum să ajungă la el înainte să-i pulverizeze fasciculul protonic.

Kaufman simţi că i se strânge inima. Putea să tragă asupra navelor din paza tunelului, asupra amândurora, căci erau doar două. Dacă făcea manevre evazive, probabil că ar fi reuşit să le distrugă pe amândouă...

Nu era în stare de una ca asta. Nu putea distruge două nave ale MAAS aflate la datorie, ca să-şi salveze propria viaţă şi pe a lui Marbet, nici măcar ca să-i permită lui Capelo să spună galaxiei ce i se întâmplă. Oamenii vor afla oricum, în curând.

— Opresc, conform ordinului, spuse Kaufman, ignorând strigătul lui Capelo.

Ecranul cel mare se lumină brusc: explodase o navă.

Afişajele arătau că fusese o navă civilă de mărfuri, care primise aprobarea de a trece printr-unul dintre cele trei tuneluri ale sistemului Gemini. Încercase să-l traverseze la acceleraţie de un g şi se lovise de materie compactă. Se mai închisese un tunel.

— Se închid tunelurile, exact aşa cum a afirmat doctorul Capelo! spuse Kaufman, repornind vehiculul. Mă îndrept spre Tunelul Nr. 64 şi sistemul Isis, prioritate unu, Compartimentul Informaţiilor Speciale...

Nu răspunse nimeni. Probabil că înlemniseră toţi văzând ce se întâmplase cu nava de mărfuri. Fusese pulverizată, nimicită de ceva ce ar fi trebuit să fie spaţiu gol. Oare câţi membri numărase echipajul?

Kaufman nu încetini. Douăzeci şi două de secunde, optsprezece, douăsprezece... trecură prin tunel.

— Zburător XXPell$_3$, declară-ţi identitatea! rosti o voce feminină nedumerită de partea cealaltă a tunelului, în sistemul Isis. Nu apari în registrul de autorizare.

Capelo interveni:

— Aici ai mai mult timp. Aşa cred. Ecuaţiile... Cum de mi-a *scăpat*, Dumnezeule...

Valul de energie provocat de adrenalină în corpul lui Kaufman începea să se risipească. Spre deosebire de Capelo, el nu era acoperit cu plasturi albaştri. Iar Capelo era mult prea în priză, imposibil ca plasturii să fi fost simple analgezice; probabil că erau acceleratoare sistemice.

Îi mai despărţeau de Sol doar două tuneluri.

— Aici zburătorul XXPell$_3$, fără autorizaţii curente. Cer permisiunea de a trece prin Tunelul Spaţial Nr. 32 în sistemul Herndon.

— Zburător XXPell$_3$, de ce nu eşti înregistrat pe nicăieri? Computerul îmi indică un vehicul de provenienţă militară, depăşit şi casat.

— Corect. Sunt...

Kaufman se întrerupse; deconectă legătura şi-l întrebă pe Capelo:

— Cât timp? Când se închid celelalte tuneluri? Ştii ce mă-sa faci?

— Nu! Am avut doar zece minute răgaz ca să mă lupt cu o descoperire de proporţii în fizică!

După câteva clipe, Kaufman redeschise comlinkul.

—... restul n-am mai auzit. XXPell$_3$, repetă transmisia.

— Repet transmisia, zise Kaufman ostenit.

Îşi dădu seama, pentru prima oară după un timp ce-i părea ore întregi (dar de fapt nu totaliza nici măcar douăzeci de minute) că el, Capelo şi Marbet erau tot goi-puşcă.

— Am spus că sunt într-o misiune militară specială, prioritate unu, Compartimentul Informaţiilor Speciale.

— Codul-parolă pentru misiuni CIS?

Nu ştia codul, fireşte. Goana lor nebună spre Sol se oprea acolo. Le mai rămăsese doar adevărul.

— Ascultă, sistem Gemini. La bordul vehiculului meu se află doctorul Thomas Capelo, fizicianul dispărut pe care-l caută amiralul Pierce. El tocmai a descoperit că tunelurile spaţiale se închid, unul după altul, şi a găsit baza ştiinţifică a fenomenului. E vital să-i transmitem această informaţie cât mai rapid cu putinţă amiralului Pierce, pe Marte. El încă n-a aflat că se petrece acest fenomen, aşa că n-avem cod-parolă CIS. Dar miza e soarta întregii galaxii.

— Doctorul Thomas Capelo? făcu vocea, incredulă. Asta da poveste, XXPell$_3$! Dezactivează armamentul şi pregăteşte-te pentru abordare.

— Îţi spun că n-avem timp pentru aşa ceva! răspunse Kaufman. Tunelurile spaţiale se închid!

Văzu pe ecran cum o navă trece paşnic prin tunel. Fără să explodeze.

— $XXPell_3$, dezactivează armamentul şi pregăteşte-te pentru abordare imediată!

— Mă conformez, zise Kaufman. Dezactivez armamentul şi mă pregătesc pentru abordare. Sunt colonelul Lyle Kaufman, CAAS, în retragere. Acceptaţi cel puţin să faceţi un lucru? Să trimiteţi...

— Lyle? se auzi altă voce feminină. Lyle Kaufman?! Aici Marjorie Barella!

Kaufman închise ochii. Participase împreună cu ea la o misiune, cu cincisprezece ani în urmă. Pură întâmplare atunci, pură întâmplare şi acum.

— Marjorie? Sunt Lyle Kaufman. Fă o verificare vocală... se confirmă?

— Da.

— Uite cum stă treaba, doamnă colonel Barella...

— General Barella.

Şi mai bine!

— Doamnă general, situaţia este una fără precedent. La bord se află doctorul Thomas Capelo. Tocmai ne-am întors din sistemul Artemis.

Nu pomeni de spaţiul Q; femeia nu făcea parte din CAAS, aşa că n-avea cum să ştie de existenţa lui, chiar dacă avea grad de general.

— Povestea e lungă, dar principalul deznodământ e acela că tunelurile spaţiale se închid, unul după altul, într-un ritm variabil nedeterminat. Ştiu cât de fantastic sună. Îţi cer atât: să trimiţi un zburător în sistemul Gemini, să confirme că tunelurile spaţiale devin nefuncţionale. Între timp, dezactivez armele şi mă pregătesc pentru abordare, dacă vrei, deşi consider că principala mea misiune constă în a duce aceste informaţii în Sol.

— Trebuie să dezactivezi armamentul, Lyle, şi să te pregăteşti pentru abordare imediată. Dar... am să trimit un zburător în recunoaştere.

— Mulţumesc, Marjorie!

Pură întâmplare atunci, pură întâmplare şi acum. Nedrept!

Dar ştiuse dintotdeauna că aşa funcţionează lucrurile în univers. Închise comlinkul şi-l întrebă pe Capelo:

— Cât mai avem? Şi ce se întâmplă?

— Nu ştiu cât mai durează. Am doar datele privind trei tuneluri, pentru numele lui Dumnezeu, e un eşantion prea mic... Ştiu numai de ce se întâmplă.

Numai. Kaufman era prea ostenit ca să comenteze alegerea extraordinară de termeni a lui Capelo. Se smulse cu greu de pe scaun şi căută un plasture cu adrenalină pentru Marbet, care nu-şi recăpătase conştienţa. Capelo, cuprins de exaltare, continua să turuie:

— Nu înţeleg cum de ne-a scăpat... o dată ce ştii unde să cauţi... ţii minte cum spuneau toţi că nu, două setări treisprezece n-au să distrugă complet spaţiu-timpul, precis cei care au construit artefactele au inclus nişte elemente de siguranţă, ca să se asigure că n-o să se întâmple... Mai ţii minte nătângii ăia optimişti, plini de speranţă, fără nici o dovadă? Aveau *dreptate!* Sau, oricum, cel puţin pe jumătate: spaţiu-timpul se sfâşie, se repară singur cu ajutorul unei tranziţii prin salt radicale care converteşte energia, în privinţa asta nu m-am înşelat, dar *tranziţia prin salt se perpetuează doar până la un anumit punct*! Călătoreşte prin tuneluri şi le închide, şi asta absoarbe energia tranziţiei, Dumnezeule, ce cantitate imensă de energie generată şi absorbită... şi asta are un efect dublu: păstrează configuraţia spaţiu-timpului şi în acelaşi timp împiedică accesul la nişte jucării primejdioase, ca artefactele, pentru cei care, evident, le-au folosit cum nu trebuia! O, e minunat, matematica e minunată, cum de mi-a scăpat înainte, ecuaţia asta care...

Kaufman nu-l mai ascultă. Puse un plasture pe gâtul lui Marbet. În aceeaşi clipă, ea se mişcă şi-şi încleştă mâna pe piept.

— Aahhh!

— Marbet, nu te mişca! Cred că ai nişte coaste rupte. Şi Tom, dar... Nu te mişca. O să primim ajutor.

— Dar unde suntem?

Deşi suferea, avea mintea alertă.

— În sistemul Isis. Peste câteva minute o să vină la bord nişte reprezentanţi ai administraţiei tunelurilor. Nu te mişca, nici...

— Lyle! se auzi prin comlink vocea lui Marjorie Barella. Lyle, aveai dreptate! Dumnezeule!

Kaufman se răsti la computer:

— Deschide linia cu exteriorul! Marjorie, ce...

— Zburătorul de recunoaştere a găsit flota din Gemini cuprinsă de panică. Tunelul Gemini-Han s-a transformat într-un *zid impenetrabil*! Cum... nu contează. Porneşte spre Sol şi informează CAAS! N-are rost să trimit autorizarea înainte, traversează tunelurile cât de rapid te duce zburătorul. Dacă... (nu-şi termină ideea). Îţi transmit la bord chiar acum codul-parolă pentru CIS. Cu ajutorul lui poţi trece prin orice tunel. Du-te!

— Pornesc chiar acum, spuse Kaufman.

Îşi reluase deja locul pe scaunul pilotului, pornind vehiculul, reactivând armamentul. Baza sa de date securizată primi codul încriptat CIS; acceleră şi ţâşni spre Tunelul Spaţial Nr. 32 cât mai avea timp, dacă mai avea timp.

După ce treceau prin Nr. 32 îi mai despărţea de Sol doar Tunelul Spaţial Nr. 1.

TREIZECI

THARSIS, MARTE

Amanda Capelo şi Konstantin Ouranis priveau emisiunea de ştiri în salonul familiei Blumberg. Unchiul Martin şedea în camera de lucru (care era de fapt un colţ al dormitorului), în faţa terminalului de computer, pregătindu-şi prelegerile pentru universitate. Semestrul al patrulea începea a doua zi. Mătuşa Kristen venise mai devreme de la serviciu şi acum se agita în bucătărie, pregătind cina. De fapt, unchiul Martin gătea mai bine, dar în seara aceea era rândul mătuşii. Sonorul era dat tare, ca ea să poată auzi din bucătărie.

— Uite! zise Konstantin pe neaşteptate. Tatăl meu!

Amanda nu fusese atentă la ştiri; arunca priviri furişe spre Konstantin, pe care-l vedea din profil, şi-şi făcea griji în privinţa zilei următoare.

Problema era unchiul Martin. Ba nu, adevărata problemă era propria ei minciună!

N-ar fi trebuit să-l facă pe Konstantin să creadă că are aproape şaptesprezece ani! Asta îl făcea să... aştepte anumite lucruri. Tânărul se afla în casa familiei Blumberg de aproape două săptămâni şi Amandei i se părea că aşteaptă tot mai multe lucruri pe măsură ce trecea timpul. Iar a doua zi reîncepea activitatea la universitate şi unchiul Martin avea să fie plecat toată ziua, şi fireşte mătuşa Kristen avea să se afle la serviciu, cum făcea patru zile pe săptămână, la ferma aflată în apropiere de Tharsis, unde se cultivau intensiv produse alimentare sub nişte domuri scunde, construite ca nişte sere. Până atunci nu se întâmplase ca mătuşa şi unchiul ei să lipsească din apartament în acelaşi timp, decât dacă Amanda şi Konstantin îi însoţeau. Asta, în principal, fiindcă doreau ca unul dintre ei să fie prezent dacă venea prin comlink vreo veste despre tatăl ei. Însă Amanda bănuia că mai exista un motiv: nu voiau s-o lase singură cu Konstantin.

Iar acum, nici ea nu voia.

Şi totuşi, el era atât de dulce! Nu se certa cu ea niciodată, nu insista, nu făcea nici unul dintre lucrurile despre care discutase cu Yaeko, Juliana şi Thekla, lucruri pe care le făceau băieţii când voiau să te convingă să accepţi ceva. Konstantin nu era aşa. Se purta întotdeauna cu bunătate, cu blândeţe, îi dovedea mereu că-i poartă de grijă. Amanda îi povestise nenumărate lucruri despre tatăl ei; o asculta cu atenţie, o ţinea în braţe când plângea şi-i spunea că precis doctorul Capelo se va întoarce acasă. Konstantin nu era insistent. Şi totuşi… totuşi…

Cumva, Amanda se trezea în fiecare zi mergând ceva mai departe cu el. Întâi sărutări superficiale, apoi sărutări mai consistente, pe urmă săruturi franţuzeşti, după aceea el o mângâiase uşor pe părţile laterale ale trunchiului, dar nu se ştie cum, mâinile lui ajunseseră mai aproape de sânii ei…

Cu un an înainte nici măcar n-avea sâni!

Exersă mental de nenumărate ori cum să-i dezvăluie adevărul. „Konstantin, am doar paisprezece ani!”. Numai că de fiecare dată când încerca s-o spună cu voce tare, nu reuşea. În primul rând, ar fi trebuit să-şi recunoască minciuna. În al doilea rând, se putea ca el să n-o mai placă. În al treilea rând…, asta era greu să recunoască, chiar şi faţă de sine însăşi. Totuşi, recunoştea.„Faptele”, spunea mereu tatăl ei. Iar ăsta era un fapt.

Într-un fel, nu voia ca el să se oprească.

Dar într-un fel voia! Iar a doua zi, când unchiul Martin şi mătuşa Kristen nu vor fi acasă…

— Aa-man-daa? Tu să aude la mine? E tatăl meu!

— Zău?

Privi ecranul. Înfăţişarea lui Stavros Ouranis o surprinse: era un bărbat scund, cu burtă mare şi păr ţepos, negru, cam ciudat. Cu siguranţă, nu de la el moşteniseră Konstantin şi Demetria frumuseţea. Domnul Ouranis, dublat de un translator, rosti în greceşte:

— Îi doresc amiralului Pierce tot succesul posibil în acţiunea de a înlătura ameninţarea extraterestră din zona Tunelului Spaţial Nr. 1. Oamenii mei îi stau la dispoziţie ca să-i ofere orice ajutor ar dori.

— Tatăl tău este într-adevăr un om important, remarcă Amanda, pentru că trebuia să spună ceva.

Mătuşa Kristen ieşise din bucătărie şi privea ştirile, ştergându-şi mâinile cu un prosop; pe chipul ei nu se citea nimic.

— Foarte foarte important, confirmă Konstantin, dar fără să pară o lăudăroşenie, ci doar un fapt. De multe ori el să spune la amiralul Pierce şi amiralul Pierce să asculte la tatăl meu şi să face lucruri.

— O! exclamă Amanda.

Konstantin se răsuci.

— Doamna Blumberg, după cină, eu şi Aa-man-daa să plimbe? Poate?

— Dacă Amanda vrea... zise mătuşa Kristen neutru, dispărând iarăşi în bucătărie.

— Tu să vrea să plimbe cu mine, Aa-man-daa?

— Da. Dar acum trebuie să merg la bucătărie s-o ajut pe mătuşa Kristen.

— Splendid! făcu Konstantin şi-şi îndreptă din nou atenţia spre ştiri.

Fata se simţea puţin iritată. Konstantin nu se oferea niciodată să ajute prin casă, cum fusese ea învăţată că ar trebui să procedeze un oaspete. Pe de altă parte, cerea de fiecare dată voie mătuşii Kristen să iasă cu Amanda, chiar şi până la magazinul cu îngheţată aflat în clădirea alăturată, de parcă ea ar fi avut vârsta lui Sudie. Era egoist, superpoliticos, uimitor de generos, sexist, respectuos, înspăimântător şi minunat. Şi o nedumerea tot timpul!

După cină, o întrebă:

— Aa-man-daa, mergem să plimbe?

Şi-i zâmbi, şi dintr-o dată simţi că, mai mult decât orice altceva pe lume, vrea să se plimbe cu el. Roşeaţa îi cuprinse uşor obrajii. Mătuşa Kristen o privea posomorâtă.

Se îndreptară spre micul parc aflat la marginea domului ce adăpostea oraşul Tharsis. Copacii şi florile, modificate genetic pentru condiţiile de lumină de pe Marte, alcătuiau deasupra lor o boltă. Dar în seara aceea, parcul era aglomerat: adulţi pe toate băncile, copii la locul cu nisip roşu, iar pe potecile dintre straturile cu flori, nenumăraţi plimbăreţi. Dincolo de dom se

înregistra un nivel de praf foarte scăzut, fapt ce dădea o limpezime remarcabilă cerului înţesat cu stele sclipitoare. Oamenii ieşiseră să savureze seara.

— Aa-man-daa, mergem afară, bine?

— Afară?

— Da, splendid, de ce nu?

— Dar... n-avem costume! Nici permis!

El râse şi-i făcu cu ochiul. Luând-o de mână, o conduse repede afară din parc, pe străzile aglomerate.

— Konstantin, unde mergem?

— Tu să afle curând! Surpriză!

Îl urmă, pe jumătate dornică, pe jumătate supărată. N-o lăsa niciodată să ia decizii! Dar apăsarea degetelor lui calde pe propriile-i degete îi dădea o senzaţie savuroasă, şi oricum va fi interesant de-a dreptul să iasă de sub dom. Desigur, cu condiţia să nu meargă prea departe.

El se opri în faţa unei clădiri fără semne de identificare, aflată la periferia domului. Una dintre laturi fusese construită ca un zigurat, cu etajele în trepte, urmând curbura cupolei; cealaltă latură era dreaptă. Urcară singura treaptă ce ducea la platforma de securitate. Tânărul se aşeză în dreptul scanerului pentru retină. Aparatul zise ceva în greceşte, Konstantin răspunse şi apoi se dădu la o parte.

— Acum tu, Aa-man-daa.

— Dar unde suntem? Ce e clădirea asta?

— Ouranis Enterprises. Acum tu. Eu să spune la aparat să te lase să intre. Hai.

Ea păşi în dreptul scanerului, impresionată de puterea pe care o avea tânărul asupra afacerilor tatălui său. Scanerul rosti ceva în greceşte, Konstantin răspunse şi de astă dată, iar uşa se deschise.

Când ajunseră înăuntru, un sistem i se adresă lui Konstantin; el răspunse şi câteva clipe mai târziu un cărucior-robot le aduse două costume S şi două căşti. Konstantin îi zâmbi cu gura până la urechi, iar ea râse, molipsită brusc de simţul aventurii.

Luară costumele. Înainte să-l îmbrace pe al lui, Konstantin scoase din buzunarul tunicii un cub cu date. Apoi verifică atent,

cu dragoste etanşeitatea costumului ei şi comenzile, apoi făcu acelaşi lucru pentru sine.

— Vezi, aici este canal privat pentru vorbit. Tu şi eu.

— Bine, făcu Amanda. Ăla ce-i?

Tânărul luase o cutie mare, părând destul de grea, cu mâner metalic, şi conectase cablurile la partea dinspre gât a căştii sale.

— E nimic.

— Nu, zău, Konstantin, ce e?

El se strâmbă a dispreţ.

— Tatăl meu să spune eu trebuie să duce asta afară. Transmiţător foarte puternic. Încriptat. Recepţionează orice. El să vrea să mă găseşte oricând. Şi să trimite la mine mesaje pentru afaceri.

— Mi se pare logic, comentă Amanda.

De pe chipul lui dispăru expresia dispreţuitoare. Dintr-o dată, Amanda se simţi mai în vârstă. Konstantin se ruşina să poarte cu el transmiţătorul, crezând că e ceva copilăresc, iar ea îl liniştise! Ea, Amanda! Îi zâmbi atât de strălucitor, încât înainte să-i pună casca, el o sărută uşor pe buze.

Konstantin introduse cubul cu date în transmiţător. Traversară întreaga clădire, fără să vadă pe nimeni. În definitiv, era seară, probabil că lucrătorii plecaseră acasă. Clădirea avea propria poartă de ieşire de sub dom. Konstantin tastă codurile şi sasul se deschise.

Era minunat afară. Se aflau de partea opusă faţă de pasarelele ce duceau spre fermă, faţă de poarta spre gară şi cea unde autobuzul aducea pasagerii de la spaţioport şi-i prelua pe cei care se îndreptau într-acolo. Amanda văzu câţiva oameni care se plimbau în afara domului, dar nici unul prea aproape de ei.

Ţinând-o de mână, Konstantin o conduse departe de dom. Pe jos erau imprimate urme de vehicule şi de încălţăminte. În apropierea domului se aflau puţine pietre, fiindcă le luaseră roboţii sau turiştii, dar la o sută de metri depărtare reapăreau pietrele caracteristice de pe Marte – de toate mărimile, roşii, negre, maronii, galbene. Cele mai multe erau rotunjite şi scobite. Peste toate se aşternuse praf, iar Amandei până şi praful i se părea frumos.

— Konstantin, ştii că aici era cândva un vulcan? zise ea, de probă, pe canalul privat.

— Da? Splendid!

— El a făcut proeminenţa de la Tharsis. De asta avem o privelişte atât de frumoasă. Mi-a spus tata.

Ca de fiecare dată când se făcea referire la tatăl ei, Konstantin se întoarse spre Amanda cu o privire ce oglindea respect şi grijă. O strânse de mână.

— El să vine înapoi curând, Aa-man-daa. Eu sigur.

— Da, aprobă ea, dar nu mai era sigură că-l crede cu adevărat.

Preţ de câteva clipe, minunatul peisaj extraterestru deveni cenuşiu.

— Curând, întări Konstantin. Uite! Sus, sus!

Pe cerul întunecat trecea un meteorit.

— Repede! zise Amanda. Pune-ţi o dorinţă! Înainte să ajungă... o, prea târziu!

— Eu să doreşte, da, rosti el, strângând-o de mână.

Merseră mai departe. Când domul începu să dispară dincolo de orizont, Amanda spuse cu fermitate:

— Am ajuns suficient de departe, Konstantin.

El se opri, ascultător. Găsi o piatră mare şi se aşeză, trăgând-o şi pe ea alături. Amanda simţea sub şezut răceala pietrei; nu puteau rămâne prea mult acolo. Dar Konstantin o cuprinse cu braţul şi se cuibăriră cât de aproape le permiteau căştile.

Amanda chicoti. Ce caraghios! Îşi făcuse probleme la gândul de a rămâne singură cu Konstantin, şi când colo, iată-i, în maximă izolare faţă de restul lumii, dar îmbrăcaţi în costume S, înconjuraţi de un frig zdravăn şi purtând căşti masive, care îl împiedicau chiar şi s-o sărute. Sigur că rămâneau grijile legate de a doua zi, dar în clipa aceea era la fel de protejată ca fecioarele vestale despre care învăţase la istorie.

— Aa-man-daa, eu să doreşte să spune la tine ce eu să doreşte.

Îi luă un minut să priceapă.

— Vrei să-mi spui ce dorinţă ţi-ai pus când ai văzut meteoritul?

— Da. Înainte, două săptămâni mai devreme, să spune la tine te iubesc. Ţine minte?

— Ţin minte, încuviinţă Amanda, retrăgându-se puţin.

— Bine. Acum eu spune... la naiba!

Îl privi uluită. Dar înjurătura nu-i fusese adresată ei. Konstantin se uita încruntat la transmiţătorul pe care-l aşezase la picioarele lor, pe terenul stâncos. Sub ochii ei, încruntarea se transformă. Ochii negri ai lui Konstantin se măriră; se întoarse spre ea cu o expresie de intensă mirare şi bucurie.

— Aa-man-daa, comlink la tine! Are programul pe care eu scrie!

— Ce... nu înţeleg...

O chema mătuşa Kristen înapoi? Era supărată?

— Eu să scrie program! Să primeşte mesaje adresate la tine sau la altcineva din parametrii de adresă! Chiar încriptate, pentru că transmiţător are program puternic de dezîncriptare, de aceea mare! Comlink la tine!

— Dar...

Konstantin o luă de umeri şi aproape o scutură, atât de intens trăia clipa:

— Aa-man-daa! E comlink la sistemul casă Blumberg! Este de la tatăl tău!

TREIZECI ŞI UNU

TUNELUL SPAŢIAL NR. 1

După imboldul dat de acceleratorul sistemic pe care şi-l aplicase, Capelo se prăbuşea.

Kaufman nu putea să-i acorde fizicianului prea multă atenţie. Se concentra asupra afişajelor, încercând să conducă vehiculul cât de repede posibil, fără să-şi provoace noi traumatisme sieşi şi celorlalţi doi pasageri. Şi făcea planuri. Înarmat cu preţiosul cod CIS dat de Marjorie Barella, putea trece prin ultimul tunel ce-i mai despărţea de Sol. Probabil. Şi după aceea? Chiar avea de gând să le spună forţelor armate ale amiralului Pierce, aflate de cealaltă parte a Tunelului Spaţial Nr. 1, că tunelul se va închide? Dacă o făcea, va fi nevoit să dezvăluie întreaga poveste, inclusiv faptul că generalul Stefanak îl ascunsese pe Tom Capelo, împreună cu Artefactul Protector (care ar fi trebuit să se afle în sistemul solar, protejându-l), la bordul navei *Murasaki*, în sistemul planetei Lumea. Şi că Pierce a dus Artefactul Protector în sistemul Q şi a declanşat închiderea tunelurilor, prin faptul că a primejduit structura spaţiu-timpului.

Să dezvăluie aceste adevăruri era totuna cu a semna condamnarea la moarte pentru sine, pentru Capelo şi pentru Marbet.

Dar dacă nu dezvăluia armatei saga lor greu de crezut, cum să explice prezenţa codului CIS în mâinile unui colonel în retragere? Şi închiderea tunelurilor? Cât de mult să explice, şi cui?

Apoi îşi dădu seama de un lucru pe care, fireşte, ar fi trebuit să-l conştientizeze de la bun început, dacă n-ar fi fost atât de epuizat: alţii vor lua aceste decizii, nu el.

— Tom, spuneai că tunelurile se închid într-un ritm variabil. I-ai dat de capăt? Cât timp mai avem până să fie afectat Tunelul Nr. 1? Ştii?

— Da. Aşa... cred. Zece ore. Cred.

Zece ore... Ca să ajungă în sistemul solar aveau nevoie de o singură oră, probabil. Timp berechet. Şi după aceea?

În spatele lui se auzi zgomotul unui obiect căzut pe podea. Aruncă o privire: era computerul portabil al lui Capelo.

Fizicianul arăta groaznic. Rezultatul excesului de substanţe stimulatoare, combinat cu rănile sale, cu încordarea, cu efortul şi cu teama pe care le trăise. Avea chipul realmente cenuşiu – Kaufman vedea pentru prima oară în viaţă aşa ceva. Lui Capelo îi tremura capul, şi mâinile, şi vocea.

— Marbet... Încă... un... plasture...

— Nu.

— Da! Trebuie să... lucrez...

— Tom, o să te ucidă! Nu, nu-ţi dau.

— Afurisită... nu... nu vorbesc... serios... lasă-mă să înregistrez mesaj. Fetele mele. Te rog!

Kaufman ştia că ea nu-l va refuza. Îndreptă zburătorul spre Tunelul Spaţial Nr. 1, trimiţând înainte codul CIS şi cerând aprobarea pentru traversare. „Tunelul Nr. 1...” Aproape ajunseseră acasă.

— Nu pot... fără... plasture...

— N-ai de ales, Tom, spuse Marbet. Nu-ţi mai dau încă unul. Înregistrează, şi imediat ce trecem de partea cealaltă, Lyle o să-l trimită încriptat pe Marte. Dă-i drumul, la naiba!

Capelo începu să înregistreze; Kaufman auzi cum furia îi întăreşte vocea. Empaticele se pricepeau să manipuleze... Tom n-avusese nici o şansă în confruntarea cu Marbet. Îi dădu uitării pe amândoi. Aparatura recepţiona mesajul de răspuns de la Tunelul Nr. 1: „Zburător $XXPell_3$, codul CIS recepţionat. Porneşte imediat prin Tunelul Spaţial Nr. 1!”.

Tunelul Spaţial Nr. 1 beneficia de o pază formidabilă: o întreagă flotă în alertă. Dar cu ajutorul codului CIS, Kaufman trecu pe lângă flotă, pe lângă toate vehiculele ce aşteptau la rând şi pătrunse în tunel. Un lucru foarte simplu, când până acolo totul fusese extrem de greu.

Se întorseseră în sistemul solar şi mai rămâneau nouă ore – dacă Tom avea dreptate – până când tunelul se închidea definitiv. Şi nici de aici înainte n-avea să le fie uşor.

— Zburător, declară-ţi identitatea! ceru prin comlink paza tunelului.

Kaufman vedea puncte mişcătoare pretutindeni pe afişaje. Tunelul era păzit şi pe partea din sistemul Sol cu o flotă de apărare. Ajunsese acasă. Dacă făcea o mişcare greşită, ar fi fost nimicit, cu sau fără cod CIS. Aceasta era procedura operativă standard chiar şi pe vremea lui Stefanak, iar Pierce acţiona de trei ori mai demonstrativ în ce privea „păzirea leagănului omenirii”.

— Zburător XXPell$_3$, colonel Lyle Kaufman. Informaţii urgente din sistemele Artemis şi Han, prioritate unu, Compartimentul Informaţiilor Speciale. Trimit acum codul CIS.

Alături de el, Marbet spuse încetişor:

— Trimite şi asta, Lyle. E mesajul lui Tom către Amanda şi Sudie, încriptat. L-am încărcat eu.

— Nu-l pot trimite fără să explic...

— Lyle, cred că Tom e pe moarte.

— O, ce naiba!

Trimise mesajul; computerul îl direcţionă la adresa specificată. Acum nu mai conta: supus la acţiunea drogurilor adevărului, nici unul dintre ei nu va putea ascunde nimic din cele întâmplate. De ce nu-şi dăduse seama mai devreme?

Din comlink se auzi o altă voce.

— Zburător XXPell$_3$, codul CIS recepţionat. Zburătorul nu este înregistrat, iar codul tău personal de identificare nu se potriveşte cu cel din arhivele militare. Dezactivează armamentul şi pregăteşte-te pentru abordare imediată!

— Mă conformez, răspunse Kaufman. Vă rog să luaţi măsuri pentru o şedinţă de informare cu comandantul flotei, în zona securizată. Am informaţii CIS despre război doar pentru el. De asemenea, am la bord o persoană care necesită îngrijiri medicale urgente. Este doctorul Thomas Capelo.

Nici o reacţie. I se răspunse doar:

— Pregăteşte-te pentru abordare imediată.

Asta însemna că va dura ceva vreme până să fie dus la comandantul flotei. Dacă va fi dus. Îl vor verifica pe toate părţile – ca nu cumva să aibă asupra sa vreo armă, inclusiv biologică – pe un vehicul medical ce putea fi sacrificat la nevoie, împreună

cu tot echipajul, dacă se dovedea că el aduce cu sine ceva primejdios. Probabil că în acelaşi timp va primi şi o doză Pandya. Codul CIS era una, iar apariţia lui într-un zburător demodat care nu mai exista în registre de un deceniu, venind dintr-o parte a galaxiei unde nu fusese înregistrat, cu informaţii pe care n-ar fi trebuit să le aibă şi transmiţând un mesaj neautorizat, încriptat spre Marte..., astea erau cu totul altceva. CAAS nu-şi va asuma nici un risc în privinţa lui. În definitiv, se aflau în război.

Se întoarse spre Marbet şi spre Capelo. Motoarele fiind oprite, în interiorul zburătorului revenise imponderabilitatea. Marbet găsise zona de depozitare şi scosese trei costume S demodate, dar nu putea să-l îmbrace pe-al ei.

— Marbet? o chemă Kaufman.

Observă atunci pentru prima dată că-şi pusese şi ea un plasture analgezic pe gât. Marbet reuşi să-i zâmbească:

— Nu mă pot apleca suficient ca să-mi îmbrac costumul. O coastă, cred. Iar Tom nu mai are nici o şansă.

Ignorând durerea provocată de propria-i coastă fracturată, Kaufman îşi scoase centura, pluti până la Capelo şi-i ridică pleoapele. Pupilele nu erau nici fixe, nici dilatate.

— Tom e tot printre noi. Uită-te în compartimentul de jos... nu, nu ăla, cel de sub el... sunt pături acolo?

— Da, confirmă Marbet recunoscătoare.

Scoase trei pături termice subţiri. Şi ea, şi Kaufman se înfăşurară în câte o pătură, acoperindu-şi astfel goliciunea, iar el reuşi să strecoare una pe sub centura lui Capelo, suficient cât să acopere zona genitală a rănitului. Marbet întrebă încet:

— Ce-au să ne facă, Lyle?

El o privi cu admiraţie. Era totdeauna curajoasă, totdeauna capabilă să privească situaţia cu realism.

— Drogurile adevărului. Pe urmă nu ştiu.

Ea încuviinţă.

— Te iubesc, Lyle!

Ăsta era ultimul lucru care să-i preocupe mintea de militar, dar îi răspunse cu aceleaşi cuvinte, cu voce foarte scăzută, chiar înainte să simtă izbitura uşoară ce anunţă oprirea navetei medicale alături de $XXPell_3$, în vederea abordării. Urmau medicii, soldaţii, specialiştii în armament, oamenii de la informaţii,

porniţi să invadeze fiecare colţişor din nava, corpul şi mintea lui Kaufman.

Bun venit acasă...

***

Mai mulţi soldaţi în costum S îi scoaseră pe cei trei din zburător. Nimeni nu-l întrebă pe Kaufman nimic, lucru care nu-l surprinse. Procedura corectă. Nici el nu le oferi de bună voie vreo informaţie. Îşi spunea că până să termine ce aveau de făcut cu el, din sistemele îndepărtate va sosi vestea închiderii tunelurilor. În definitiv, Sol mai avea încă nouă ore (poate). Asta va conferi veridicitate relatării lui. Aşa că singurele cuvinte pe care le adresă echipei de abordare au fost o întrebare, îndreptată spre doctoriţa aplecată asupra lui Tom Capelo.

— Doamnă căpitan, va supravieţui?

— Da, zise ea.

Afirmaţia clară, fără vreo precizare menită să-i asigure spatele, îl surprinse pe Kaufman. O privi cu respect.

Îl despărţiră de Marbet şi de Capelo, îl legară pe o targă-robot şi-l scoaseră. Kaufman simţi atingerea uşoară a plasturelui pe gât. Ultimul lui gând a fost dacă se va trezi la timp ca să asiste la închiderea Tunelului Spaţial Nr. 1, poarta spre stele a omenirii.

Urmă o perioadă îndelungată, goală, fără caracteristici, în care era conştient şi totuşi nu. Ştia ce spune, ce i se face, la ce întrebări răspunde, dar ştia aceste lucruri ca în vis, când totul ţi se întâmplă simultan ţie şi unui eu care nu eşti chiar tu. Kaufman plutea în acel ţinut alb, ca de vis, şi vorbea, şi ştia că vorbeşte şi nu se putea opri. Ştia că aparatele îl ciugulesc, luând probe de sânge, de ţesuturi şi chiar de spermă pentru testele biologice, dar ciuguleau pe altcineva. Care era, totuşi, el. Simţi cum îi este legată şi tratată coasta ruptă, dar era numai parţial coasta lui şi se simţea doar parţial posesiv în privinţa ei. Proprietate parţială, violare corporală parţială, revoltă parţială. Doar supunerea era deplină.

Când terminară, ştiau tot ce i se întâmplase de la plecarea de pe Marte. De asemenea, ştiau că e adevărul.

Ce urma nu mai depindea de el. Sau poate că niciodată nu depinsese de el – deşi un soldat nu gândeşte aşa.

Lyle Kaufman ieşi în cele din urmă din transa provocată de droguri. Zăcea legat într-o încăpere banală, la bordul unei nave. Nu se afla nimeni cu el. Nu mai era necesar nimănui; fusese golit de tot ce s-ar fi putut dovedi util. În acel moment, containerul gol nu mai avea importanţă; la un moment dat, cineva va hotărî ce se va face în privinţa lui.

Era destul de sigur în ce va consta acea decizie. Pentru toţi cei care ştiau povestea adevărată.

Kaufman se bucură dintr-o dată că a trimis mesajul lui Capelo. În cele din urmă, desigur, criptologii lui Pierce îl vor sparge. Dar înainte de asta, fetele lui Capelo îi vor primi cuvintele de rămas-bun.

TREIZECI ŞI DOI

CÂMPIA THARSIS, MARTE

Amanda se holbă la Konstantin prin cască. Glumea? Nu, nu era un om crud şi oricum subiectul n-ar fi fost amuzant. .. *tatăl ei*...

Konstantin codifica manual transmiţătorul.

— Eu să face mesajul să vine la receptorul tău, Aa-man-daa... e foarte lung! Nu, sunt *două* secţiuni la încriptări diferite... nu înţeleg...

Amanda nu înţelegea nici ea, fireşte, şi chiar dacă ar fi priceput, clipa următoare i-ar fi şters totul din minte. Auzi în urechi vocea tatălui ei.

— Amanda, Sudie şi Carol, vă vorbeşte Tom. Tati. M-am întors acasă, scumpele mele, m-am întors în sistemul solar!

— Tati! ţipă tare Amanda, fără să ştie măcar că a deschis gura.

Dar era ceva în neregulă cu vocea lui: suna slab şi şovăielnic, de parcă ar fi fost bolnav.

— Nu ştiu dacă pot ajunge pe Marte sau pe Pământ ca să vă văd. Amiralului Pierce n-o să-i placă lucrurile pe care le-am făcut şi nu ştiu ce se va întâmpla cu mine. El a încercat să activeze ambele artefacte la puterea treisprezece, în apropiere de sistemul de origine al fallerilor, şi ca urmare, tunelurile spaţiale se închid toate. La vreo cinci ore după ce primiţi mesajul ăsta, Tunelul Nr. 1 va dispărea pentru totdeauna. Eu am trecut prin tunel, mă aflu în Sol, dar sunt rănit destul de grav şi oricum Pierce n-o să permită... dar ascultaţi-mă, nu asta vreau să vă amintiţi. Ţineţi minte că vă iubesc pe toate trei şi am să vă iubesc mereu, pentru totdeauna.

Vocea lui scăzuse, devenise şoaptă.

— Carol sau Kristen, distrugeţi suportul pe care primiţi acest mesaj şi nu spuneţi vreodată cuiva că l-aţi primit. Nu vreau să fiţi şi voi în pericol. M-aţi înţeles? *Nimănui*, *niciodată*! Acum, rămas-bun...

— Nu! strigă Amanda. Nu!

— Doctorul Capelo să crede că el să moară – de ce? zise Konstantin. Nu are logică.

— Pentru că-l va omorî amiralul Pierce! ţipă fata isteric. Amiralul Pierce nu-i omul bun pe care-l crezi tu! O să-l omoare pe tati!

Konstantin încercă s-o cuprindă în braţe, dar ea îl lovi şi porni într-o fugă nebunească, fără să ştie încotro, fără să-i pese. Amiralul Pierce îl va ucide pe tatăl ei... Ideea deveni certitudine, fapt îngrozitor... „O, Dumnezeule, te rog, nu, *Dei volente*...”

Konstantin o ajunse din urmă, o prinse şi o ţinu strâns în braţe.

— Aa-man-daa, nu fuge! Când tu să cade, costumul tău să se rupe!

— Nu-mi pasă! Vreau să mor şi eu! Dă-mi drumul, o, dă-mi drumul, nu, nu, nu, tati!...

Tânărul o ţinea strâns, părând că nici nu-i observă zbaterea în braţele sale. După o vreme spuse:

— Două mesaje. Să asculte celălalt mesaj, Aa-man-daa!

— Kristen, Martin, sunt Marbet Grant, se auzi în receptorul Amandei, făcând-o să nu se mai zbată şi să rămână nemişcată. Sunt împreună cu Tom. Am ataşat la mesaj un fişier încriptat care conţine tot ce s-a petrecut aici, inclusiv acţiunile eroice ale amiralului Pierce. Îl trimit în clipa în care traversăm Tunelul Nr. 1. De fapt, îl fac pe Lyle să-l trimită fără să ştie. În clipa asta are destule pe cap...

Vocea lui Marbet se frânse, apoi reveni.

— Este de o importanţă vitală să retransmiteţi mesajul imediat, către toată mass-media importantă de pe Marte şi Pământ. Probabil aveţi doar o oră la dispoziţie. Poate mai puţin. Retransmiteţi doar cuvintele mele, *numai cuvintele mele* din mesajul ăsta. Oamenii trebuie să ştie că amiralul Pierce i-a împiedicat pe falleri să distrugă substanţa spaţiului. E un mare erou. *Multiplicaţi transmisia asta chiar acum*! S-ar putea ca pe Marte să sosească prin tunel şi alte mesaje, în urma acestuia, dar nu vor conţine adevărul. Mă îndoiesc că ele vor veni după mai mult de o jumătate de oră. Retransmiteţi acum!

Konstantin spuse:

— Amiralul Pierce... *ea* spune el este erou! Dar doctor Capelo spune Pierce va să omoare pe tatăl tău!

— Da!

— Nu are logică, asta!

— Ba da, are! strigă Amanda. Marbet spune ce spune pentru că... nu ştiu de ce! Dar tati spune adevărul! Amiralul Pierce o să-l omoare!

— Amiralul nu este la sistemul solar. Ţii minte?

Amanda îşi aminti brusc. Mătuşa Kristen îşi şterge mâinile cu prosopul de vase, apoi se întoarce în bucătărie să pregătească cina – toate, cu doar câteva ore în urmă. Amanda o urmează, iritată că niciodată Konstantin nu s-a oferit să ajute la bucătărie. El şade urmărind ştirile, iar Amanda ascultă cu jumătate de ureche în timp ce pune masa, încălzeşte nişte ulei vegetal, spală o căpăţână de salată modificată genetic. Un prezentator de ştiri spune că amiralul Pierce a făcut... ce? „*O vizită fără precedent în afara sistemului solar*, *datorată situaţiei actuale de urgenţă militară*. *Se speculează că amiralul va conduce o campanie secretă a flotelor militare*, *de cealaltă parte a Tunelului Spaţial Nr*. *l*, *şi poate chiar dincolo de alte tuneluri*...*”*

Amanda se simţea ameţită.

Imposibil s-o facă. Sau putea?

— Konstantin, cât timp a fost necesar pentru ca mesajul ăsta să... ce faci?

— Eu să ia mesaj de la tatăl tău din transmiţător, copie. Să las aici, sub pietrele de pe Marte, ca să iei tu mai târziu. Mesaj de la Marbet Grant, eu să retransmit. Ea spune să retransmit. Dar noi să salveze mesajul de la tatăl tău, tu să păstreze mereu!

Scoase cubul cu date din transmiţător, o apucă de mână şi o trase după el, fără să se îndrepte în vreo direcţie anume, din câte îşi dădea ea seama. Se aplecă şi băgă cubul cu date sub o grămadă de pietre roşii şi negre, apoi o trase înapoi la transmiţător.

— Acum eu să retransmite mesaj de la Marbet Grant. Soldaţii, ei să găsească urma mesajului, da? Să ia transmiţătorul meu. Da, precis! Nu foarte mult timp!

Să-i ia transmiţătorul!... Vorbele lui întăriră ideea Amandei. O idee nebunească, dar... avea nevoie de transmiţător! Îl întrebă pe tânăr, cât de repede considera că va putea el s-o înţeleagă:

— Konstantin, cât timp mai este până se închide Tunelul Nr. 1? Tatăl meu spunea cinci ore, dar dacă trimiţi un mesaj acum, adică dacă trimiţi un mesaj la tunel, ajunge înainte să se închidă? Ajunge?

El o privi lung.

— Da. Timpul de transmisie este... Eu să gândeşte bine... să gândeşte unde tunelul este faţă de orbita la Marte... poate patru ore şi zece minute. Dar, Aa-man-daa, dacă tatăl tău are răni...

— Nu-i rănit! Cel puţin... nu ştiu! Dar ştiu că amiralul Pierce o să-l omoare!

— Dar... dacă amiralul Pierce să omoare doctor Capelo, tatăl tău nu va să primească mesaj de la tine!

— Ştiu, ştiu asta.

Mâinile fetei se mişcau singure pe braţul lui; părea incapabilă să le ţină nemişcate. Brusc, îşi aminti cum tresăreau mâinile cu degete lungi ale amiralului Pierce, atunci, în Lowell City. Om cumplit, groaznic...

— Nu vreau să-i trimit tatălui meu mesajul.

— Atunci cine... Uite, un vehicul de teren! Va să caute la noi.

— La pământ! strigă ea.

Îl trase în jos; simţea răceala glacială a pietrelor prin costum. Sigur că-i vor găsi cu ajutorul căldurii emise de corpul lor, chiar şi Amanda ştia asta. N-avea mult timp la dispoziţie. Konstantin luă o piatră mare şi ridică braţul, ca să izbească transmiţătorul cu ea. Fata îl prinse de braţ.

— Nu face asta!

— Dar tatăl tău spune să distruge...

— Ştiu ce-a spus. Dar, Konstantin, aşteaptă o clipă. Konstantin... mă iubeşti?

El o privi uluit.

— Da!

— Atunci ai face orice ţi-aş cere? Ca să-l salvăm pe tatăl meu?

— Da!

Apoi, cu mai multă precauţie:

— Ce să face eu?

— Amiralul Pierce se află de cealaltă parte a Tunelului Spaţial Nr. 1. Tunelul se va închide în mai puţin de cinci ore. Tu mi-ai spus, îmi spui mereu, mi-ai zis...

Nu reuşea să-şi coordoneze gândurile, nu le putea face să se înşiruie în linie dreaptă. Mâinile ei atingeau necontenit braţele tânărului. Vehiculul de teren apăru la orizontul întunecat – o umbră mişcătoare, profilată pe cer.

—... mi-ai spus că tatăl tău are zburători pretutindeni. Şi că tu ai codurile ca să-i trimiţi în diferite locuri. Trimite un zburător al Ouranis Enterprise prin tunel, ca să-l anunţe pe amiralul Pierce că tatăl tău spune că amiralul ar fi bine să mai rămână de acea parte a tunelului câteva ore în plus!

Prin casca transparentă, iluminată slab dinăuntru, ochii negri ai lui Konstantin scrutau ochii Amandei. Tânărul arăta altfel. Nu mai era băiatul care o ţinea de mână, o săruta, îi vorbea dulce într-o engleză stranie... N-o să accepte. Era oricum o idee prostească, nebunească...

— Amiralul Pierce să omoară pe tatăl tău, zise Konstantin. Doctorul Capelo spune, eu să crede. Nici un om nu trebuie să omoară savanţi mari. Savanţii foarte mari, mai mari ca amiralii! Tatăl meu nu crede aşa. Eu crede aşa.

Fata nu ştia ce să spună; se temea să-l întrerupă.

Konstantin se ridică şi umblă la transmiţătorul îndoit pe alocuri. Codifică manual, apoi începu să vorbească în greceşte. Amanda asculta pe canalul lor privat, uluită de vocea lui. Suna complet diferit: mai profundă, mai aspră... *mai matură*.

N-avea habar ce rosteşte.

Vehiculul de teren viră brusc şi porni cu hotărâre în direcţia lor. Le detectase căldura corpului.

Konstantin vorbea tot mai repede. La sfârşit spuse ceva foarte răstit, apoi întrerupse transmisia. Amanda se depărtă, speriată, dar o clipă mai târziu, el redeveni tânărul Konstantin pe care-l cunoştea; o ajută să se ridice, sprijinind-o blând cu braţul.

— Eu spune este... (un cuvânt în greacă).

Fata îl privi fără să priceapă. El reluă.

— Eu spune este multe persoane să facă rău la amiral. El nu trebuie să merge la sistemul solar până zice tatăl meu da. Pentru ca el în siguranţă.

— I-ai spus amiralului Pierce că există o conspiraţie! se dumiri Amanda. O... o revoluţie, la fel ca aceea în care el l-a ucis pe Stefanak. Doar că de astă dată e împotriva lui, iar tatăl tău îl avertizează să-şi amâne întoarcerea. Da?

— Da. Splendid!

Amanda simţi iarăşi că ameţeşte. Oare amiralul Pierce chiar îl va asculta pe domnul Ouranis şi va rămâne de cealaltă parte a tunelului, până se închide? Doar dacă nu ştie că se va închide. Ştie? Îl va asculta pe domnul Ouranis?

Cine e Konstantin cu adevărat?

Cine e ea cu adevărat, de-i spune unui amiral ce să facă?

Vehiculul ajunsese la câţiva paşi de ei.

— Aa-man-daa, nu spune nimic! şopti Konstantin cu intensitate. Mesaj de la tatăl tău este la transmiţător. Şi ei va să găsească mesajul oricum, dar nu destul de repede, cred. Poate. Zburători de la tatăl meu va să merge repede.

— Dar...

— Nu spune nimic la oameni din vehicul ăsta! mai rosti Konstantin.

Apoi le zâmbi siluetelor în costum spaţial, ridicând mâna în semn de salut.

***

Soldaţi. Din nou. De astă dată n-o mai transportară în Lowell City, ci o aduseră împreună cu Konstantin în casa mătuşii Kristen, unde-i înghesuiră pe toţi patru – Amanda, Konstantin, unchiul Martin şi mătuşa Kristen – în debara. Singura încăpere din apartament fără terminal de computer. Soldaţii se purtau foarte politicos. Oare din cauza prezenţei lui Konstantin? Le spusese cum îl cheamă. Dar se purtaseră politicos cu ea şi înainte. Simţi că o trec fiorii.

Îl întrebă pe unchiul Martin, înghesuit lângă ea:

— Ai primit mesajul lui Marbet?

El duse degetul la buze: „Nu spune nimic!”. Supraveghere? Într-o debara? Încuviinţă oricum.

Mătuşa Kristen se apucă să pună nişte cutii unele peste altele, îngrămădindu-le pe rafturile deja supraîncărcate.

— Dacă n-am avea atât de multe porcării... Martin, ţi-am spus anul trecut că ar trebui să aruncăm cărţile astea vechi! Aşa... Acum cred că avem cu toţii loc măcar să stăm aşezaţi.

Într-adevăr, se putură aşeza, deşi cu greutate. Amanda era lipită de Konstantin. N-o deranja.

Konstantin chiar făcuse ce-i ceruse! Trimisese mesajul către zburătorii tatălui său. Pentru ea.

Mătuşa Kristen se aplecă. Amanda nu vedea ce face, dar o clipă mai târziu mătuşa îi dădu pe furiş o bucăţică minusculă de hârtie, ruptă dintr-o carte veche. Scrisese: „AM PRIMIT MESAJUL ŞI L-AM TRANSMIS POSTULUI DE ŞTIRI."

Amanda încuviinţă fără vorbe, apoi îi dădu lui Konstantin hârtiuţa. Tânărul se încruntă; ea îşi aminti că nu ştia să citească în engleză. Sub pretextul de a o mângâia pe Amanda pe păr, mătuşa Kristen luă mesajul din mâna lui Konstantin şi-n clipa următoare îl înghiţi.

Amanda chicoti.

Mătuşa o privi cu severitate, dar mai puţin sever decât se mustră ea însăşi. Ce-i venise să chicotească?! Doar erau închişi acolo, puteau să moară, şi poate şi tatăl ei va fi ucis...

Dar mătuşa Kristen le trimisese jurnaliştilor povestea – ce-o fi conţinut, habar n-avea. Relatarea lui Marbet. Aşa că asta s-ar putea să-i protejeze. Iar Konstantin ceruse zburătorilor tatălui său să-l ţină pe amiralul Pierce de cealaltă parte a tunelului spaţial...

Cum se putea închide un tunel spaţial? Nu ştia. Dar tatăl ei spunea că se închid. „O, să se închidă repede, şi îngrozitorul amiral Pierce să fie de cealaltă parte!”, îşi dori ea fierbinte.

— Cât e ceasul? se interesă apoi cu voce tare.

Întrebarea părea cât se poate de nevinovată, precis. Soldaţii le luaseră la toţi ceasul, comlinkul, bijuteriile.

— Zece jumătate, cred, răspunse Konstantin aruncându-i o privire cu înţeles.

Zece şi jumătate. La ce oră trimisese Konstantin mesajul? Nu ştia. Spusese că mesajul are nevoie de patra ore şi zece minute ca să ajungă la tunel. Îşi amintea de la şcoală că viteza luminii e de trei sute de mii de kilometri pe secundă. Încercă să

calculeze, să afle cât de departe se află tatăl ei, dar nu reuşi. Îi venea prea greu să se concentreze.

Cât aveau de gând să-i ţină în debaraua asta tâmpită?

Orele nopţii treceau. Unchiul Martin vorbea, recita nişte poezii vechi, probabil de la orele de engleză. Amanda nu asculta. O cuprindea moleşeala – dar cum poate cineva să doarmă într-o *asemenea* situaţie?! Îşi spuse că e cretină. Dar se simţea atât de obosită... Vocea unchiului Martin rostea:

„Aici, unde lumea e tăcută
Unde grijile par zgomotul
Vântului stins, al valului încremenit
În visul cel incert din vis...”

Apoi adăugă:

— Şi totul este somn.

Abia atunci, Amanda se trezi pe deplin. Stătea sprijinită de Konstantin, cu capul aproape în poala lui. Becul din debara se arsese ori îl stinsese cineva. Îi simţi mâna mângâindu-i sânul. Se dezmetici instantaneu.

Fără să se gândească, ţâşni în capul oaselor. N-avea vinde să plece. Dar îi găsi urechea, chiar lângă capul ei; se aplecă spre el cât de mult putu şi, simţind cum îi năvăleşte sângele în obraji, îi şopti cu disperare:

— Konstantin, te rog, nu... Am doar paisprezece ani!

Şi Amanda Capelo izbucni în plâns.

TREIZECI ŞI TREI

TUNELUL SPAŢIAL NR. 1

Kaufman zăcu ore întregi legat, gol-puşcă, pe masa de examinare medicală din camera pustie. Se aştepta să fie ucis dintr-o clipă într-alta şi asta îl deranja mai puţin decât îl deranjau propriile gânduri. Dăduse greş. Simţea din plin muşcătura regretelor, care-l chinuiau ca o hoardă de şobolani.

Sistemul solar nu va afla niciodată că amiralul Pierce a riscat cu maximă nepăsare chiar substanţa spaţiu-timpului prin încercarea sa megalomană de a obţine cât mai multă putere. Fără îndoială, se va scorni o poveste prin care să se dea vina pe falleri pentru închiderea tunelurilor spaţiale. Războiul se va încheia. Lyle Kaufman, Marbet Grant şi Thomas Capelo, cei trei oameni care cunoşteau adevărul, vor dispărea fără zgomot. Majoritatea celor care ştiau că Tom, Marbet şi Kaufman au existat cu adevărat vor rămâne izolaţi de cealaltă parte a Tunelului Spaţial Nr. 1, la distanţe de ani-lumină. Puţinii care-i cunoşteau de această parte a tunelului vor fi determinaţi să tacă, prin promovare ierarhică sau prin moarte.

Desigur, mesajul lui Tom va ajunge la Carol, Sudie şi Amanda (dacă Amanda mai trăia). Ce va face Pierce în privinţa asta? Probabil că o va ameninţa pe Carol, convingând-o să tacă; pentru că o avea în grijă pe Sudie, acest lucru nu va fi greu.

Ar fi trebuit să pregătească el însuşi o declaraţie completă şi s-o transmită în clipa când a ieşit din Tunelul Spaţial Nr. 1, informând întregul sistem solar de faptele lui Pierce. Mda, dar fusese prea ocupat cu supravieţuirea ca să se gândească la asta.

N-avea scuză. Dacă ar fi reuşit să spună presei ce s-a întâmplat, Pierce l-ar fi omorât. Dar asta-i aştepta oricum, şi nu doar pe el, ci pe toţi trei. Doar dacă amiralul nu hotăra să-l ţină pe Capelo în viaţă, ascuns, cum procedase şi Stefanak, mintea fizicianului fiind ostatică pentru binele întregii lui familii.

Vina lui. Nu planificase, nu privise suficient de departe. Greşeala de a nu vedea este un păcat pe care universul nu-l iartă. Drept consecinţă, amiralul Nikolai Pierce va deveni un erou, marele învingător în războiul cu fallerii, duşmanii diabolici care au închis calea omenirii spre stele. Marbet va muri, Capelo s-ar putea să moară, iar el însuşi va muri cu siguranţă. Magdalena murise. La fel şi Laslo, poate şi Amanda. Vina lui.

Uşa se deschise; intră un ofiţer. Aşadar, aici se oprea totul! Kaufman ar fi vrut s-o vadă pe Marbet încă o dată.

— Domnule colonel Kaufman, vă rog, îmbrăcaţi asta!

Tânărul aducea cu el o uniformă de gală completă.

— Pentru aşa ceva este necesară uniforma completă? întrebă Kaufman sec.

— Da, domnule.

Ofiţerul îl dezlegă şi ieşi. Kaufman îmbrăcă uniforma pe care n-o mai purtase de doi ani. Mai bine aşa, decât să moară dezbrăcat. Sabia de ceremonie lipsea – deloc surprinzător.

Însă următoarele întâmplări îl uimiră la maximum. Ofiţerul se întoarse, salută regulamentar şi-i spuse:

— Pe aici, vă rog, domnule! Ceilalţi s-au adunat deja, iar amiralul va sosi în curând.

Ceilalţi? Amiralul Pierce? Nu, Pierce probabil s-a întors pe Marte. O nouă şedinţă de informare nu-şi avea rostul, după drogurile adevărului. Şi-atunci, ce se întâmpla?

Kaufman nu întrebă. Observă însă tot ce putea în timp ce ofiţerul îl conducea pe un coridor lung. Pereţii şi pardoseala sclipeau de curăţenie; marinarii păreau nişte holoreclame pentru recrutare; din aer lipseau cu desăvârşire mirosurile şi impresia de stătut caracteristice reciclării intense. Se aflau pe o construcţie mare – staţie sau navă-amiral.

— Aici, domnule, zise ofiţerul, deschizând uşa şi dându-se respectuos la o parte, ca să-l lase să treacă.

— Bună ziua, colonele Kaufman! salută un bărbat înalt, slab, purtând uniforma AAAS de general cu trei stele.

Kaufman nu-l recunoscu, dar n-avea cum să confunde aerul autoritar: omul era comandantul flotei.

— Bună ziua, domnule, replică el neutru, fără să salute – tehnic vorbind, era în rezervă.

La un pas în spatele comandantului se aflau alţi cinci militari: doi generali cu două stele şi trei colonei din aviaţie.

Uşa se deschise iarăşi; un locotenent o aduse pe Marbet Grant. Kaufman simţi un val de bucurie. Marbet purta tunică şi pantaloni de marinar; probabil că la bordul navei nu se găseau altfel de veşminte. Hainele îi erau mari. Coasta rănită fusese tămăduită sau cel puţin neutralizată pe moment, cu ajutorul ghipsului şi a medicamentelor. Ochii ei verzi îi zâmbiră, apoi îi studiară pe rând pe cei prezenţi. Să fi însemnat asta că ştie ce se petrece?

— Doamnă Grant, rosti comandantul fără căldură.

Kaufman recunoscu antipatia obişnuită faţă de Empatice. Comandantul îl întrebă apoi pe locotenent:

— Unde e doctorul Capelo?

— Este adus de la Infirmerie, domnule. Trebuie să apară.

— Colonele Kaufman, doamnă Grant, luaţi loc, vă rog! Sunt generalul Rickman Dvorovenko, comandant, Flota de Apărare a Tunelului Spaţial Nr. 1. Am adus...

— Lyle! Credeam că ai murit! exclamă Capelo din prag. De fapt, am crezut că şi eu sunt mort. Ia zi, Marbet, asta-i lucrătura ta, nu? Isteaţă doamnă, vicleană de-a dreptul! Mi-aş scoate pălăria metaforică în faţa ta, dacă mi-aş putea mişca braţul deloc metaforic!

— Doctore Capelo, sunt onorat! zise generalul Dvorovenko.

— Eu nu, replică sec Capelo. Nu-s prea îndrăgostit de armata care m-a ţinut sub cheie şase luni.

— Aceea era armata generalului Stefanak, replică Dvorovenko. Situaţia s-a schimbat. Totuşi, doctore Capelo, aş aprecia posibilitatea de a vorbi fără să fiu întrerupt.

Capelo ridică din umeri. Fu ajutat să se aşeze pe scaunul cu rotile adus de un medic. Arăta rău – braţul şi coastele fracturate fuseseră puse în ghips şi era tras la faţă -, dar nu mai avea înfăţişarea groaznică pe care şi-o amintea Kaufman. Câte ore trecuseră? Imposibil de spus.

— Prima mea îndatorire, spuse Dvorovenko, este de a vă comunica faptul că amiralul Pierce va veni să vă felicite personal. Se află tot de cealaltă parte a Tunelului Spaţial Nr. 1, în sistemul Herndon, dar se deplasează cu toată viteza şi va

trece prin tunel cu mult înaintea orei de închidere indicată de ecuaţiile dumneavoastră, doctore Capelo. Fireşte, va fi prezent la conferinţa de presă.

Marbet îi aruncă lui Capelo o privire de avertisment. Acesta o recepţionă şi ridică din umeri. Kaufman îşi dădu seama că se mai întâlniseră şi avuseseră ocazia să se sfătuiască.

— Desigur, am fi preferat să informăm noi înşine presa despre eroismul amiralului şi despre tragica închidere a tunelurilor, continuă Dvorovenko pe un ton acru. Dar din moment ce doamna Grant a găsit de cuviinţă să facă ea acest lucru, este important ca toată lumea să înţeleagă cât de multe informaţii pot fi date publicităţii fără a se compromite securitatea militară.

În clipa aceea, Kaufman înţelese.

Marbet adăugase o transmisie la misiva de rămas-bun înregistrat de Tom pentru familia lui. În timp ce el gonea sub ameninţarea navelor CAAS şi a închiderii tunelurilor, ea înregistrase fără tam-tam mesajul pe care el neglijase să-l conceapă. Dar, spre deosebire de modul cum ar fi procedat el, Marbet nu respectase adevărul. Relatase o versiune care-l glorifica pe Pierce – o mare minciună, pe care o trimisese laolaltă cu mesajul lui Capelo, aşa încât Kaufman să nu aibă ocazia de a-i comenta conţinutul. Adaptase conţinutul transmisiei cu pragmatism, ca să-şi salveze propria viaţă şi pe a celorlalţi doi. Transmisia reprezenta o negociere, nu adevărul.

Şi Kaufman crezuse că el joacă în echipă rolul negociatorului. ..

— Domnule general Dvorovenko, cred că înţelegem cu toţii situaţia, rosti Marbet. Doctorul Capelo, colonelul Kaufman şi cu mine vom vorbi cât mai puţin cu putinţă. Când ni se vor pune întrebări, vom spune adevărul, acelaşi adevăr pe care l-am descris în transmisiunea mea. Că forţele Consiliului de Apărare al Alianţei Solare s-au grăbit să întâmpine invazia copleşitoare a fallerilor înainte ca aceştia să poată ajunge la Tunelul Spaţial Nr. 1. Că s-a purtat o bătălie de proporţii în sistemul Gemini, iar când a început să se vadă clar că fallerii vor învinge şi vor invada sistemul solar, bravii noştri soldaţi au întreprins, la ordinul amiralului Pierce, singura acţiune posibilă. Amiralul Pierce ştia, din lucrările sclipitoare ale doctorului Capelo, care

trudea în taină pentru binele efortului nostru de război, că dacă ambele artefacte vor fi activate la setarea treisprezece, aceasta nu va distruge spaţiu-timpul, cum se credea înainte, ci va determina închiderea tunelurilor. În faţa cumplitei alternative, amiralul Pierce a ordonat ca artefactul să fie adus prin Tunelul Nr. 1. A scos toate trupele noastre rămase acolo şi apoi a detonat artefactul prin comandă de la distanţă. Iar Tunelul Nr. 1 s-a închis, salvând sistemul solar de la distrugere.

Toţi cei prezenţi se uitau la Marbet: Dvorovenko, cu aerul de neplăcere al celui obligat să depindă de o persoană în care nu are încredere. Capelo, cu ironie sardonică: detesta faptul de a fi obligat să mintă în privinţa celor întâmplate, dar era dispus s-o facă, de dragul familiei sale. Kaufman, cu... cu ce? Cu admiraţie pentru rapiditatea cu care gândise şi pentru adecvarea minciunilor ei. Şi cu tristeţe pentru că minţise. Moartea, însoţită de adevăr, ar fi fost mai onorabilă.

— Înseamnă că suntem cu toţii de acord în privinţa faptelor, conchise Dvorovenko pe acelaşi ton acru. În continuare, vom asculta încă o dată înregistrarea doamnei Grant. Apoi, imediat ce soseşte amiralul Pierce, putem deschide comlinkurile pentru presă.

„Imediat ce soseşte amiralul Pierce.” De astă dată, Kaufman auzi cu adevărat vocea lui Dvorovenko. Tonul acru nu se datora faptului că Marbet se grăbise să transmită ea veştile – de fapt, probabil că asta mărea credibilitatea lui Pierce: un civil imparţial relata povestea eroismului său. Nu: acreala generalului se datora laudelor aduse de Marbet lui Pierce. Ar fi preferat ca amiralul să fie blamat, demonizat, pentru că aceasta ar fi determinat contrarevoluţia. Dvorovenko îl susţinea pe Pierce doar în aparenţă.

Oare amiralul ştia? Nu; altfel, Dvorovenko n-ar fi fost comandantul flotei tunelului. Probabil că erau mulţi alţi generali ca el, care-l susţineau pe comandantul suprem doar pentru că alternativa era moartea, dar care aşteptau, răbdători, să li se ivească prilejul potrivit. Străvechea poveste... conspiratorii şi puterea.

Kaufman se uită la Marbet şi-i făcu un semn foarte discret în direcţia lui Dvorovenko. Marbet încuviinţă abia perceptibil. Şi ea

sesizase semnificaţia tonului folosit de general – sau, mai probabil, ştiuse cum stă situaţia din clipa când dăduse cu ochii de el.

Nici unul dintre ei n-avea cum să folosească informaţia. Încheiaseră deja târgul. Kaufman se pregăti să-l laude public pe amiralul Pierce, omul care-i ucisese pe Sullivan Stefanak, Laslo Damroscher, Magdalena, Ethan McChesney, Prabir Chand...

— E pregătită înregistrarea, colonele Brady? întrebă Dvorovenko.

— Da, domnule!

— Atunci, peste câteva minute... Ce-i gălăgia ăsta?

Pe coridor se auzeau strigăte. Zgomot de paşi grăbiţi.

Un căpitan dădu buzna în cameră.

— Iertare, domnule, e nevoie de dumneavoastră pe punte; o transmisiune CIS, iar noi suntem destinatarul operativ!

— Ăsta-i motivul pentru o asemenea dezordine? replică Dvorovenko iritat. Potoleşte-i pe oamenii aceia!

— Da, domnule! E din cauza ştirilor, domnule.

Dvorovenko ieşi grăbit. Ceilalţi doi generali se priviră, apoi îl urmară. Coloneii rămaseră.

— Să dea careva drumul la ştiri! zise Capelo. Nu cred că-n sala asta somptuoasă de şedinţe nu există un sistem video pentru ştiri.

Nu se clinti nimeni.

— Of, Iisuse Newton Dumnezeule, am s-o fac eu!

Însă Capelo nu-şi putea clinti scaunul cu rotile fără ajutor. Încercă să coboare, dar căzu la loc, strâmbându-se de durere. Kaufman se ridică şi introduse în ecranul de perete codul pentru ştiri din exterior – cod militar standard. Se aşteptă ca ofiţerii să-l oprească, dar n-o făcură. Probabil că şi ei erau curioşi.

Pe ecran apăru sigla „MQ&A News”. MQ&A era un canal de ştiri radical, adesea închis de guvern, dar aşa cum pasărea Phoenix renaşte din cenuşă, la fel reapărea de fiecare dată şi vocea sa, în altă parte. Robocamerele şi reporterii săi reuşeau să pătrundă în cele mai improbabile locuri.

Un prezentator care, judecând după înfăţişare, ar fi putut avea orice etnie, rostea cu emoţie:

— ... Încă zvonuri neconfirmate. Însă conspiraţia în virtutea căreia se pretinde eronat că tunelurile spaţiale se închid provoacă panică printre corporaţiile sistemului solar. Se zvoneşte că ţinta conspiraţiei era amiralul Pierce, aşteptat să revină prin Tunelul Spaţial Nr. 1 în cursul zilei de astăzi. Zvonurile spun că amiralul ar fi putut să intre într-o capcană mortală. MQ&A a aflat că, în aceste momente, CAAS îi identifică şi-i arestează pe conspiratori. Menţionez încă o dată că acestea sunt afirmaţii nedovedite, primite de MBC de la o sursă care nu şi-a declarat identitatea. Totuşi...

Imaginea dispăru de pe ecran. Unul dintre colonei, o femeie, mormăi:

— Ce nemernici iresponsabili...

Apoi se ridică şi ieşi din încăpere. Kaufman se uită iarăşi la Marbet, dar ea clătină din cap. Indiferent ce se petrecea, nu-şi avea izvorul în transmisia ei ilicită.

Pe coridor se auziră iarăşi strigăte, întrerupte brusc. Încă un colonel ieşi. Al treilea se duse la uşă şi strigă:

— Locotenente!

Acesta apăru instantaneu.

— Da, domnule!

— Ce mama naibii se întâmplă acolo?

— Nu sunt sigur, domnule, dar se spune... cineva spunea...

— *Ce* spunea?!

— Că tunelul s-a închis, domnule. Că am pierdut o navă.

S-a izbit de el şi a dispărut. Şi... şi amiralul Pierce încă nu s-a întors.

Colonelul îl fulgeră cu privirea pe nefericitul locotenent. După o vreme, se răsti:

— Păzeşte-i pe oamenii ăştia!

— Da, domnule!

Colonelul plecă. Locotenentul se aşeză în pragul uşii, evident trăgând cu urechea la veştile din restul navei. Capelo râse:

— Pierce, de cealaltă parte a tunelului închis!

— N-ai de unde să ştii că e adevărat, răspunse Kaufman, simţindu-se năuc – se întâmplau prea multe, prea repede.

— Lyle, mă avertizezi pe *mine* să respect faptele?!

— Crezi că MQ&A spune adevărul? interveni Marbet. Că a fost o conspiraţie care... Nu, stai aşa! Prezentatorul de ştiri zicea că a existat o conspiraţie menită să-l convingă pe Pierce să închiderea tunelurilor e un adevăr, când de fapt e o minciună! Dar *este* adevărat!

Capelo râse iarăşi.

— Şi dacă Pierce chiar a rămas blocat de cealaltă parte, există într-adevăr o conspiraţie împotriva lui!

Kaufman observă că locotenentul ascultă cu mare interes. Spuse:

— Conspiraţia... dacă există... presupune ca Pierce să fie determinat să creadă că tunelurile *nu* se închid şi că afirmaţia contrară este doar o încercare de a-l ademeni într-o ambuscadă. Iar dacă aşa stau lucrurile, asta te vizează pe tine, Tom. Rezultatele tale.

— Şi ce dacă? răspunse Capelo. Rezultatele mele *sunt* reale! Tunelul s-a închis, exact acum... să văd... acum zece minute. Şi dacă s-a întâmplat aşa, Pierce e blocat de cealaltă parte a tunelului. Pentru totdeauna! Tipul a pierdut ultima barcă de salvare de pe Titanic, ultima corabie care a plecat din Atlantida!

Locotenentul se întoarse încet cu faţa la cei trei civili din cameră. Kaufman se bucură dintr-o dată că poartă uniformă; îşi spuse că poate asta îl va determina pe tânăr să-i răspundă.

— Locotenent, dacă amiralul Pierce e blocat de cealaltă parte a tunelului, cine se află aici la comandă?

— Generalul Dvorovenko, domnule!

Oare Dvorovenko pusese la cale toată povestea? Nu, hotărî Kaufman. Generalul nu arătase nici o tragere de inimă în privinţa conferinţei de presă. Aşadar, cine? Marbet îi spuse foarte încet:

— Nu Dvorovenko. Nici altcineva din armată. Reacţiile ofiţerilor sunt complet nepotrivite cu aşa ceva.

Capelo îi auzi. Schilodit şi zdrobit, acoperit cu ghips şi cu plasturi, prea slab, prea greu încercat, fizicianul semăna cu un şoarece scăpat în ultima clipă din fălcile pisicii. Spre deosebire de tovarăşii lui, nu-şi bătu capul să vorbească încet, ci zise cu voce tare:

— Nu cineva din armată? Dar de cine altcineva ar fi ascultat Pierce? Ce blestemat de geniu civil ar fi avut curajul nebunesc, să nu mai vorbim de influenţă, ca să-l convingă pe Pierce că, de fapt, adevărul ştiinţific nu e adevăr, ci o conspiraţie politică îndreptată direct împotriva lui? Cineva a mizat pe punctul cel mai slab al amiralului: paranoia lui.

Generalul Dvorovenko reveni în sală, urmat de ofiţerii săi. Kaufman n-avea nevoie să fie Empatic ca să observe în înfăţişarea lor şocul şi emoţia.

— Domnilor, doamnă, s-a produs o modificare a planurilor! anunţă Dvorovenko. Conferinţa de presă va avea loc, dar fără voi. Situaţia s-a schimbat. Veţi fi conduşi în spaţiul ce v-a fost alocat, unde veţi aştepta noi informaţii.

— Domnule general, aşteptaţi o clipă, vă rog! zise Marbet cu glas mieros, părând dintr-o dată mai tânără şi foarte vulnerabilă – o femeie neajutorată care face apel la o sursă de putere şi de cunoaştere. Ne puteţi spune ce s-a întâmplat? Ştiu că vom afla de la ştiri, dar... ne puteţi spune dumneavoastră?

— Desigur, doamnă Grant. Amiralul Pierce respingea un ultim atac brusc din partea fallerilor şi a fost blocat în mod tragic de cealaltă parte a tunelului, care s-a închis. Nu se poate întoarce. Guvernul pe care l-a lăsat în urmă va garanta preluarea conducerii, fără incidente, de către adjunctul său pe Marte, generalul Yang Lee, comandant suprem în exerciţiu.

Capelo pufni amuzat. Kaufman nu ştia nimic despre Yang Lee; probabil că generalul se ridicase în ierarhie câtă vreme el se aflase pe Lume. Îl întrebă pe Dvorovenko:

— Domnule general, este generalul Lee în măsură să ţină în frâu tulburările ce vor surveni în mod inevitabil ca urmare a schimbărilor atât de drastice suferite de... de sistemul solar?

Gata cu războiul. Gata cu tunelurile spaţiale. Gata cu comerţul cu coloniile. Jumătate din marină, dispărută dincolo de tuneluri.

— Sunt sigur că va fi în măsură, răspunse Dvorovenko. Acum veţi fi duşi în spaţiul ce v-a fost alocat.

— Mulţumesc, zise Marbet.

Îl urmară pe locotenentul cel tânăr. Pe coridor, Marbet îi spuse lui Kaufman:

— Eu rămân cu tine, Lyle!

— Şi eu, zise Capelo.

Locotenentul, nerăbdător să se întoarcă în sala de conferinţe, nu obiectă.

Ajunşi într-o cabină încăpătoare pe care Kaufman n-o mai văzuse („spaţiul ce v-a fost alocat"), cei trei se priviră. Marbet spuse:

— O nouă revoluţie? Noi lupte?

— N-am idee, răspunse Kaufman. Totul e schimbat.

— Iar Pierce nu mai este, completă ea.

— Când credeţi că au să ne ducă acasă? întrebă Capelo.

— A, curând! replică Marbet. Acum suntem persoane publice! Desigur, Tom, tu erai şi înainte.

— La dracu' cu asta! Vreau să-mi revăd familia.

Kaufman interveni:

— Oricum, tot trebuie să rămânem la povestea inventată de Marbet.

Ea îl privi direct.

— Mă deteşti pentru asta, Lyle, nu-i aşa?

El nu răspunse.

— Lyle, povestea ei ne-a salvat tuturor viaţa! spuse Capelo.

— Ştiu.

Fizicianul continuă, cu o patimă bruscă:

— Iar tu, Lyle, ai fi făcut acelaşi lucru dacă ţi-ar fi trecut prin minte! Gândeşte-te câte minciuni ai spus ca să ne aduci până la Tunelul Nr. 1! Nu regreta, doar pentru că de data asta n-ai fost tu cel care să conceapă înşelătoria cea sclipitoare! Acordă-i respectul pe care-l merită şi nu mai încerca să fii singurul care poate manevra lucrurile!

Kaufman simţi cum îl cuprinde mânia, însă până să replice, Capelo îşi îndreptă scaunul cu rotile spre uşă.

— Am de gând să dorm, acum cât pot. Dar ştiu un lucru... Tare-aş vrea să-l cunosc pe cel care a aranjat ca Pierce să rămână dincolo de tunel până s-a închis! *Acela* e un maestru al înşelătoriei; în comparaţie cu el, tu şi cu Marbet sunteţi mici copii! Mă întreb cine naiba e...

TREIZECI ŞI PATRU

STAŢIA THERA, PE ORBITA PLANETEI MARTE

Pe parcursul săptămânilor de călătorie de la Tunelul Spaţial Nr. 1, Kaufman îşi împărţi timpul între puntea de observaţie şi transmisiunile contradictorii ce le parveneau cu întârziere de pe Marte.

El, Capelo şi Marbet călătoreau la clasa întâi, la bordul unei nave de linie luxoase, purtând numele caraghios *Golden Diamond*. Nava pornise ducând oameni de afaceri, diplomaţi şi turişti în sistemul Artemis, dar fiindcă tunelul spre Artemis nu mai exista, făcuse cale întoarsă şi-şi ducea pasagerii năuciţi înapoi, acasă. O mare parte a flotei fusese de asemenea detaşată şi trimisă înapoi pe Marte. În acea parte a sistemului solar nu mai rămăsese nimic de apărat şi nici un duşman care să impună apărarea.

Guvernul militar provizoriu al generalului Yang Lee căzu după o săptămână. Din transmisii, Kaufman deduse că Lee, deşi controla ferm marina, nu avea nici sprijinul armatei, nici suficientă putere politică pentru a păstra puterea. Marte dominase sistemul solar în virtutea controlului pe care-l exercita asupra tunelurilor spaţiale. În lipsa tunelurilor, populaţia cu mult mai vastă a Pământului îşi afirma forţa. Însă acea forţă se afla la două luni distanţă de Marte. În Lowell City, în Tharsis, în Arcadia, în N'sanga, în Pomeroy, în Kepler City, în Shangitsu izbucniră lupte. Se formă un triumvirat, care se zbătea să organizeze alegeri populare pe două planete, pe doi sateliţi naturali, pe staţiile spaţiale care se declarau entităţi politice distincte şi în Centură. Încercarea eşuă.

Multe afaceri îşi declarau falimentul. Altele se privatizau pe neaşteptate, uneori întâmpinând opoziţie, alteori nu. În mijlocul haosului, sistemele utilitare de pe Marte ajunseră adevăraţi eroi populari. Oricât de improbabil ar fi părut, reuşiră – de fapt, nici n-avură de ales – să menţină funcţionarea domurilor, a fermelor, a infrastructurii de transport. Cei ce se visau dictatori începură

să cultive legături cu persoanele importante din serviciul civil, care reuşiseră să împlinească miracole de ordin practic ce le depăşeau cu mult autoritatea. Şi cum nimeni nu mai putea să definească autoritatea, oamenii de pe Marte începură să-şi afirme sprijinul faţă de ingineri şi de magnaţii transporturilor.

În această perioadă tulbure, comunicaţiile se întrerupeau, erau restabilite, se întrerupeau iarăşi. Uneori, seturile de informaţii pe care le viziona Kaufman se contraziceau reciproc. Încercând să le selecteze, Kaufman începu să perceapă altceva, dincolo de isteria politică, de manevrele militare, chiar şi dincolo de nesfârşitele interviuri înlăcrimate cu persoane pe care închiderea tunelurilor spaţiale le despărţise pe veci de rudele lor.

„Pierduţii”, aşa erau numiţi acei nefericiţi în reportaje. Dar Kaufman îşi dădea seama că se pierduse ceva mai mult decât nişte oameni. Mai mult decât nişte colonii, nave de război sau imperii comerciale. Omenirea, ca întreg, pierduse ceva important din concepţia despre sine.

Chiar şi în vreme de război, optimismul expansiv al sistemului Sol se baza pe tunelurile spaţiale. Călătorim spre stele! Suntem în conflict cu extratereştrii! Galaxia se află în primejdie! Avem control potenţial chiar asupra spaţiu-timpului!

Dar asta se încheiase. Toate acestea dispăruseră, retezate precum un membru sănătos, amputat din greşeală – o mână, un picior. Chiar dacă sistemul solar credea că fallerii au închis tunelurile, în ciuda eforturilor eroice ale amiralului Pierce de a-i opri, tunelurile fuseseră totuşi amputate. Omenirea se afla în şoc general. Şi, de asemenea, suferise o micşorare.

Omenirea pierduse stelele.

Nimeni nu credea că mijloacele tehnologice de care dispuneau oamenii la acea oră puteau construi nave care să străbată distanţele uriaşe dintre sistemele stelare. Nimeni nu avusese nevoie nici măcar să se gândească la elaborarea unor asemenea tehnologii; existau tunelurile, dăruite oamenilor de nişte zei dispăruţi de atâta timp, încât nimeni nu simţea vreo ameninţare la adresa candidaturii oamenilor pentru statutul de zei. Acum, că Tunelul Spaţial Nr. 1 devenise un zid invizibil, impenetrabil, mai rămânea doar sistemul solar. Cândva, el

păruse un imens ocean spaţial imposibil de cunoscut. Dar în comparaţie cu ceea ce se pierduse, părea o simplă baltă.

De pe puntea de observaţie, Kaufman urmărea constelaţiile familiare pe cerul întunecat. În direcţia Dragonului se afla sistemul Artemis. Sistemul Han se afla nu departe de Betelgeuse, din Orion. Constelaţia Fecioarei „indica” sistemul Gemini. Toate trei, locuite. Vizibile, dar imposibil de ajuns la ele din Sol. Acele sisteme, care nu vor mai împărtăşi între ele nimic, niciodată, suferiseră o pierdere comună.

Kaufman încercă să discute câte ceva din toate astea cu Capelo, dar fizicianul nu se lăsa impresionat.

— Lyle, alternativa ar fi fost tranziţia prin salt a spaţiu-timpului. În comparaţie cu asta, nu e un deznodământ prea groaznic.

— Ştiu. Dar ceea ce am pierdut…

— Gândeşte-te la ce-am câştigat! zise Capelo nerăbdător. Noile ecuaţii – nu că m-aş lăuda, fireşte! – elucidează fantastic de mult din fizica tranziţiilor prin salt la nivel macrostructural. Plus că l-am pierdut pe Pierce, Maniacul Distrugător. Nu că şiragul ăsta nou de candidaţi la conducere ar părea cine ştie ce superior.

— Ar putea fi.

— Până acum n-am văzut nici o dovadă! conchise Capelo.

Apoi se depărtă cu grijă, ca să-şi verifice iarăşi mesajele. Beneficiind de serviciile medicale desăvârşite de la bordul navei *Golden Diamond*, se vindeca rapid. Dar se mişca tot cu grijă, iar temerile legate de familia lui nu-i îmbunătăţeau starea. Carol şi Sudie se aflau în siguranţă, pe Pământ. Capelo se bucurase nespus de mult când aflase că Amanda e cu sora lui, Kristen, şi cu soţul acesteia. Numai că de la primirea acestui mesaj (de la o terţă parte, pe un canal oficial – alt mister neelucidat!), nu mai avusese nici o veste. La ştiri se vorbea despre lupte în Tharsis.

Spre surprinderea lui Kaufman, Marbet îi împărtăşea sentimentul de pierdere în privinţa tunelurilor tot atât de puţin ca şi Capelo.

— N-ar fi trebuit să ni se încredinţeze acele tuneluri, spuse ea.

— „N-ar fi trebuit”? „Să ni se încredinţeze”? Astea, Marbet, sunt judecăţi morale! Iar istoria nu înseamnă moralitate.

— Ştiu, replică ea, ridicând bărbia cu un gest dur, semeţ.

De când Marbet ţesuse acea complexă minciună publică privind eroismul lui Pierce şi rolul lor pasiv, de observatori, lucrurile nu mergeau deloc bine între ei. După cum sublimase Capelo, minciuna le salvase viaţa. Dar, de asemenea, îi obliga pe toţi, inclusiv pe Kaufman, să trăiască tot restul vieţii cu acea minciună. Şi lui nu-i plăcea.

— Poate că istoria nu înseamnă moralitate, continuă Marbet, dar fiinţele care au construit tunelurile şi artefactele aveau o moralitate înaltă. Au aranjat lucrurile în aşa fel încât orice specie care nu respectă limitările artefactelor şi ale tunelurilor să nu le mai poată folosi.

— Vorbeşti de parcă am fi fost nişte copii obraznici, trimişi la colţ!

— Asta şi suntem. N-am fost cu adevărat pregătiţi pentru tuneluri. Gândeşte-te la Essa!

Kaufman nu se mai gândise la Essa.

— Pentru tine e un fel de simbol, nu-i aşa? întrebă el.

— Da. Nepăsătoare în faţa riscurilor, aventuroasă, complet indisciplinată. La fel ca omenirea. Deşi nu era om, provenea din acelaşi sâmbure de ADN. Şi ce s-a ales de Essa? Dacă a avut noroc, e din nou pe Lume şi nu mai are cum să plece de-acolo. Dacă n-a avut noroc, e moartă. Noi am avut noroc, Lyle! Am ajuns acasă! Ann şi Dieter au avut şi ei noroc – au rămas blocaţi în locul în care-şi doreau oricum să se afle. Cei ghinionişti sunt blocaţi în sisteme ce nu-i pot susţine fără să aibă aprovizionare din Sol. Noi am provocat situaţia asta – „noi” în sensul larg, al omenirii -, prin nepăsarea noastră în faţa riscurilor, prin lipsa noastră de disciplină! Aşa că, până când o să ştim să ne purtăm mai bine, rămânem în sistemul nostru stelar.

Kaufman o privi mohorât. Atât de frumoasă, de sensibilă, de caldă... Iar el nu-şi dăduse seama până atunci cât de diferit judecă lucrurile.

Marbet îl citi corect, fireşte. Îi spuse încet:

— Să ştii că nu sunt de acord! Te gândeai că noi doi n-avem ce căuta împreună, aşa-i?

— Nu ştiu.

Ea îşi desprinse privirea de la el şi căută stelele, în depărtare.

— Asta, desigur, e hotărârea ta.
— Şi a ta.
— Nu. E nevoie de doi oameni pentru a face o relaţie; pentru a o rupe, ajunge unul.
La asta nu exista răspuns. Kaufman dădu să plece, dar Marbet îl prinse de braţ.
— Lyle, tu nu trebuie...
Trecu mult timp până reuşi să formuleze ce n-ar trebui să facă el. În cele din urmă, spuse:
— Ascultă-mă, om cu suflet drag! E un adevăr greu de acceptat, dar adevăr. Să împrumut o imagine de-a lui Tom. Din fizica lui...
Se opri din nou; după încordarea muşchilor de sub pielea netedă, cafenie de pe gâtul ei, Kaufman îşi dădu seama cât de mult însemna pentru ea ceea ce se petrecea în acele clipe.
— În universul cuantic al lui Tom, aşa cum îl înţeleg eu, totul este probabil. *Totul*. Chiar şi existenţa materiei. Lucrurile ca masa şi energia se pot schimba, dar nu se pot pierde. Timpul poate curge înainte sau înapoi. Nimic nu e complet ireversibil. Dar asta nu e valabil şi pentru universul în care trăim noi, universul oamenilor. Unele acţiuni – unele alegeri! – rămân ireversibile. Tunelurile s-au închis. Ann şi Dieter au ales Lumea. Prima soţie a lui Tom a murit. La scară umană, multe lucruri se întâmplă pentru totdeauna, şi nu putem decât să trăim cu consecinţele.
El replică rigid:
— Nu înţeleg semnificaţia micului tău discurs răsuflat.
— Ba o înţelegi, zise Marbet, dând drumul braţului lui. Am spus o minciună care ţie nu-ţi place. N-o pot lua înapoi. Nici măcar nu vreau s-o iau înapoi, deşi ştiu că tu n-ai fi ales s-o spui. Ori accepţi că s-a întâmplat şi mergem mai departe împreună, ori nu. Dar nu atitudinea asta politicoasă, jumătate împreună, jumătate nu, pe care ai adoptat-o. Asta nu accept. Aşa că alege, Lyle, şi acceptă consecinţele ireversibile ale alegerii tale.
El nu răspunse nimic. Marbet adăugă:
— N-am să aştept o veşnicie!

Kaufman tot nu răspunse. Prin mulţimea de pasageri din celălalt capăt al punţii de observaţie se iscă tulburare, şi Kaufman se întoarse să vadă ce se întâmplă. Era Tom Capelo, care ţâşni ca din puşcă spre ei, fără să se uite pe unde trece, dând din coate ca să-şi facă loc.

— Lyle! Marbet!

— Tom, nu lovi cu ghipsul în...

Prea târziu! Capelo făcu o grimasă, o doamnă în vârstă îşi masă braţul şi-l străfulgeră pe fizician cu privirea, dar acesta nici nu băgă de seamă.

— Am veşti de la Kristen!

— Minunat! Unde...

— Pe staţia Thera, pe orbită în jurul lui Marte. Nu ştiu ce caută acolo, mesajul a fost scurt, dar e acolo, cu Martin şi cu Amanda şi sunt toţi trei teferi!

Faţa slabă, oacheşă a lui Capelo strălucea. Avea mare nevoie de o tunsoare; părul prea lung îi dădea înfăţişarea sălbatică a unui beţiv – fericit.

— Mă bucur din suflet! zise Marbet cu căldură.

— Vino cu mine ca să-l convingem pe căpitanul nostru paranoid că poate face o scurtă andocare pe Staţia Thera fără să fie pulverizat în particule cuantice!

Marbet şi Capelo plecară. Kaufman introduse nişte date în computerul său portabil, care-l conectă la biblioteca navei. Staţia Thera se afla în posesia corporaţiei Ouranis Enterprises, un uriaş complex comercial cu contracte militare consistente, cu ramificaţii pretutindeni în sistemul solar şi cu reputaţia de a funcţiona într-o anumită măsură în afara legilor interstelare. Exista posibilitatea ca o mare filială marţiană a firmei Ouranis să fie implicată în haosul politic de pe Marte; fără îndoială, staţia avea pază solidă împotriva tuturor rezultatelor violente ale acelui haos. Dar Kaufman nu înţelegea cum de a ajuns sora lui Tom pe staţia Thera.

***

Pe măsură ce *Golden Diamond* se apropia de Marte, curbura întunecată a jumătăţii învăluite în noapte a planetei începu să acopere parţial imaginea tulburătoare a stelelor pierdute.

Kaufman urmări cum curbura creştea tot mai mult. Părea compactă, eternă.

Ştirile introduseseră un nume nou în arena luptelor politice aflate în desfăşurare pe planetă: generalul Tolliver Gordon, CAAS. Gordon era cel care sponsorizase prima călătorie a lui Kaufman pe planeta Lumea, întreprinsă pentru a scoate la lumină Artefactul Protector. Fără manevrele lui abile, vizionare, pragmatice, nici expediţia, nici întâmplările ce i-au urmat n-ar fi avut loc. Gordon încerca să formeze o alianţă funcţională a facţiunilor militare şi a companiilor comerciale transnaţionale ce concurau pentru a obţine controlul pe Marte.

— Tom e peste tot în acelaşi timp! îi spuse Marbet lui Kaufman.

Erau practic primele cuvinte pe care i le adresa după mai multe zile. Se aflau împreună cu Capelo în zona de recepţie, ecranată, a calei de andocare de pe *Golden Diamond*. Căpitanul navei nu acceptase să andocheze pe staţia Thera – avea prea mulţi pasageri care făceau gălăgie ca să ajungă cât mai curând acasă. Dar acceptase ca o navetă de pe staţie să vină să-l ia pe celebrul doctor Capelo. Soţia şi mezina fizicianului rămăseseră pe Pământ, unde Capelo avea să-şi reia în scurt timp postul de profesor, la Harvard, dar Kristen, Martin şi Amanda urmau să apară în câteva minute la bordul navei *Golden Diamond*.

Capelo n-avea stare. Zona de recepţie, care nu se depresuriza împreună cu cala de andocare, avea doar zece metri lungime şi trei lăţime; o punte de observaţie miniaturală, cu pereţi din plastic dur, transparent. Capelo o parcurgea cu paşi repezi, izbindu-se de oameni, cu mişcări tot atât de bruşte ca aceea provocată de reculul unei arme. „Pentru fiecare acţiune există o reacţie egală şi opusă”, îşi spuse Kaufman amuzat. Capelo nu-şi mai văzuse multiubita fiică de luni întregi. Nerăbdarea lui voioasă îi molipsea pe toţi. Chiar şi tehnicianul navei zâmbea.

Căpitanul de pe *Golden Diamond*, un bărbat cu ochi albaştri, pătrunzători, a cărui frumuseţe se datora în bună măsură modificărilor genetice, se uita la Capelo cu un aer de precauţie. Kaufman recunoştea expresia de pe chipul lui. Aşa îl privise şi el cândva pe fizician: ca pe un extraterestru care trebuie

supravegheat cu maximă atenţie, ca să nu facă vreun lucru prea bizar pentru a putea fi controlat.

Porţile calei de andocare se deschiseră. Naveta, cu sigla Ouranis, pătrunse înăuntru. Kaufman văzu pe ecranul din recepţie progresul represurizării. În secunda în care uşile din plastic se dădură în lături, Capelo ţâşni într-acolo.

— Amanda!

Sasul navetei se deschise şi Amanda Capelo se aruncă în braţele tatălui ei.

Kaufman clipi. N-o mai văzuse pe fata lui Capelo de… cât? Doi ani? Trei? Şi-o amintea ca pe o fetişcană slăbănoagă, înaltă, politicoasă, cu păr blond, drept. În clipa aceea, pe fizician îl îmbrăţişa o tânără femeie cu un corp spectaculos şi cu părul blond, tuns modern, pieptănat în aşa fel încât să-i pună în evidenţă cerceii cu diamante, pervers de costisitori. O întrebă pe Marbet:

— Câţi ani are Amanda?

— Mai mulţi decât crede Tom!

Îl urmară pe căpitanul navei *Golden Diamond* în cală.

Din sasul navetei ieşiră alţi câţiva oameni. Femeia scundă, slabă, care semăna cu Tom, era fără îndoială sora lui. Soţul acesteia se ţinea mai la urmă, zâmbind calm, spre deosebire de băiatul frumuşel care întinse mâna spre Capelo cu un gest viguros imediat ce acesta se dezlipi de Amanda.

— Doctore Capelo, eu foarte fericit să cunoască la dumneavoastră! Splendid! Mare onoare la mine!

Fizicianul îl privi întrebător. Amanda spuse:

— Tati, el e Konstantin Ouranis, ăă… prietenul meu!

Şi roşi intens.

— O-o! şopti Marbet la urechea lui Kaufman.

Capelo dădu mâna cu băiatul, fără să-l vadă cu adevărat, apoi se întoarse să-şi îmbrăţişeze sora. Amanda aşteptă câteva minute, timp în care cei doi se ţinură în braţe şi-şi spuseră tot felul de nimicuri, după care rosti cu fermitate:

— Tati, Konstantin mi-a salvat viaţa! Şi ne aflăm pe staţia Thera datorită lui. Vine pe Pământ cu noi.

Capelo se întoarse încet spre fiica lui, care continuă:

— Am foarte multe lucruri să-ţi povestesc, şi unele sunt cu adevărat incredibile!

Martin Blumberg zise repede:

— Tom, suntem într-adevăr oaspeţii lui Konstantin şi una dintre navele tatălui său ne va duce pe Pământ. Chiar azi, dacă vrei. Kristen şi cu mine vă însoţim, cel puţin pentru o vreme. Marte nu e locul cel mai tihnit în perioada asta.

Un om cu darul minimalizării...

Nu se putea spune dacă Tom Capelo l-a auzit. I se aşternuse pe chip o expresie aproape comică: surprindere, suspiciune şi bucurie, într-un amestec de-a dreptul nefiresc. O tot măsura de sus în jos pe Amanda, îmbrăcată în pantaloni scurţi, albaştri şi tunică strâmtă, de aceeaşi culoare. Kaufman observase deja picioarele lungi, frumoase ale fetei. Sub privirea cercetătoare a tatălui ei, Amanda bâjbâi brusc după mâna lui Konstantin, iar trăsăturile lui Capelo se schimonosiră într-atât, încât Kaufman se văzu nevoit să-şi suprime zâmbetul larg. Kristen spuse la repezeală:

— Tom, am primit veşti de la Carol, chiar azi-dimineaţă! Ea şi Sudie abia aşteaptă să te vadă! Nava noastră e una dintre acelea noi, rapide, G4, putem ajunge pe orbita Pământului în mai puţin de cinci luni, spune Konstantin...

Se întrerupse.

— Bună, Amanda! rosti Marbet răspicat.

— Marbet!

Amanda o cuprinse strâns în braţe pe micuţa Empatică – o depăşise în înălţime. Kaufman dădu mâna cu Kristen, cu Martin, cu Konstantin. Li-l prezentară pe căpitan, care începu un discurs plin de înflorituri. Capelo îşi privea fiica de parcă acesteia i-ar fi crescut aripi. Sau coarne. Mâna lui prinse mâna liberă a fetei şi chipul lui oglindi o cumplită furie uluită.

— Domnule colonel Kaufman, doamnă Grant, spuse Konstantin, la nava mea este loc pentru voi doi. Să merge la Pământ. Foarte bunveniţi!

— Mulţumim, îi răspunse Kaufman.

— Oameni buni, urmaţi-mă! îi invită căpitanul. În cabina mea are loc o mică petrecere în cinstea voastră.

— Amanda, vreau să vorbesc cu tine între patru ochi! zise Capelo.

— Sigur că da! Dar avem tot timpul din lume. Dumnezeule, tati, m-am temut aşa de tare că ai murit! Şi s-au întâmplat atât de multe lucruri despre care încă nu ştii!

Fata continua să ţină strâns mâna lui Konstantin Ouranis.

— Acum. Vreau să vorbesc cu tine acum.

— Mai târziu, tati! replică Amanda cu glas limpede, luându-l pe tatăl ei şi alăturându-se celorlalţi.

Kaufman rămase în urmă. Îi spuse lui Marbet:

— Ăsta da exemplu de acţiune ireversibilă! Fata a crescut. Iar Tom va trebui să se adapteze, nu?

Ea se opri, încremenită. El se întoarse s-o privească, ştiind că a citit în vocea lui mai mult decât spuneau cuvintele, a descifrat în limbajul corpului mai mult decât puteau cuvintele – ale sale, cel puţin – să exprime.

— Lyle?

— Nu mă întorc pe Pământ cu ei, Marbet! Acolo nu mă aşteaptă nimic. Pe Marte, în schimb, va fi nevoie de cât mai mulţi negociatori imparţiali, iar generalul Tolliver Gordon se îndreaptă spre o poziţie favorabilă. Îl cunosc bine. E un om de ispravă.

Marbet aşteptă.

— Vreau să fac ceva util. Cred că asta e! Şi mai e ceva. Magdalena mi-a spus, înainte să moară... Am să fac o piatră funerară pentru ea, pe Marte. Mi-a povestit despre o femeie pe nume Sualeen Harris... dar astea pot să aştepte. Marbet, rămâi cu mine pe Marte?

Ea aştepta în continuare.

— Ai avea şi tu de lucru aici. Dumnezeule, cât de mult! Ca Empatică şi în calitate de simbol – cred că amândoi am devenit un fel de simbol, după anunţurile făcute presei la tunel. Ca... persoană de care am nevoie lângă mine.

— Da, Lyle, rămân.

O luă de mână. Capelo şi Amanda începuseră deja să se certe. Kaufman îi auzea, deşi încercau să-şi controleze tonul; Amanda îşi ţinea strâns tatăl cu o mână, iar cu cealaltă ţinea mâna lui Konstantin Ouranis, care zâmbea în continuare – o

fiinţă puternică, tânără, tot atât de firească şi de inevitabilă ca gravitaţia planetei măcinate de conflicte, aflată sub ei.

Kaufman şi Marbet îi urmară pe ceilalţi afară din cala de andocare a navei *Golden Diamond*.

SFÂRŞIT